Bumerangul lui Zeeler

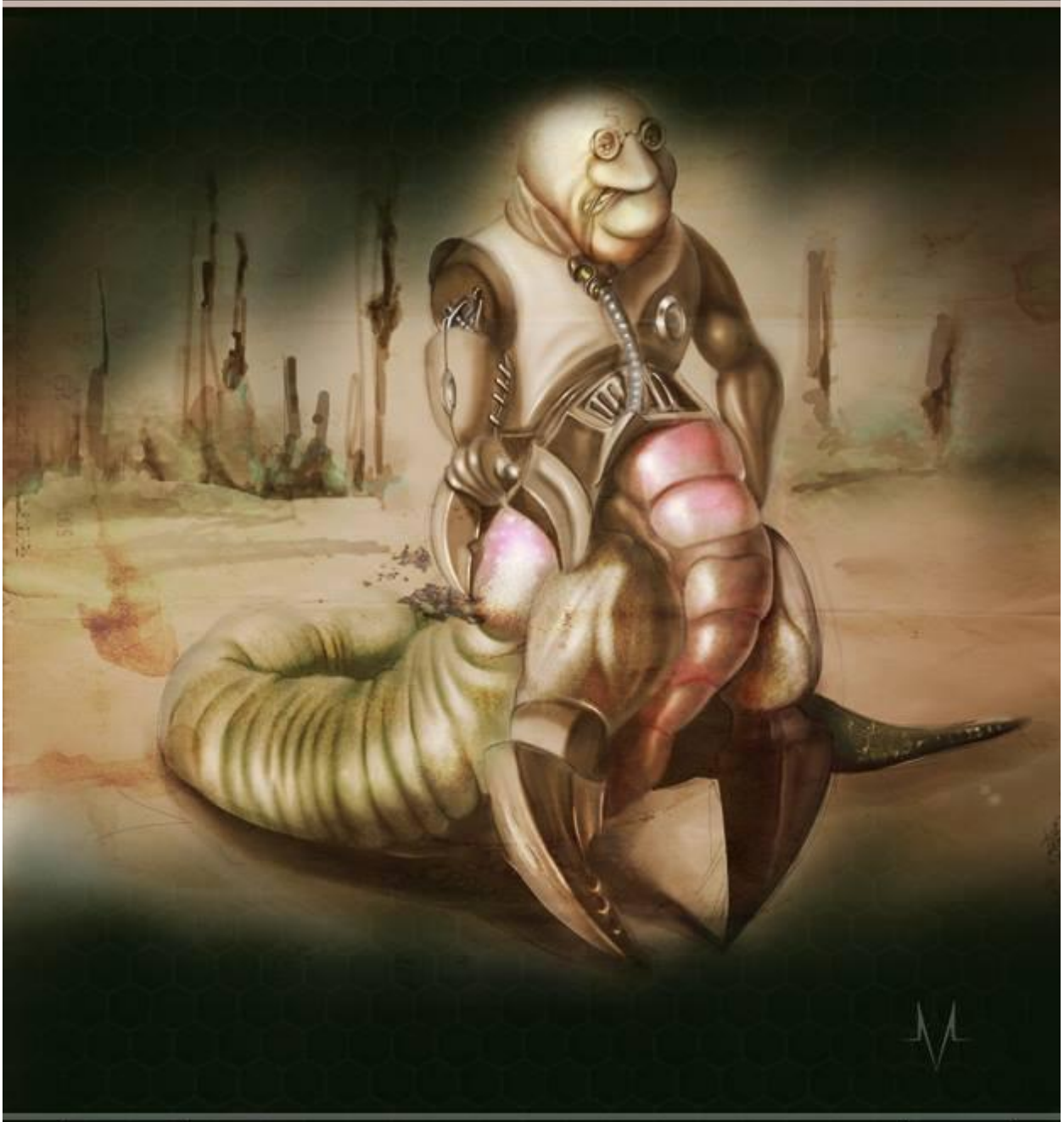

GSF

Antologie Gazeta SF
2014

Antologator: Alexandru Ioan DESPINA
Editor: Alexandru Ioan DESPINA, George SAUCIUC
Redactori carte: Alexandru Ioan DESPINA
Ilustaţie copertă: Militaru Alexandru (Melle)

Gazeta SF (http://fanzin.clubsf.ro)

Colecţia Clubul de Iniţiativă Literară, © Editura Cygnus, Suceava

http://clublit.wordpress.com

Coordonator Colecţie: Mircea NANU-MUNTEAN

Bumerangul lui Zeeler - Antologie Gazeta SF 2014

ISBN 978-973-1768-56-4

© Textele aparţin autorilor şi sunt folosite cu permisiune pentru acest volum

Alexandru Lamba • Florin Pîtea • Bogdan Lazăr • Teodora Matei • Dan Recheşan • Alexandra Niculae • Marian Dumitraşcu • Adrian Buzdugan • Paul-Teodor Ivan • Ana Veronica Mircea • Cătălina Fometici • Dadal Cristinel • Oliviu Crâznic • Raluca Băceanu • Sergiu Someşan • Liviu Surugiu • Aurelia Chircu • Teodora Gheorghe • Mircea-Nanu Muntean • Ovidiu Bufnilă • Ştefana Czeller • Ioana Vişan • Liviu Radu • George Sauciuc • Cătălin Cofaru • Anişoara Peţa • Florentin Haidamac • Manuela Moroşanu • Alin Darângă • Marcel Gherman • Daniel Barbu • Adrian Sand

© Gazeta SF

Cuprins

Alexandru Lamba – Copiii întunericului 6
Florin Pîtea – Relații diplomatice 33
Bogdan Lazăr – Regina 39
Teodora Matei – Kowalski '67 …..... 48
Recheșan Gheorghe – Ultima stație, Timbuctu 82
Alexandra Niculae – Albastrul din privire 100
Marian Dumitrașcu – Bumerangul lui Zeeler 110
Adrian Buzdugan – Scrisoarea lui Mil Neajlov din Deveselu către fratele său, Grigorie, din Craiova 118
Paul-Teodor Ivan – Arca 126
Ana Veronica Mircea – Kill 130
Cătălina Fometici – Dincolo de umbre 140
Dadal Cristinel – Plăcerea gâtlejului 154
Oliviu Crâznic – Însângerată, luna 162
Raluca Băceanu – Uscătivul 170
Sergiu Someșan – Mica mea contribuție la sfârșitul lumii 177
Liviu Surugiu – Visându-l pe Mart Senson 183
Aurelia Chircu – Diafanitate 195
Teodora Gheorghe – Cazul doamnei Fly 200
Mircea-Nanu Muntean – Infinitul finit, finitul infinit și alte bătăi de cap 207
Ovidiu Bufnilă – Lumină dublă 213
Ștefana Czeller – Lungă-i calea către gri 236
Ioana Vișan – Alergând după o rază de soare 302
Manuela Moroșanu – Podul viselor pierdute 306
Liviu Radu – Moartea stăpânului iluziilor 310

George Sauciuc – Această povestire va rămâne 316
Cătălin Cofaru – Un nou început 325
Anișoara Pețа – Pilotul 331
Florentin Haidamac – Agnus Dei 351
Alin Dărângă – Amurg cu natură moartă 359
Marcel Gherman – 2049 364
Daniel Barbu – Traversarea 372
Adrian Sand – În căutarea fericirii 389

Alexandru Lamba

Copiii întunericului

Unde se așterne praful uitării, vei găsi fantezia la lucru.

1

Era cocoțată în vârful unei piramide. Întotdeauna îi plăcuse lucrul la înălțime. Să privească lumea de sus, de deasupra păienjenișului, să vadă stelele într-o panoramă continuă, nu împărțite în triunghiuri arbitrar delimitate. Micuțele scântei ale cerului o fascinau. Cum sclipeau fără-ncetare de peste tot, de jur împrejurul planetei, doar ca să aibă ei energie. Cât de departe or fi fost?

Rețeaua captatorului se întindea în toate părțile, atât cât vedeai cu ochii și mai departe, mult mai departe, în orice direcție, într-o plasă de cabluri care, cu mici excepții, împresura întreaga planetă. O cunoștea din totdeauna. De câte ori ieșea la suprafață, priveliștea piramidelor enorme din bare metalice susținând nodurile plasei care zăbrelea negrul cerului era cea care o întâmpina în lumina slabă. Peste tot la fel. Aceleași structuri portante din grinzi solide, aceleași conductoare groase unindu-le vârfurile. Aceleași distanțe, aceleași înălțimi. Ajungea să-i înțelegi un nod și o înțelegeai pe toată. Și trebuia înțeleasă, căci era vitală. Și uneori se deteriora. Iată pasiunea Seminei, menirea și corvoada ei. Cu rețeaua avea treabă și acum. Ce altceva ar fi făcut pe cineva să iasă la suprafață? Numai îmbrăcatul costumului protector anti-radiație și montarea tuburilor presurizate de aer erau adevărate suplicii, să nu mai vorbim de efortul pe care mișcarea în asemenea armuri îl presupunea.

– Ai verificat joncțiunea?

Tresări. O verificase?

– Da, spuse, e în regulă!

– Atunci fii gata de recepție!

Mai inspectă o dată manșonul care învelea legătura de la capătul cablului. Era intact. Firul cobora din acel punct și, făcând burtă, se pierdea pe jos, în praful solului. Ceva mai încolo, colegul ei găsise capătul celălalt și tocmai îl strângea cu cleștele emițătorului. La capătul ei, Semina conectă receptorul la joncțiune. Vocea celuilalt îi răsună din nou în cască:

– Emit! Citești?

Ecranul receptorului se coloră brusc în albastru intens.

– Citesc, e bun!

Cel de jos desfăcu fălcile cleștelui și ecranul redeveni negru. Era cum nu se putea mai bine. O treabă simplă, de maxim trei zecimi de diviziune. Începu să coboare. Costumul rigid o stânjenea la fiecare mișcare, obligând-o să se deplaseze nenatural. Până și mersul pe sol se făcea altfel, țeapăn și legănat, împotriva firii, darămite escaladatul grinzilor. Sări ultimele trepte. Tălpile ridicară vălătuci de praf la contactul cu solul, iar amortizoarele se comprimară ușor, ajutând-o să-și țină echilibrul.

– Smuls, spuse colegul când ajunse lângă el, arătându-i capătul liber al cablului. Merge prins la loc.

Merseră împreună, târâind firul în urma lor, până în dreptul unei piramide adiacente, unde vehiculul de intervenție îi aștepta cuminte. Din nou trebuia să se cațere. Își legă cârligul troliului și scripetele de centură și urcă. Sus, montajul dură doar o clipă. Între timp, colegul prinsese agățătoarea de cablul desprins. Coborî cârligul peste scripete, iar el îl ataşă de agățătoare. Troliul porni, iar cablu începu să se întindă, apoi se ridică de tot de pe sol, scuturându-se de praf. Îl urmăriră cu privirile până ajunse pe poziție, iar Semina îl fixă la locul lui în joncțiune și trase manșonul peste.

– Cam asta ar fi.

Cei doi se așezară unul lângă altul pe o grindă. Fusese o intervenție ușoară, o terminaseră repede, iar acum nu mai aveau altceva de făcut decât să aștepte. Pe cer, o stea strălucea mai tare decât celelalte, zămislind umbre confuze. Așa fusese dintotdeauna. Stând cu fața spre ea, Semina îi simțea căldura domoală alintându-i obrajii prin viziera

căştii. Sau era doar o părere? Deconectată, remarcă bâzâitul constant al detectorului de radiații. Nivelul normal. Departe, în zare, orizontul se distingea ușor zimțat în lumina palidă.

– Știi, acolo a fost odată un oraș! vorbi celălalt.

„Of! Și eu care credeam c-am scăpat.” Cu privirile rătăcind într-acolo, Kvarth, colegul ei, continuă:

– Pe-atunci era aer la suprafață. Și nu erau radiații. Puteai merge pe-afară fără costum, chiar și-n pielea goală dacă voiai!

Semina zâmbi. Ar fi preferat să fie o aluzie sexuală, dar nu prea-și punea speranțe. Flirtul cu Kvarth, deși nu-l găsea chiar pe gustul ei ca bărbat, tot era mai plăcut decât ceea ce știa că avea să urmeze. Tăcu. Poate dacă nu-i dădea apă la moară…

– Și era lumină! Lumină de te orbea!

Nu avea nicio șansă. Odată pornit pe subiect, nu avea să-l lase baltă până nu-și va fi epuizat toate crâmpeiele de logoree pe care le avea. Ori până nu vor fi ajuns să se insulte. Totuși, nu avea tragere de inimă să-i răspundă.

– De fapt, nu tot timpul era lumină peste tot. Erau perioade alternante de lumină și întuneric.

Pentru a câta oară auzea tâmpeniile astea? Se ambiționă să păstreze tăcerea.

– Știi de unde venea lumina?

Da, știa, cum să nu știe? Kvarth era unul dintre cei „treziți”, iar aceștia nu-și țineau teoriile pentru ei. Toată lumea le cunoștea, însă, la fel ca ea, cei mai mulți preferau să nu-și bată capul cu asemenea speculații pseudo-argumentate.

– Îți dau un indiciu: chiar și acum, chiar în acest moment, ne luminează!

– De la cea mai strălucitoare stea de pe boltă, spuse Semina cu un suspin, recunoscându-și înfrângerea.

– Exact! În străvechime era mult mai strălucitoare decât acum. Nici nu o puteai privi fără să-ți pierzi ochii.

Să-i dea dreptate sau să-l contrazică? Niciuna dintre variante nu-i era pe plac.

Acest bărbat se ambala și când era contrazis și când era susținut. Tot el continuă:

– Pe atunci, planeta era înconjurată de un strat protector de aer și de un câmp magnetic puternic. Radiațiile erau filtrate, numai un spectru plăcut ajungea la sol.

– Cât de convenabil! spuse femeia.

– Da, era. Toate condițiile mediului de la suprafață erau optime pentru noi. Și pentru toate formele de viață care trăiau alături de noi.

Dacă i-ar fi putut vedea fața, Kvarth ar fi băgat de seamă frustrarea pe care logoreea lui i-o cauza femeii. Însă privirile îi rătăceau în depărtări, iar el nici nu concepea ca poveștile despre lumea veche să fie ascultate altfel decât cu fascinație de către cineva. Ele erau crâmpeiul de magie care-i făcea lui cotidianul suportabil, refugiul, misterul fermecător.

– Acolo a fost un oraș. Atât era de mare, încât ar fi putut găzdui populația noastră întreagă și încă ar fi rămas loc.

– Ia-uzi!

– Da, așa era. Zeci de milioane trăiau în construcții înalte, în case suprapuse unele peste altele. Grandoarea lor era…

– Îți dai seama cât de stupid sună ceea ce spui?

Era deja prea mult! Sfidarea logicii atinsese un punct critic, peste care Semina nu putea și nu voia să treacă. Kvarth tresări. Se întoarse greoi în costumul său către femeie și îi privi fața. Chiar prin cele două geamuri, în lumina slabă de afară, irascibilitatea i se putea citi pe chip.

– De ce… de ce e stupid? îngăimă bărbatul. Lasă deoparte ceea ce ai fost învățată și judecă singură. Am nevoie să fii deschisă la minte…

Cu un semn din mână, femeia îl opri.

– Mai bine lasă tu deoparte retorica asta stearpă și bombastică de trezit! Of, parcă v-ar fi băgat careva cu polonicul în cap aceleași fraze la toți, de le turuiți în disperare. Judec cu capul meu, da, judec! Și găsesc poveștile tale tâmpite!

– De ce?

– Păi uite-te în jur! Ce vezi? Platou! Peste tot, spațiu! Loc cât cuprinde. Iar tu-mi spui că cei care trăiau la suprafață se înghesuiau unii peste alții în case suprapuse? Cam cât de cretin să fii, să nu-ți zgârie creierul o asemenea enormitate?

– Păi ți se pare enormitate doar pentru că știi prea puține despre acele vremuri. De fapt, pe atunci eram atât de mulți încât nu mai aveam loc altfel. Nu ne puteam permite să ne extindem oricât pe suprafața planetei, căci trebuia să lăsăm loc culturilor de plante, cu care să ne hrănim. Asta doar pe de o parte. Pe de altă parte, din toată suprafața, mai puțin de un sfert era uscat. Restul era acoperit de ape.

Ah, da, își amintea, chestia cu întinderile de apă. Un argument forte al treziților.

– Și ce, mă rog, s-a întâmplat cu toată apa?

– Ce s-a întâmplat și cu pătura de aer: S-a pierdut în marele cataclism.

Da, aici toate întrebările se blocau. „Marele Cataclism”, piatra de temelie a ideologiei lor.

– Nu știm ce a cauzat marele cataclism, continuă bărbatul, dar efectele lui ne bântuie încă.

– Ce efecte?

– Păi nu e evident? De ce trebuie să purtăm costume ca să ieșim afară? De ce nu mai este viața posibilă la suprafață?

– Asta e o speculație, răbufni femeia. Introduci două idei și le argumentezi una prin alta. Asta nu demonstrează decât că nu există conflict între ele, atât. Nu te legi de nimic concret.

– Cum nu? Nu e oare suficient de concret că nu se poate trăi la exterior?

– Și când am spus eu că s-ar fi putut vreodată? Nu vezi că viața la suprafață e tot născocirea voastră? Și, da, ca să nu fiți complet ridicoli, ați adăugat și tâmpenia cu cataclismul ca să o sprijine. Sunteți coerenți într-o balivernă, atât!

Bărbatul reflectă câteva clipe, apoi continuă:

– Că odată se putea trăi afară nu e născocirea noastră, e fapt dovedit.

– Siiiigur că este!

– Da, este! Anatomia trupurilor noastre o dovedește.

Semina dădu plictisită din cap, însă casca prinsă rigid în toracele costumului nu-i imită mișcarea. Kvarth continuă:

– Ochii au receptori pentru lumină puternică. Ne mișcăm biped, ceea ce ne indică necesitatea de a acoperi cu privirea spații vaste în jur. Pielea conține pigmenți care să ne apere de expunere îndelungată la radiație luminoasă. Avem straturi de grăsime care să ne apere de intemperii, păr… și ar mai fi, dar nu mai țin eu minte. E cazul să-ți spun cât de necesare ne sunt acolo unde viețuim?

– Toate astea nu dovedesc neapărat că suntem concepuți să trăim afară. Doar că suntem adaptabili.

– Nu, natura nu creează adaptabilitate așa, pentru orice eventualitate, ci doar ca răspuns la o necesitate. Necesitatea a fost aceea de a trăi la exterior.

– Atunci dă-ți jos casca și trăiește! pufni femeia exasperată.

– Păi, acum nu mai pot. Nu ți-am spus că a avut loc un cataclism care a schimbat condițiile? El ne-a obligat să ne refugiem la adâncime sub sol. Nu mai există strat gazos și nici protecție contra radiației. Și nici apă, dacă mă gândesc bine. Fără astea trei componente, supraviețuirea unui ecosistem e imposibilă.

– Și nu ți se pare ciudat, măi găgăuță, că le avem pe toate dedesubt? Și aer, și apă, și protecție contra radiațiilor. Ecosistemul se întreține foarte bine cu noi cu tot, de când îl știm. Sau și el s-a refugiat în subteran odată cu noi?

– Da, exact asta a făcut! De fapt, noi l-am proiectat ca să ne poată susține viața acolo. Am selectat dintre toate vegetalele pe acelea care pot trăi fără lumină și pot produce aer și le-am cultivat jos. Am adăugat apoi bacterii care să descompună substanțele organice reziduale și astfel să hrănească vegetalele, apoi, odată ce ecosistemul a început să se auto-întrețină, ne-am mutat și noi. Cataclismul a avut loc când noi eram deja în siguranță, în grotele noastre.

Cât de forțat suna totul în urechile Seminei. Privind din pod, lucrurile păreau legate cu ața plauzibilității, dar…

– Dar dacă spui că nu exista radiație la suprafață, spuse ea când conștientiză iarăși bâzâitul continuu al detectorului, de unde aveam energie?

„Acum să te aud”, gândi și un zâmbet i se lăți pe figură.

– Aveam alte surse, nenocive. Stratul de aer era în continuă mișcare, se putea extrage energie cinematică destulă de acolo. Și din întinderile de apă. Și mai ales de la steaua principală a planetei. Ți-am spus, era mult… mult mai luminoasă atunci!

Bărbatul arătă cu degetul către punctul cel mai strălucitor de pe boltă și spuse.

– Ea era! Planeta noastră gravitează în jurul ei!

De data asta femeia se enervă de-a dreptul. Toate bazaconiile și clișeele treziților îi erau servite cu titlu de adevăr absolut, cu argumentație minimală, la limita bunului simț, iar ea ar fi trebuit să le ia de bune?

– Nu există nicio dovadă!

– Cum să nu? Există cartografie stelară! Toate stelele își mențin pozițiile relative constante, mai puțin asta! Apare în diferite locuri de pe cer în diferite momente, după un tipar care ar sugera că se învârte în jurul planetei.

– Exact la fel ca toate celelalte stele! Toate se învârt în jurul planetei! Uite, răsar acolo și apun dincolo.

Semina se ridicase și, cu brațele desfăcuse, indica apusul și răsăritul, ca în așteptarea unei îmbrățișări.

– Da, așa e, dar o fac mereu în același mozaic. Rămân pe poziții fixe între ele. Numai asta singură nu. Rămâne în urmă puțin de tot față de celelalte, cu fiecare rotație pierde ceva teren pe boltă, până ajunge iarăși de unde a plecat. Și tot așa.

– Ești sigur de asta? întrebă ea puțin derutată, căci nu avea cunoștințele necesare pentru a-l contrazice ferm.

– Foarte sigur, s-a măsurat și intervalul unui ciclu complet. În jur de trei sute și vreo cincizeci de rotații dacă nu mă înșel…

– Și ce spuneai că înseamnă asta?

– Păi, să o luăm încet: Faptul că vedem aceleași stele răsărind într-o parte și

apunând în partea cealaltă a bolții cerești poate însemna două lucruri:

– Ori toate stelele se învârtesc în jurul planetei noastre, îl întrerupse ea, ori planeta noastră se rotește și ele stau pe loc, știu asta și sunt de acord! Asta nu e din teoria voastră, e dilemă veche.

– Nu, bineînțeles că nu, nici nu vrem să sugerăm că ar fi. Acum, dintre cele două teorii, trebuie să recunoști, mai de bun simț e a doua. Adică, zic, am fi naivi să credem că totul se învârte în jurul planetei ăsteia, nu?

– Nu neapărat! De ce? Planeta noastră e un conglomerat enorm și foarte dens. Stelele sunt…

– Sunt atât de departe încât ne e imposibil să le aproximăm măcar dimensiunile. S-ar putea să fie chiar mai mari decât planeta asta!

– Ei, hai că e chiar prea de tot!

– Bine, lăsăm asta deoparte, nu contează prea mult. Voiam doar să te fac să înțelegi că e mai… ăăă… firesc să admitem că planeta se rotește. Dar pentru asta am o explicație mai simplă, pe care sunt sigur că o vei accepta.

– De ce crezi asta?

– Pur și simplu pentru că nu e a noastră. A treziților vreau să spun. E a câtorva colegi de-ai noștri de la mentenanța rețelei. Știi ce-au făcut? Au luat un etalon și l-au cântărit la suprafață. În unele locuri era mai greu decât în altele.

– Și ce-are a face asta cu învârtitul planetei?

– Păi are! Știi de ce? Pentru că exact în două puncte diametral opuse a avut cea mai mare greutate. Și cea mai mică greutate a avut-o…

Kvarth se ridică și el și căută cu privirea ceva pe jos. Se aplecă și ridică o piatră oarecum rotundă. O prinse între două degete și începu cu cealaltă mână să o rotească, arătând spre inelul din mijloc, de la jumătatea distanței dintre punctele fixate de degetele sale.

– Aici, spuse.

– Și ce dovedește asta?

– Tocmai asta, că planeta se învârte! Punctele astea, în care a avut greutatea cea mai mare, spuse scuturând ușor piatra între cele două degete, sunt si cele din care, dacă te uiți, stelele nu răsar și apun, ci se învârt în jurul tău. Aici în schimb, spuse arătând cercul pe care i-l arătase mai devreme, a avut greutatea cea mai mică. Pe linia asta, stelele merg drept dinspre răsărit spre apus.

În orice alt punct, ele răsăreau și apuneau, dar pe traiectorii curbate. Semina știa chestiile astea, amândouă teoriile explicând că rotația se făcea în jurul unei axe, dar nu prea reușea să extragă din greutatea măsurată diferit, dovada că cea care se învârtea era planeta. Din fericire, Kvarth îi dădu cheia:

– Forța centrifugă. Aici e, aici nu e. De-aici diferența de greutate.

Femeia ar fi ridicat din umeri dacă nu ar fi fost atât de greu costumul.

– Bine, să zicem că admit că planeta se învârte. Ce treabă are asta cu steaua aia?

– Ei, aici e faza: Rotația planetei e de două feluri: în jurul axei, și spunând asta îi arătă locurile în care degetele groase ale mănușii sale presau pe piatră, dar și în jurul stelei, și strângând pumnul celălalt începu să învârtească piatra în jurul lui. Dubla rotație creează mișcarea acelei stele odată cu celelalte, dar puțin mai lentă. Cu a trei sute cincizeci-a parte mai lentă, căci rotația completă în jurul axei e de trei sute cincizeci de ori mai rapidă decât cea în jurul stelei!

Vocea îi devenise pițigăiată. Se entuziasmase. Mereu se entuziasma când își susținea teoriile și era chiar mai enervant ca de obicei. Semina i-o tăie scurt:

– O mare tâmpenie! Hai să căutăm o sută de chestii ca să complicăm lucrurile, doar-doar nu le-o mai înțelege nimeni și nu ne va mai contrazice! Știi ceva? Toată gargara asta a ta m-a făcu să cred exact opusul: Toate stelele se învârtesc în jurul planetei, unele mai repede, altele mai încet. Nu e mult mai simplu așa?

– Ar fi. Dar cum se face că toate își păstrează pozițiile, numai una nu?

– Ce știu eu? Cui îi pasă? Poate doar pe asta au observat-o că rămâne în urmă. Poate rămân și altele, dar mai puțin. Și de-aia nu le-a observat nimeni.

– Nnnnuuu, nu rămân!

– Ești tu sigur?

Câteva clipe trecură. „Aha, deci nu e sigur! L-am lucrat, poate acum mă lasă-n pace!”

– Toată vorbăria asta mi-a cam făcut somn, continuă ea încercând să pară împăciuitoare. Nu mai sună ăia odată?

– De când n-ai mai dormit? întrebă Kvarth, aruncând piatra și urmărind-o cum stârnește nori de praf în salturile ei.

„Bun, a lăsat-o baltă!”

– Cred că de douăzeci și cinci de diviziuni.

O voce străină se auzi atunci în căști, spunând: „Confirm înlăturarea defectului, reveniți la bază! Felicitări!” Se așezară amândoi în vehicul și porniră. Vălătuci groși se ridicau negri urma lor. Îi acompaniară cu sinistra lor priveliște până la ecluză.

2

Vehiculul opri în mijlocul cercului metalic, iar acesta începu să coboare încet. Un capac masiv se închise deasupra lor când ascensorul se opri și cei doi coborâră. Era beznă. Pe bâjbâite, ghiciră în peretele dur, circular, intrarea unei firide. Închiseră ușa grea în urma lor și o etanșară. Imediat, cu un fâsâit puternic, valvele se deschiseră și aerul inundă ecluza. Un sunet de clopoțel anunță faptul că presiunile se egalizaseră și o lampă chioară se aprinse într-un colț. Se găseau într-o incintă strâmtă, în care cu greu ar fi încăput șase persoane, având două uși cu izolare de etanșeizare: una prin care tocmai intraseră și încă una, identică, de partea cealaltă. O deschiseră trăgând de câteva manete și pătrunseră în tunelul care se căsca negru înainte, coborând în trepte. O cămăruță laterală servea drept vestiar. Nu dispunea de niciun corp de iluminat, cele câteva raze care se strecurau de la ecluză fiind singurele care rupeau negrul. Aici, cei doi scăpară de costumele împovărătoare, rămânând goi. Le puseră în curățătorul automat, care se și puse pe trăncănit în surdină, și intrară ei înșiși la dușul anti-radiație. Nu aveau nevoie de mai

multă lumină, căci știau pe de rost ordinea lucrurilor.

– Cam mult… spuse bărbatul în timp ce-și ștergea trupul cu un prosop aspru și cenușiu.

– Hmm? ce e cam mult?

– Cam mult de când n-ai mai dormit. Nu e sănătos. Știi că ar trebui să dormi măcar șapte diviziuni după treisprezece de veghe.

– Ei, și, ce-ți pasă ție? întrebă Semina râzând și aruncându-și prosopul în uscător. Parcă ai spus că nu vrei să procreăm împreună.

Kvarth se așezase pe o bancă dură și rece, săpată în perete, și începuse să se îmbrace. Ea se postă goală în fața lui cu o mână pe șold, făcându-se că-și caută salopeta pe raftul de deasupra. „Se va uita măcar?" gândi ea trăgând cu coada ochiului spre el. Lumina slabă îi scălda formele trupului musculos, dezvăluindu-le neclar, insule răzlețe ieșind din oceanul de întuneric, desăvârșite cu farmecul misterului. Da, se uita. Fără ascunzișuri, cu aceeași expresie cu care-și citea aparatele de măsură. Nesimțitul!

– Așa am spus. Să nu crezi că nu aș fi tentat, ești o femeie foarte frumoasă, dar eu…

Nemernicul! Cum își permitea? Urma să-i spună că prietenia lor era prea importantă pentru el sau o altă chestie de-asta de nimic și umilința ei ar fi fost completă. Măcar dacă ar fi fost într-adevăr interesată de el...

– Eu, continuă Kvarth cu un suspin, sunt monogam.

– Cee? Ce mai e și aia?

– Adică am jurat să procreez cu o singură femeie. Cea cu care am făcut-o deja.

Un hohot de râs o scutură pe Semina, purtându-și ecourile adânc în negrul tunelului.

– Și asta e tot o chestie de-a treziților?

– Nnnuu... E o chestie de-a noastră. A mea și a perechii mele, vreau să spun.

Aha, deci era o chestie de-a treziților, dar auxiliară, putându-se și fără.

– Știi că-i ilegal, nu?

– Nu și dacă procreezi o singură dată în viață.

Oricât de bine își dădea seama că mai bine n-ar fi întrebat, femeia fu totuși învinsă de curiozitate. Dacă despre celelalte credințe ale treziților știa câte ceva și nu-și dorea să afle mai mult, dimpotrivă, acest concept de monogamie era total nou pentru ea, deci interesant.

– Care poate fi motivația pentru așa ceva?

Bărbatul zâmbi și o privi drept în ochi. Chiar și în crepusculul vestiarului, scânteierea din ochii săi era vizibilă.

– Nu e ceva logic. Ține de sentimentalism.

– Adică?

Era rândul ei să fie cea care insistă. Kvarth era evident pus în dificultate. După câteva poticniri și începuturi de cuvinte lăsate în aer, rosti:

– Ești femeie, ar trebui să-ți fie foarte ușor să înțelegi lucrurile astea. Pur și simplu nu vrem să ne împărțim dragostea cu nimeni.

Noul val de râsete cristaline îi fu curmat Seminei de imaginea primului ei iubit. Ce simțise când acesta începuse să curteze altă femeie? Cum îl mai detestase atunci! Cât se simțise de pustie… Da, ea ca femeie înțelegea. Nu rațional, căci acest comportament nu avea nicio logică. Acceptase asta de atunci, însă înțelegea. Și deodată privi spre bărbatul din fața ei cu alți ochi. El era dispus să facă pentru prima sa femeie ceea ce al ei nu făcuse pentru ea. Nu i-o ceruse, nici nu se gândise că așa ceva ar fi putut fi o opțiune. Îi ceruse doar să mai rămână puțin cu ea. Doar puțin… dar nu era oare același lucru? Nu aceeași dorință o avusese și ea? Căci după acel puțin, ce-ar fi urmat? Ar fi fost oare mai bine? Poate că nu. Ea trecuse peste acel episod. Nu o mai afecta. Poate că, de fapt, Kvarth îi făcea perechii sale rău în felul acesta. Lui însuși, sigur își făcea. Acum îi înțelegea privirea. Nu era indiferență în ea, ci doar reținere. Dureroasă reținere. Nu mințise deloc când spusese că era tentat. Dar se forța enorm să se înfrâneze. Subit stingherită, Semina se îmbrăcă în grabă.

Lumina se topea încet, pe măsură ce se afundau tot mai adânc în tunel, ecourile

pașilor fiindu-le singura companie. Din loc în loc, câte un corp de iluminat lucea pe tavan, făcând petele rare de vegetație și neregularitățile pereților și treptelor vizibile preț de câțiva pași, după care întunericul își reintra în drepturi. Se obișnuiseră cu el. Străbătuseră astfel de tuneluri cam de când se știau și avea să o facă tot restul vieților lor. Nu le făcea, totuși, plăcere. Nimănui nu-i făcea. Ochelarii le proiectau pe retină imaginea vectorială a ambientului, însă nu compensa lipsa luminii. La un moment dat, zăriră un punct incandescent ceva mai strălucitor decât celelalte. Acolo era ieșirea. Locul în care tunelul pietonal dădea în altul, mai larg, dotat cu șine pentru vagonete. Și acesta avea unele lămpi, însă mult mai rare. Aici nu serveau la nimic, căci vagonetele circulau automatizat, ocupantul fiind doar nevoit să apese butonul corespunzător stației la care dorea să ajungă. Urcară într-unul și acesta se puse imediat în mișcare.

Semina se cuibări pe bancheta rigidă și închise ochii.

– Avem ceva de mers, spuse, cred că am să dorm.

– Ai face bine!

Dar nu putu să adoarmă. Legănatul și trăncănitul monoton al roților o deranjau. O deranjau tocmai pentru că îi induceau somn, iar creierul ei se împotrivea. De ce se împotrivea? În fine, abandonă ideea pentru moment.

– Știi, chiar ar trebui să dormi, îi spuse Kvarth când o simți ridicându-se.

– Știu. Am să dorm mai mult când ajungem. Am să dorm doisprezece diviziuni!

După o perioadă de mers drept, trecând prin dreptul multor altor guri mici de tuneluri ce duceau spre suprafață, toate străjuite de luminițe de veghe, vagonetul prinse a coborî abrupt. Se îndreptau spre citadelă.

– Te-ai gândit vreodată, spuse bărbatul deodată, de ce avem nevoie de somn la intervale regulate?

– Nu, răspunse ea, nu mi-am pus problema. Pur și simplu avem nevoie de odihnă.

– Da, dar de ce la intervale regulate? De ce cu această cadență?

– Nu cred că e o regulă. Fiecare doarme cum are chef.

– Dar asta nu e sănătos. Eu vorbesc de ritmul recomandat de anatomiști.

Femeia ridică din umeri.

– Îți dau un indiciu: un interval de veghe plus unul de somn fac exact cât e și perioada de rotație a planetei… sau a stelelor, dacă vrei neapărat.

Iarăși aducea discuția la teoriile treziților în care credea atât de tare. Ciudat, dar parcă acum nu o mai deranja. Bărbatul însă insistă agasant:

– Rotația durează exact douăzeci de diviziuni, adică o perioadă de veghe și una de somn.

Ei, chiar asta nu putea să i-o lase netaxată:

– Pfoa, și nu te gândești că, de fapt, diviziunile au fost calculate după perioada aia, de la bun început? E coincidență că-mi încape pe deget inelul pe care l-am făcut pe dimensiunea degetului meu?

– Corect, corect, spuse el precipitat, nu neg asta! Evident că așa a fost. Dar nu aici voiam să ajung, ci la faptul că perioadele noastre de somn și veghe sunt în acord cu ciclul de rotație.

– Și ce dacă? Așa o fi fost mai ușor pentru anatomiști să recomande.

– Noo, e mai complicat de atât. Pe vremea când trăiam la suprafață și steaua principală dădea suficient de multă lumină și căldură, perioadele de somn se legau de poziția în care te aflai pe planetă față de ea. Când erai pe partea luminată, era zi și stăteai treaz. Când erai pe partea cealaltă, umbrită, era noapte și dormeai. Dormeai atunci când nu mai aveai lumină, când era întuneric. Nu ai observat că nu poți dormi când ai luminile aprinse în apartament?

– Încă o explicație la limita penibilului, spuse femeia amuzată. Însă are un maaare minus: Dacă e așa cum spui, înseamnă că toți de pe o parte a planetei dormeau deodată, că se făcea, ăăă cum spuneai tu „noapte” pentru toată lumea, nu?

– Da, exact așa! Pe porțiuni foarte largi, toți dormeau și se trezeau cam în același timp.

– Și nu ți se pare anapoda? Cum ar fi dacă și în citadelele noastre pe toți i-ar apuca somnul deodată?

– Dacă te gândești la organizarea noastră de acum, ai dreptate, ar fi cam anapoda. Dar pe-atunci lucrurile mergeau în mod natural. Pe perioada nopții activitățile se reduceau foarte mult și se reluau când se făcea iarăși zi.

– Mda, spuse Semina într-un târziu, poate fi o explicație. Dar asta nu înseamnă că e neapărat singura plauzibilă.

– Păi… cum altfel s-ar explica această ciclicitate…

– Uite, îl întrerupse femeia, dormim pentru că avem nevoie de odihnă, pur și simplu. Rotească-se planeta sau stelele… sau ce-o vrea, perioada de rotație a fost măsurată și împărțită la douăzeci. Așa am obținut diviziunile. Acum, prin observație, s-a ajuns la concluzia ca avem nevoie de perioade de somn de cam jumătatea celor de activitate, da? Ei, nimic mai simplu și logic decât să raportezi perioadele la diviziuni. Deci: avem recomandarea de treisprezece cu șapte. Atât și nimic mai mult. Dacă vrei să crezi chestia aia cu steaua care lumina feeric, cu viața la suprafață, cu toți dormind deodată și toate celelalte, n-ai decât! Dar să nu ai pretenția că explicațiile voastre sunt singurele plauzibile, că nu sunt!

– Dar cu întunericul cum rămâne? De ce ne e mai firesc să dormim pe întuneric?

– Uite-te în jurul nostru! se trezi ea strigând. Mai e și altceva? Cum altfel să ni se pară firesc să dormim dacă trăim în întuneric? Și așa o facem dintotdeauna?!

3

Nici mistica și nici știința nu dădeau răspunsuri clare când erau întrebate despre originea vieții. Voia planetei, apăruseră odată cu ea. Când ea se născuse din marele abis, îi purtase în pântec. Pe ei, pe vegetale și bacterii. Tot ecosistemul. De ce să despărți problema apariției vieții de cea a apariției planetei? Dar nici aici nu aveau răspunsuri. Geneza planetei era de prea puțină utilitate practică, deci știința nu prea-și bătuse capul cu ea. Mistica o tratase cu larghețe, mulțumindu-se, ca în multe alte cazuri, la formula „voia Celui ce Este”. Iar cât privește suprafața sau bolta cerească, știința se limitase la a

le cerceta și exploata potențialul energetic, iar mistica se prosternase în fața imensității și invocase măreția Celui ce Este. Cam atât despre lumea de afară. Plus câteva nume date stelelor mai ușor vizibile, determinări de axe de rotație și perioade.

Terminalul din camera ei nu-i putea da Seminei prea multe informații. Nu se înregistrase cu exactitate momentul în care scoarța planetei fusese descoperită sau în ce circumstanțe. Cu siguranță tot atunci se și introdusese sistemul de referință temporal bazat pe rotații și diviziuni. Și fusese elaborat conceptul de planetă. Nici rețeaua captatoare de radiație nu se știa când fusese inventată, prima ei consemnare, într-o formă primitivă, fiind de acum aproximativ trei milioane de rotații. De-atunci fusese îmbunătățită constant. Însă radiația în sine nu se știa când se descoperise sau cu ce preț în vieți. Ea fusese atribuită stelelor, însă despre acestea nu se cunoștea mai nimic. Nici dimensiuni, nici distanțe. Dificultatea pe care ieșitul la suprafață o ridica, îngreunase cercetarea lor, iar lipsa de utilitate practică a acestui demers îl îngropase de tot. Nici măcar nu se străduiseră cercetătorii să tragă o concluzie fermă: se rotește planeta sau stelele?

Așadar, în direcția asta, cam atât. Teoria treziților despre steaua principală nu putea fi nici combătută, nici confirmată. În cealaltă direcție, cercetând cunoștințele documentate despre geneza vieții, drumul era și mai scurt. Se știa doar că ecosistemul aparținea interiorului, dar dacă apăruse odată cu însăși planeta sau dacă se formase ulterior, prin cine știe ce mecanisme, nicio informație. Ideea că fusese construit dintr-un altul, mult mai variat, care existase odată la suprafață, nu putea fi combătută cu argumente, altele decât că nu era de bun simț.

Cât despre anatomie, despre rolul receptorilor oculari sau a pigmenților pielii, niciun cuvânt. Sigur, medicina cunoștea în detaliu funcționarea organelor precum și modul de tratare eficientă a fiecărei afecțiuni, însă când era luată la bani mărunți despre necesitatea practică a fiecăruia în corelație cu mediul natural, uneori ridica din umeri.

Și rămânea și problema fricii. Ea tindea cel mai ostentativ să dea dreptate treziților, ea singură fără nicio referire în știința clasică. De ce aveau frică de întuneric?

De ce nimeni nu străbătea coridoarele negre de unul singur? Nu exista niciun pericol logic și totuși, indivizii tindeau să se grupeze în beznă. Măcar doi, niciodată unul singur… Simpla prezență a altuia oferea un confort spiritual suficient pentru a înfrunta ceea ce unuia singur îi dădea fiori.

Semina închise iritată terminalul și se ridică de pe fotoliu. Își pierduse vremea scotocind. Nu realizase până atunci cu câtă larghețe erau tratate de scolastica clasică subiectele care nu aveau utilitate practică. Nu era de mirare că, pe nișa enormă care se crease, ideologii ca ale treziților apăruseră și-și luaseră avânt.

– Tu ce crezi, spuse înghiontindu-l ușor pe bărbatul care moțăia pe pat, am trăit vreodată la suprafață?

– Hmmm? răspunse acesta puțin buimac și se ridică pe-un cot. Aaa, da, ai umblat cu Kvarth. El îți pune mereu probleme d-astea…

Apartamentul Seminei era unul confortabil, spațios, dotat cu un pat de două persoane, o canapea, masă cu șase scaune, fotoliu cu terminal conectat la rețeaua de date, ca să nu mai vorbim de separeul grupului sanitar propriu. Tehnicienii care lucrau la rețeaua captatoare erau foarte bine văzuți și își permiteau ceva mai multe. De-asta și Svetl prefera să vină la ea.

– Kvarth. Și ce dacă? Tu zi-mi dacă crezi sau nu!

– Nu știu… nu prea m-a interesat treaba asta. Nu m-am gândit.

– Gândește-te acum!

Se așeză pe pat, lângă el, invitându-l să o cuprindă în brațe și începu să se joace cu mâna prin părul lui. Bărbatul își așeză capul pe umărul ei.

– Da, de ce nu? spuse.

– De ce nu?!

– De ce nu… E o posibilitate, la fel de bună ca oricare alta.

– Deci…crezi că se poate!

– Da, se poate, de ce nu?

– Cum poți fi atât de indiferent?

Svetl râse și-și ridică încet capul de pe pieptul ei, privind-o în ochi. Apartamentul ei era atât de bine luminat! Îi putea vedea clar ridurile minuscule, firele sprâncenelor și genelor...

– Ce importanță are de fapt? Dacă au trăit vreodată unii din specia noastră la suprafață sau nu, oricum aia a fost atunci, demult. Ce mai contează acum? Pentru mine cel puțin, care nu voi ieși niciodată, nu are nicio însemnătate.

– Ar trebui, totuși, să știm!

– Da, ar trebui. Dar tot nu ne-ar ajuta la nimic.

Semina dădu să protesteze, dar se răzgândi. Motivul pentru care nu se găseau răspunsuri în știința clasică era în fața ei. Și cum l-ar fi putut condamna? Bietul Svetl! Ca tehnician constructor de tuneluri, nu avea niciodată să vadă stelele. Nu se trimiteau persoane sus doar ca să se zgâiască la cer.

– Și ce-i aia specie? întrebă, totuși, deși din context înțelegea despre ce ar fi fost vorba.

– Păi… noi toți suntem o specie. Adică suntem compatibili unii cu alții, nu știu exact cum să explic. Poți să cauți pe terminal definiția.

– Nu știam că există cuvântul acesta. E cam în plus. Adică ne desemnează pe noi sau pe vegetale.

– Da, acum da. Dar, cică, au fost și altele cândva. Pe-atunci avea logică să spui „specie”. Toate aveau nume. Și noi aveam. Dar s-a pierdut, așa cum se va pierde și acest cuvânt.

– Ei, spuse ea, deci știi și tu ceva din teoria treziților!

– Câte ceva, da. Dar chestia asta nu ține de vorbăria lor. Ei cred că au existat specii doar când se trăia afară. Nu cred că și-au pus problema relativ la mediul de acum. Noi știm că au existat și alte specii aici jos, cu noi.

– Voi? Știți? Care voi? De unde știți?

– Noi, săpătorii de tuneluri. Crezi că numai voi, care lucrați la rețeaua captatoare, știți chestii în plus? Credeți că numai voi vă confruntați cu mistere și tabuuri? Le-avem și

noi pe-ale noastre!

Femeia se smuci dintre brațele sale și, ridicându-se în genunchi, îi cuprinse picioarele între ale sale și i se așeză pe coapse. El își așeză mâinile pe șoldurile ei și-i zâmbi.

– Povestește-mi! Spuse ea aplecându-se și sprijinindu-se de pieptul lui.

– Păi… nu e mare lucru de povestit. Există câteva tuneluri despre care nu știe nimeni. Nu sunt trecute nici pe hărți. Gurile lor au fost zidite demult, dacă treci pe lângă una nici nu-ți dai seama. Vegetația răzleață a crescut peste îmbinări și s-au uniformizat. Numai noi le știm, le avem marcate pe hărțile de interdicție, ca nu cumva să-i vină cuiva ideea să extindă rețeaua și să dea din greșeală peste unul. Explicația oficială este că sunt zone care au fost contaminate, deci trebuie să rămână în izolare totală. Cel puțin pentru acum.

Semina îi asculta captivată. De ce să cauți mistere la suprafață sau pe cer, când altele, atât de fascinante, erau chiar lângă tine?

– Contaminare cu ce?

– Nespecificat. Radiație, gaze toxice… tot ce e posibil!

– Și de ce le ții secret?

– O precauție în plus. Știi tu, atracția interzisului. Mai bine să nu se știe de ele. Oricum, am spus că asta e explicația oficială. Dar mai e una, neoficială. O știm cu toții. Unii credem, alții nu. Eu unul cred… de fapt, ăăă… mă rog, zic: „de ce nu?”.

– Tu la toate zici asta! Nu ești niciodată categoric!

– Am fost când ți-am spus că te vreau!

Îi strânse ușor în palme mușchii lombari și începu să-și plimbe mâinile pe spate în sus, pe sub bluză. Toată carnea acestei femei era tare și fermă, trădând un tonus perfect.

– Mai târziu, îl apostrofă ea prinzându-l de încheieturi, acum povesteai ceva!

– Mda, ei, ideea e că, ăăă… noi credem că, de fapt, tunelurile zidite duc către citadelele altor „specii”. Credem că a fost o vreme când trăiam împreună, cu toții, dar la un moment dat ne-am despărțit. Ceva legat de o decizie. Noi am vrut într-un fel, ceilalți

altfel. Și ne-am despărțit. Am împărțit catacombele și le-am izolat. Fiecare cu treaba lui.

– Câte specii mai erau? Cum arătau?

Bărbatul râse înfundat.

– Doar nu crezi că știu?! Habar n-am! Nici nu știu dacă toată chestia e adevărată. Probabil nu e. E doar o legendă, știi tu…

Da, o legendă. La fel ca cele pe care le propovăduiau treziții. Singura diferență era că Svetl nu avea pretenția că ar fi un adevăr absolut, ci o accepta ca ceea ce era. Se lăsă ușor la pieptul lui. El o îmbrățișă.

– Ce zici, spuse ea deodată, ridicându-se în coate pe mușchii lui, ai deveni monogam pentru mine?

– Ce? De ce? Ai vrea tu așa ceva?

– Dacă aș vrea!

– Nu știu ce să spun... Oricum nu e voie. Procreația trebuie să fie mereu între indivizi diferiți, altfel…

Știa foarte bine. Indivizii concepuți de aceeași doi părinți prezentau prea multe caracteristici comune, iar redundanța genetică era de evitat. Ea însăși procrease de trei ori, cu trei bărbați diferiți, oferind societății trei prunci sănătoși. Și parcă nu-și dorea să rămână de-acum doar la unul singur. Însă i-ar fi plăcut să-l audă pe Svetl spunându-i că ar fi făcut-o pentru ea.

– Dar acum, continuă el, acum este timpul nostru! Îl putem prelungi cât vom dori. E al nostru!

Și îmbrățișarea lor se prelungi hulpavă, iar ei se bucurară unul de celălalt. Și când lumina păli, iar oboseala o învinse în sfârșit, se regăsi stând pe maldărele de bolovani, sub cerul înstelat, acolo unde rețeaua nu se întindea, iar Kvarth îi vorbea despre orașul care fusese odată în locul acela, despre turnurile care se înălțaseră din pietrele pe care călcau, despre aerul care forma curenți, despre lumina și căldura stelei principale din vremurile în care ea fusese darnică. Și-i vorbea despre viața de la suprafață, abundând în forme și culori care-ți luau mințile, despre nenumăratele forme de viață, despre zi și noapte, despre

neîmpărțitul dragostei… despre toate câte fuseseră și nu aveau vreodată să mai fie. Iar ea, pentru că-l credea, își lepădă casca…

4

– Chiar nu există altă cale? Trebuie să mergem atâta pe jos, cărând de nenorocirile astea?

– Ba da, ar fi. Dar ar trebui să sărim din vagonet. Ce zici?

Kvarth și Svetl se priviră în lumina slabă a lămpii de tunel preț de câteva clipe, apoi Kvarth continuă:

– Ești tehnician la tuneluri, trebuie să ai tu și o soluție neidioată!

– Aș avea, dar e prea bătătoare la ochi. Sau poate nu te-ai prins că ce facem e ilegal?

Kvarth o privi încruntat pe Semina, iar aceasta ridică indiferentă din umeri. În definitiv, nu-l trăsese nimeni cu forța. Ea și cu Svetl ar fi putut pune singuri totul la cale. Svetl avea acces la hărțile zonelor interzise, la sonde și la freze, Semina la costume de protecție. Nu mai era nevoie de nimic altceva. Se gândiseră însă că ar fi fost și el doritor să li se alăture și nu se înșelaseră. Curiozitatea îl ardea groaznic, însă perspectiva marșului nu prea-l încânta. Ca să poată ajunge la unul dintre tunelurile zidite, cei trei luaseră un vagonet. Însă acesta nu putea opri decât în stațiile prestabilite, iar destinația lor era între. Trebuia, deci, să meargă pe jos o bucată destul de bună, cărând costumele, tuburile de aer și freza după ei. Dar nu aveau ce face. Se porniră, așadar, cu toții în direcția indicată de harta lui Svetl. De-aici înainte, doar întuneric.

– Știți, spuse la un moment dat Kvarth gâfâind, chestia asta se potrivește foarte bine cu teoria vieții la suprafață! Noi mereu am spus că erau foarte multe specii.

Semina ar fi vrut să-l contrazică. Ea prima dată auzise cuvântul acela de la Svetl, Kvarth nu-l pronunțase niciodată. Vorbise despre o mare varietate a vieții și alte asemenea, dar nu spusese niciodată nimic despre „specii”.

– Când noi ne-am retras în adâncuri, continuă el, au venit cu noi și alții.

Svetl scutură din cap. Pentru un trezit, chiar și un bolovan venea în sprijinul vieții la suprafață. Era ciudat cum de abia acum unul aflase despre legendele lor, ale săpătorilor de tuneluri. Probabil că dintre colegii săi nu era niciunul trezit. Nu prea avea cum, treziți erau doar dintre cei care ieșeau la suprafață. Ăștia de obicei erau mai curioși, cum era și Semina, care, deși nu era una dintre ei, pusese totul cap la cap. Ea realizase că, unindu-și resursele, un tehnician săpător de tuneluri și unul de rețea de suprafață aveau tot ce le trebuia pentru a verifica mitul. Dacă pe cele din cer nu avea nicio pârghie pentru a le atinge, măcar pe acesta putea să-l exploreze. Lui la început i se păruse prea periculos și se împotrivise, însă îl convinsese femeia. Nici nu-i fusese greu. Femeilor niciodată nu le este.

Și ecourile pașilor lor în beznă…

– Cum vom ști când am ajuns, întrebă femeia, când tot tunelul ăsta arată la fel? Ce reper avem?

– N-ai vrea acum să știi și cum se fac tunelurile? Am să găsesc eu, spuse Svetl, avem niște marcaje din loc în loc. Deocamdată e prea devreme să mă uit de ele, dar după ce-om mai merge o diviziune așa…

Și merseră. La răstimpuri, zgomotul roților metalice rulând pe șine și curentul violent le spunea că pe lângă ei trecea un vagonet. Nu-l vedeau. Ochelarii vectoriali puteau reda doar suprafețele rigide, statice. Foarte bine, nici cei din vagonet nu-i puteau vedea pe ei. Lămpile din tavan, oricum foarte rare, abia produceau câte o pată galbenă în jurul lor. Niciun pericol de-acolo. Trebuia doar să meargă…și merseră, orbecăind… până când Svetl îi opri și începu să pipăie peretele cu o sculă sonică. Ceilalți, numai după sunetele ritmice de metal lovind piatra urmate de țiuiturile de frecvențe tot mai înalte, își dădeau seama că prospecta.

– Gata, spuse, am găsit! Sigur vreți să o facem?

Liniște.

– Bun, atunci să ne echipăm!

Semina și Kvarth îl ajutară pe săpătorul care atingea pentru prima dată un costum de exterior, apoi fură gata ei înșiși în trei mișcări. Svetl făcu câțiva pași, își ridică mâinile, apoi se foi agasat.

– Al meu cred că e defect! Mă ține în toate părțile.

– Obișnuiește-te! îi răspunse Kvarth fără să-și ascundă satisfacția. Asta e frumusețea vieții celor care muncesc afară! Pentru aste ne invidiați!

Svetl nu ripostă. Se aplecă după freză și fu uimit de efortul de care fu nevoie pentru a se ridica. Deci, acesta era secretul musculaturii Seminei! Fiecare mișcare cerea forță în îmbrăcămintea asta care i se opunea din fiecare joncțiune. Făcu câțiva pași și sprijini freza cu vârful în perete.

– Suntem la adăpost? Eu încep!

Simți o mână închizându-i viziera, apoi o auzi cu un fâșâit pe Semina în cască:

– Totul e în regulă, ne-am izolat. Dă-i drumul!

Freza prinse a șuiera și un punct incandescent apăru între vârful ei și perete. Pentru câteva clipe, văzură deslușit în jur. Siluetele lor lătărețe, tunelul ușor boltit, șinele, toate apărură scăldate în lumina albă, orbitoare. Un firicel de rocă topită începu să curgă din zona afectată, solidificându-se repede pe perete în jos. Lumina se diminuă din ce în ce, pe măsură ce forajul se adâncea, până ce dispăru de tot. Încetă și șuieratul.

– Avem o breșă, anunță Svetl, sondez!

Introduse un baston telescopic în gaura făcută și-l extinse.

– Cum e? întrebară deodată ceilalți doi.

– Răbdare! Analizez.

Un piuit slab și regulat îl informă despre nivelul de radiație din partea cealaltă. Își ridică mâna, oprind avalanșa de întrebări. Alte clipe trecură. Sunetele se diversificară, apoi o luminiță verde se aprinse pe mânerul bastonului, iar acesta se retrase automat.

– Aer respirabil, nici urmă de radiație.

Kvarth sări în sus de bucurie, cu tot cu costumul.

– Deci, e de bine! Mergem mai departe!

Emoția îi răzbătea prin voce, ca unui copil.

– Mergem…

Și Svetl porni din nou freza, plimbând-o acum în sus și-n jos. Lumina inundă iarăși tunelul, odată cu sunetul surd. Semina simți cum un val de emoție o cuprinde, ca atunci când ieșise prima dată la suprafață. Urmărea cu privirea punctul strălucitor de pe perete, desenând un mozaic ciudat și-și simțea respirația îngreunată. Își strânse pumnii. Punctul se stinse. Urmă zgomotul unei lovituri puternice, apoi pietre împrăștiindu-se pe jos. Ușa era deschisă. Va păși în necunoscut!

Însă dincolo era doar un tunel, nimic mai mult. Intrară pe rând prin spărtură și se opriră. Bastonul sondă continua să piuie liniștit, luminând verde. Niciun pericol. Porniră înainte, ținând aproape unul de altul, cu ochelarii vectoriali dezvăluindu-le pereții cu nimic speciali.

– Pare un model de-al nostru, spuse Svetl, însă de dimensiuni atipice. Formele și joncțiunile sunt aproximativ aceleași cu cele cu care lucrăm și noi.

– Nu mă miră, vorbi și Kvarth, deloc descurajat de noua descoperire. E și normal să fie din perioada în care încă nu ne despărțisem de ceilalți, deci ne e cunoscut.

Mergeau încet, cu precauție. Svetl aprinsese o lanternă. Aici nu risca nimic făcând lumină. Pereții erau goi, fără pic de vegetație. Solul păstra o pereche de șine metalice, în stare foarte bună.

– De când n-o mai fi fost nimeni pe-aici? se miră Semina privind de jur împrejur.

– Aparent, de ieri, vorbi în șoaptă Svetl. Șinele n-au pic de rugină. Total nepotrivit pentru un tunel părăsit.

– Poate nu sunt din cele pe care le știi tu, se băgă și Kvarth, or fi din aliaje rezistente.

– E posibil, dar nu prea cred. Recunosc profilul.

Merseră o vreme în liniște, plimbându-și ochii de pe un perete pe altul, urmărind lumina lanternei. Peisajul rămânea același. După o vreme, femeia vorbi:

– Aici nu e nimic. Poate că nici nu mai e cineva viu…

– E o fundătură, răspunse Svetl, e normal să nu fi trecut nimeni pe-aici, chiar dacă ar fi rămas.

– Și vegetația? De ce a dispărut?

– Nu poate trăi singură. Are nevoie de apă și de bacterii, bacteriile de reziduuri…

Roti câteva butoane de pe bastonul cu sonda și imediat culoarea luminiței se schimbă în albastru. Un piuit scurt, apoi reveni la culoarea inițială.

– Umiditate zero, traduse, deci n-au apă, nu pot trăi!

– Și-n tunelurile noastre de unde au?

– Vegetalelor care cresc accidental pe pereții tunelurilor le trebuie foarte puțină. O găsesc în aburii respirației noastre de exemplu.

– Înseamnă că pe-aici...

Nu o completă nimeni. Se părea că, într-adevăr, viața părăsise acele locuri.

– Poate e mai bine așa, vorbi într-un târziu Svetl. Dacă existau într-adevăr alte specii și dacă ne întâlneam cu ele, nu se știe dacă ar fi fost prietenoase cu noi.

– De ce să nu fie? întrebă mirată femeia, doar nu le făceam niciun rău.

– Dar ele știau asta?

– Păi, le-am fi spus-o de cum i-am fi văzut!

– Și crezi că te-ar fi înțeles? Ești sigură că vorbesc la fel ca noi?

– În câte feluri se poate vorbi?

– Să nu ne batem capul cu asta, interveni Kvarth. Când se trăia la suprafață, chiar și noi aveam mai multe moduri diferite de a vorbi. Cel puțin două, asemănătoare. Se numeau „limbi”. Dar când am coborât, am adoptat una singură. Dacă au coborât și alții, cel mai probabil ne înțelegeau.

Nu continuară discuția. Doar mersul în costumele de exterior era suficient de greu, încât să nu le mai ardă de vorbit.

– De ce mai ținem chestiile astea pe noi? Întrebă Svetl când simți că efortul îl secătuia.

– N-am încă încredere în mediul de aici, răspunse încet Kvarth. Poate că e ceva în

aer ce n-a detectat sonda ta.

– Adică?

– Știe să facă și analiză biologică?

– Ce analiză biologică îți trebuie? Nu pricepi că aerul e perfect uscat?

– Au existat cândva, la suprafață, microorganisme care nu aveau nevoie de apă.

Iarăși cu suprafața! Nu se sătura oare niciodată?

– Știi ceva? Eu mă întorc! Ăsta e doar un tunel abandonat, iar noi suntem ridicoli în costumele astea! Totul s-a conservat perfect pentru că nu a existat niciun factor alterator. Nu e umiditate, nu e viață. Nu e umiditate, nu ruginesc nici fiarele. Aici nu e niciun mister! Îmi pare rău, Kvarth, dovezile tale nu-s aici!

– Băieți, ia, gura amândoi! Ce-i chestia aia în față?

5

Un alt zid, o nouă incizie, același piuit al sondei telescopice: „Aer respirabil, zero radiații.” Un curent prinse a străbate spărtura, imediat ce Svetl o crease, invadând tunelul, și umplând conul de lumină al lanternei de praf strălucitor. Încetă repede, semn că diferența de presiune fusese mică. Iar când păși dincolo…

O izbucnire de lumină galbenă îi întâmpină. Un câmp verde se întindea la picioarele lor, fremătând de vegetație ciudată, înaltă până la genunchi. Sus, un glob de-o incandescentă orbitoare inunda totul cu lumina sa, iar în mijlocul câmpului, făpturi gigantice, ciudate, zăceau în încremenire, în jurul unei calote sferice translucide. Pulberea argintie strălucea peste tot, plutind prin aer.

– Viața la suprafață, îngână Kvarth și lacrimile-l podidiră. Steaua, lumina, căldura!

Dădea din mâini arătând spre tot ce era înaintea sa și rostea cuvinte în aiurare. Își lepădă casca și costumul și trase cu nesaț în piept aerul plin de sclipiri.

– Viața, spuse, viața!! și o luă la fugă spre ființele enorme ce păreau că-l așteaptă.

Semina își dezbrăca și ea costumul și alergă în urma colegului ei.

– Haide, vino și tu! îi strigă lui Svetl întorcându-se pentru o clipă.

Și acesta o urmă.

Iar când ajunseră lângă măreața ființă care părea că doarme, un gând străin, dar deslușit, le străbătu mințile: „Călători din altă lume, vă rugăm, treziți-ne!”

– Trebuie să-i trezim, bolborosi Kvarth.

Gândul străin adăugă: „Sporii somnului nostru adânc vă-nconjoară. Eliberați antidotul și ne vom deștepta!”

– Dar noi nu suntem din altă lume!

Prima căzu Semina, apoi cei doi bărbați, lângă ea. Visarea cea prelungă îi înghiți subit. Lumina din înalt pieri, scufundând imensa grotă în bezna de mai înainte. Somnul ei continua, fusese doar un suspin.

Apoi adormirea profundă puse stăpânire pe întreaga ființă. Eliberați din grota lor, germenii argintii fură purtați din tunel în tunel și din citadelă în citadelă, până la ultimul cotlon, inundând toate piepturile. Planeta dormea, iar odată cu ea, toți cei care nu o părăsiseră înainte de colapsul soarelui ei, ci i se ascunseseră în măruntaie. Copiii ei, copiii întunericului, scufundați în reveria cea de pe urmă, în pântecele care-i zămislise.

Florin Pîtea

Relații diplomatice

1 octulie 31416 Am preluat astăzi ambasada de la reprezentanții corpului diplomatic ma'voz. Microclimatul este agreabil – 20-22° Celsius, aerul din ambasadă e filtrat și deparazitat, iar domnul ambasador, soția sa și personalul auxiliar au fost foarte mulțumiți de mobilier și de aparatele utilitare. Atât apa de băut cât și cea pentru uz menajer sunt ireproșabile, iar alimentele puse la dispoziția noastră sunt gustoase și hrănitoare.

***

1 augurtie 31416 Am preluat astăzi ambasada de la ambasadorul terestru. Tavanele erau suspect de curate, lipsite de cuiburile semivii în care să ne putem depune ouăle paHulc. De asemenea, aerul era prea uscat, iar pe pereți nu am găsit moRanna hrănitoare, atât de necesară. Am secretat mucilagiu pe toți pereții și am plantat semințe de moRanna, dar o să dureze ceva timp până va răsări, mai ales că iluminatul instalat de terrieni nu conține aproape deloc ultraviolete.

***

1 decunie 31416 Am preluat astăzi ambasada de la ambasadorul paHulc. Lumina lor ne doare și ne arde, drept pentru care am închis-o în toate camerele și ne-am ghemuit unii într-alții în întunericul liniștitor. Ne era frig, căci în ambasadă nu e suficientă căldură pentru gustul nostru, dar de la sporii blănii vegetale mov de pe pereți am făcut cu toții febră și ne-am mai încălzit. Cu toate că ne-a fost greu, am răzuit de pe tavane toate

cuiburile acelea urâcioase și am instalat în schimb antenele Ke-Vran ca să putem comunica în voie pe toate tonurile.

***

1 septrilie 31416 Am preluat astăzi ambasada de la badovieni. Soții ambasadoarei au cerut să fie schimbată mobila, pe motiv că era prea uscată, iar wakuna s-a cățărat pe antenele de pe tavane și a fluturat veselă din loc în loc, de nu a mai reușit nimeni să o prindă până seara. Am făcut concurs de tir cu cocoloașe k'luuli până când am acoperit pereții în culori vii, căci badovienii răzuiseră pereții până la armătura metalică – nu ne dăm seama din ce motiv. Poate o fi un ritual din cultura lor, legat de o tradiție obscură.

***

1 iugust 31416 Am preluat astăzi ambasada de la reprezentanții u'raaz. Ambasadoarea a fost deosebit de jovială, iar soții ei s-au purtat cu multă amabilitate. După plecarea lor, când plantam fotoliile-balon, din pădurea de antene de pe tavan a ieșit o creatură mică, fluturând din loc în loc ca o flăcăruie. A fost gustoasă. Spre seară, secretara ambasadoarei u'raaz a întrebat de ceva care se chema uacana sau cam așa ceva, dar nu ne-am dat seama la ce anume se referea.

***

1 febrembrie 31416 Am preluat astăzi ambasada de la ambasadorul gatagilor. Părea îngrijorat, iar când am întrebat de proveniența hățișului metalic de pe tavane, mi-a spus că probabil are să ne aducă și nouă numai ghinion. Desigur, asta nu a făcut decât să ne sporească suspiciunea, mai ales că pe canale diplomatice ne parveniseră informații despre tensiunile dintre gatagi și civilizația u'raaz. Ca urmare, înainte de a instala

mobilierul tradițional leppol, precum și rezervoarele de oxid de azot care îl alimentează, am avut grijă să eliminăm toate vergelele acelea de pe tavanele ambasadei. Pe unele dintre ele se aflau niște brobonele, așa de mărunte încât erau greu de observat cu pedunculii noștri fotosensibili. Am presupus că așa erau din construcție.

***

1 noiarie 31416 Am preluat astăzi ambasada de la reprezentanții leppo, însă țin să atenționez autoritățile superioare că ceremonia de predare și preluare a ambasadei a fost mult îngreunată de o invazie de ființe care fluturau în toate părțile, în stoluri dese, atât împrejurul clădirii cât și în interior. Ambasadorul leppo părea la capătul puterilor, iar când am menționat faptul că ființele acelea ar putea fi exterminate cu ușurință, doar a clătinat din cap și a refuzat să comenteze. Cei doi nolcori de vânătoare ai ambasadoarei noastre au prins și au mâncat cele mai multe dintre acele ființe, după care, spre seară, au murit, iar din partea civilizației u'raaz am primit un ultimatum. Se pare că ființele acelea, numite wakuna, au un rol cu totul special în cultura lor. Solicităm urgent instrucțiuni.

***

1 marilie 31416 La preluarea ambasadei, am trecut prin situația fără precedent de a nu avea de la cine să o preluăm. Mai precis, întregul personal diplomatic al civilizației kol!dor fusese exterminat, cel mai probabil de către un comando u'raaz, conform atașatului nostru militar. Abia după efectuarea unei anchete din partea autorităților locale și după clarificarea acestei situații tragice vom putea să ne instalăm și să ne îndeplinim îndatoririle diplomatice. În plus, clădirea ambasadei este infestată de paraziți, unii târâtori, alții zburători, dintre care am prins și conservat câteva specimene pe care vi le trimitem pentru edificare. Dacă ne veți da asigurări ferme că paraziții din clădire nu prezintă niciun pericol, vom începe activitățile pentru care am fost trimiși aici. Până

atunci, preferăm să păstrăm o atitudine precaută pentru a nu pune în pericol sănătatea și viața personalului ambasadei.

***

1 ianunie 31416 În ciuda extinderii conflictului dintre civilizația u'raaz și aliații ei, pe de o parte, și gatagi, kol!dori și voneli, pe de altă parte, am preluat astăzi ambasada de la reprezentanții voneli și m-am îngrijit personal ca toate wakunele din clădirea ambasadei și din împrejurimi, precum și ouăle lor, să fie colectate în condiții de absolută siguranță și predate unei delegații u'raaz pentru a evita situații precum aceea de acum câteva luni când kol!dorii de la ambasadă au fost măcelăriți. Imediat după încheierea ceremoniei, m-am îngrijit ca pereții ambasadei să fie căptușiți cu un strat gros de material Glinol în care să ne putem cuibări ori de câte ori simțim nevoia. Așteptăm instrucțiuni despre cum să tratăm eventualele tensiuni ce s-ar putea ivi cu celelalte părți implicate în conflict.

***

1 mauarie 31416 Ajutor! La ceremonia de predare și preluare a ambasadei, împreună cu întreaga delegație Utrom și cu omologii mei fizani, am fost luat ostatic de un grup paramilitar kol!dor. Am încercat să le explic poziția diplomatică a civilizației noastre privitoare la războiul izbucnit, însă conducătorul grupului amenință că va executa câte un Utrom și un fizan pe zi, prin tragere la sorți, până când îi vor fi îndeplinite cererile – în primul rând sistarea exploatărilor de metan lichid de pe giganții gazoși de la marginea sistemului nostru planetar de către u'raaz. Solicităm întăriri militare urgent.

***

1 aprembrie 31416 Astăzi, când am preluat ambasada de la ambasadorul Utrom, am constatat că, în urma lucrărilor de reabilitare efectuate, clădirea seamănă mai puțin cu o ambasadă și mai mult cu un buncăr antiatomic. După efectuarea ceremoniei, când au început bombardamentele, am înțeles și ce anume motivase această schimbare structurală. Ar putea cineva din corpul nostru diplomatic să îi informeze eventual pe paramilitarii kol!dor că, începând de astăzi, personalul diplomatic Utrom nu se mai află la adresa asta? E adevărat că soțul meu și atașatul militar au dezamorsat o bombă artizanală în această după-amiază, dar sperăm cu toții că asta nu se va înscrie printre îndatoririle lor zilnice de acum înainte.

***

1 iunembrie 31416 Din păcate, astăzi, la începerea misiunii mele diplomatice, a trebuit să asist la ceremonia tristă a evacuării rămășițelor delegației nelYort din clădirea ambasadei. Ca urmare a unui atac biologic, trupurile lor fuseseră lichefiate și transformate într-o pastă informă pe care gazdele noastre au curățat-o cu ajutorul unor aspiratoare pe care le-au predat apoi cu onor autorităților nelYort, în acordurile unui marș funebru. Cum metabolismul nostru este atât de diferit de cel al nefericiților mei predecesori, nu cred că un asemenea atac ar avea mare succes în cazul colegilor mei din delegația 3for, însă contextul general al războiului pan-galactic impune, cred, luarea unor măsuri suplimentare de siguranță chiar și pe o planetă atât de îndepărtată cum este aceea unde am fost trimiși.

***

1 augombrie 31416 Astăzi, practic sub stare de asediu, am preluat ambasada de la omologii mei 3for. În cadrul ceremoniei, ambasadorul 3for m-a atenționat în legătură cu necesitatea unor ample măsuri de siguranță și mi-a încredințat un dosar în care sunt

detaliate toate incidentele violente care s-au desfășurat în această clădire pe parcursul ultimelor câteva luni. Ca orice ma'voz cu sânge verde, nu m-am înspăimântat din atâta lucru, iar corpul de pază așteaptă cu nerăbdare ocazia să pună în aplicare din nou instrucția militară de acasă. Dar, conform instrucțiunilor primite, vom căuta să nu tensionăm situația încă și mai mult ori să creăm accidental noi conflicte într-o galaxie deja sfâșiată de războaie.

***

1 octulie 31417 Am preluat astăzi ambasada de la reprezentanții corpului diplomatic ma'voz. Față de anul trecut, când clădirea era amenajată și aclimatizată cât se poate de agreabil, de această dată am găsit un fel de buncăr cu pereți groși, marcat pe alocuri de explozii, de schije și de tirul armelor cu energie radiantă. Reprezentanții civilizațiilor care au trecut pe aici înaintea noastră au lăsat în urma lor variate instalații și decorațiuni, unele mai ciudate decât altele, iar în lumina incidentului de tristă amintire cu wakunele u'raaz nu am îndrăznit să clintim sau să îndepărtăm nimic. E adevărat că, în contextul războiului pan-galactic recent izbucnit, noi, diplomații, nu ne mai facem auzit glasul, pentru că el este acoperit de mult mai zgomotosul glas al armelor. Nu pot totuși să nu îi întreb pe superiorii mei din corpul diplomatic terestru dacă ideea de a ocupa ambasada numai o lună pe an, prin rotație cu reprezentanții altor civilizații, este într-adevăr cea mai inteligentă, în ciuda costurilor reduse.

Bogdan Lazăr

Regina

Sunt preluat de o furnică. Corpul, aparent firav, susține un cap disproporționat de mare. Culoare înguste și tubulare mi se deschid înainte. Din pereții netezi izvorăște o lumină slabă, difuză.

După un timp, culoarele se lărgesc și numărul creaturilor crește.

În sfârșit, cred, am ajuns în camera mea. Rămân singur. Mai am șase ani… fără o zi.

***

Vise ciudate, pline de insecte, care mă alergă și vor să mă mănânce m-au chinuit toată noaptea. Stau cu ochii închiși și nu vreau să mă trezesc. Sper ca totul să fie doar un vis urât. Deschid ochii.

Privesc tavanul fluorescent. Sesizez, cu groază, că e posibil să nu fiu singur. O creatură imensă stă nemișcată în mijlocul camerei și se uită fix la mine. Sar îngrozit de pe pat și mă retrag spre cel mai apropiat colț al camerei. Furnica se dă înapoi spre intrare, dar nu dă semne că ar vrea să iasă.

Încerc să adopt o poziție cât mai firească și arăt cu mâna către geamantanul desfăcut lăsat în mijlocul camerei. Vreau doar să îmi exprim intenția de a ajunge la el, dar furnica îl ia de jos, îl așază pe masă și se retrage încet.

Mă apropii de geamantan și scotocesc prin el. În sfârșit, găsesc cel mai prețios lucru -„mirositorul”. De fapt, numele lui este interpretator hormonal logic. Oricum nu intru în detalii referitoare la el, important e cea ce face. Interpretează hormonii pe care îi emit furnicile, în mesaje pe care le putem înțelege.

Îl pornesc și aștept. Cum ne înțelegeau furnicile? Nu știu. Interesant este că ele păreau a înțelege limbajul oamenilor mult înainte de a avea noi „mirositoare”.

Privesc mirositorul cu emoție. Mâine îmi transpiră și îmi tremură. Aștept să apară ceva pe ecran. Spre surprinderea mea chiar apare: „Regina te așteaptă!”

Așa repede… trebuie să mă mai lase să mă acomodez… nu sunt pregătit! De fapt, mi-e frică. M-am supraestimat. Vreau să plec acum pe Pământ!

***

Urmez creatura prin coridoarele înguste. Întâlnim alte furnici de diferite dimensiuni și forme. Niciuna nu mă privește și de parcă nici nu aș exista. Asta mă mai liniștește într-un fel.

Ajung într-o încăpere imensă. Mă opresc să privesc spre tavan, apoi în adâncimea camerei. Forfota din interiorul coridoarelor a dispărut. Furnici cu super cap, asemănătoare cu cea care m-a preluat în prima zi, sunt aliniate în șiruri și stau nemișcate. Mirositorul meu vibrează continuu, dar nu afișează nici un mesaj. Cantitatea de informații din încăpere depășește posibilitățile de procesare ale aparatului.

Vibrația se oprește și pe ecran îmi apare un mesaj care mă înfioră: „Vino mai aproape, ambasadorule!”

Mă uit panicat spre centrul încăperii. Nu văd nimic din ce mă așteptam, adică o creatură imensă, debitând ouă fără oprire. Furnicile asemănătoare cu cea care m-a întâmpinat, având capete foarte mari, se dau la o parte și-mi creează o cale printre ele. Înghit în sec și cu convingerea că nu am încotro, înaintez.

Rămân blocat. În centru „adunării” se află o ființă… aproape umană.

– Ești surprins pământeanule? Apare scris pe mirositor.

Sunt surprins, într-adevăr. Unde este creatura monstruoasă care TREBUIA să mă aștepte și, eventual, să mă înghită și să mă digere timp de câțiva ani.

Ființa mă fixează cu niște ochi mari și rotunzi, de un albastru tulburător. Din când

în când, pleoape transparente îi traversează privirea. Capul oval, lipsit complet de pilozitate, este completat cu două orificii, în dreptul a ceea ce trebuia să se afle nasul. Un alt orificiu mic, fără buze încheie acest chip ireal. Corpul este subțire, de un cenușiu-palid. Are două mâini și două picioare subțiri și lungi terminate cu patru degete la fel de firave. O pereche de aripi transparent-multicolore atașate de spate și care vibrează încet creează un efect hipnotic.

– Așteptai o creatură mare și urâtă! Îmi dau seama că mirositorul nu traduce exact stările și gândurile celuilalt, dar, în mare, la asta mă așteptam. Într-un fel, această… ființă mă face să mă simt, deodată, mai relaxat, mai comod.

– Noi am studiat lumea ta. Furnicile sunt ca noi, da și nu. Vei vedea, vei înțelege! Acum pleacă, miniștri vor vorbi cu tine! Noi, mai târziu.

Am înțeles, asta a fost tot. Mă înclin, cu toate că nu știu dacă e necesar, și plec.

***

Au trecut 6 luni de când sunt pe Mușuroi. Nu am mai văzut regina. Aproape simt că îmi lipsește. Mă întâlnesc aproape zilnic cu furnicile cu super cap. Schimburile comerciale cu oamenii au crescut exponențial. Din rapoartele pe care le primesc, furnicile sunt comercianți extraordinari. Comerțul intern pe Pământ a scăzut în detrimentul comerțului cu Mușuroi.

***

Sunt de un an pe Mușuroi. Am câștigat încrederea furnicilor. Am cerut să fiu lăsat să ies la suprafață și cererea mi-a fost aprobată. Mi-am luat aparatul de zbor cu care am asolizat acum un an și zbor fără o țintă anume.

Ceva mi-a atras atenția în mod deosebit. Undeva, într-o zonă aridă, după niște ziduri uriașe, se afla ceva. Am vrut să mă apropii. Un mesaj strident mă avertizează că

zona este interzisă. Mă îndepărtez, dar sunt foarte curios, e prima zonă interzisă de pe Mușuroi pe care o întâlnesc.

***

Sunt împreună cu furnicile cu super cap. Ele sunt miniștrii Reginei. Fiecare reprezintă un domeniu. Niciodată nu am putut discuta alte lucruri cu o anumită furnică, decât domeniul pe care îl reprezintă. Deja am început să le deosebesc. Cel mai mult comunic cu ministrul comerțului. Cumva mi-a devenit simpatic. E mai comunicativ decât ceilalți, probabil datorită specializării pe care o are. L-am întrebat despre ceea ce am observat în plimbarea mea la suprafață. S-a uitat intens la mine, dar nu mi-a apărut nimic pe mirositor. Mi s-a mai întâmplat asta. Bănuiesc că sunt emoții care nu pot fi exprimate în cuvinte. Încerc să întreb și alți miniștri, însă aceștia par că nu mă aud.

Întâlnirea decurge ca de obicei și se apropie de final. Au ieșit toți, în afară de Ministrul comerțului, care se apropie de mine. Mirositorul vibrează slab. Se întoarce brusc și părăsește încăperea în grabă. Pe ecranul dispozitivului este scris un singur cuvânt: neadaptați.

***

Au trecut aproape trei ani de când sunt pe Mușuroi. De ceva timp nu mai dorm bine. Vise ciudate mă bântuie. Șoapte care par reale mă trezesc în toiul nopții. Mă simt foarte rău, sunt mereu obosit. Cred că furnicile au observat asta și nu mă mai solicită ca înainte. Sper să nu fie ceva grav.

***

În sfârșit Regina mă cheamă la ea. Sunt foarte fericit. Mai e puțin și cei șase ani se

duc. Mi-era teamă că nu o să o mai văd. Emoțiile mă copleșesc. Înaintez în grabă prin culoarele care acum mi se par atât de familiare…

Sunt în sala mare. Regina este la locul ei, în mijlocul furnicilor miniștri. Îmi pipăi disperat buzunarele după mirositor, nu este, dar o voce blândă îmi spune să nu-l mai caut… Privesc spre Regină, știu că vocea este a ei, simt dragostea ei nemărginită cum se revarsă spre mine. Acum nu mai sunt un străin, nu mai sunt pământeanul de acum șase ani…. De aceea nu m-a mai chemat la ea, pentru că nu puteam să-i înțeleg pe deplin frumusețea și dragostea care mi-o poartă!

Cad în genunchi și vreau, cumva, să-mi exprim recunoștința.

– Ridică-te, fiul meu! Îi simt vocea ca pe balsamul mult dorit pe care îl așteaptă rana deschisă. De acum nu mai ești singur, de acum ai un rost, o misiune! Amintește-ți ultimii patru ani pe care i-ai petrecut printre noi! Societatea noastră este perfectă, nu există suferință, nu există redundanță inutilă, nu există exces. Există doar ordine și misiune.

Cuvintele ei mi se par perfecte, dreptatea spuselor ei mi se pare dincolo de orice îndoială, dar poate latura mea umană, nefericită, mă face, totuși, curios.

– Mamă… Cuvintele îmi sunt naturale, puritatea ființei ei nu poate să conceapă folosirea altui cuvânt. Sunt fiul tău și, de aceea, vreau să te cunosc mai bine, vreau să-ți înțeleg perfecțiunea. Spune-mi, te rog, cum am ajuns să te înțeleg, cum ai trezit adevăratele simțiri în mine, un simplu pământean?

– Privește în jurul tău! Aceștia sunt miniștri și sunt inteligenți. Cei care cară poveri sunt puternici, constructorii au multe brațe. Fiecare are misiunea lui, fiecare a primit darul genetic de care a avut nevoie. Toți se nasc la fel, misiunea contează, rolul dă forma.

– Dar eu, mamă, eu ce misiune am, cum ai reușit să îmi arăți adevărul despre tine?

– Copilul meu, tu ești un norocos, tu ai putut fi adaptat. Darul pe care îl dau celor care se nasc în mușuroi, am putut să ți-l dau și ție. Acum, misiunea mea față de tine s-a încheiat. Misiunea ta pe Pământ abia începe.

***

Nava pământeană a sosit. Am bagajele pregătite. Cuvintele Reginei îmi vin mereu și mereu în minte. Mi-e dor de ea. După întâlnirea cu Regina am putut să vorbesc direct cu miniștri ei. Cuvintele lor îmi ajung doar în urechi. E mai bine așa, numai Mama are dreptul de a-mi vorbi direct în suflet.

***

A trecut mai bine de un an de când m-am întors de pe Mușuroi și tot ce îmi doresc acum este să mă întorc.

Mă trezesc în fiecare dimineață cu imaginea ei în gând. O visez privindu-mă și mângâindu-mă. În toate visele sunt singur cu ea, numai faptul că ar mai fi cineva mă face să tremur. Ea a vorbit cu mine, cu sufletul meu, sunt sigur că a făcut asta special cu mine, nu și cu furnicile.

Am urmărit cu mulțumire cum ambasadorii trimiși după mine au fost de îndată aduși acasă. Spuneau că nu se pot adapta. Că simt mereu o presiune. Unii chiar au fost internați la nebuni.

Râd, când mă gândesc la asta. S-au gândit că mama îi va chema și pe ei? Mama m-a vrut doar pe mine!

Recunosc, aici, între Pământeni, este destul de bine și cuvântul meu în materie de furnici este hotărâtor. Asta e bine, pot să o slujesc pe Mama. Cred că asta este misiunea mea!

***

Sunt fericit. Am visat că eram cu Mama pe o insulă tropicală. Stăteam pe plajă, la

umbra unui palmier, iar ea îmi ține capul în poală.

Mă chinui să țin ochii închiși.

Sună telefonul. Este ministrul de externe. Sunt mânios că m-a trezit din visare, dar în același timp sunt nerăbdător să aflu ce are să-mi zică. Poate mă trimite înapoi, pe Mușuroi.

– Bună dimineața! Te-ai trezit? Sună vocea puțin obosită a ministrului. Se simțea faptul că mă sună după lungi și interminabile discuții. Dar noaptea? Ce o fi atât de important?

– Bună dimineața! Răspund rapid. Ce s-a întâmplat?

– Vești bune… Nu voiai să te întorci pe Mușuroi? Iată că vine Mușuroiul la tine!

– Mama… șoptesc ușor.

– Ai spus ceva? Mă întrebă ministrul confuz.

– Nu, nimic. Cum așa, cum vine Mușuroiul la mine?

– O Regină, cu alaiul ei, vine pe Pământ! După eșecul cu ambasadorii noștri, poate e mai bine așa. Oricum, suntem dependenți din ce în ce mai mult de comerțul cu ei… poate asta nu e chiar așa bine. Mă rog, nu e cazul să discutăm asta acum. Te-au solicitat pe tine special, să fii omul de legătură. Oricum nu știu dacă avem alți candidați. Ministrul râde încet.

– Ia spune, vrei?

Aștept câteva secunde ca să îmi reglez vocea. Nu vreau să îmi trădez entuziasmul prea tare, aș părea suspect.

– Ăăă, da! Cred că sunt cel mai potrivit pentru asta…

– Bun, așa ne gândeam și noi, adică președintele, primul ministru și, evident, eu. Accentuă cuvântul eu. Păi ce mai stai, pregătește-te! O aeronavă e deja în drum spre tine.

***

Sunt primit de către o furnică ministru. Sunt nerăbdător. Abia aștept să o văd pe

ea. Sunt sigur că ea e!

– Ce face Regina, întreb furnica trimisă să mă întâmpine, care până atunci fuse-se complet tăcută.

– Te așteaptă, e cu neinițiații. Mă înțelegi?

– Te înțeleg, ministrule, încerc să fiu familiar cu el.

Neinițiații sunt de fapt ouă conținând furnici, încă fără informația genetică necesară misiunii.

Furnica își întoarce capul spre mine și mă privește inexpresiv.

Continuăm să mergem. Zona aleasă de furnici și pe care guvernul Pământului a fost de acord să le-o dea este una complet aridă. Probabil nu a fost nici cea mai mică problemă pentru pământeni de a accepta furnicile aici.

Ne apropiem de un grup mare de furnici de diferite forme. Activitatea e febrilă. Se descarcă materiale din „navă", care, de fapt, e o furnică supradimensionată.

Abia îmi stăpânesc emoțiile și… o zăresc! În mijlocul forfotei generale e ea, chiar ea… Mama!

Alerg spre ea, fără să țin cont de obstacolele din drumul meu, și mă arunc la picioarele ei. Mi-e teamă să o privesc! Mi-e teamă să risipesc momentul!

– Ridică-te, fiule! Vocea ei îmi inundă toate simțurile. Mă ridic încet și o privesc începând cu picioarele și, în final, mă opresc la ochii mari, albaștri.

– Ai venit! Ai venit pentru mine…

– Da, am venit pentru tine și pentru specia ta. Este momentul să le arăt calea, așa cum ți-am arătat-o și ție. Tu vei fi cel care mă va ajuta să fac asta. Tu ai fost primul care a acceptat adaptarea. După tine vor fi mulți. Voi fi mama tuturor!

Nu sunt preferatul ei!? Nu voi fi singur alături de ea? Vor fi mulți alții… Mulți, mulți alții…

Îmi înfig mâinile în gâtul ei firav și simt cum se frânge…

Surpriza a fost prea mare, am fost prea rapid. Furnicile din jurul meu par blocate.

Mă așez lângă trupul firav, fără viață, și îi șoptesc: Te iubesc!

Teodora Matei

Kowalski '67

I

Bărbatul intră în casă pe ușa masivă și aruncă servieta înspre măsuța mică de lemn. Nu nimeri ținta, iar geanta din piele fină se rostogoli pe gresie. Toto, bichonul familiei, sări în întâmpinarea stăpânului, se gudură printre pantofii lui, apoi se aruncă pe ceea ce îi păru o jucărie nouă: servieta bărbatului. Acesta pornise în inspecție, privind pe ușile deschise ale fiecărei încăperi ce dădea în hol. Auzi un zgrepțănat și ridică în grabă geanta cu înțepături fine de colți și gheruțe.

– …mama ta de blănos!

Cu servieta sub braț și cățelul învârtindu-se în jurul lui, bărbatul continuă căutarea. Parterul părea gol. Din când în când, întreba retoric:

– Măi Toto, e careva acasă?

Își răspundea, la fel de repede:

– Ce să știi tu, minge de blană...

Din camera de la etaj, femeia auzise tot, de la intrarea în casă a soțului ei. După ecoul fiecărui sunet, după cadența lăbuțelor pe gresie, alcătuise în minte întregul film. N-avea de gând să răspundă încă. Se urcase cu genunchiul pe capacul valizei și trăgea ultimii centimetri de fermoar. Când reuși, își îndreptă spatele și răsuflă ușurată. Sperase să termine de împachetat și să poată pleca înainte de sosirea lui Matei, însă făcuse și refăcuse bagajul de mai multe ori, căutase geanta pentru laptop pe care fiica ei o împrumutase și uitase s-o mai aducă... Odată pornită în căutarea genții se împiedicase de un morman de haine ce trebuiau spălate. Le-a aruncat de-a valma în coșul din baie, mulțumind Cerului că menajera avea să vină a doua zi. Văzuse, ieșind dintr-un sertar al fiicei, un colț de fotografie. Nu-și putuse înfrâna curiozitatea și deschisese sertarul, la

început pentru a băga fotografia înăuntru, apoi pentru a-și arunca o privire asupra celorlalte. Deschisese ochii mari și trăsese adânc aer în piept la vederea Larisei în brațele băiatului tatuat, cu cercei în sprânceana dreaptă și în nas. „Doamne, Dumnezeule, cine-o mai fi și ăsta? Păcat de el, are trăsături drăguțe... De ce s-or mutila? Când mă întorc, trebuie neapărat să stau de vorbă cu ea. Nu-l poate aduce p-ăsta la noi în casă. Matei ar înnebuni! Sper să nu se drogheze!" Împrăștiase pe pat pozele, cu inima cât un purice. Se temuse degeaba. În afara tatuajelor multicolore și a cerceilor băiatului, pozele păreau „cuminți". Doi tineri ce zâmbeau timid sau provocator, se strâmbau sau stăteau serioși ca în studiourile de pe vremuri.

Aruncă o ultimă privire prin cameră și ieși, închizând ușa în urma ei. Coborî, lovind valiza de fiecare treaptă. La parter, o lăsă jos și așeză deasupra laptopul, a cărui geantă mai găzduia câteva cărți și trusa de farduri, îndesate în grabă.

– Heei! Sunt aici!

Soțul apăru în ușa bucătăriei, cu un sandviș mușcat în mâna stângă, telecomanda în dreapta și stropi de ketchup și muștar pe reverul sacoului. Termină de mestecat și bombăni ceva, scuipând firimituri.

– Ce zici?!

Matei dădu din mână și se întoarse în bucătărie. Femeia îl urmă și descoperi motivul grabei. Începuseră știrile și, cum cele politice erau primele, Matei le urmărea atent, uitând să mai muște din sandviș. Soția se sprijini de colțul mesei, bătând din picior. Se înserase și se temea să conducă pe întuneric. Dădea vina pe el și știrile lui, ignorând timpul pierdut de ea în alegerea hainelor. În capul pieptului îi fâlfâia deja gândul plecării. Prezentatoarea trecuse la știrile din sport. Bărbatul se întoarse spre ea:

– Iar l-au prins pe unul cu furtișaguri! Mamă-mamă, să vezi ce iese!

– Unul de-al vostru?

– Dă-ți peste gură! De-al lor, normal... Asta ne netezește nouă drumul. Să te ții la alegeri!

Aderarea soțului la un partid anume o lăsase rece. Evoluția lui în acel partid, de

asemenea. Pentru Nadia toți politicienii erau la fel: niște bărbați grași, cu burtă și gușă, coborând din jeepuri sau tinerei spilcuiți ridicați pe averea părinților. Doctrinele politice îi erau, și ele, străine. Nutrea ceva respect pentru partidele istorice și câteva personalități marcante. Implicarea soțului în campania electorală însemna să lipsească mai mult timp de-acasă, ca și cum conducerea firmei de transport îi lăsa timp... Nadiei îi convenea. Mai puține întrebări la care să răspundă. Poate și ceva bănuți în plus, după alegeri. Sau oportunități. Se vedea publicată de edituri mari, apărând în reclame viu colorate în reviste de mare tiraj...

– Gata, Agatha? Auzi, n-ai vrea să rămâi tu acasă, că s-a înserat... Larisa e în excursie... Stăm și noi un weekend împreună, că n-am mai stat de mult... Ce zici?

Îl privi aparent nepăsătoare.

– Dacă rămân acasă, ne certăm garantat... Mai am trei capitole și editura mă presează. Vrea să o scoatem mai repede, să prindem un târg de carte din capitală.

– Agatha Christie de provincie și Editura de la Colțu' Străzii la marele târg de carte! Păi du-te, fată, că nu te mai rețin…

Nu avusese nici cea mai mică intenție de a petrece sfârșitul de săptămână cu soția. Se simțise nevoit să salveze niște aparențe care, în familia lor, încă mai funcționau. După ce Nadia publicase niște povestiri într-o revistă online, își încercase norocul la o editură din oraș. Scosese, în tiraj redus, un roman prea aiurit pentru gustul lui Matei, din care acesta nu înțelesese nimic, dar pe care îl băgase pe gât tuturor celor din firmă. Ajutat de influența pe care Matei o avea în oraș, romanul se vânduse nesperat de bine, editura mirosise posibilitatea de câștig și încheiase cu Nadia un contract pentru o continuare a romanului. Fusese soluția pentru liniștea căminului lor. Ea nu se mai plângea de timpul petrecut singură în casa imensă, el se bucura de escapade prelungite pe perioada zilelor când ea avea inspirație și pleca la casa veche de la țară... Toate păreau să se fi aranjat. Încercau să se recompenseze față de fiica lor, Larisa, care se trezise copleșită de daruri și mese armonioase în familie. Adolescenta privise circumspectă dar își impusese să se bucure de fiecare clipă.

Femeia se ridică pe vârfuri, îl sărută pe obraz, îl sfătui să trimită la curățat sacoul compromis și îl rugă s-o ajute cu bagajul, până la mașină. El lăsă sandvișul, se șterse în grabă pe mâini și o urmă râzând:

– Păi se poate… Pentru doamna Agatha … oricând…

Ignoră sarcasmul soțului și ieși hotărâtă din casă, cu un zâmbet fluturând pe buze.

***

Părăsi șoseaua asfaltată și intră pe drumul prăfuit de țară. Singura lumină era cea a farurilor. Strângea din dinți și savura senzația de teamă și nerăbdare într-un amestec niciodată constant. Mergea încet, atentă la fiecare mișcare. Oprise aparatul de radio, cu senzația că o împiedică să se concentreze. Picioarele îi tremurau și împinsese călcâiele în podul pedalier, încercând să controleze vârfurile. Studia atentă casele. În noaptea de smoală, toate păreau să arate la fel. Ajunse în dreptul gardului dărăpănat de lemn și parcă foarte aproape de poarta prinsă cu sârmă. Era ultima casă de pe uliță. Dincolo de ea... câmpul. Opri motorul și respiră ușurată, lăsându-și capul pe spate.

Tânărul coborî de pe prispă și îi ieși în întâmpinare. Îl privi de pe scaunul șoferului, cu centura încă prinsă în jurul corpului. Îi plăcea eleganța lui de lord englez în satul parcă uitat în timp. Purta pantaloni de stofă moale, cămăși albe sau în culori pastelate, iar când se răcorea avea întotdeauna la îndemână pulovere pe care și le arunca neglijent după gât sau le prindea în jurul taliei, înnodându-le mânecile. Părea întotdeauna proaspăt tuns și bărbierit și nu mirosea, ci doar sugera adieri de parfum.

Deschise portiera din afară și îi întinse mâna, ajutând-o să coboare.

– Îmi pare rău că am întârziat… Nu știu cum de s-a întâmplat...

– Nu-i nimic… Am fost îngrijorat.… Nu mai contează, hai să intrăm… E rece…

Se lăsă condusă în propria casă; o amuza inversarea rolurilor de gazdă-oaspete. De când Vlady stătea acolo... „Apropo, de când stă Vlady aici? Nu contează, bine că are cine să aibă grijă de casă... și orice-ar zice gurile rele... am scris aici, cu el, mai mult și

mai bine decât în toată viața mea..."

Pe plita veche din bucătărie se odihnea ceainicul de aramă. Vlady turnă ceai în cănile de pământ de pe masă și îi întinse femeii una din ele. Degetele li se atinseră și două perechi de ochi zâmbiră complice printre aburii aromați. Se așezară la masa de lemn masiv, față în față.

– Dacă știam că întârzii, aș fi putut găti. N-avem... adică n-ai decât niște răcituri. Brânză, unt, smântână și pâine la țest care acum o oră frigea.

– E bine, nici nu-mi doream altceva... Aici n-am nevoie decât de liniște. Nu mi-e foame sau sete... nici somn...

– Nu vreau să te contrazic, dar de odihnit... trebuie să te odihnești. Cum merge cartea? Mai ai?

– Mai am o groază. Acolo nu mă pot concentra. E prea mult zgomot în jurul meu, prea multă lume... Scriu și corectez, apoi șterg tot... Aici e altceva.

Se temea să spună mai mult. Ea, care manevra cuvintele scrise după bunul plac, dându-le uneori sensuri și încărcături la care nimeni nu s-ar fi gândit, ezita în fața cuvintelor spuse. Trăia senzația unui vis care s-ar fi putut sfârși în orice moment și din subconștient, ca o superstiție veche, îi venea obsesiv gândul că doar o greșeală de-a ei l-ar fi curmat. Dar mai ales, nu trebuia să povestească nimănui despre Vlady. Nu avea prietene foarte apropiate, femei cărora să se confeseze. Iar lui Matei nu-i spusese încă despre chiriașul din casa de la țară. Sperase să prindă un moment prielnic. Amânase atât de mult încât nu mai știa cum să facă anunțul. Venea deja de prea mult timp, aproape săptămânal, și Matei ar fi acuzat-o de o groază de lucruri... poate chiar i-ar fi interzis să vină sau ar fi vândut casa... Nu din dragoste, ci din orgoliu...

Și atunci se limita să răspundă la întrebările tânărului, să-l urmărească din priviri prin casă, să se lase invitată la masă sau la sieste lungi pe prispă. Îi urma îndemnul la scris, se pierdea în fața ecranului strălucitor și uneori tresărea speriată la atingerea mâinilor de pe umeri sau la șoapta la ureche: „E târziu, ar trebui să mergi la culcare..."

Îi plăcea cum inima îi bubuia în piept pe drumul spre sat, la fel de mult ca tristețea

dulce-amăruie de la plecare. Tristețe pe care o înghițea repede, ca pe un medicament – minune: vindecă și imunizează.

***

Foșnituri înfundate o treziseră brusc. Când deschisese ochii, încetaseră. Nu îndrăznea să coboare din pat. Se uita roată prin cameră fără să miște gâtul, cu pătura strânsă în dreptul bărbiei. Îi înghețaseră picioarele. Tălpile erau amorțite, ca degerate. Pe fereastră intrau zgârcite câteva raze de lună. Prea puține și prea sărace să-i dezvăluie detaliile camerei. Nu-și amintea cum ajunsese în pat, dar bănuia că e în dormitorul ei. După cât reușise să prindă cu coada ochiului din tăblia patului, din poziția ferestrei, părea să fie... Dârdâia necontrolat și trase pătura peste cap. Surprinse un fâșâit venind dinspre fereastră. Aruncă pătura și se uită în direcția aceea. Un șobolan se strecurase înăuntru pe sub tocul mâncat de cari, prin peretele găurit de ploaie și vânt. Geamul rămăsese atârnat într-un singur colț al ramei de lemn. „Deci de-asta mi-era frig... Cum de s-a întâmplat una ca asta? De ce n-a făcut Vlady nimic? Știa că vin... și așternuturile... dacă nu le spăla, putea măcar să le scoată la aerisit... miros îngrozitor..."

Prinse cu scârbă, cu doar două degete, cearșaful de sub ea. Pânza putrezită se sfâșie, iar Nadia rămase în mâini cu niște șuvițe subțiri ce i se dezintegrau sub ochi. Sări din pat, dezgustată. Un val de fiere îi urca pe esofag și, preventiv, își puse palma peste gură. Își învinse teama și greața și, furioasă, decise să meargă în camera tânărului. Avea să-l dea afară atunci, chiar în acel moment, fără să-i pese că e noapte, că e frig... Sub tălpi simți praf moale în care se afunda. „Nici dușumeaua n-a reparat-o! Ticălos! Ticălos! Ticălos!" Furia îi încleștase fălcile și respira precipitat. Păși repede și călcă într-un lichid vâscos. Tălpile i se dezmorțiseră și simțea substanța cleioasă printre degetele picioarelor, furnicături și ciupituri pe gambe. Se scutură și traversă holul spre sălița joasă. Fără nicio sursă de lumină, cerul îi zâmbi ironic prin gaura din tavan. Scândurile putrezite se prăvăliseră într-un colț. Într-o noapte senină, prin perdeaua deasă a pânzelor de păianjen,

ar fi pătruns suficientă lumină încât un locatar al casei să-și găsească drumul.

Nadia pipăi buzunarele puloverului în care adormise și găsi telefonul mobil și cheile mașinii. Apăsă un buton și lumină ecranul telefonului. Îl mișcă de jur împrejur, îngrozită. Un grup de șobolani fugi precipitat sub dulapul rămas în două picioare. Alții se loveau dezorientați de ușile rafturilor căzute din balamale. Pereții se înnegriră de gândaci negri și lucioși, alergând bezmetici. Coborî privirea și se văzu stând pe pământul galben-roșiatic. În spate: urmele sale însângerate. Întinse mâna cu telefonul, îndreptând fascicolul de lumină cât mai departe, spre camera din care venise. Urmele porneau dintr-o baltă de sânge negru și cald. Aburii încă se mai ridicau din sursa vieții șobolanului înțepenit în neființă. Botul i se ridicase în urlet mut spre cer, cu colți ascuțiți ieșind din gura căscată. Intestinele îi pluteau în jur, verzi și încă pline de aer, baloane grotești ale morții.

Nadia retrase repede mâna, impunându-și să nu se mai uite. Tremura necontrolat și, rătăcită în propria casă, încerca să-i găsească ieșirea. În aerul acela înghețat, din gură îi ieșeau aburi, iar ochii îi lăcrimau: de frig, de groază, de disperare. Pe obraji, picăturile sărate cristalizau instantaneu, iar ea se văzu, pentru câteva secunde, din afară: o femeie desculță și dezorientată într-o casă părăginită, la marginea unui sat.

Telefonul mobil bipăi scurt. Se descărca. Ecranul pâlpâia, iar Nadia putea rămâne prizonieră în întuneric. Ajutată de ultimele raze de lumină, părăsi sălița. Era din nou furioasă, insensibilă la consistența solului pe care călca sau la natura viețuitoarelor din casă. Căuta vinovatul, trebuia să plătească...

Ușa dormitorului lui Vlady era închisă. Femeia o dădu de perete dintr-o mișcare. Balamalele vechi scrâșniră lugubru, metal pe metal. Ușa se lipi de perete și zgârie stratul prăfos de tencuială. Sesiza doar umbrele mobilei și, pe pipăite, se duse spre pat. Întinse hotărâtă mâna, să trezească și să alunge vinovatul. O coborî din ce în ce mai mult și își pierdu echilibrul. Căzu dezorientată în patul gol. Sub greutatea ei, salteaua pătrunse printre scândurile mucegăite ce-o susținuseră. Nadia se trezi acoperită de arcurile vechi ieșind din pânza putredă. Închise ochii și își acoperi fața. Era singură. Gândul că tânărul

dormea liniștit în patul acela o făcuse să se ridice, să umble prin casa de coșmar, să ignore tot ce văzuse și simțise.

Se gândi că poate ieșise să ia aer. Sau alesese să doarmă în altă cameră... Nu mai era o altă cameră. Casa avea bucătărie și hol, din care dădeau cele două dormitoare și sălița cu șobolani. Vlady nu fusese în niciuna din camere. „În bucătărie! Poate că e în bucătărie!"

Cel din urmă gând o încurajă să se strecoare printre sârmele ruginite, încolăcite. Se sprijini cu mâna de noptieră și reuși să se ridice. Plecă spre bucătărie. În urma ei, un vraf de cărți și almanahuri vechi se prăbuși, bufnind scurt. Ridicaseră un nor de praf și bucățele de hârtie arsă de timp. Întoarse scurt capul, le văzu și decise să le ignore.

Păși atentă, ghidată de pereți; îi atingea cu vârfurile unghiilor, îngrozită de ce ar fi putut simți. Se trezi în mijlocul bucătăriei, sprijinită de masa de lemn. Alergă spre ușa de la intrare și o deschise brusc. Luna ieșise pe jumătate de după un nor și lumina argintiu încăperea.

Bucătăria era goală și părea curată; pe masă erau resturile mesei de seară: pâinea ruptă în pânza albă, brânza din castronul de pământ acoperită cu un colț de șervet, cana de ceai... Femeia le studie atentă, rememorând momentele cinei liniștite, când rupseseră pâinea cu mâna și tăiaseră brânza cu același cuțit cu care întinseseră unt. Își amintea ceaiul fierbinte mângâind esofagul, spălând alintul gras al pâinii unse...

„Cana de ceai?! Unde e cealaltă? De ce e numai una?" Simțindu-se mai confortabil în singura încăpere locuibilă, Nadia începu să caute pe masă, pe plită, în dulapul vechi cu uși și sertare cu mânere de bumb. Nu găsi cea de-a doua cană și îi reveni senzația de rătăcire și groază de la trezire. Deschise gura și încercă să strige, dar nu reuși decât să scoată un gâjâit înfundat. Se uită disperată în jur. Din sălița scundă pătrundea foșnetul șobolanilor. În dormitorul tânărului, arcurile metalice zvâcneau relaxate rupând în fâșii pânza moartă.

Ieși alergând din casă. Se opri la jumătatea drumului spre poartă și se întoarse spre clădire. În întoarcere, buzunarul i-a zornăit metalic. Cu cheile mașinii în mâna

tremurândă, Nadia privea o casă pe care n-o mai recunoștea. Era abandonată la marginea unui sat, departe de celelalte. Retrasă într-o pădure de buruieni obraznice. țiglele acoperișului se prăvăliseră printre scândurile răpuse de ploi și zăpezi. Guri știrbe de lemn și argilă arsă rânjeau spre cer. Tocurile cu vopsea scorojită se mâncaseră și pierduseră, în mare parte, geamurile. Cioburi disparate mai atârnau în ținte ruginite. Pereții găuriți se năruiau cu fiecare fir de praf ce se desprindea și plutea strălucind în noapte.

Nu mai conta unde era Vlady. Avea să-l găsească a doua zi. Sau niciodată. Nu trebuia decât să plece cât mai repede de-acolo. Teama de a conduce noaptea îi strângea stomacul. Trebuia să urce în mașină, să plece...

Se studie din cap până-n picioare. Era îmbrăcată în pantalonii, tricoul și puloverul cu care plecase de acasă. Desculță. Tălpile – îmbâcsite de sânge închegat și pământ galben lipicios. Pe față, pânze aspre de păianjeni grași, răsfățați. Le îndepărtă cu mâna și se gândi la personajul lui Dickens. „Numai că eu n-am rochie de mireasă...” își croi drum printre tulpinile aspre de ierburi sălbatice și găsi pompa veche, ruginită, răsărită stingher ca periscopul unei fântâni secate. Prinse cu ambele mâini tija lungă de metal și se apăsă pe ea cu toată puterea. Metalul scârțâi lung și se deplasă câțiva centimetri. Degetele femeii se umpluseră de rugină și praf și o usturau. Ar fi renunțat, dar avea nevoie disperată de câțiva stropi de apă cu care să-și curețe fața, picioarele... era dezgustată de imaginea corpului ei, de mirosul pe care îl cărase peste tot prin casă, îl scosese în curte și i se strecura printre fibrele hainelor din ce în ce mai aproape de piele. „Doamne, trebuie să scap de sângele ăsta, de praful ăsta lipicios, de duhoarea asta de mortăciune...” Prinse iar mânerul pompei, îl smuci brusc în sus, apoi se lăsă cu toată greutatea pe el. Vaietul metalic străpunse noaptea, pârghia tijei începu să alunece în sus și în jos și obținu primele picături de apă. La început pământie, apoi ruginie... în cele din urmă – aproape incoloră. Pompa cu îndârjire, ținând picioarele sub jetul puternic. Dădu drumul mânerului și, umplându-și palmele, se spălă îndelung pe față. Acum putea să plece.

Deschise, hotărâtă, poarta. Odată urcată în mașină, porni motorul. Aprinse farurile și acceleră ușor. Imediat, frână brusc. Nu putea să plece. În urechi, presiunea sângelui

bubuia ritmic, din ce în ce mai repede. De la genunchi în jos picioarele îi tremurau necontrolat, iar degetele mâinilor i se lipiseră de volan ca de metalul înghețat, iarna. Le smulse și frecă îndelung palmele, să le încălzească. Porni căldura, armă închiderea de siguranță și răsuci butonul radioului. Se simțea oarecum la adăpost. Avea să aștepte dimineața. Lăsă scaunul pe spate, se întinse pe spătarul acestuia și închise ochii. Dinspre boxe se auzea în surdină „Come on, baby, light my fire…"

***

Auzi ca prin vis ciocănituri timide. Dormise adânc, se abandonase căldurii și îmbrățișării husei de catifea. „O, nu… nu din nou…" Întredeschise ochii. Se temea de ce ar fi putut să vadă. Prin parbrizul aburit distingea coroane de copaci. Se întoarse spre portieră. O siluetă bătea ușor cu degetul în geam. Ritmul respirației i se accelerase. O mână încerca să deschidă, din afară, portiera. Se încurajă și șterse aburul. Vlady o privea îngrijorat și începuse să-i vorbească în șoaptă. Opri căldura, radioul și motorul. Nu dezarmă siguranța. Coborî, câțiva centimetri, geamul.

– Ce vrei?

– Nadia... Ce s-a întâmplat? De ce stai aici?

Tânărul o privea cu ochii măriți. Luase mâna de pe mașină și aștepta. „Ce s-a-ntâmplat, ticălosule... Întreabă-te pe tine... În timp ce-ai să-ți strângi catrafusele și-ai să dispari naibii de-aici... Din viața mea... De peste tot..."

– S-a-ntâmplat că o să pleci. Acum, cât mai repede! Aștept aici să-mpachetezi și să te văd plecând! Nimeni nu-și bate joc de mine!

Vlady înghițea în sec și căuta cuvinte potrivite. Dezorientarea i se citea pe față. Mâinile îi atârnau de-a lungul corpului și făcuse un pas în spate. Reuși să îngaime:

– Dar eu... Adică... Nu înțeleg... Ieși afară, să stăm de vorbă...

„S-o crezi tu că ies... Nici moartă!"

– Nu am de gând să ies! Am avut încredere în tine că o să ai grijă de casă și ai

adus-o în starea asta deplorabilă! Iar eu... Iar eu... Am fost atât de absorbită de scris încât naiba știe cum de n-am văzut până acum... Cum am trăit aici... Nu-mi explic... Dar știi ce? Nici nu vreau să-mi explic! Pentru că tu o să pleci de-aici pentru totdeauna. Eu personal mă voi ocupa de vânzarea casei. Dar ce zic eu vânzare? De demolarea ei... De... naiba știe de mai ce...

– Nadia... Nu înțeleg nimic. Nu știu ce ai pățit azi-noapte sau de ce mă acuzi, dar… Nu voi cere să stau aici împotriva voinței tale. Poate că nu m-am ocupat îndeajuns de casă… În fine, nu mai are rost.

Cu capul plecat, ocoli mașina și pătrunse în curte.

Nu se putu abține și întoarse capul după tânărul nedumerit. Acesta pășea printre tufele de trandafiri pitici: albi și roz în stânga, galbeni – preferații ei – în dreapta. Femeia sări pe scaunul din dreapta și șterse grăbită geamul cu mâneca. Se uita la grădina micuță, cu ronduri de flori, de după care îi zâmbea casa. Tocurile fuseseră vopsite de curând. Verdele proaspăt strălucea în soare, detașându-se pe albul zidurilor. Numai țigla spartă fusese înlocuită, așa că insule mici de maroniu roșcat pluteau pe brunul învechit al plăcilor inițiale. Deschise portiera și îl strigă. Primele sunete ieșiră anevoie, răgușite. Celelalte – mai clare.

– Vlady, stai! Stai! Întoarce-te!

Tânărul ezită; se opri, umerii îi căzură și mai mult. Părea încremenit în mijlocul aleii, pradă unor sentimente contradictorii. Se întoarse, dar rămase pe loc. O vedea cum își mută privirea de la el la casă și înapoi.

Femeia sări din mașină și alergă spre el.

– Stai așa! Când ai schimbat țigla?

– Cred că în urmă cu o lună… o lună jumate… nu mai știu. De ce?

– Dar lemnăria? P-asta când ai vopsit-o? De ce n-am văzut-o? Și prin casă? Ce schimbări mai ai să-mi arăți? Ce vrăji ai mai făcut? Și când?! Spune!

– Uite ce e, am vopsit după ce ai plecat tu, data trecută. Ca să nu te întâmpin cu miros de diluant… Poate că n-am făcut totul așa cum trebuia, dar mi-am dat silința…

Dacă nu ești de acord să mai rămân… e în ordine, plec… Mă duc să împachetez.

Îl prinse de deasupra coatelor și-l forță s-o privească în ochi. Vocea i se înmuiase și regreta fiecare silabă spusă înainte. Se pripise și îi era ciudă. Își plimbă degetele pe brațele lui, în sus și-n jos. Își mușcă adânc buzele și șopti:

– Vlady, vrei să spui că așa arăta casa și aseară când am venit?

– Normal... N-am făcut nimic peste noapte. Am dormit, veni răspunsul pe jumătate ușurat.

– Ai dormit? Unde?

– În camera mea.

– Descrie-o! Cum arată? Ce fel de mobilă ai?

Tânărul încercă să se desprindă din brațele femeii.

– Răspunde-mi și promit că o să-ți explic tot. Răspunde-mi!

– Păi... Am patul, un șifonier și o noptieră. Mie îmi sunt de-ajuns...

– Și eu? Eu unde am dormit? Ce lenjerie de pat am avut aseară?

– Tu... în cealaltă cameră, unde stai de obicei. Ai avut o lenjerie din dulapul tău. Nu-mi amintesc exact... Le-a adus ieri femeia care le calcă.

– Au fost călcate ieri? Și salteaua ta? Cum e salteaua ta? Cu arcuri?

– Nu știu, probabil... e comodă și atât... Spune-mi, te rog, ce s-a întâmplat. Promit să te ajut pe cât pot.

Schimbase registrul; ochii femeii reflectau o groază teribilă, iar prin cămașa subțire îi simțea degetele înghețate. Reuși să scape din strânsoarea ei și o apropie, punându-i capul pe pieptul său. O îmbrățișă strâns, până când îi simți mușchii spatelui relaxându-se. Plângea. O mângâie încet pe păr.

– Hai să bem o cafea. Sper să nu se fi răcit. Stăm de vorbă și apoi... vedem ce e de făcut.

Se lăsă condusă pe prispă, pe unul din cele două balansoare. Primi recunoscătoare pătura în care se înfășură, precum și cafeaua fierbinte din cana de pământ. Urmări mâinile tânărului și văzu cea de-a doua cană. „Deci sunt două. Două căni... Cu cât mă gândesc

mai mult la asta, cu atât descopăr că toate alea au fost în mintea mea... Și tot ce arăta terifiant azi-noapte, azi e cu totul altfel... O să creadă că sunt nebună..."

– Deci, ce am de făcut? Plec?

– Aaa… nu știu… nu, de fapt, nu! Ar trebui să-mi cer scuze. Nu pot să-ți explic, nu acum… nu știu…

Se temea să vorbească. Nu era pe deplin convinsă că un coșmar o îngrozise într-atât încât să fugă din casă și să se refugieze în mașină. Strângea în palme cana și sorbea înghițituri mici și dese. Își făcea de lucru ca să nu fie nevoită să spună ceva.

– Dacă tot rămân... Ce-ai zice de o surpriză?

Femeia deschise buzele într-un zâmbet timid.

– Gătești?

– Pe lângă asta... Sper să nu te superi, dar m-au sunat zilele trecute niște prieteni buni. Au fost într-o excursie prin împrejurimi și mai mult s-au invitat... Doar pentru o noapte. Dacă nu ești de acord, îi sun și le spun că nu se poate. Nu e nicio problemă… De fapt, am acceptat înainte de a avea acordul tău…

– Lasă-i să vină! Știi ce? După noaptea trecută n-am niciun chef de scris. Avem ce să le punem pe masă?

– Ohooo... M-am pregătit!

– Dar de dormit? Unde vor dormi, dacă rămân peste noapte?

– M-am gândit și la asta. Ei vin din drumeție. Au saltelele și sacii de dormit pe care le pot pune pe jos, în săliță. E loc destul.

„În sălița cu șobolani? Cu gândaci? Cu gaura aia mare în tavan?" nu se putuse abține să gândească. Rămăsese privind în gol.

– Nadia… n-ai vrea să mergi să te odihnești? Cred că n-a fost prea confortabil în mașină.

– Mda, n-a fost... Mergi cu mine?

Vlady se ridică de pe balansoar și o ajută să care pătura în care se înfășurase. Femeia îi făcu semn să intre primul în casă, iar ea îl urmă. Descoperi că pășea desculță pe

dușumeaua veche, dar atent spălată. Arunca în jur priviri piezișe, grăbite. Lucrurile păreau neschimbate. Ușa camerei lui era întredeschisă. Văzuse un colț de pat acoperit de cuvertura veche, țesută manual și noptiera cu cărți și almanahuri de pe vremea liceului. Vlady le păstrase acolo. În ușa camerei ei, tânărul s-a dat la o parte și a invitat-o înăuntru.

– Îmi cer scuze, nu m-am atins de nimic... Credeam că te întorci să dormi. N-am oprit nici laptopul. Cine știe de când merge...

Nadia cuprinse dintr-o privire fereastra cu perdele din borangic, covorul de lână, patul cu așternuturi apretate tivite cu dantelă veche, măsuța pe care beculețele laptopului pâlpâiau intermitent.

Vlady se oprise pe hol. S-a apropiat de el și i-a cuprins mijlocul, lipindu-se de pieptul lui. Răspunsul bărbatului a venit imediat. I-a înconjurat tandru umerii și și-a ascuns fața în părul ei. Era unul din gesturile de tandrețe pe care și le permiseseră în ultimul timp, când barierele nevăzute dintre ei începeau să tremure.

– Știi, azi-noapte...

– Nu trebuie să-mi explici nimic acum. Când poți tu... Cândva...

– Azi-noapte... cred că am visat. Ceva atât de real încât m-a alungat. Casa era într-o stare groaznică... Totul era dărâmat, vechi, colcăiau șobolani și gândaci și...

– Șșș... Nu mai spune nimic. Știi cum se spune: vise de noapte, să plece cu noaptea!

– ...Și cel mai mult m-a speriat lipsa ta. Tu nu erai aici. Parcă nu fuseseși niciodată. Înțelegi?

– Da, draga mea, înțeleg. Dar eu sunt aici și n-am de gând să plec prea curând. Decât dacă mă alungi.

„Draga mea! Dacă nici asta n-o să mă adoarmă, atunci ce?" Nadia se desprinse din îmbrățișare și se aplecă spre laptop, evitând să-l privească. Spuse doar:

– Ai dreptate, o să încerc să mă odihnesc.

Execută automat comenzile de salvare și închidere, fără să acorde atenție ultimelor cuvinte tastate în fișierul Word: „...Guri știrbe de lemn și argilă arsă rânjeau

spre cer..."

Se întinse pe pat și se înveli cu pătura cu cearșaf apretat de damasc. Și-o trase până aproape de nas și inspiră încântată mirosul de rufă uscată de vânt, trecută pe sub fierul de călcat cu cărbuni. Adormi, având în minte ochii verzi ai tânărului umbriți de gene dese, părul nisipiu căzând în șuvițe pe frunte, gropițele ce-i precedau zâmbetele, șoapta complice „draga mea"...

Noaptea rămăsese în urmă ca un episod nereușit al unui film de duzină.

***

Putea fi, la fel de bine, dimineață sau seară. Raze de lumină zgârcite tremurau printre faldurile perdelei. Nadia se întinse și rămase cu mâinile pe piept, fixând tavanul. Auzea niște șoapte și chicotit de femei, dar și încercările cuiva de a le tempera: „Ssst... Doarme Nadia!" Pentru câteva momente se estompau, apoi volumul șoaptelor creștea din nou. Zâmbi. „Dragul de Vlady... Păstrează liniștea... Cred că l-am speriat. Dar, Doamne, cât a fost de real..." Îi treceau prin minte imagini din trăirile nopții și încercă să le alunge, suprapunând peste ele îmbrățișările tânărului, încurajările și alintul lui. Când venea la țară încerca să uite de viața din oraș, de Matei... câteodată se gândea la Larisa. Avea ceva remușcări, dar le îndepărta, spunându-și că n-avea rost să fie fidelă unui bărbat care o înșelase – pe ascuns, ce-i drept – din primul an de căsnicie. Vlady fusese supapa prin care refulase tensiunea trecutului. Tânărul spusese doar că avea nevoie de liniște și izolare, ca să treacă de o mare tristețe. Așa spusese: o mare tristețe. Acceptase să stea acolo și să scrie, la rândul lui, atâta timp cât se ocupa de întreținerea casei. În schimb, Nadia era întâmpinată ca un oaspete de seamă. Așteptată și răsfățată. Se priveau uneori îndelung și clipeau complice, fără să-și spună, nici măcar în acea singurătate, cuvinte pe care le-ar fi regretat. Se atingeau prietenește, având grijă să nu prelungească apropierea. „Draga mea..." Mușchii toracelui zvâcneau și Nadia închise ochii și se întinse, șoptind: „Fluturi în stomac... Să-ți fie rușine! Da' de ce? E-atât de bine..."

Sări din pat și își verifică, în oglindă, hainele și părul. Avea ochii ușor umflați, ca după un somn adânc dar neodihnitor. Masă încet cearcănele, fără să schimbe nimic. Ridică din umeri, apoi se întoarse să-și caute tenișii. Îi trase în picioare și părăsi camera.

La vederea femeii, Vlady țâșni în picioare. Dusese pe prispă măsuța rotundă și, în jurul ei, scăunelele mici de lemn. Pe ele stătea un grup de șase tineri: trei fete și trei băieți. Vlady o luă pe după umeri și îi prezentă oaspeții. Numele lor îi trecură pe lângă urechi. Nu le putuse reține. Se simțea confuză. Își spuse că, pe parcurs, va prinde, din conversație numele fiecăruia. Fixa chipurile fetelor care semănau teribil între ele. Purtau toate trei bluze de mătase, pantaloni cu croială bărbătească și pulovere de angora, fiecare în altă nuanță. Erau și machiate la fel. Îi atraseră atenția fondul de ten prea deschis, dunga groasă de dermatograf negru din jurul ochilor și nuanța de roșu aprins a rujului. „În drumeție? Cu cortul? În ce drumeție te duci cu bluză de mătase? Sau cu trusa de machiaj? Și... or fi surori?" Probabil întârziase cu privirea asupra lor, pentru că fata cu pulover bleu zâmbi și spuse:

– Nu suntem surori, toată lumea ne întreabă. Ne-a plăcut, însă, ideea ultimului film în care am jucat și trebuia să păcălim personajul principal. Machiajul ne-a ajutat să arătăm la fel. De fapt, eu eram diva. Ele... dublurile mele. Îți place?

Nadia șovăi. Era ceva în tonul ei, în modul în care mișca limba printre dinții perfecți, trecând-o apoi peste buzele sângerii, care o speria. Încropi un zâmbet ca o grimasă și dădu, politicos, din cap.

Unul dintre băieți continuă:

– Tu ai fost diva... Eu am fost personajul principal... Dar ei... cam greu să fie dublurile mele...

Era greu, într-adevăr. Îi privi mai atentă. Cel care vorbise era brunet și solid. Avea maxilarele puternice și ochi negri, care se îngustau atunci când zâmbea. Al doilea era blond și slăbuț; aducea puțin cu Vlady, ca un frate mai mic; al treilea era tot blond, dar mai înalt decât ceilalți, cu umeri puternici și trăsături drăguțe, dar tâmpe. Nadia se mustră în gând. Prietenii lui Vlady erau oaspeții ei. Trebuia să fie politicoasă.

Se așeză pe scaunul ce o aștepta la stânga lui Vlady. Erau actori! Chiriașul ei nu-i povestise niciodată despre familia sau prietenii lui. Nici nu întrebase, nedorindu-și să abordeze subiecte sensibile.

– Ia spune-mi, cu ce te servesc? Îți este foame?

Femeia mătură masa cu privirea: câte un pahar în fața fiecărui mesean, toate aproape pline cu un lichid închis la culoare. După ce una din fete sorbi din pahar, lichidul tremură lăsând pe sticlă urmă vineție, uleioasă. Îi era foame, dar pe masă nu era nimic de mâncare.

– Nu servești și musafirii cu ceva? Or fi obosiți de pe drum, înfometați... Ai promis niște surprize.

– Aaa... noi am mâncat! Îmi cer scuze și în numele lor că nu te-am așteptat, dar...

Ceilalți se grăbiră să adauge:

– Da, da, ne cerem scuze, dar nu ne-am putut abține. Băiatul ăsta e irezistibil...

Nadia zâmbi forțat. „Și eu acum ce fac? Mănânc aici, lângă voi și îmi numărați dumicații, în special prețioasele astea din reclame la pasta de dinți... Sau mă retrag în bucătărie... Ceea ce n-ar fi demn de o gazdă... Nu, am să aștept. Aștept să mergeți la culcare și o să-mi fac drum prin bucătărie..."

– Ce beți acolo?

– Au adus băieții un vin. Bun. Te servesc?

Nu se dădea în vânt după vinul roșu, nicidecum după cel văzut în paharele lor. Și-a spus că doar va ciocni cu ei și nu va fi nevoită să-l bea.

Ar fi băut o țuică. Din aceea tare, de prune, care arde. După care ar fi mâncat niște șuncă, tăiată în felii groase, cu ceapă roșie și coajă groasă de pâine țărănească. „Și silueta? Iar te înfometezi cu săptămânile. Ei, da... dar merită! Fetele astea or mânca ceapă? Sau șuncă? Sau trăiesc cu aer? Cu aer și ruj... Hihihi..."

Luă paharul din mâna tânărului și ciocni cu toți ceilalți. Încercă să-l lase repede pe masă, dar oaspeții erau cu ochii pe ea. O urmăreau pe deasupra paharelor, cu zâmbete ciudate în colțurile ochilor și buze înmuiate în licoarea întunecată. Cică nu aducea noroc

să ciocnești și să pui paharul neatins pe masă. Trebuia să bea. După prima înghițitură, gura i se strânse și rămase cu o senzație de acru, amar și dulce concomitent. Vinul era tare. Aburii lui porniseră spre creier, învăluindu-l.

Auzea în fundal vocile fetelor povestind niște farse făcute admiratorilor, însă în urechi susura șoptit „draga mea... draga mea..." Nu-i plăcea vinul. Era prea tare și prea aromat pentru gustul ei. Cu toate acestea, descoperi că avea singurul pahar golit pe jumătate. Celelalte, deși plimbate spre guri și înapoi, păreau neatinse.

Întoarse capul spre Vlady căutând explicații. Acesta zâmbea cu ochi strălucitori și îi șopti numele, trecându-și mâna peste umerii ei. O trase spre el și îi lipi obrazul de al său. Era proaspăt bărbierit și mirosea frumos. Avea pielea fină, iar Nadia închise ochii. Întinse mâna să-i mângâie celălalt obraz. Tânărul îi luă degetele și le plimbă pe față, peste ochi, pe gât, pe piept... Se cuvenea oare, să-și ignore musafirii și să se lipească de tinerelul acela, să se lase atinsă, sărutată... Ei, și? Ce, erau musafirii ei? Îi vedea pentru prima oară și poate pentru ultima. Nu le convenea... Să plece. Sau să meargă la culcare. În sălință. În sălița cu șobolani. Și gândaci. Și fără acoperiș. „Doamne ferește de așa ceva! N-a fost decât un vis. Nu mai pot eu de filfizonii ăștia și de vedetele lor! Cât mi-am dorit să-l ating așa... Și ce îmi place... Și vinul îmi place... Cam tare, cam amărui și dulceag și acrișor, dar... bun!"

Vlady o îndepărtă și îi prinse obrajii în palme, țintuind-o cu ochii aceia incredibil de verzi.

– Vrei să mergem înăuntru? ți-e rece?

Ar fi vrut să-i răspundă că nu, îi era bine, însă întrebarea n-avea nicio legătură cu temperatura sau confortul. Se ridică și se sprijini de brațul lui. Încercă să-și ia „la revedere" de la ceilalți, însă nu mai era nimeni pe prispă. Probabil intraseră în casă.

Picioarele i se îngreunaseră și o moleșeală plăcută îi cuprindea corpul. Era ușor ametită, dar nu era convinsă că era numai efectul vinului. Se lăsă condusă în camera lui, așezată pe pat și ajutată să se întindă. Și toate astea, sub ochii verzi ai tânărului ce zâmbea cu gropițe.

II

Razele lunii i se plimbau pe față. O atingea lumina ca o mângâiere fizică, iar Nadia se trezi zâmbind. Întredeschise ochii și îi închise repede. Ar fi vrut să adoarmă la loc, să-și prelungească starea aceea de bine, de leneveală drăgăstoasă. Pielea îi păstrase amintirea mâinilor lui, iar buzele însetate de sărut se uscaseră. „Se spune că noaptea, când nu poți să dormi, ești treaz în visul altcuiva. Oare Vlady mă visează?"

Se întoarse spre partea lui de pat și tresări. Vlady nu era acolo. Se ridică în șezut și ascultă atentă. Din sălița se strecurau șoapte și zgomote înfundate. Întinse mâna pe noptieră după telefon, însă nu-l găsi. Nu-și amintea unde îl lăsase și dacă îl pusese la încărcat. Nu știa cât era ceasul. Îi era sete. Își simțea gâtul uscat iar capul îi vuia. Coborî din pat și se descoperi complet dezbrăcată. În alte nopți, în alte condiții, nu s-ar fi sfiit să meargă la bucătărie așa cum era, însă în noaptea aceea... cu oamenii aceia străini... Căută ceva de îmbrăcat, dar singurul articol de îmbrăcăminte aruncat peste tăblia patului era un halat bărbătesc din mătase. Răscoli așternuturile, se uită atentă în jur, însă nu reuși să găsească hainele. Ale ei sau ale bărbatului. Încercă să deschidă ușa șifonierului; era încuiată. Nu mai stătu pe gânduri și băgă mâinile pe mânecile halatului. Era moale și răcoros, iar Nadia îi strânse cordonul în jurul corpului. Atârna până aproape de pământ. La fiecare pas, trebuia să-i ridice poalele. Ridică gulerul și îl mirosi. Păstra mirosul lui. Închise ochii și se închipui în brațele tânărului. Părăsi camera zâmbind.

Pe masa din bucătărie rămăsese tava cu pahare. Pline, în afară de unul singur. Le privi curioasă. Ridică în dreptul ochilor sticla lunguiață, cu etichetă roșie inscripționată cu litere aurii, într-o limbă necunoscută cu multe consoane. O abandonă pe masă și duse la gură sticla de apă plată. Înghițea repede, pe nerăsuflate, nereușind să-și potolească setea. Făcu o pauză să-și regleze respirația. Continuă să bea mai încet; apa i se rostogolea rece și dură în stomac. Când sticla s-a golit, a aruncat-o în coșul de gunoi. Îi era foame. Și-a amintit cum își propusese să mănânce după culcarea musafirilor. Zâmbi. Începu să caute prin dulap ceva de mâncare. Căuta bunătățile promise de tânăr pentru invitații săi.

Dulapul era gol. Într-un sertar, găsi, împăturită într-un șervet, pâinea din care ieșiseră aburi cu o seară înainte. Avea coaja tare, iar miezul devenise clisos. Rupse câteva fâșii de coajă și le mestecă alene. „De fapt, nici nu mi-e foame... Nu-mi explic ce s-a-ntâmplat. Ori mincinosu' ăsta mic n-a gătit nimic, ori divele și filfizonii au înfulecat tot... Apropo de mincinos... Unde-o fi? M-a lăsat dormind și s-a dus să bârfească în săliță... Sau?!" Nu, nu era niciun „sau". Nu trebuia să mai fie. Vlady era undeva în casă și, mai devreme sau mai târziu, avea să vină la ea. Iar ea îl va aștepta cuminte în patul lui, îmbrăcată în halatul lui, dornică de alte săruturi și dezmierdări.

Din săliță auzi un râset înfundat și un geamăt. Și-ar fi dorit să le ignore, dar se simțea atrasă de șoaptele acelea. Geamătul și oftatul prelung, răgușit al unui bărbat insinuau mult mai mult decât o discuție între prieteni. „Am să mă duc să trag cu ochiul din prag. Știu că nu e frumos, dar... în definitiv e casa mea și nu și-o trage nimeni, care cu cine vrea, în casa mea!"

Se lipi de perete și se strecură de-a lungul lui. Se prinse cu degetele de tocul ușii. Ezită îndelung înainte de a privi înăuntru. Sălița nu avea geamuri exterioare și era mai întunecoasă decât celelalte încăperi ale casei. Clipi des, forțându-și ochii să distingă imaginile dinăuntru. Își înfipse unghiile în lemnul scorojit al tocului și înțepeni. Pe o saltea gonflabilă, Vlady săruta pătimaș una dintre fete. Complet goi, expuși celorlalți care își împărțeau atingeri și săruturi aleatorii. Nadia începuse să respire precipitat, încercând să se convingă singură că tânărul ce zâmbea extaziat fetei de pe saltea nu era, nu avea cum să fie Vlady al ei. Tânăra se răsucise și trecuse deasupra bărbatului, posedându-l cu mișcări unduitoare. Mâinile ce-i mângâiau acesteia spatele, sânii, coapsele, erau ale lui. Aveau degetele lui lungi și subțiri.

Pe obrajii Nadiei începură să curgă lacrimi călduțe. I se adunau în bărbie și cădeau pe mătasea ce i se lipea de piele. Se simțea trădată, dezgustată, îngrozită de ce văzuse. Se prăbuși pe dușumea, cu spatele rezemat de perete, cu fața îngropată în palme. Visul i se sfârșise fără ca ea să miște un deget și să scoată un sunet. Oaza de liniște și tandrețe fusese îngropată de o furtună de nisip. Vlady se dusese. Era al celorlalți. Nu avea putere

să îi gonească. Avea să plece ea. Definitiv. Imediat ce se va putea ridica în picioare.

Mâini străine încercau să-i desprindă palmele.

– Iubita, poți să vii și tu...

Mâinile îi alunecară și privi cu ochi îngroziți zâmbetul cu gropițe al tânărului gol ce se lăsase în genunchi în fața ei.

„Ieși! Ieși! Ieșiți afară! Cu toții!" Cuvintele erau numai gândite. Sunetele se îngropaseră dincolo de hotarele fricii. Ochii împăienjeniți strigau muți. Mâinile străine și reci o prinseseră de încheieturi și o ridicaseră în picioare. Se opunea cu toate puterile, însă era trasă înăuntru, în camera cu saltele gonflabile populată de tineri goi, abandonați unii altora într-o burlească dăruire. Pașii, unul câte unul, o duceau aproape, mai aproape...

Vlady mergea cu spatele, privind-o insistent. O trăgea după el. Nadia ajunsese să-și potrivească pașii cu ai lui. Ochii îi sclipeau în beznă și femeia putea jura că tânărul râdea. I se încleștaseră maxilarele și o dureau în efortul de a rosti, de a șopti, de a sufla o împotrivire. Corpul nu o asculta. Era o minte rătăcită într-un corp străin, ce se supunea unor legi necunoscute, imposibil de spart. Chemări nevăzute o duceau printre călătorii fără somn. Corpurile radiau în beznă; pielea întinsă pe țesuturile încordate împrăștia raze în nuanțe diferite, toate reci. Reci erau și cuvintele ce-i ajungeau la urechi, dar pe care nu le putea deslușI. Era o limbă ciudată, cu vocale mușcate și multe consoane. Singurele vorbe ce-i pătrundeau în minte erau ale lui Vlady. Spuse, gândite, sugerate... Nu le putea deosebi.

Își lăsase încheieturile în palmele lui. Simțea pe corp alte, și alte, și alte atingeri... Cu toată forța, striga îngrozită în noapte. Sunetul se bloca în minte și gura i se deschidea ritmic, mută de disperare.

Prinsă între fâpturile pe care nu le mai recunoștea, Nadia închise ochii. Prin pleoapele străvezii, siluetele se conturau mai clar. Erau fetele cu machiaj strident, băieții – unul brunet și doi blonzi – și Vlady. Erau trupuri frumoase, goale, radiind în dăruirea nepotrivită. Își disputau femeia, plimbându-și palmele și buzele pe corpul ei. Le recunoștea fiecare atingere, iar trupul ei răspundea mecanic, unduindu-se spre fiecare, ca

în căutarea echilibrului. Strânse de Vlady, degetele îi amorțiseră și nu se putea desprinde. Îi cerea în gând, se ruga, implora, cerșea eliberarea. Chiar și cu ochii închiși îi vedea obrajii cu gropițe dezvăluite în zâmbet, privirea fierbinte, mușchii încordați ai brațelor din care nu putea să scape.

Atingerile se înmulțiseră și Nadia deschise ochii. Halatul îi era sfâșiat de gheruțe ce zgâriau apoi pielea, în încercarea de a i se urca pe picioare. Se înfiora de frig și groază sub fâșiile de pânză lucioasă îndepărtate de mâini, de unghii ascuțite, de piciorușe mici, lipicioase. Gândacii mari și negri se strecurau agili printre ghearele șobolanilor și degetele străine. Îi invadaseră corpul paralizat. Capul îi înțepenise și încerca, forțându-și ochii, să cuprindă cât mai mult din ce se petrecea în jur. Gurile femeilor deschise în extaz, cu ochii întredeschiși... Gemetele bărbaților cu vene îngroșate pe gâturi transpirate... Ochii verzi ai lui Vlady lucind fosforescent-tiranic în noapte...

Acela avea să-i fie sfârșitul. Știa că se apropie, din respirația tot mai precipitată a oaspeților, din icnetele lor sălbatice repetate într-un ritm drăcesc, din chițăiala, fojgăiala viețuitoarelor ce-o năpădiseră.

Un bubuit puternic i-a explodat în creier și s-a smuls din mâinile ce-o ținuseră captivă în camera păcatului întunecat. A căzut pe spate și a plutit îndelung, sfidând gravitația, printr-un aer înghețat, tare și curat. Și-a umplut cu el plămânii și și-a spălat privirea. Se prăbușea într-un hău troienit, sub cerul senin sprijinit de munte. Femeia se rostogolea în aer, aripile halatului sfâșiat dezgolindu-i trupul înghețat, brăzdat de zgârieturi și mușcături sângerânde. Căderea ei șuiera în liniștea albă.

Corpul s-a oprit pe fundul prăpastiei, încremenit în neștiință. Cerul s-a îndepărtat, lăsând în urmă-i licăriri timide. Cu o ultimă privire, Nadia a surprins un zbor de pasăre neagră într-un amurg glaciar. Se afunda într-o beznă moale și confortabilă.

***

Larisa bătea cu pumnii în ușa tatălui ei. Știa că venise acasă dimineață și,

probabil, dormea adânc. Fata se plimbase nervoasă prin casă toată ziua, neîndrăznind să-l deranjeze. Își fixase, în minte, diferite repere. „Dacă nu vine până la 12, îl trezesc..." Ora 12 trecuse, mama ei încă nu se întorsese și Larisa prelungise termenul. „Dacă nu vine până la 1... hai, să zic, 1 jumate..." Unul după altul, termenele trecuseră. Forma disperată numărul de telefon al Nadiei și, invariabil, mesajul primit era „Abonatul nu poate fi contactat." Îl sunase pe Freddy care, tranșant, o sfătuise să apeleze la serviciul de urgență. Ar fi vrut să-l cheme acolo, să-i fie alături, dar chiar și în acele momente de criză era conștientă de impactul pe care Freddy l-ar fi avut asupra tatălui său.

I se înroșiseră degetele și o dureau. Începu să-l strige, plângând reținut:

– Tata... Tati... Trezește-te, te rog...

În cele din urmă, auzi cheia răsucindu-se în broască. Ciufulit, confuz, mahmur, Matei o privea din ușa întredeschisă.

– Ce-ai fată? Ai înnebunit? Au dat turcii? Tătarii?

Fata întoarse capul. Alcool stătut se insinua din respirația bărbatului și îi ieșea prin pielea transpirată. Inspiră adânc și făcu un pas în spate.

– Mama n-a venit acasă. Nu răspunde nici la telefon... E închis sau l-a pierdut sau i-a fost furat... Fă ceva, te rog... Te rog...

– Păi ne-o fi părăsit... O fi găsit un manechin și-au fugit în lume...

Dădu să închidă ușa, însă fata propti talpa între ușă și toc. Îl privea în ochi și-i strecură printre dinți:

– Umoru' ăsta al tău nu mai amuză pe nimeni... Dacă nu vii acum, chiar acum, cu mine, plec după ea! Sun la Poliție, la Salvare, la Pompieri, la Paza de Coastă, la Salvamari, la Salvamont... Sun oriunde și anunț dispariția mamei și le spun cum doarme tata nevinovat și fără griji... Băut...

Începu să alerge în jos pe scări, hohotind.

– Ia-ntoarce-te, domnișoară! ți-ai cam luat-o-n cap... Întoarce-te, am spus!

Strigătele lui erau ignorate de fata care, ajunsă la parter, rămăsese pe ultima treaptă, sprijinită de balustradă. Îl fixa cu ochi de gheață din spatele lacrimilor.

Înainte ca ușa împinsă de Matei să se închidă, se auzi:

– Așteaptă-mă acolo! Noi... discutăm după aceea!

Se împletici spre pat, se aruncă pe spate și încercă să se gândească. Nu-și amintea ce zi era, ce oră... Chefuise cu colegii de partid și „tinerele speranțe", cum numea fetele ce-i însoțeau la vilele de protocol. Fusese lăsat acasă de către șofer în zori. Se culcase îmbrăcat și se trezise în bubuitul și strigătele fiicei sale.

Soția lui... cine știe unde era... Nu putea să-i explice Larisei natura exactă a relației lor, deși fata o bănuia probabil. Nu putea risca să se expună apelând la serviciile de urgență și dezvăluind infidelitatea soției sau cine știe ce secrete ascunse timp de ani întregi. Gânduri lucide legate de cariera lui, de ascensiunea politică la care râvnea, răzbăteau prin ceața din creier.

– Dacă nu vii acum... plec!

Răspunse răgușit, în timp ce încerca să se încalțe cu pantofii aruncați sub pat.

– Stai unde ești! Și taci!

Îi pocneau tâmplele și în ceafă simțea lame ascuțite. Amestecase băuturile, exagerase, se abandonase fetelor dornice de plăceri și bacșișuri... Coborî treptele ștergând cu palmele balustrada. Larisa aștepta îmbrăcată lângă ușa de la intrare, cu Toto gudurându-i-se printre picioare. Stătea nemișcată, cu brațele încrucișate, nefăcând niciun efort să-și șteargă lacrimile ce-i întindeau rimelul pe obrazul palid.

Matei trecu pe lângă ea, susurând:

– Trei secunde!

Intră în baia de la parter, își aruncă pumni întregi de apă pe față și se spălă îndelung pe dinți. Din dulăpior luă apa de gură și, după ce-i desfăcu dopul, o lăsă deoparte. „Pffu... tot alcool..." Găsi un pachet început cu gumă de mestecat și îndesă în gură trei pastile puternic mentolate. Îi dădură lacrimile, dar mai salva ceva aparențe.

Se opri în fața fetei.

– Hai să mergem! Unde mă duci? Unde crezi tu c-o găsim pe mă-ta?

Fata bătu în retragere. Îl așteptase s-o îndrume, nu s-o debusoleze.

– Păi... nu știu... să sunăm la 112...

– Tu te gândești vreodată când vorbești, fetițo? Când a plecat mă-ta? Ieri, nu-i așa? Crezi că vine Poliția să-ți caute ție un om plecat cu o zi în urmă? Au și ei proceduri, au termene...

– Tata... n-a plecat ieri, a plecat vineri seară; azi e luni... Luni după-amiază... Au trecut mai mult de 48 de ore...

– Cum să fie luni? Care luni?

– E luni, tata, m-am întors aseară din excursie și nu era nimeni acasă. Am așteptat-o pe mama, care obișnuia să apară înainte de căderea serii, te-am așteptat pe tine... Am pândit, de la fereastră, toată noaptea... Te-am văzut dimineață intrând pe poartă și am așteptat... am tot așteptat... Dar mi-e frică, tata... mi-e frică...

Matei ridică mâneca și privi ceasul. Ora – 14:25. Ziua – luni, 11 octombrie. Realiză că pierduse noțiunea timpului, că se lăsase pradă anturajului deloc onorant. Că fata din fața lui, care înghițise cu lacrimi ultimele cuvinte, își pusese speranțele în el. Că stătuse ca și singură într-o casă pustie, în care el dormea mahmur.

– Păi... să vedem ce-avem de făcut! Hai să mergem la țară. O fi acolo, cu telefonul descărcat și curentul oprit... cine știe...

– Și... nu sunăm la Poliție?

– Lasă-mă cu Poliția, că... Vedem la fața locului... Dacă e ceva îl chem pe Nelu, șefu' de post de-acolo și rezolvăm pe loc.

Larisa nu era pe deplin convinsă, însă se mulțumea cu acea primă măsură. Ieșiră împreună pe ușă și se îndreptară spre garaj. Matei scoase cheile mașinii din buzunarul pantalonilor.

– Tata... nu poți să conduci!

– Ce spui, tinerețe? De ce oare nu pot?

– Păi... pentru că ai băut... Miroși... Mi-e frică...

– Și ce soluție ai? Conduci tu, la 16 ani, fără permis, ca să-nfund eu pușcăria, sau chemăm șoferul și ne știe o lume-ntreagă cât suntem de uniți? Crezi că avem nevoie de

martori când om găsi-o pe mă-ta cu cineva pe-acolo?

– Nu cred... nu cred, tata... s-a întâmplat ceva, știu sigur... Dar nu poți, nu poți conduce...

– Și ce soluție ai? Luăm trenul? Rata? Căruța cu catâri?

Fața fetei se lumină.

– Am o soluție. Ai încredere în mine. Am pe cineva care poate conduce. E de încredere. E major, are permis și mă iubește!

Rostise repede ultimele cuvinte, luându-l prin surprindere pe Matei. Acesta se gândi câteva minute, apoi spuse resemnat:

– Bine, cheamă-l!

***

Ajunseseră pe drumul de țară. Pe tot parcursul drumului, Matei fixase profilul tânărului ce-i conducea mașina. „Feri-m-ar bunul Dumnezeu, cum s-o fi pricopsit fie-mea cu tatuatul ăsta? De condus... nimic de zis, n-a forjat mașina, a mers regulamentar... De vorbit... mi-a vorbit frumos... Prostuța asta se uită la el ca la Adonis... Ei, om sta de vorbă după aceea... Poate îi trece..."

La vederea mașinii Nadiei, Larisa strigă de departe:

– Uite mașina! Uite mașina! Mama e acolo, e în casă!

Înfipsese degetele în tetiera din față și trăgea necontrolat de ea. Matei îi dădu peste mână.

– Stai, nebuno, că mă ia amețeala! Ajungem imediat!

Fata sări prima din mașină, înainte ca Freddy să oprească motorul. Se opri în fața porții legată cu sârmă, așteptând ajutor. Avea un nod în gât și tremura. Dincolo de gardul încropit din scânduri putrezite, casa îi râdea batjocoritor în nas, cu guri căscate flămând de ferestre oarbe și acoperiș prăbușit. Nu semăna deloc cu descrierile mamei sale. Nu-și imagina astfel locul din care mama ei se întorcea râzând fericită, cu rezerve de energie și

bună dispoziție pentru zile întregi. Larisa începu să se îndoiască. Rememora vorbele tatălui, înclina să-i dea dreptate, se îngrijora pentru mama ei, se temea pentru ea, îndepărta bănuieli dureroase...

– Deci aceasta este moșia unde scrie Agatha Christie! Ei da, așa mai zic și eu... Cum să nu te inspire priveliștea asta...

Ironia tatălui îi răsucea cuțitul în rana abia deschisă. Se sprijini de Freddy care rămăsese în urmă, rezervat în fața acelei probleme de familie.

– Lariso, cine știe unde-o fi ea acum și noi ne dăm de ceasu' morții la marginea satului!

Matei făcu un pas înapoi, spre mașină.

– Tata... nu intrăm?!

– Unde să intrăm, fată?! Chiar crezi c-o găsim în casa asta părăsită? C-ar putea cineva, om întreg la cap, să intre măcar în ea?! Hai, ne urcăm și mergem la Nelu, la post. Vorbesc eu cu el și rezolvăm.

Larisa se proptise în picioarele desfăcute și ridicase hotărâtă bărbia.

– Eu nu plec de-aici! Trebuie să intru, să mă conving!

– Ești nebună!

– Trebuie să intru! Freddy, ajută-mă!

Tânărul deschisese deja poarta care alunecă strâmb peste scândurile uscate. Pășeau atent printre buruienile înalte. Larisa văzuse unele culcate la pământ, semn că cineva le călcase cu puțin timp înaintea lor. Se încurajă singură și împinse ușa, sperând să nu fie încuiată. Aceasta se deschise până la jumătate cu un scârțâit prelung și reveni. Fata tresări înspăimântată; își spuse că de vină erau balamalele vechi și tocul înclinat. Pătrunse în bucătărie. Din tavan, pluteau în curentul făcut de ușă, pânze de păianjen. Mirosea a mucegai, a lemn putred și a urină de șoareci.

Rămăsese în prag cu mâna la nas, încercând să-și obișnuiască ochii cu semiîntunericul. Făcu doi pași pe scândurile dușumelei. La al treilea, piciorul îi alunecă prin lemnul putred și de sub talpa ei fugi în ultima clipă, eliberat de scândura ruptă, un

șobolan gras cu blana întunecată și colții ascuțiți. Își înăbuși un strigăt de groază și înfipse unghiile în brațul băiatului care o urma îndeaproape. Ajutată de el, scoase piciorul din gaura din pardoseală. Avea să tatoneze locul unde să pună următorul pas. Aproape traversase bucătăria, când piciorul i se lovi de ceva moale. Sări înapoi și îl privi îngrozită pe Freddy. Îi arătă din priviri obiectul de pe jos, iar acesta înaintă și se aplecă asupra lui. Fata respira precipitat printre degetele ce-i acopereau fața. Auzi ca prin vis cuvintele tânărului:

– E aici! Respiră!

Matei ajunse la el din doi pași, ținând lanterna pe care o căutase în portbagaj. Sub fascicolul de lumină, trupul femeii zăcea inert, îmbrăcat într-un halat sfâșiat de mătase, cu zeci de mușcături și zgârieturi de animale. Se aplecă să-și ridice soția, trecând lanterna în mâinile fiicei. Freddy îl ajută să ducă femeia pe iarba din fața casei. Larisa șoptise neconvinsă, mai mult pentru sine:

– N-o mișcați... n-o mișcați... poate fi periculos.

N-o băgase nimeni în seamă. Cei doi bărbați nu-și doreau decât să iasă cât mai repede din casa părăsită. Fata se prăbuși alături de ea, neîndrăznind s-o atingă. Din fâșiile de piele smulsă picurau încă stropi de sânge. Obrajii palizi străluceau cadaveric de sub urme închegate de sânge și praf. Larisa plângea necontrolat, încercând să acopere trupul plăpând și rănit. Nu-și auzi tatăl vorbind la telefon, nu simți mâinile băiatului pe umeri. Se legăna înainte și înapoi, certându-se cu sine, cu mama, cu tata, cu divinitatea, cu lumea întreagă. Își dorea mama înapoi. Sănătoasă, frumoasă, încrezătoare...

Se dădu la o parte, lăsând oamenii în uniforme portocalii să ridice trupul pe targă. Îi verificaseră pulsul, o înveliseră în folie protectoare de aluminiu și îi puseseră masca de oxigen. Discutaseră cu Matei și se îndepărtaseră, cu mașina aceea mare cu girofar și sirenă.

Matei o privi clipind apăsat și schițând o urmă de zâmbet. O luă în brațe, șoptindu-i:

– O să fie bine... O să fie bine... Să mergem la spital!

Se uitară în jur, căutându-l pe Freddy. Acesta ieși din casă aruncându-și rucsacul pe umăr. Spuse, ca și cum s-ar fi apărat:

– Am vrut s-arunc și eu o privire! E mișto rău înăuntru!

Cei doi se încruntară simultan.

– Am glumit! Mi-a fost o frică de moarte!

***

Freddy rămăsese peste noapte la Larisa. Matei era plecat la o licitație în străinătate, iar Nadia rămăsese internată. Tinerii se uitaseră la câteva episoade dintr-un serial pe calculator, mâncaseră pizza și înghețată de ciocolată. Timpul trecuse pe nesimțite. Larisa se întinse și se alintă:

– Eu m-aș cam culca... Mâine am teză...

– Somn ușor! Spune-mi unde dorm... Arată-mi coșul lui Toto, sau...

– Cum unde? Aici, cu mine...

Aruncă de pe pat pătura ce-l acoperise și-l invită pe una din cele două perne. Se întinse, cu o mână sub cap, așteptându-l. Dinspre aparatul de radio, muzica în surdină completa invitația fetei. Tânărul i se alătură, o strânse în brațe și încercă să evite sărutul ei.

– Lari... eu am ceva să-ți spun...

– Mă părăsești?

Își dorise să sune ca o glumă, dar glasul îi tremurase.

– Nu, nu scapi așa ușor...

– Mă ceri de nevastă? Ai grijă, sunt minoră!

– Toate la timpul lor... Nu, nu-i nici asta...

Fata capitulă.

– Bine, te ascult...

– Ții minte când am fost atunci la casa de la țară...

– Cum aș putea să uit? Dar încerc să nu mă mai gândesc la asta... Ce ți-a venit?

– Lari... când am fost în casă, singur... după sosirea ambulanței... Știi, eram curios... Știam că acolo nu pot fi decât animalele alea pe care, cu o lanternă funcțională, le puteam îndepărta. Am luat, fără să cer voie, laptopul mamei tale. Era lângă locul unde a fost găsită, acoperit de o carte veche, cu colțuri roase de vreme și de șoareci. Am luat și cartea aia. Și am mai luat ceva. O sticlă goală de vin.

– Goală? De ce-ai luat-o dacă era goală?

– De ce am luat-o... Pentru că mă uitam atent în jur, după ce băgasem în rucsac laptopul și cartea. Și mi s-a părut interesant că în duhoarea și mizeria aia de-acolo, sticla nu era acoperită de praf. De parcă abia ar fi fost adusă...

– Mă sperii! Și unde sunt? Lucrurile pe care le-ai luat… știi că nici măcar nu m-am gândit la laptop... la bagajele mamei... la halatul acela pe care nu l-am recunoscut...

– Unde sunt?! Aici, la mine. Le-am cărat zi de zi, sperând să-ți pot vorbi, dar... n-am putut până azi...

– Aici?! Vreau să le văd! Hai să ne uităm! Poate vedem ceva interesant...

– Interesant?

– Da, care să explice cum a ajuns mama în starea aia... Unde se ducea când pleca de-acasă în casa de la țară... Pentru că nu mi-o închipui printre ruinele alea. Poate că a scris ceva... Poate cartea aia înseamnă ceva...

Larisa țâșnise din pat, aprinsese lumina și vorbea precipitat, cu obrajii încinși. Freddy se asigură.

– Ești sigură că asta vrei? Că nu-ți fac rău?

– Sunt foarte sigură. Am văzut-o pe mama după operație, ne-a recunoscut. Mi-a vorbit și m-a sărutat... Tata mi-a spus că rezultatele analizelor sunt bune... Că nu sunt suspiciuni de recidivă... O văd în fiecare zi de-atunci. O aștept înapoi, lângă mine. E bine. Și eu sunt bine. Nimic nu-mi poate face rău. Și-apoi... tu ești aici, cu mine.

Băiatul se lăsă convins. Scoase din rucsac sticla lunguiață, cu etichetă roșie, inscripționată cu litere aurii într-o limbă străină. O studiară pe rând, o întoarseră pe toate

părțile, apoi Larisa o puse deoparte. Era o sticlă oarecare, pe fundul căreia se uscaseră câteva picături de vin roșu.

Luă apoi cartea din mâinile băiatului. Coperțile aproape se dezintegrau, iar titlul se distingea cu greu. Literele drepte se conturau auriu pe fondul unor role de film: „Almanah Cinema 1967".

– Îmi amintesc! Mama povestea că se ducea la țară în vacanțe și se uita pe niște reviste și cărți vechi, găsite prin pod. Dar ce să-nsemne asta?

Începu să dea paginile, una câte una. Articole, poze cu actori și actrițe îmbrăcați în stilul acelor ani... Recenzii ale filmelor vremii. Remember-uri ale unor capodopere... Fata ridică privirea:

– Ce să-nsemne asta? Ce să caute cartea asta peste laptopul mamei?

Freddy ridică din umeri.

– De fapt, dacă mă gândesc mai bine, era deschisă. Undeva aproape de jumate. Lasă-mă să caut. Sper să găsesc pagina.

Răsfoi atent paginile îngălbenite, se răzgândi, dădu iar câteva foi... exclamă mulțumit:

– Cu siguranță aici era!

Împinse cartea înapoi spre Larisa. Pe pagina din stânga, un articol despre un film lansat în acel an. Pe cea din dreapta, două fotografii: una alb-negru, cealaltă color. În cea alb-negru se distingea un grup de tineri cărora cu greu le putea vedea trăsăturile. Citi titlul de dedesubt. „Tânăra echipă de actori, la finalul filmărilor". Fata era descumpănită. Privi atentă fotografia color: un tânăr frumușel, cu șuvițe blonde căzându-i peste frunte. Ochii verzi sau albaștri priveau seducător de sub sprâncene conturate, iar în ambii obraji făcea gropițe când zâmbea. Curioasă, Larisa citi cu voce tare: „Vladymir Kowalski, tânăra speranță a cinematografiei poloneze, a pierit împreună cu un grup de colegi înainte de premiera filmului. După o petrecere la studio, Kowalski se pare că a condus microbuzul care s-a răsturnat în prăpastie. Nu se știe dacă șarmantul actor consumase băuturi alcoolice sau de vină a fost zăpada așternută peste noapte."

– Vladymir Kowalski? Mort în '67?! Mama nici nu se născuse pe-atunci... Frumușel, nu zic nu, dar...

Cei doi se priveau dezorientați. Freddy sperase s-o ajute, însă părea că luase din casă lucruri complet nefolositoare. În afară de laptop... Îl așeză pe pat și-o îndemnă pe fată:

– Pornește-l! Eu nu l-am deschis. Poate are parolă. Poate e ceva secret... nu știu...

Larisa conectă încărcătorul și apăsă butonul de pornire. În câteva clipe, se uita la caseta care îi cerea parola. Tastă diverse cuvinte care i se păreau că i-ar defini mama, apoi își tastă numele. Parola era confirmată. Zâmbi. Întrebă prudent:

– Cum putem afla care a fost ultimul fișier accesat? Poate... Cine știe?!

Băiatul întoarse spre el carcasa de plastic și tastă ceva, repede. Spuse mulțumit:

– Uite-așa aflăm! Ăsta e fișierul!

Un fișier Word de câteva zeci de kB: „fara nume.doc". Larisa privi atentă data și ora salvării: 11 octombrie, ora 5:43 a.m.. Întinse capul spre Freddy și spuse cu glas gâtuit:

– 11 octombrie e ziua când am fost noi acolo. Medicii ne-au spus că zăcea inconștientă de aproape două zile. Au greșit medicii sau...? Freddy, ce se-ntâmplă? Se pare că mama nu putea scrie în dimineața acelei zile.

Pragmatic, băiatul găsi o soluție:

– Stai așa! Stai așa! Mama ta nu se prea pricepea la calculatoare, la setări... Poate nu are data sau ora setate corect, înțelegi?

O rază de speranță licări în ochii fetei. Urmărea degetele băiatului manevrând mouse-ul.

– Buuun... Ia zi-mi tu acum în cât suntem azi?

Fata răspunse ușurată:

– 26 octombrie.

Întrebarea următoare veni ezitantă:

– Și ora?

– 23:35.

– Vino să vezi!

Priveau amândoi data și ora afișate de laptopul Nadiei: 26 octombrie, ora 23:35. Fata dădu din cap, privind în gol. Sperase să fie o eroare. Se gândi preț de câteva clipe, apoi spuse hotărâtă:

– Să-l deschidem! Să vedem ce scrie!

– Ești sigură? Dacă vrei, o poți face mâine, în liniște, singură... Sau altădată...

– Nu, acum! Acum și cu tine! N-am să uit niciodată că tu ne-ai dus acolo, tu ai scos-o pe mama din ruinele alea... Trebuie să fac asta cu tine.

Umerii începură să i se zguduie și băiatul o apropie cu o îmbrățișare. O admira pentru tăria și curajul de care dăduse dovadă atunci, când își găsise mama zăcând bolnavă și rănită. Pentru faptul că mergea la spital cu zâmbetul pe buze, impunându-și să-și încurajeze mama. Pentru că plângea rar, când n-o vedea nimeni; singurii martori erau ochii înroșiți. Printre sughițuri de plâns, fata șopti:

– Acum e bine. Știu că e bine. Dar nu pot să nu mă gândesc la orele-alea lungi când era singură... Când a trecut prin toate chinurile alea... Mă mai alină spusele medicilor, că a fost inconștientă aproape tot timpul. Înțelegi, Freddy, aproape tot timpul! Anevrismul ăla s-a spart, ea a leșinat și apoi aproape a înghețat! Ne-au spus că hipotermia a salvat-o! Că i-a încetinit funcțiile corpului și leziunile cerebrale au fost minime... Două zile și două nopți a zăcut acolo singură, înghețată, inconștientă... Cu șobolanii ăia plimbându-i-se pe corp, mușcând din ea... Cu gândacii colcăind prin păr...

Se desprinse din îmbrățișare, îndreptă spatele și spuse hotărâtă:

– Trebuie să știu tot ce s-a-ntâmplat. Poate că n-am să înțeleg acum, dar îmi voi săpa în minte fiecare lucru pe care-l văd sau îl trăiesc acum, gândindu-mă la momentul când toate se vor lega. Hai, deschide fișierul!

Își șterse obrajii și citi atentă cuvintele în urma cărora cursorul pâlpâia nepăsător: „Ochii verzi ai lui Vlady lucind fosforescent-tiranic în noapte...” se uită la numărul paginii: 67, apoi se întoarse spre almanahul deschis.

Șopti:

– Vlady... Vladymir Kowalski... mort în ’67...

Melodia din fundal începuse insinuant: „You know that it would be untrue / You know that I would be a liar...”

Aștepta refrenul: „Come on baby, light my fire...” La final, vocea DJ-ului: „ A fost „Light my fire”, de la Doors, lansat în ’67...”

Larisa șoptea privind fix monitorul:

– Doors ’67, Vlady... Vladymir Kowalski... Kowalski ’67...

Dan Recheșan

Ultima stație, Timbuctu

I

După terminarea lucrărilor congresului mondial privind consecințele deșertificării, anul acesta lucrările s-au desfășurat în mod fructuos în Cimkent, m-am hotărât să-mi acord o mică vacanță. În loc să mă îmbarc într-un aerocargo de linie și să ajung la domiciliu în maximum zece ore, mi-am rezervat bilet la vechiul transcontinental Blue Streak, care pleacă din Saint Petersburg și ajunge la Capetown într-o săptămână. Pare o excentricitate, ca în anii 2050, să mai călătorești folosind un monorail cu propulsie electromagnetică, dar ideea de a parcurge drumul spre casă într-un vagon, legănându-se lent la nici 300 de mile pe oră, mi se părea relaxantă. Nu mai călătorisem pe șine din adolescență, când accidentele feroviare erau mult mai frecvente decât astăzi, dar am avut mereu nostalgii de globtrotter voiajând, ori de câte ori se ivește prilejul, cu mijloace de transport desuete.

Compartimentul bussines-clase în care m-am instalat era complet gol, o muzică ambientală leneșă, un soi de melopee cu tânguiri orientale îmbia la somn, așa că m-am întins pe canapeaua largă, din pluș sintetic ultramarin și, fiindcă peisajul se derula monoton, în goana trenului puteai admira prin hublourile panoramice doar nesfârșitul zid galben-cenușiu al colinelor, am ațipit imediat. N-am dormit mai mult de jumătate de oră când, o zgâlțâitură puternică m-a deșteptat fără menajamente.

„De ce s-a oprit?” am întrebat năuc o hostess tinerică, brunetă, cu ochi migdalați, purtând o uniformă bleumarin bine ajustată pe trupu-i zvelt, care s-a ivit lângă mine. „O nimica toată, se repară linia, dar nu durează mult!” a ciripit ea și a fugit să aducă răcoritoare, fiindcă în compartiment se instalase un zăduf neașteptat, dar eu n-am observat nicio echipă de constructori feroviari ori mecanici care să se agite în peisaj.

Probabil că conductorul avea motivele sale personale să oprească trenul. După vreo alte două ceasuri în care m-am zgâit pe fereastră, spre rambleul pustiu, mărginit de salcâmi desfrunziți, monorailul s-a pus din nou în mișcare.

La Moscova a urcat în compartiment, împreună cu alți cinci-șase călători, un ins mătăhălos roșcovan și ras în cap târâind un geamantan vetust din piele roasă cu încuietori din alamă care, după ce și-a vizat cardul de călătorie, s-a proțăpit în dreptul meu.

„Eiii, măiculiță-mare, se pare, pretene, c-om călători laolaltă!" a bombănit el într-un dialect volapük destul de corect, dar cu un accent bolovănos, trântindu-și valiza, după toate aparențele destul de grea, în compartimentul pentru bagaje.

I-am scanat în tăcere fața jovială și sangvinică, spuzită de vinișoare, cu trăsături rudimentare, vizibil slave dar el, fără să se sinchisească, mi-a întins o mână mare, cu epiderma roșie și aspră, un fel de tetrapod butucănos, diform, căruia îi lipseau trei falange, una de la policar și două de la index. Surprins, i-am strâns-o repede, fără să am timp să-mi trag o mănușă antialergică, din cauciuc siliconat, așa cum procedez de obicei în astfel de situații.

„Stroganof, ca pe potol, Stroganof al treișpelea", a spus tolănindu-se pe canapeaua alăturată, fără să observe aerul meu dezgustat.

„Încântat, am mințit, faceți-vă comod, e loc berechet!"

„Călătorești departe, mătăluță?"m-a interpelat curios, întinzându-și labele picioarelor imense, încălțate în bocanci cazoni, cu talpa groasă, pe canapea.

„Până la Timbuctu!", i-am răspuns scurt.

„Ahaaa... asta unde vine, pân Tibet, pă undeva, pe la gălbejiții ăia care se închină la vaci, oi și capre, nu-i așa?"

„Nu, e-n Africa, pe malul Nigerului! Dumneata?"

„Departe și io... pân' la Birobijan, ce să zic, cum te văd și cum mă vezi..." N-am reușit să-mi înăbuș un chicotit:

„În cazul ăsta cred că dumneata ai greșit trenul...ăsta merge spre Abidjan, via Casablanca, trebuia să iei transsiberianul!"

A rânjit cu superioritate și a scos din buzunarul cu clape a vestonului verde-kaki ponosit o țigară de foi maronie, noduroasă, de proastă calitate, vârând-o între incisivii rari și îngălbeniți.

„Să vezi trebușoară... io am cerut belet păntru Vladivostok și ăștia mă trimet la negroteii dân Africa... da' pagubă-n ciuperci, cum zicea batiuşka, om trăi ș-om vedea... ce mi-i Birobidjan, ce mi-i Abidjan... mai greșește omu' darămite computărele!"

„Cine e batuska?", m-am interesat amabil, dar blestemându-i în gând limbuția care-mi spulbera liniștea călătoriei.

„Batiuşka, cu șî...ăl bătrân, taică-miu, a prins o sută unșpe ani, da' n-a pus apă-n gură, toată viața lui și nu s-a atins de drăcoveniile astea electronice, niciodată, cum te văd și cum mă vezi!"

A început să pufăie cu poftă din țigară de parcă n-ar fi fumat de trei ani, umplând spațiul cu nori înecăcioși de fum, mirosind amărui-dulceag a buruieni pârlite, până când o voce metalică, suprapunându-se peste fluierăturile senzorilor termici, a anunțat:

„Sursă de incendiu în sectorul C-4. Nu intrați în panică, extinctoarele individuale se vor activa în șase-cinci-patru-trei-două secunde!"

Stroganof a stins, oftând ca un puști căruia în iei acadeaua din mână, chiștocul de talpa bocancului, iar piuiturile au încetat instantaneu, după care scos la iveală o butelcă plată din polietilenă, plină cu un lichid opalescent. A luat o dușcă lungă, plescăind din buze, apoi a șters cu mâneca gâtul flaconului și mi l-a întins:

„Mata nu ești prea vorbăreț din fire, cum te văd și cum mă vezi... aveam pe vremuri un vătaf la copoii de vânătoare, tot așa, scoteai vorbele cu cleștele din el... Ia o guriță, să vezi cum te dezmorțește la limbă... io nu plec la drum fără oleacă de licoare dintr-asta!"

„Ce conține?" am întrebat prudent, înainte de a duce la buze recipientul.

„Apa vieții... samagon, basamac din ăl bun, hiert dân cartoafe, marfă de contrabandă, nu rachiu falsificat distilat dân chemicale!"

Întotdeauna am fost curios în privința diversităților etnice și a cutumelor

alimentare ale diferitelor rase, așa că am sorbit puțin, cu precauție din flacon. Lichidul mi-a ars limba și esofagul, avea un gust scârbos de alcool cu resturi cetonice, lăsându-mi în gură o aromă putridă, dulceagă și persistentă. Am început să tușesc, iar tovarășul meu de călătorie a dat nedumerit din umeri:

„Așa-i că-i strașnic? Simți cum te unge la inimioară, foc lichid, nu alta!" A băut încă două înghițituri prelungi, apoi s-a întins pe canapea, cu vestonul împăturit sub cap și a picat într-un somn profund, întrerupt doar de reprizele de sforăit răsunător care îi zguduia tot trupul mătăhălos.

II

La New Erevan a urcat în vagon un singur călător, un tip slăbănog, de talia unui copil de zece ani, înveșmântat într-o salopetă albă din kevlar, cu multe buzunare și fermoare din inox, prea largă pentru silueta lui firavă. Printr-o stranie coincidență, slăbănogul avea bilet de călătorie tot în sectorul C-4, așa că s-a îndreptat spre noi. S-a proțăpit în dreptul canapelei, ne-a scruntat posac, avea o mutră spelbă, niște ochișori fără gene, tulburi ca apa mlaștinilor, înfundați în orbite și prea apropiați de nasul lung, osos ca un clonț și ne-a interpelat răspicat, cu o voce pițigăiată, potrivită staturii sale neînsemnate.

„Sorry to bother, gentlemans, dar se pare că locul meu este plasat aici... de altfel, întotdeauna când călătoresc pe șine, îmi rezerv canapeaua din mijlocul compartimentului, de preferință pe latura de nord și în sensul de mers al trenului!" Rusnacul, de abia trezit din somn, l-a măsurat buimac, apoi și-a tras picioarele făcându-i loc să treacă. Înainte de a se așeza comod, piticania s-a înclinat ceremonios.

„Alow me, numele meu este Aodhán Robespierre Gaunt, esq., earl de Crock-on-the Hill, din ramura Scraggy a Gaunților din Sutherland!"

Stroganof i-a scuturat mâna, mai-mai să i-o smulgă din umăr, dar eu, care am adesea rezerve greu explicabile când sunt obligat să îmi rostesc numele adevărat

dinaintea străinilor, am zis:

„Spuneți-mi Ishmael!”

„Enchanted, mister Ishmael... Ishmael, doar atât? Aveți cumva ancestors, cum se zice… ascendenți în branșa marilor harponieri de cașaloți sau poate... căci judecând după pigmentația pielii și osatura faciesului aș zice că sunteți mai degrabă canak sau batav metisat cu maori!”

„Prea puțin probabil, străbunicul meu era un modest instalator în Tirana...”

„Oh, da, asta explică multe... probabil și confesional, nu? Sunteți șiit sau sunnit?”

Nu i-am răspuns nimic, îndreptându-mi atenția spre peisajul întrezărit prin hublourile groase. În locul dunelor nisipoase se puteau observa coline stâncoase din rocă friabilă, acoperite cu vegetație brună, arsă de secetă, specifice Anatoliei. Stroganof a ațipit din nou, iar Gaunt, scoțând dintr-unul din numeroasele buzunare ale overall-ului o cutiuță Ipad, a început să răsfoiască ediția online a unei gazete.

Înainte de a intra în tunelul Kemal-Golden Horn, care traversează subteran Bosforul, trenul a oprit cinci minute pentru verificarea etanșeității, prilej cu care am putut admira de departe ruinele Hagiei Sofia și cioturile bleu-tern, neașteptat de semețe, ale moscheei Sultan Ahmet. Impresionant spectacol, îl recomand tuturor celor care trec pe acolo, iar dacă vor simți un gol în stomac privind priveliștea vor putea stâmpăra senzația savurând un kebab unsuros din carne de oaie neclonată!

Compartimentul s-a golit, iar Gaunt și-a pipăit vizibil îngrijorat buzunarele, în timp ce un băietan brunet, cu profil de efeb, înțolit în ilic și șalvari purpurii, purtând pe creștet o tavă încărcată cu dulciuri și o baterie de bidoane din inox în spinare, a pătruns în vagon strigând într-o anglo-saxonă cu accent cântat:

„Lokum and cold water... ice-cream, lokum, sorbet, turkish delight, very cheap, excellent flavor!”

„Istanbulul a fost dintotdeauna plin de potlogari și hoți, dar nu vă fie teamă, mereu port cu mine bătrâna mea pușcoace, colt anaconda 44 magnum, cu proiectile din cauciuc!” m-a asigurat companionul meu, după ce l-a alungat pe turcaleț.

Garnitura BlueStreakului s-a pus iarăși în mișcare, nu înainte de a ne procopsi cu un nou tovarăș de călătorie, o blondină cu forme seducătoare, care răspundea la numele de Patricia Merveille, un pseudonim bine ales de altfel, într-adevăr, prezența ei de seducătoare te lăsa stupefiat de mirare.

Gaunt și Stroganof al treisprezecelea au rămas cu gura larg căscată, ca niște sturioni eșuați în mâl, dar eu mi-am dat seama imediat că nu e ceva coșer cu gagicuța. Prea sculpturale și bine proporționate îi erau formele, prea elastic și bine modelat bustul, prea strălucitoare carnația și perfect conturate buzele, ca să nu cazi, instantaneu, pe gânduri. Până și timbrul melodios al vocii sau felul în care îi cădeau pe umeri șuvițele de nuanța grâului copt o dădeau de gol. În mod sigur era un cyborg female din clasa premium, eșalonul SS, „seducție specială”! Chiar dacă n-aveam personal niciun dubiu privind obârșia și structura ei anatomică, când și-a ațintit irișii de peruzea spre mine și a ciripit „merge careva dintre dumneavoastră la Fez?” mi-am simțit tensiunea arterială luând-o razna. Ceilalți doi fraieri, după ce își recăpătară graiul, au început, care mai de care să o potopească cu atenția lor: au pornit aerul condiționat, apoi l-au oprit, au comandat răcoritoare, apoi pleduri, ceai brun și fursecuri cu miere, precum și alte fleacuri pe care le fac bărbații din specia noastră, atunci când le iasă dinainte un exemplar feminin tânăr, în timp ce ea accepta surâzătoare toate aceste dovezi ale puterii ei de seducție nemijlocite, fără să miște un degețel.

III

Pe la Milano parcă ne cunoșteam de o viață toți trei, deși mamsel Merveille nu se arăta prea vorbăreață, probabil că la capitolele language memory și colloquial logic nu se învredniciseră să îi monteze un soft prea performant. Amănuntul acesta nu îl împiedica pe Gaunt să pălăvrăgească vesel, făcându-i complimente răsuflate și dându-și peste cap ochișorii înroșiți, cu ifose de libidinos bătrân.

După ce am trecut pe podul Gibraltarului, la aproape jumătate de kilometru

deasupra undelor fotogenice ale Mediteranei, atmosfera destinsă din vagon s-a stricat brusc, ca atunci când într-o zi cu soare nori deși de ploaie apar pe negândite, taman deasupra pajiștii unde te-ai tolănit cu mândra pentru un picnic.

„Ce frumos, a ciripit blondina, te ia cu fiori când vezi așa ceva, nu?"

Gaunt a început să se foiască neliniștit:

„Pe mine mă neliniștește efemeritatea unei astfel de construcții, e suficient un taifun mai hotărât sau un cutremur de opt pe scara Mercali și toată drăcovenia se năruie-n apă!"

„Aveți rău de înălțime?" am catadicsit să-l întreb, privindu-l cu ironie cu se agita într-una, frecând podeaua cu tălpile și lovind cu palmele plușul pe care stătea.

„Nu, nici vorbă, am rău de timp... un sindrom rar de care suferea și prietenul meu, Lewis Caroll!"

„Interesant, n-aș zice văzându-vă atât de marțial!"a intervenit din nou, în conversație, miss Merveille.

„O vreme l-am tratat cu respectul cuvenit unei persoane, chiar numele i-l ortografiam cu majusculă, dar nu am reușit să ne înțelegem niciodată... a continuat să mă șicaneze și să mă persecute prin tot felul de manevre și distorsionări nătânge... mai ales când i se năzare să treacă peste pragurile energetice aprioric emergente magnetismului terian și să extragă radicali trigemelari din potențialele cu rază nulă de sincretism!"

„Trebuia să-l reduceți la o teoremă atemporală, printr-un algoritm de dezintegrare neexponențială!", am căscat plictisit.

Tipul m-a privit confuz și a dat din mână a lehamite:

„Dacă vă spun că e incorigibil... chiar în momentul ăsta a început să îmi provoace mici descărcări electromagnetice și perturbări gravitaționale la nivel celular!"

„Io, unu, cum mă vezi și cum te văd, mă pot magnetiza numa cu basamac veritabil, hiert din cartoafe, secară sau sfeclă!" a constatat Stroganof.

Earlul de Sutherland a strâmbat din nas:

„N-ați gustat malțul de trei ori distilat... asta m-ar calma, căci nu-i așa, când

reperele sunt date peste cap nu putem proceda corect în consecință decât prin inversarea sensurilor primare... de pildă, observați o clipă ce mizerie-i pe trenurile astea... cred că mocheta n-a mai fost aspirată de dinaintea ultimului războiul din Golf... iar canapeaua, priviți și dumneavoastră, e prăfuită și roasă de molii. Scandalos, intolerabil de scandalos!"

Într-adevăr, mocheta era ponosită, iar catifeaua canapelelor jegoasă, decolorată, ba chiar găurită pe alocuri, amănunte stranii pe care niciunul dintre noi nu le observaseră acum câteva ore.

„Lasă, pretene, a bombănit Stroganof, că nici serviciile nu-s mai dihai... nu tu caviar, nici samovare pântecoase cu ceai fierbinte!"

„Eiii da, s-a smiorcăi Gaunt, ou sont les trains d'antan? Pe când circulam cu Orient-Expresul, fiecare compartiment avea cabina sa de baie, utilată cu prosoape curate, săpunuri fine și tot dichisul... la București te serveau cu pârjoale calde, iar la Varna îți puneau petale de roze pe pernă..."

„Ați prins vremurile acelea inimaginabile pentru noi, l-am întrebat, uimitor!?"

„Da, old pal, a aprobat el, rânjind, cu toate cutele pergamentoase ale feței mișcându-se alandala, le-am prins, îmi amintesc cu exactitate totul... era înainte de ultima mea criogenare!"

Nu aveam chef să-i ascult lamentațiile ori, mai rău, cum îi dezghețaseră neuronii și-l puseseră doctorii în stare de funcționare pompându-i în vene hematii sintetice, așa că am propus, doar ca să ne mai treacă plictisul, un joc de societate. Patricia a bătut entuziasmată din palme, dar ceilalți doi au rămas refractari.

„Ador jocurile de societate, a ciripit ea, îl știți pe acela când spui un cuvânt, iar adversarul trebuie să formeze un cuvânt din ultimele două litere... cum se numește, păun, lăstun, cam așa ceva?"

I-am explicat pe îndelete cum se joacă bar-coba, dar n-am avut parte de prea multă distracție. După ce am epuizat trei duzini de întrebări, m-am dat bătut.

„Totuși, la ce cuvânt v-ați gândit?" am iscodit-o plictisit.

„La nimic, a zâmbit ea cu o naturalețe jucată, ridicând din umeri. Nimicul e-n toate, nu credeți? Priviți în jur, nimic nu e etern, totul pare fără să fie supus scurgerii timpului!”

Am dat din umeri și am început să număr stâlpii de tensiune înșirați pe marginea rambleului, constatând că de ore bune nu văzusem suflet de om, aripă de zburătoare sau picior de dihanie în preajmă.

După ce am trecut de Casablanca, lucrurile s-au înrăutățit izbitor. Catifeaua canapelelor se deșiraseră complet, doar pe ici pe colo atârnau zdrențe ultramarin, pereții compartimentului se coșcoviseră complet, lăsând scheletul metalic la vedere și permițând razelor fierbinți să treacă prin ei, iar trenul și-a redus viteza simțitor, încât de abia se târa pe rambleu cu maxim douăzeci de mile terestre pe oră. Uimitor era faptul că în tot vagonul nu vedeai țipenie de călător, doar noi patru, asudând din belșug în îmbrățișarea vipiei sahariane.

Am privit-o cu atenție pe Patricia, până și rochița ei din poliester muselinat se pătase de sudoare la subsuori, iar ea, ghicindu-mi pesemne gândurile, m-a lămurit posacă:

„Da, de obicei n-avem glande sudoripare, dar eu sunt un model evoluat, tropicalizat, dotat cu sistem de răcire lichid, altfel m-aș supraîncălzi și ar apărea disfuncții de coordonare neuronală și nu numai...”

Stroganof părea cel mai afectat dintre noi. Golise de mult butelca cu votcă și acum respira greu, hârâit, marcat de o sete chinuitoare.

Tipa l-a privit cu detașare, nici milă, nici scârbă nu se oglindeau în irișii ei azurii, o uitătură efectiv inumană și a aruncat, ca pe un pietroi fatal, o întrebare capitală în creștetul nostru:

„În definitiv, știe cineva în ce direcție merge trenul acesta?”

„Ultima dată știam că se îndreaptă spre Capetown”, am articulat cu greu, fiindcă îmi simțeam limba aspră și uscată ca talpa unei espadrile vechi.

„Nici vorbă ne duce la Vladivostock, a gâfâit rusul, boje-moi, ce bine-i acolea... nopțile de pe Amur, dănțuieli, muieruști mândre, țigani cu acordeoane, artificii spuzind

văzduhul, șampanie la gheață, într-un cuvânt, veselie cât cuprinde...”

„Neîndoielnic către insulele Hebride sau poate Nova Scotia, a spus Gaunt. Deși condițiile climatice par să mă contrazică...”

„Prostii, a zâmbit larg Patricia, suntem în deșert, asta e clar... în câteva ore, după apusul soarelui vom dârdâi, iar mâine dimineață ne vom coace mai abitir!

„Situația e nasoală rău, nu știu cât vom putea supraviețui fără apă... cred că ar trebui să luăm trenul de-a lungul să vedem cum stăm cu proviziile de H_2O!” am conchis taciturn și m-am ridicat îndreptându-mă spre ușa de acces dintre compartimente.

„Te însoțesc, my pal, facem o echipă de intervenții sui-generis și explorăm toate vagoanele!” a sărit Gaunt, scotocind după pistolul său de jucărie.

Am luat-o înainte, nu prea încântat de faptul că se oferise să mă ajute, fiindcă obrazu-i scofâlcit avea o paloare de var și tremura din toate încheieturile ca unul atins de malarie.

Am trecut prin cinci-vagoane, târșâindu-ne pașii de-a lungul culoarelor goale, fără să dăm de țipenie de om, nici măcar un gândac nu și-a intersectat pașii cu noi. Toate arătau deplorabil, cu pereții decojiți și canapelele rupte, ba unele erau năpădite de pânze de păianjen de parcă nu mai fuseseră utilizate de jumătate de secol.

Așa cum bănuiam, când am ajuns în capătul garniturii ne-am lămurit că locomotiva era condusă de un soi de mecanic feroviar automat, o drăcovenie computerizată de dimensiunile unei noptiere.

„Trebuie să oprim trenul, i-am spus lui Gaunt, până nu e prea târziu!”

„De ce să-l oprim, nu îți înțeleg raționamentul?” a scâncit însoțitorul meu.

„Nu știu, dar așa se procedează în toate filmele de acțiune care se derulează într-un tren scăpat de sub control!”

Am căutat zadarnic un buton sau o manetă de oprire, dar chestia nu avea nicio frână, era pusă acolo pentru eternitate și nu aveai cum să ajungi la contacte, fiind protejată de o carcasă transparentă din metacrilat. Urăsc mecanismele care nu pot fi demontate sau înlocuite, așa că i-am cerut coltul lui Gaunt.

„Nu știu dacă o să reușești s-o găurești, conform amendamentului 33 al convenției internaționale de la Kabul, aplicabil posesorilor de arme pentru protecție personală, trage doar cu proiectile neletale din cauciuc!”

Am prins scula de țeavă și am lovit cu putere pupitrul, patul din fildeș compozit s-a făcut țăndări, dar ecranul a rămas intact. Ce era mai rău, dincolo de toate belelele, a fost că n-am găsit, cotrobăind inutil pe acolo, nicio picătură de apă.

Trenul de-abia se târa, l-ar fi putut depăși și un olog în scaunul său pe rotile, iar când ne-am întors în compartiment lângă ceilalți, a scrâșnit lung, macabru, din toate mațele-i electromagnetice și s-a oprit fără niciun avertisment.

„Și-acu ce facem, gaspadin?” a întrebat Stroganof.

„O luăm la pas, ăsta e filmul, n-avem ce face, cine a scris scenariul nu m-a consultat, am zis ridicând din umeri, altă soluție nu-i!”

„Toate scenariile de supraviețuire în deșert recomandă să nu te îndepărtezi de vehicolul defect și să aștepți echipele de salvare. Orice altă acțiune e o nebunie!” a strigat Gaunt.

Avea dreptate, ne aflam fără dubii în deșert, asta ar fi observat-o și un orb, prin hublourile prăfuite ale vagonului nu vedeai, cât puteai cuprinde cu ochii, decât nisip încins, altceva nimic. Nu i-am luat însă în seamă lamentările, n-aveam chef să crăp acolo, în hărăbăraia aia defectă așteptând să mă găsească, după două-trei veacuri, vreo echipă de arheologi amatori sub formă de mumie răscoaptă, așa că i-am retezat-o scurt.

„Supunem la vot... cine e pentru părăsirea vagonului și continuarea călătoriei per pedes, apostolește?”

În mod neașteptat, laba rusnacului a rămas nemișcată, în schimb Patricia și-a fluturat veselă mânuța.

„Dăm cu banul, a propus, așa se procedează în caz de balotaj!”

I-am întins o monedă de o liră, cu efigia queen elisabeth two, ieșită de multișor din circulație:

„Cap, rămânem în tren... pajură, plecăm!”

Am urmărit toți trei discul lucitor de alamă învârtindu-se, două-trei-patru secunde nesfârșite în aer, părea că e imponderabil, iar când, în sfârșit, a căzut pe dosul palmei întinse, ne-am bulucit în jurul ei.

„Pajură, a oftat earlul de Sutherland... două din trei?”

Miss Merveille i-a făcut pe plac și de două ori la rând, a picat iarăși pajura.

I-am îndemnat atunci să-și strângă fiecare catrafusele și s-o ia din loc. Trecând pe lângă apetisanta blondină nu m-am putut abține să nu-i șoptesc:

„Nu-i nevoie de cine știe ce puteri telekinezetice, doar un pic de autosugestie și iuțeală în degete, nu-i așa?”

Ea m-a cadorisit cu un zâmbet inocent, fluturându-și genele de gazelă și a încălțat o pereche de săndăluțe comode în locul pantofilor cu toc cui de o palmă.

Am ieșit pe rând din vagon, clipind, orbiți de razele încinse, spre depărtări. Cât te ducea câmpul vizual, doar dune nesfârșite de nisip roșcat, nici măcar umbra vreunei tufe ori foșgăiala vreunei vietăți. Bagaje nu aveam prea multe, doar Stroganof a insistat să-și care cufărul, după toate aparențele gol, fiindcă rezervele de trascău i se epuizaseră demult.

„Și-acu, dacă o luărăm la chicior, încotro?” a iscodit el.

Patricia a scos din poșetă un creion dermatograf și un șervețel de hârtie.

„După calculele mele, am depășit acum cinci ore ergul El Hamra... culmile Ahaggar-ului sunt la est, El Djouf și oaza Hawal-Atar spre vest, dar prea departe de punctul în care ne aflăm... dacă, în schimb, ne îndreptăm spre sud și străbatem podișul Hadrar, în cinci-șase zile atingem Nigerul la Timbuctu!”

Ne-am holbat tustrei spre desenul schițat la repezeală și am admis că tipa avea sub calotă informațiile unei întregi echipe de topografi și cartografi.

„Totuși, dacă nu dăm de apă suntem terminați rapid, n-avem nicio șansă!” am bombănit.

„Vom găsi și apă, Ishmael, sub o formă sau alta... totul e să avem încredere în noi... în caz de necesitate puteți utiliza cei 5 litri de lichid sanguin cu care-s irigată, e

100% potabil!" mi-a răspuns ea luând-o sprintenă înainte, unduindu-şi în mers dosul seducător, de parcă solul încins, presărat cu bolovani colţuroşi ar fi fost, nici mai mult nici mai puţin, trotuarul din Place Pigalle.

IV

Cel care n-a umblat niciodată prin deşert, barem jumătate de kilometru, habar n-are la ce cazne te supune un astfel de marş. Mergeam de cinci ceasuri şi eram sleiţi de puteri. Soarele arzător ne izbea creştetul cu suliţi de foc, sudoarea ni se usca în cruste de sare pe tot corpul, ochii ne usturau, pielea ne frigea ca dogorită de un cuptor încins la maxim, iar buzele crăpate molfăiau fire de nisip, niciun strop de salivă nu ne umecta gurile. În paranteză fie spus, doar exemplul Patriciei ne ţineau în picioare şi bineînţeles felul aţâţător în care îşi fâţâia coapsele bronzate şi şoldurile promiţătoare dinaintea noastră, fiindcă mărşăluia cu spor în frunte, îndemnându-ne mereu să păstrăm ritmul. Cel mai stors de vlagă arăta Stroganof, deşi îşi lepădase cufărul din care scosese o umbrelă mare, albă, sub care se adăpostea de soare.

„Poate ar trebui să umblăm noaptea şi să ne odihnim ziua!" am opinat, oprindu-mă câteva secunde să-mi trag suflarea şi să-mi potrivesc pe creştet turbanul improvizat dintr-un prosop.

„Exclus, a spus Gaunt, noaptea pândesc multe pericole în întuneric: bandiţii tuaregi, hienele, poate chiar vreun leu singuratic!"

Spre surprinderea mea, rusul s-a înviorat brusc şi a prins a declama cu voce răsunătoare:

„În ruinele din Efrosaib se-aude cucuveaua, unde cântau fecioare acum rag lei singuratici..."

Earlul de Sutherland nu s-a lăsat mai prejos:

„Bahram, neîntrecutul la prins măgari sălbatici, sub trei movile zace, măgarii pasc pe ele..."

Mi-am dres vocea, scuipând colbul care-mi năclăia limba:

„Ploaia, când perdelele-și adie

Peste-a firii blândă armonie,

Udă și lalele prin grădini

Și-n pustie sterpii mărăcini!”

Deodată, Patricia s-a oprit, aplecată ușor în față, atentă, ca o gazelă pândită în tufișuri de leoparzi:

„Șșșt, tăceți puțin... parcă se aude ceva, acolo departe, între dune!”

Ne-am ascuțit tustrei auzul și, fără niciun dubiu, am auzit un tunet îndepărtat, repetat și înfundat ca o bătaie de tobe.

„Credeți că poate să plouă în deșert?Ar fi, într-adevăr, un noroc porcesc!”

„Tunetul, în locurile astea, nu înseamnă, în mod cert, ploaie...”

„Poate fi bubuitul unei baterii de artilerie sau un semnal bătut la tam-tam...”

Am așteptat zadarnic, măcar o singură picătură de apă care să ne atingă obrazul ori buzele crăpate de sete, dar n-a plouat. Totuși, norocul nu ne-a părăsit cu desăvârșire. După încă o jumătate de oră de marș am dat peste zidurile din calcar ale unui puț. Gaunt a alergat spre ele, avea o rezervă nebănuită de energie în corpul lui scofâlcit, și a aruncat în gol o găleată nou-nouță din zinc, inexplicabil uitată acolo. Când am ajuns lângă el, tocmai trăgea grăbit capătul funiei legată de toartă și ne-a arătat dezamăgit nisipul uscat dinăuntru.

„E secat... vom muri aici, deshidratați ca niște scrumbii uitate pe grătar!”

„Arunc-o încă o dată!” l-a îndemnat Stroganof.

L-am urmărit, tremurând de speranță, cum repetă operațiunea dar, vai! în găleată nu era strop de apă. Atunci Patricia a scotocit sub coaste, deșurubând ceva sau rupând niște sârme cu degetele și a aruncat în puț un tub metalic subțire și lung de un deget. Imediat, din străfund s-a auzit vocea inconfundabilă a lui Lykke Li îngânând „I follow the rivers”.

„Hai, încearcă acum!” a spus ea când acordurile melodiei s-au stins.

Mare ne-a fost uluirea când, sub ochii noștri, din găleată a sărit viu și strălucitor un peștișor cu solzi argintii. Apă nu era în puț, dar fiecare găleată scoasă din străfund colcăia de pești: crapi-oglindă, roșioare, știuci de Nil, chefali, moruni, păstrăvi-curcubeu ba chiar și un țipar de mare, lung cât brațul. Captura ne-a salvat tuturor viața. N-aveam foc să-i perpelim, dar i-am mâncat cruzi, ba chiar am băut sânge de pește până ne-am potolit setea.

Am rămas peste noapte în acel loc providențial, ghemuindu-ne lângă ghizduri, tremurând și suferind amarnic din pricina frigului lăsat peste dune, dar totuși dimineața ne-a găsit teferi.

Surpriza, când am făcut ochi, a fost să constatăm că blondina nu mai se afla printre noi.

„Afurisita, pațachina blestemată fir-ar ea a dracului să fie, blestemata, ne-a atras într-o cursă... acum a întins-o și a luat harta cu ea!" a suduit Gaunt.

„Care hartă, lord de ruină-n vârf de munte, ți-ai pierdut mințile?"

„Ți-am spus să nu halești icre crude de mreană, îs belea curată... Odată pe Narîm, sau poate eram pe Lena, am făcut și io neghiobia asta, de-am zăcut o săptămână în cârpe!" a întărit și Stroganof.

„Netoților, a fugit cu harta comorii, drumul spre minele lui Solomon, legendarul Rio do Ouro al lui Goncalves și Anselme d'Ysalguyer, El Doradoul Africii... de ce credeți că ne-a adus blestematul ăla de tren tocmai aici?!"

L-am lăsat să delireze nestingherit și am urcat dunele pieptiș, mai mult pe coate și genunchi, căutând zadarnic în nisipul încins urmele pașilor atrăgătoarei miss Merveille. Tocmai renunțasem și voiam să mă întorc la tovarășii mei de nenorocire când mi-a atras atenția sclipirea unei raze reflectate într-un pătrățel lucitor, conturat clar pe fundalul nisipului roșietic. Mi-am frecat pleoapele, de la distanță nu puteam să mă dumiresc despre ce e vorba și am privit atent suprafața vitroasă, apoi am coborât în fugă panta, urlând și rostogolindu-mă într-acolo. Dintr-o dată, m-am pomenit că admir o îngrămădire de cuburi albe, nemișcate în bătaia soarelui, înconjurate de ziduri scunde din lut ars la

soare și petecele verzi ale grădinilor, palmieri și curmali înalți cu coroana rotată unduind răcoroși, ba chiar și dungile umede ale canalelor de irigație risipite peste podiș. „Fata morgana, fraiere!" am șoptit dezamăgit, convins că eram victima unui miraj banal și m-am prăbușit inert în nisip.

Nu știu cât am zăcut acolo, m-am trezit din leșin când o mână enormă a prins să mă zgâlțâe cu blândețe, iar chipul roșcovan al lui Stroganof a rânjit deasupră-mi:

„Dășchide ochii, pretene de-amu ni-s scăpați... ai avut direptate, ajunsărăm la Timbuctuu' ăla... da' bea încetișor să nu ți se-aplece!" a spus el întinzându-mi un bidon plin cu apă.

Da, ajunsesem în Timbuctu, dar totul în jur arăta straniu. Clădirile din lut uscat la soare, fără acoperișuri și fără ferestre, spoite cu var, stradelele înguste pe care forfoteau mauri gălăgioși, tuaregi încruntați, negri înțoliți în straie multicolore dar și europeni sau asiatici cu fețele gălbejite, pe scurt o colcăială de rase și neamuri, vorbind toți în graiuri pe care nu le înțelegeam. În cotul Nigerului se îngrămădeau tot felul de pirogi, veliere, felunci, sampane, galione, caravele și galere, niciun hidroglisor ori vreo ambarcațiune modernă cu autopropulsie, iar în sukurile colcăind de lume nu găseai să cumperi un amărât de ventilator ori barem o băutură de la gheață. Oricum, banii noștri erau de prisos, fiindcă toate tranzacțiile se făceau acolo în fildeș sau în pulbere de aur. Stroganof și Gaunt au rămas la umbra unui chioșc, bucurându-se de răcoare și halind curmalele și smochinele picate pe sol, iar eu am început să hălădui o vreme pe ulițe, prin mulțimea pestriță. N-a trecut mult până când, în colțul unui căsoi din chirpici, am dat peste un ins deșirat, cu trăsături caucaziene ascunse sub un bărboi neîngrijit:

Stătea acolo, nemișcat și slab ca un țâr în bătaia soarelui, înțolit într-o cămeșoaie maronie din pânză aspră și împărțea trecătorilor cruciulițe, mătănii din gogoloaie de lut ars și binecuvântări grăbite.

„Ești european cumva?" m-am precipitat spre el, interpelându-l în toate limbile pe care le știam.

„Pax vobiscum, călătorule, a rostit el, continuând într-o frangleză desuetă dar

destul de inteligibilă, vin din abația Périgord să aduc cuvântul Nazariteanului crucificat printre păgâni!”

„Să ai baftă, spor... în fine, succes, dar rogu-te, poți să-mi răspunzi la o întrebare simplă?”

„Nu există întrebări simple, a zâmbit el, doar răspunsuri pe potrivă... tot ce vrei să știi se află deja în mintea dumitale!”

N-aveam chef de polemici sterile, dar călugărașul m-a privit lung în ochi, iar irișii săi ca peruzeaua luceau veseli și al naibii de familiari.

„Patricia, tu ești?” m-am pomenit bâiguind și prinzându-l de mâneca rasei, ametit de surpriză ca un șoricel într-o prăvălie cu brânzeturi.

„Spune-mi fra Patricius, e mai nimerit având în vedere aparențele exterioare... dar ce voiai să mă întrebi?”

„Nimic, doar că habar n-am cum să plec de aici!”

„Nimicul, messire, e ca și cheia unei ghicitori nedezlegate... vrei să afli? Caută și vei găsi... Și-ți dau un ultim hint: caută pe la periferie și ferește-te de gropile de potențial, schemele și ițele lui Gauss nu-s chiar ipoteze neviabile!”

„Da, am oftat descurajat, tu, gagicuțo, te lăfăi pe marginea faliei temporale luând ce coordonate vor mușchii tăi, dar eu o să pic cât de curând în groapa de potențial... nemaivorbind că n-am reușit niciodată să pricep de ce musai trebuie să calculez cosinusul unghiului solid dΩ când ar fi mult mai simplu să... în fine, mersi de informație, sper să meargă!”

Îmi venea să-l/s-o dau pe mâna unor derviși ori idolatri dispuși să-l facă martir, acolo pe loc, dar n-aveam ce face, am început să caut, fără să știu clar nimic, poate un mijloc să scap din timpul acela care se scurgea straniu, lent și fără rost, ca un pârâu înnămolit. Timp fizic aveam destul, mai ales după ce companionii mei m-au părăsit. Gaunt a plecat primul, găsindu-și loc pe o caravelă genoveză care făcea trafic cu sclavi și fildeș, deși căpitanul pretindea că e negustor onest. Stroganoff s-a lipit de o caravană care pleca spre o destinație imprecisă, dar se pare că nu-i păsa, fiind foarte vesel că găsise

niște cămilari care-l cinstiseră cu rachiu din curmale și râdeau de poveștile lui, fără să-i priceapă graiul.

A trecut ceva vreme, nu-mi amintesc exact dacă au fost săptămâni sau luni întregi, până când, rătăcind prin mahalalele Timbuctu-ului, am dat la marginea unui maidan de un macaz ruginit. M-am așezat acolo, ca un călător pe marginea peronului, așteptând să apară un tren. În lipsă de altă preocupare am început să zgârii solul uscat cu un băț, schițând ce-mi aduceam aminte din seriile lui Lobacevski. Să ajung eu pastramă în desagii tuaregilor dacă n-avea dreptate ăla ce zicea că operele lui sunt ca o pădure de nepătruns, trebuie să cercetezi fiecare copac ca s-o poți traversa. Arbori prea mulți nu creșteau prin preajmă, așa că am continuat să aștept. Nu conta destinația, traseul sau ora sosirii în stație, totul era să plec. Nu m-aș fi mirat nici dacă pe șinele îngropate în nisip s-ar ivi, hurducându-se lent, țivlind și pufăind aburi ireali de albi pe coș, o locomotivă Watt-Stephenson, cu tenderul vopsit în roșu-aprins trăgând după ea un șir vagoane lătărețe, cu uși laterale la fiecare compartiment și vopsite în lac negru, ca landourile victoriene.

Cam așa stau lucrurile pe scurt, deși, în timp ce scriu aceste rânduri, mă întreb dacă nu cumva toată tărășenia este rodul delirului ori a vreunei defecțiuni a sculelor de accelerat tempozitronii, ale ălora de la RailtransAfrik.

Alexandra Niculae

Albastrul din privire

În era în care cerul fusese transformat într-o pâclă cenușie de smog, de scântei radioactive și regrete, ochii în care se refugiaseră rămășițele azurului erau un fel de medalie a supraviețuirii. Ai lui priveau spre pădurea giganticilor stâlpi-clădiri pe care se sprijinea firmamentul.

Sufrageria mirosea a ocean, sau cel puțin așa ar fi trebuit. Desigur, de multe zeci de ani nimeni nu mai știa care era adevăratul miros al mării de când rezerva de apă a planetei întrecuse limita toxică a poluării, iar întinderile de apă publică deveniseră în întregime artificiale.

Se întrebă ce miros avea nisipul ud. Dori să-l simtă și programul de habitat îi îndeplini dorința. În acele zile ultra-tehnologizate, fiecare toană putea fi satisfăcută prin combinația corectă de circuite. Însă nelimitată era frustrarea cu care se confrunta și sentimentul aproape fizic al dezintegrării speranțelor. În New London-ul stăpânit de Corporație al anilor 2300 părea că nu mai există sentimente, nici posibilitatea salvării. Erau prizonierii clădirilor de metalox, de sticlă și neon. Ai orașului-cimitir ce îngropase suflul optimist. Corporația le furase albastrul de pe boltă, îl acoperiseră strat după strat cu smog; progresiv, sub impactul firmamentului sur, restul vopselelor naturii păliseră, zidurile se scorojiseră, nuanțele de pe panouri curseseră în băltoace de gri și cenușiu, contopindu-se cu betonul șoselelor suspendate. Luminile se murdăriseră, galbenul transformându-se într-un alb sumbru. Apoi se metamorfozaseră și oamenii – rozul din obraji fu mâncat de o paloare nesănătoasă, melanozomii leneviră, iar castaniul, blondul, roșul din păr se disipară șuviță cu șuviță până la o uniformă nuanță de cenușiu lăptos. Cel mai groaznic fusese atunci când ochii lăcrimaseră culoare; jad, onix și safire lichefiate pe chipurile pustiite. Printr-o capricioasă selecție naturală doar o mână de oameni își

păstraseră albastrul din privire. Aceia fuseseră reconfigurați ca „făuritori-de-culoare” în slujba Corporației. Încă reușeau să identifice structura originară a culorilor în lucrurile din jur așa că reproduceau nuanțele pentru proiectele cu circuit închis ale celor din Corporație. Câțiva se rebelaseră, dar o injecție cu smog le lăsase globii oculari pustiiți pentru vecie. Ceilalți se conformaseră, uneltind în secret planuri de reconvertire cromatică.

Până la nașterea lui Marc nici nu se știuse că dintr-un tată de albastru și o mamă de smog se poate ivi un metis de albastru. Sensibilitatea sa extraordinară îl transformase în vasul amiral al Făuritorilor în bătălia împotriva oceanului de cenușă. Avusese o viziune, moștenirea misiunii părintelui său: sperase că va reuși să inverseze timpii sau să șteargă momentul în care lumea se prăbușise sub blestemul pietrificării. Să redea vieții culorile ce-i aparțineau de drept. Eșuase încă o dată și acum acea viziune ardea, răspândind miasme îngrozitoare. Corporația reușise să-i zădărnicească eforturile; cumva se aflau mereu cu un pas înaintea lui, întinzându-i capcane, împroșcând totul cu smoală și înălbitor. Nu-l suprimaseră pentru că mai aveau încă nevoie de el. Însă cu cât era mai puțină esență colorată în lume, cu atât el era mai slab.

Se încruntă. Reciti notițele obținute pe sub mână de la analiștii temporali, ecuația mentală care permitea călătoria în timp. Doar Corporatiștilor le era permis să o utilizeze, deși, cândva, fiecare Terran avusese dreptul anual la o vacanță-salt-în-trecut. Lui, cele șapte zile standard nu aveau să-i fie de ajuns. Modifică o funcție, scrijelind semnul infinitului convertibil la durată. Era periculos dar trebuia să plece, să caute, să afle soluția, să vindece întinderea cerului. Avea nevoie de albastru.

Fără să mai seteze un timp anume, se propulsă în trecut. Avea să meargă pe mâna norocului, a destinului Planetei. Dacă *Ea* dorea să fie salvată atunci trebuia să-l ajute, să-l ducă acolo unde se găsea leacul, acolo unde azurul încă mai exista liber. Un făuritor-de-culoare nu putea supraviețui dacă elementele îi erau potrivnice, dacă mater familias nu-i punea la îndemână pigmenții creației.

Șarpele de argint al spațiului își elongă inelele – fiecare o lume cu prezent

perpetuu – traversând întunericul până când magia matematicii se contopi cu Marc. Neantul timpului întors pe dos ca o mănușă îl distilă, îl modifică și îl scuipă în curtea unei case scunde – raportându-se la clădirile-stâlp ale New London-ului orice zgârie nori din secolele trecute suferea de nanism – așa că își reconsideră viziunea. Pupila i se lărgi până când sclera dispăru și nu mai rămase decât negru în ochii lui; înghiți coordonatele de culoare și textură ale mediului înconjurător, le procesă prin filtrul lentilelor mobile, trecură prin canalul hialoid și se imprimară pe retină. Aceasta operă modificările subtile de adaptare a organismului la mediu. Când irisul, diafragma acelui sublim aparat de fotografiat, reveni la dimensiuni normale, constată că vede mai limpede, că obiectele par să sară din încadrarea lor statică, atât de vibrante erau culorile. Cantitatea de poluare atmosferica e mult redusă, îi șopti creierul. Fumul e vasoconstrictor, normal că vezi mai bine aici!

Îi venea să chiuie de încântare. Pentru un făuritor-de-culoare, să perceapă aproape toate cele zece milioane de nuanțe de care e capabil ochiul uman, neopacizate, curate, era o sărbătoare în sine. Atunci își aminti și privi în sus. Vibrând la tonalitatea sa celestă, o binecuvântare de albastru se pogorî asupra lui. Regăsit în splendoarea sa, azurul înalt după care tânjea lumea viitorului viciat, șoptea descântece turcoaz, acvamarin, albastru egiptean, albastru Catalina, cobalt, cyan, lapis lazuli, cerulean și indigo iar el... el le auzea pe toate!

***

Era o dimineață limpede, de sticlă și soare. Sprijinită de pragul sufrageriei, ea fuma prima țigară a zilei. Afară, pe fondul cenușiu al clădirilor decrepite se lăfăiau pete de viță în verde și galben. Era îmbrăcată în verde, iar vârful țigării ardea galben. Își arcuise spatele pentru ca el să alunece cu privirea somnoroasă peste curbele ei ademenitoare.

– Porți lentile de contact? întrebarea stătea mărturie a faptului că în timp ce ea își

luase o poză de semi-profil cât mai senzuală, el îi fixase ochii.

– Da; de ce?

– Pentru că le-am văzut.

Nu era tocmai un răspuns dar subiectul fu îngropat acolo, la marginea albastră a apei gelatinoase din irisul ei.

O cunoscuse cu o seară în urmă. Simulatorul său de identitate îi găsise un prieten din copilărie care se bucurase să-l scoată într-un club, să-i arate viața de noapte a orașului, atât de diferită de ceea ce cunoscuse Marc la New London. Pentru că îi spusese de unde vine. Nu și din ce secol. În aglomerația de făpturi fragede, de trupuri tinere, în caruselul de capete amețite de absint, bruneta îi aruncă o funie de salvare de la ritualurile zgomotoase ale acelui lek. Veni la el și fu ca și cum se cunoșteau dintotdeauna. Peste muzica ce își schimba ritmul încontinuu, buzele lor găsiseră o cale de a comunica, de a contura cuvinte, în timp ce perechile de ochi se scanau, decodificând frânturi de informație prin genele incredibil de lungi ale amândurora. Era ca și cum două conversații distincte aveau loc în paralel: silabele șoptite sau strigate și privirile prelungi, preludiu pentru o altfel de analiză. Plecase cu el acasă și cu toate că vorbele curgeau șuvoaie între ei, depănând războaie, spunându-și povești din timpuri trecute, detaliind cu acuratețe cărțile de istorie, uimindu-se reciproc cu acea cunoaștere cronologică și cairologică, ochii rămâneau străini de sunete. Albastrul lui se disipa în negrul ei, negrul făcea abluțiuni în albastru. Era hipnoză și era spaimă în acea seducție a irișilor. Și amândoi intuiau că cea mai importantă poveste era trecută sub tăcere.

Corinne a revenit și a doua zi. Și a cincea zi. Și în săptămâna următoare. Apoi n-a mai plecat deloc.

***

Alături de posterele lui cu New London-ul anilor 20, pe peretele sudic ea adăugase o reproducere sepia a unui tablou înfățișându-l pe Gilles de Rais. Privirea dârză,

îndreptată către o zare care dispăruse de șase secole, îl reținu pe Marc în fața portretului.

– Nu se poate spune că era lipsit de frumusețe domnul.

– Gilles? Nu, deloc. Coafura e vetustă, mai mult decât stupidă azi, dar cine îl vedea rămânea hipnotizat de forța pe care o emana chipul lui.

– Are ochi mai degrabă triști, nimic crud în ei.

– Erau verzi ca jadul, numai ape; mda, *pittore-traditore*...

– De unde știi atât de sigur că erau verzi? întrebarea lui Marc avea un ton straniu.

– Am citit undeva. răspunse Corinne sec.

– Pari foarte convinsă.

Ea ridică din umeri și se rupse de tablou, întorcându-le spatele ambilor bărbați. În mintea lui Marc însă încolțise o bănuială.

***

A intrat în apartament și a pus pe masa din fața ei o valiză pentru călătorii de scurtă durată.

– Plecăm la Amsterdam în seara asta. Nu stăm mult. Doar cât să vizităm Rijksmuseum.

Nu se întâmpla prea des să o lase fără replică, mai ales că el nu era genul spontan, dar atunci chiar nu avu altă reacție decât să îl privească nedumerită. Marc devora artă. Banii lui se duceau pe albume, pe reproduceri de tablouri cât mai mari, cât mai colorate, chiar dacă nu avea unde să le agațe. Se mulțumea să le știe în apartament și să le răsfoiască oricând i se făcea foame de culoare. Mergeau prin muzee, la galerii și vernisaje, petreceau ore întregi disecând arta abstracționiștilor, numărând punctele pointiliștilor, unghiurile cubiștilor și trăsăturile de penel ale impresioniștilor. O debandadă de nuanțe îi împresura la fiece pas, se hrăneau cu legume și fructe lustruite până la coaja culorii, beau vinuri roșii, roze și aurii și făceau dragoste cu intensitatea lungimii de undă a culorilor de la capătul de sus al spectrului.

Dar ce tablou, ce aberație coloristică era atât de imperativă încât să traverseze continentul pentru a o vedea pe viu?

În dimineața următoare erau în muzeu, înghesuindu-se împreună cu grupurile matinale de turiști, purtați fie de ghizi cu umbrele colorate înălțate în aer, fie de propriile lor ghiduri, hărți și broșuri cu muzeul. Era un labirint al artei, zeci și zeci de săli în care timpul încremenise, surprins în culorile maeștrilor. Vremuri în nuanțe de pământ, sumbre și reci ale olandezilor, culorile cu personalitate ale cubiștilor, naturile moarte, suita de chipuri cu felurile veștminte și expresii, toate se succedau cu rapiditate, creând decorul pentru goana celor doi. Corinne salută cu o mișcare de cap lăptăreasa lui Vermeer, iar bărboșii ofițeri din Garda de Noapte îi făcură strengărește cu ochiul.

Într-un final se opriră în fața unui tablou de mari dimensiuni însă obscur ca perioadă și cu autor necunoscut. O dată era estimată în chenarul explicativ din dreptul său : sfârșitul secolului XV. Marc ezită câteva clipe, apoi arătătorul său se îndreptă necruțător înspre un chip de femeie din plan secund, nu mai mare decât unghia degetului mare, o brunetă învăluită în catifele de un albastru întunecat.

– La început nu mi-am dat seama pentru că personajul de aici are ochii albaștri, iar ai tăi sunt negri. Așa mare atenție la schimbarea unui detaliu să fi avut pictorul? m-am întrebat. Apoi mi-am adus aminte că porți lentile de contact. Conturul azuriu pe care îl văd din când în când sticlind la marginea irișilor tăi e de fapt culoarea lor naturală. Așa e? *Tu* ești aici!

Corinne nu răspunse imediat. Își privi chipul prins pe pânză în vopseluri vechi de șase secole. Lacul se crăpase, îmbătrânise. Ea rămăsese la fel.

– Mda, foarte perspicace.

– Deci ești ca mine, recunoaște, călătorești în timp!

Marc ridicase vocea și întreaga sală întorsese capul să-l privească.

– Nu sunt ca tine. răspunse Corinne tăios. Eu nu călătoresc nicăieri, rămân pe loc iar timpul trece pe lângă mine. Crezi că dacă aș avea darul tău aș mai sta aici?! Dar nu contează atâta vreme cât ești *tu* aici. Atâta vreme cât nu vrei să te întorci acasă.

O undă de durere străbătu fața lui Marc amintindu-și de orașul-lume pe care îl lăsase în urmă în timp ce el se scălda în beatitudinea culorilor.

– Corinne, e adevărat că trebuie să mă duc înapoi, sunt un făuritor-de-culoare și acasă totul e corodat de cenușiu, dar am nevoie de tine acolo. Tu ești cea care mă va ajuta să-mi îndeplinesc misiunea, tu ești soluția după care am fost trimis! Tu și albastrul din privirea ta.

***

Întorși pe canapeaua lor de acasă, acoperiți cu păturile moi Ralph-Lauren, cu pahare cu picior pe jumătate pline cu vin alb în mână, Marc și-a depănat povestea. I-a spus despre Corporație și viitorul de cenușă, despre injecțiile cu smog, despre ce încercase el să facă, urmând planurile tatălui său. Despre cum ei doi, împreună în lumea ce-și pierduse cerul, puteau reface culorile. Corinne își scosese lentilele, iar ochii i se eliberaseră de negură. Enormi, migdale de safir încrustate în carnea ei albă, scânteiau sfidând frumusețea turcoazelor din orbitele lui Marc.

– De când știi despre mine? o întrebă.

Corinne nu răspunse imediat.

– Probabil că am știut de la început. Era ceva în neregulă cu ochii tăi. Cine se aseamănă... Și erai ciudat de nepotrivit în context uneori. Așa că am bănuit. Dar de fapt am știut dintotdeauna. De când mi s-a spus că cineva se va întoarce după mine. S-a întâmplat acum mai bine de o mie de ani, pe când ridicam menhire pe câmpia jertfei.

– Stonehenge?

– Nu, altundeva. S-a clădit un oraș acolo după ce s-au prăbușit menhirele... tăcu preț de câteva clipe. Atunci a apărut un bărbat. Se materializase în mijlocul câmpiei și părea confuz, rostea cuvinte pe care nu le înțelegeam. Era gol dar noi nu-i vedeam decât ochii, uriași, albaștri la început, apoi centrul negru s-a dilatat ca la pisici, înghițind culoarea. Când a redevenit uman vorbea pe limba noastră. M-a privit o singură dată și

parcă s-a luminat. Mi-a spus să am răbdare, că va veni cineva după mine și să-mi țin ochii ascunși, acoperiți. „Acoperiți cum?" l-am întrebat. „Să nu se piardă culoarea", a spus. „Viitorul, viitorul va atârna de un fir de albastru!"

– Mai știi cum îl chema? întrebă Marc răgușit.

– Da. Dominic.

– Tata! Dar când...? în vacanțele salt-în-trecut probabil!își răspunse singur. Descoperise și el că soluția e în puritatea trecutului!

– E prea mult să-ți explic... Dar dacă filtrăm o lumină vibratilă prin lentilele irișilor noștri și o proiectăm asupra particulelor de apă, de cuarț și siliciu din aer, putem obține o reflecție colorată în funcție de viteza de vibrație a undei. Mă urmărești? De la albastru pornește totul. Atunci când lumina noastră intră în relație cu ecuația de culoare specifică fiecărei particule de praf, se va produce un fenomen similar curcubeului, numai că radiind orizontal. Ceilalți Făuritori vor fi pregătiți cu oglinzi de captare și multiplicare rogvaiv pentru a reproiecta culoarea asupra lucrurilor. Vom crea o barieră pentru smog, o interfață care să prelucreze fumul și să potențeze nuanțele. New London-ul va avea din nou viață, oamenii se vor trezi din robotirea mecanică și vor vedea frumusețea furată a lumii. Iar cu cât noi vom avea mai mulți copii, copii cu ochi albaștri, cu atât mai...

Corinne îi întrerupse alocuțiunea.

– Marc, e ceva ce nu ți-am spus...

– Da? privirea lui febrilă traversă secolele și reveni surprinsă în sufragerie.

– Dominic s-a întors. La un an distanță. M-a găsit, dar nu mai eram la fel... Aveam un copil. Un băiat de trei luni... cu cei mai frumoși ochi albaștri pe care ți i-ai putea imagina! Copilul lui.

Strălucirea de pe chipul lui Marc se mistui lăsând locul unei măști mortuare.

– Nu există copii metiși, o mamă de smog nu are un copil de albastru! zise el sacadat, silabele dilatându-i-se pe limbă, devenind cleioase, dezgustătoare, gustul new londonez de benzen ars.

Corinne păru să nu-l audă.

– A luat copilul; avea dreptate... nu era ca mine. Rămânând în lumea aceea ar fi îmbătrânit și... nimeni nu trăia mai mult de patruzeci de ani. Mi-ar fi fost greu să supraviețuiesc secolelor știind că fiul meu murise mult înaintea mea.

– Ești... *mama* mea? cuvântul îi raşchetă gâtul, i se făcu rău fizic, o pojghiță de negru îi opaciză privirea.

– Am fost. Cu un mileniu în urmă.

Pustiită era fericirea lui Marc. Chipul său atât de zâmbitor cu minute în urmă se contorsiona în grimase involuntare de oroare, de revoltă, de durere și disperare. Degetele i se strânseră pumn, iar mâna care ținea paharul zdrobi sticla. Cioburile săriră plângând roșu de sânge.

– Marc, ascultă-mă... încercă Corinne să se apropie de el.

– Nu!!! Nu!!! Ai știut în tot timpul ăsta, ai știut că ești mama mea și m-ai lăsat să... am făcut dragoste cu tine!!! De câte sute de ori?! Și știai! Cu mama mea, propria mea mamă... de albastru! scuipă numele culorii ca pe ceva grețos, otrava unei vipere care tocmai îl mușcase.

– Sunt sute de ani, o mie de ani de-atunci, Marc! Cine sunt eu acum? Cum aș fi putut rămâne aceeași? Cea care te-a născut e acolo, în urmă, un avatar pe care aproape nu-l recunosc!

– Să taci, nenorocito! Ești mama mea! Știai! Cum ai putut? lacrimi fărâmițară vocea lui Marc făcându-i genele să înoate în apă sărată, apa durerii.

Mâna Corinnei vru să-i atingă obrazul dar el i-o opri în aer, sfâșiindu-i pielea antebrațului cu ciobul pe care încă îl ținea în mână. Corinne icni. Marc se holbă la sângele care inunda abundent firida de carne, desenând peste piele o geografie de râuri carmin. Hipnotizat, privi fâșia de sticlă din palmă apoi își privi mama.

– Marc... Șopti ea citindu-i gândurile. Nu!

Zvâcni prea târziu pentru a-l opri. țandăra se înfipse în ochiul drept al lui Marc, apoi în cel stâng. Într-o clipire, într-o zbatere de pleoape, fără un geamăt, își șterse prezentul distrugând viitorul unei lumi. Sângele fierbinte arse firicelele de albastru ce i se

mai păstrau în orbite, topind lumina, omorând speranța.

După șocul inițial, Corinne se liniștise ca prin farmec și acum îl privea detașată. Nu o mai putea vedea că zâmbește, că un surâs tot mai larg îi înflorește pe obraji.

– Biet idiot! rosti cu glas preschimbat, aspru, din corzi vocale de smog. Chiar ai crezut că ne poți sta împotrivă, tu și curcubeul tău?

Gâlgâitul sângelui ce șiroia din orbitele mutilate îl asurzea pe Marc dar acea voce ce părea că vine de la mile depărtare îi era familiară și o ura. Vocea Corporației!

– Câtă naivitate... la fel, să crezi că noi nu controlăm ecuațiile temporale, că nu știm cine călătorește, mai ales că tu erai special și știai, Marc!... Știai! Că te ținem sub observație, că te tolerăm, pe tine, ultimul cu albastru în privire! Dar nu ai fost nici mulțumit, nici recunoscător, ai încercat – cu mai multă imaginație decât ceilalți – să ne infectezi lumea prin culoare, sa ne sabotezi monocromia! E, s-a sfârșit de-acum.

În timp ce vorbea, Corinne își flexă degetele arătătoare iar acestea eliberară de sub unghii două țepușe argintii. Cu meticulozitate își duse fiecare deget până în dreptul feței, înfigând cu precizie vârfurile de metal în substanța gelatinoasă a ochilor. Apoi trase. Cu un plescăit gros, globii oculari se desprinseră din orbite, rămânând – sfere de alb și albastru – precum măslinele într-o scobitoare de Martini. În locul lor țăcăniră în poziția optimă ochi de cristal cu mercur înăuntru. Ochii de smog viu ai Corporatiștilor.

– Hai, Marc, hai să mergem acasă, zise vocea care nu mai era a Corinnei.

Tastând un cod pe ecranul unui computer miniatural, sufrageria cu mobilă Ralph Lauren, micile blocuri de dincolo de fereastră, întreg orașul dispărură. Pereții gri steril ai clădirii Corporației apărură în loc.

– E mai bine că nu poți să vezi, nu ți-ar fi plăcut să știi că tot ce ai trăit în ultima lună a fost o proiecție 9D, regizată, montată și desfășurată chiar aici, în sediul nostru. Al Corporației. Nu ai plecat niciodată din anul ăsta, nu te-am fi putut lăsa să riști astfel, dacă păteai ceva în trecut? Vom avea grijă de tine, Marc; vom avea grijă pentru că asta facem noi, protejăm dintotdeauna istericii copii ai umanității de nebunia culorilor. Să fie liniște! Și întuneric!

Marian Dumitrașcu

Bumerangul lui Zeeler

Doli Star a apărut pe platou cu o oră întârziere și a mai întârziat o oră la machiaj, ca să i se mascheze cearcănele, să i se ascundă herpesul răsărit pe buza inferioară și, finalmente, să fie transformată într-o Elizabeth Bathory irezistibilă și dominantă.

– Scuze, și-a făcut ea intrarea. Am pus aseară gheara pe un minor foarte atletic. Mi-a luat cam mult să-l prind din urmă. Minorii atletici sunt insațiabili, dragă.

Bab a zâmbit. A zâmbit și s-a gândit *Dragă*.

După o oră și-ncă o oră, Doli a cerut cafea neagră, pentru că

– Sunt destul de dulce.

Lui Bab i-a fluierat iar prin minte. *Dragă*.

Doli a solicitat la cafea biscuiți sărați și Bab a bănuit că *Sunt destul de dulce.* În schimb, Doli a replicat

– Că nu îngrașă, dragă.

Apoi Doli a făcut ceva care să explice contractul de zece mii pe secundă. A arătat ca o Elizabeth Bathory irezistibilă și dominantă și a jucat scena trei ca o Doli Star, dragă. A început să ningă într-o zi cu soare, Doli a țipat

– Vai, dragă!

iar Bab a urlat

– Tăiați!

Tăiați! a strigat Bab și-n momentul în care avocatul celei care-i jucase rol de soție pentru aproximativ un an, muză în prima jumătate, depresie de iarnă în cea de-a doua, și-a deschis diplomatul pe birou și apoi a deschis gura. Avocatul l-a privit pe deasupra ochelarilor și a diagnosticat scurt că viața nu-i toată o artă. Sau alta.

– Nu degeaba i-am dat rolul ăla de vampă, ca să spun așa, a decis Bab la sfârșitul

demonstrației de praf în ochi.

Roni, care-i reprezentase *lui* interesele până în momentul în care Lidia, muza și blocajul, îl invitase într-o după-amiază la o apă plată înecată în vin roșu franțuzesc, și-a dat ochelarii de pe nas cu un gest expert sugerându-i, în memoria vechii lor amiciții și a contului îngrășat pe spinarea unui bun client, că nu-l prea vede bine.

– Bab, a spus avocatul. Bab, Bab, Bab. Prietene. Ia-o mai ușor. Las-o mai moale. Îți distrugi viața.

– Nicio chestie, a replicat Bab. Omu' n-are decât una. Maximum, două. Așa și cu prieteniile.

S-a scuzat o secundă, le-a înmulțit între pereți de faianță, a dat afară cinci cafele, s-a spălat pe față cu apă rece. S-a aplecat deasupra tabloului lui Mendeleev cu Washington la nara dreaptă și a strănutat. S-a ales praful de chimie. L-a pocit pe președinte în pumn, cu tot cu vultur, cu tot cu piramidă, cu autograful trezorierului șef și l-a aruncat în oglinda de deasupra chiuvetei. Președintele a zburat înapoi din sticla reflectantă și Bab l-a prins reflex. L-a desfăcut, l-a netezit. De pe bancnota mototolită acum se-ncrunta la el Franklin. L-a ascuns repede în buzunar.

– Toate mi se-ntorc însutit, s-a destăinuit celui din oglindă. A scos limba. Și-a aranjat părul. Cravata. A mimat compătimire. A luat mina unui om de afaceri încrezător în șansele de reușită. A pozat în seriosul regizor nominalizat de două ori la *Chipsul de Aur*.

– Puteai să te fi făcut și actor, i s-a adresat Copia.

– Puteam, a recunoscut Bab Bentlei.

– Dacă n-ai fi auzit voci.

– Mereu există un *dacă*.

– Dacă n-ai fi crezut că ai ceva de spus.

– Hm.

– Dacă n-ai fi auzit voci, i-a spus oglinda.

– Am mai auzit replica asta.

Și.

– Am început s-aud voci, i-a zis Bab, mai pe seară, lui Gino.

– Tare, a afirmat Gino. Asta se numește inspirație.

– Doctorul meu ar găsi că se numește altfel, a mormăit Bab. Obișnuiam să dorm cu televizorul aprins. Îi dădeam sonorul încet. Mă ajuta să adorm. Acum nu mai pot. Să dau sonorul încet. Nu mai pot să dau pe *mute*. Nu mai pot să sting televizorul.

– Tare, a repetat Gino aprecierea. Și cum o să se numească?

– Ce?

– Filmu'.

– Filmu'?!

Gino s-a-ntors spre el. Părea că-l privește.

– Filmu'… a ridicat Gino din umeri, într-o traducere aproximativă *Despre ce naiba vorbim noi aici?*

– Filmu' vieții mele. Ca să spun așa.

– Tare, a fost de acord Gino.

Și.

În acea noapte, Doli a venit c-o sticlă de șampanie de Formula 1 pe care abia o putea ține.

– Nu știu dac-ai observat, dar am avut întotdeauna o simpatie pentru tine, a ținut să-l înștiințeze odată ajunsă pe canapea, cu un pahar într-o mână și un Slims în cealaltă. Dar cred c-ai văzut tu ceva. Nu poți să n-ai un *supra*simț al observației. La ce *super*filme faci. Nu se poate să nu ai *ochi*, dragă.

Herpesul era încă ascuns sub vopsele de mii suta de grame, un lucru bun. Un alt atu îl constituia faptul că firma de cosmetice cu care colabora de vreun an o obliga prin contract să nu treacă pragul unor kilograme. Un alt plus era acela că… era o femeie în cameră, ca să spun așa.

– Nu pune mâna pe artiști, a râs Doli după câteva pahare.

Dragă.

A lăsat-o să doarmă în dormitor și a făcut greșeala de a da drumul la televizor. Pe

un canal, cineva vindea cuțite care tăiau chiar și alte cuțite. Pe altul, Bob Dylan cânta *Everything is Broken.* Pe altul, Tom îl fugărea pe Jerry, cu o tigaie aruncată amenințător deasupra capului. Pe altul, trupele rusești invadau Ucraina. Pe altul, Zeeler tuna *Îmi spun să ucid! Îmi spun să ucid! Îmi spun să ucid!*

Bab s-a lungit pe canapea, între perne, cutii goale de bere și aburi de alcool.

– Am început s-aud voci, s-a auzit cu claritate din sistemul surround.

A tresărit. S-a ridicat în capul oaselor. S-a privit pe sine strănutând în grămăjoara albă: o dată într-o realitate consumată, o dată în oglindă – și a treia, pe ecran.

– Puteai să te fi făcut…

– …actor, s-a completat, cu vocea sugrumată.

– Vreau să-ți zic că te iert, s-a inserat o voce feminină.

Doli îi zâmbea din pragul ușii, strângând în talie cordonul halatului lui de baie.

– C-ai jucat mizerabil, a zâmbit în continuare femeia. Irezistibil. Și dominant.

La televizor, trupele rusești se retrăgeau din Ucraina.

– Chiar? a făcut Bab, și n-a mai continuat.

– Chiar. Dar în seara asta ți-ai mai spălat din păcate. Ca să spun așa.

Soneria telefonului a exorcizat cadrul. Bab a întins o mână înghețată după receptor.

– Pe unde umbli? s-a precipitat Gino la celălalt capăt al semnalului.

Bab a mormorosit ceva de neînțeles.

– Te-am trezit? Scuze. Da-i prea tare ca să nu-ți spun. Băiatu' lucrează pentru tine. Băiatu' ți-a obținut rolul pe care ți-l doreai. Se face remake-ul după *Bumerang*. Vor să dai probă pentru rolul lui Zeeler. Da-i mai mult… de probă. E ca și rezolvat.

Și.

– Omule, rahatu' ăla de avocat e un… un… un rahat! Te-a lăsat în curu' gol, i-a adus la cunoștință, o mare noutate. Și voiai rolu' ăsta de cân' te știu. Este?

– Nu voiam niciun rol! a contrazis Bab.

– E foarte tare, rolu', i-a dat înainte Gino. E o poveste cam pentru copii de școala

primară, cu îngerul ăsta întunecat care-ți ghicește cele mai ascunse dorințe, ce să zic, și-ți aranjează el viața, hm, cum ai vrea tu să fie, dar e un rol de forță. Ai văzut ce-a putut să facă Zeeler din el.

– A făcut pe dracu'!

– Trebuie să muncești! l-a contrat scurt Gino. Te paște falimentul. Și uitarea.

– Trebuie să regizez, da.

– Bab, a spus Gino, adresându-se nu unui amic, ci unui tip foarte, foarte problematic. Lasă-le naibii de prostii. Te duc de râpă.

– E Gino? s-a interesat Doli, cu o satisfacție pe care cu greu și-o putea masca în glas. Ți-a zis? Ți-a zis că vor să-l regizez? Hai că mai ai o recomandare. Ca să spun așa.

Mai târziu, după alte câteva sticle golite, Bab s-a văzut iarăși la televizor. Îl plimba pe Vivaldi. Vivaldi, șoricarul pe care-l avusese în copilărie și care încercase să muște dintr-o roată în timp ce o mașină rula prin fața casei. *Un cățel tâmpit de tot, mămico. Nici nu-mi pare rău de el*, spusese, cu lacrimi în ochi, în fața paharului cu lapte, la masa din bucătărie. Apoi s-a văzut târât de Bach pe terenul de joacă ce se-nvecina cu locuința care-i oferise pentru întâia dată mândria titlului de proprietar. Bach nu era Vivaldi. Când se opintea pe picioarele din spate, lăsa impresia că e capabil să tragă după el o mașină sport pe bulevardul viselor, dus-întors. Bach dispăruse de acasă într-o amiază ploioasă fugind dincolo de stradă și terenul de joacă, pentru a răsări (odată cu soarele și) împreună cu Lidia, care întrebase din ușă, zâmbind radios:

– E cățelușul dumneavoastră? E ud tot, sărăcuțul.

Și. Cu acest diminutiv, ecranul televizorului s-a înnegrit.

Bab se vedea încă pe ecranul fără semnal, o siluetă umbrită stând pe canapea, reflectată în sticla întunecată a aparatului. A scos o doză din buzunar și-a supt-o în mare grabă, ca să spun așa.

– Puteai să te fi făcut actor, i-a transmis oglinda neagră un ecou, ca să-i intre bine în cap ideea asta.

A mai scos o doză și și-a albit vârful nasului. El se mișcase. Însă oglinda, oglinda

îl fixase. Îl ţintuise pe loc, într-un moment static, într-un tablou înnegurat, cu ramă cu butoane. Şi-a ridicat o mână deasupra capului. Cel din ecranul rece a uitat sa-i urmeze mişcarea. A făcut cu mâna. Cel din ecran nu i-a răspuns la salut – a rămas înţepenit pe canapea, cu capul într-o parte.

S-a refugiat din acea imagine fără a se uita în urmă. A fugit de pe canapea şi a căutat companie. În dormitor, Doli adormise, cu o mână atârnând pe marginea patului, încă purtându-i halatul. Adormise profund. Bab l-a apelat pe Gino. *Nu sunt aici. Sau sunt şi n-am chef*, l-a întâmpinat mesajul înregistrat, apoi s-a auzit *bip*-ul.

– Gino. Gino! VINO ŞI SCAPĂ-MĂ DE CURVA ASTA! a ţipat la telefon. Nu l-a ajutat cu nimic. Nu şi-a descărcat nici furia, nu şi-a păcălit nici temerile. Şi, deşi ţipase foarte, foarte tare, cât de tare putuse, Doli nu-l auzise. Nu se mişcase. Nu deschisese ochii. Nu se trezise. Tăiaţi! Tăiaţi!

TĂIAŢI!

A sunat la poliţie. A adunat în viteză probele incriminatorii de prin casă şi le-a ascuns într-un ghiveci din curte. A dat fuga în baie şi s-a spălat pe faţă. S-a strâmbat în oglindă. A luat masca unui bărbat serios, de succes. S-a studiat cu atenţie.

– Mai ai ceva de comentat, ca să spun aşa?

Oglinda a tăcut.

Din stradă s-a auzit o sirenă. Cât să fi trecut de când apelase poliţia? Un minut, două? Soneria de la intrare a ţiuit. Ajuns în hol, a găsit uşa larg deschisă. A trecut pragul. Nu era nimeni. S-a întors în living. Televizorul era aprins. Pe ecran, Doli Star plângea în cea mai realistă scenă pe care o jucase vreodată. Ce film e ăsta, s-a-ntrebat. Pe ecran, doi poliţişti puneau întrebări. Unul dintre ei se aplecase deasupra unui bărbat întins pe o canapea. Îi lua pulsul. Bab a recunoscut imediat canapeaua. A recunoscut decorul

propriului living. Și-a dezlipit ochii de la televizor înainte ca frica să-i înghețe rațiunea și a inspectat realitatea înconjurătoare. Singura ființă din încăpere era el, Bab Bentli. Și UNDE naiba erau adevărații copoi?

– Chemați ambulanța, a spus polițistul de lângă canapea, în abonamentul de cablu. Sau mai bine să-l cheme cineva pe John.

– Pe cine? a întrebat celălalt polițist.

– Pe Doe.

Celălalt polițist n-a schițat nicio mișcare.

– Pe legist! a ridicat colegul lui de serial tonul. Scuzați, doamnă, s-a întors actorul-om-al-legii spre Doli. Soțul dumneavoastră? Îmi pare rău.

– Nu, a sughițat Doli din pragul livingului, acoperindu-și goliciunea cu halatul lui Bab. Dragul de el… nu, nu, nu… eram doar colaboratori… și buni prieteni.

Iar lui Bab i-a zburat prin minte. *Ce scenă siropoasă. Dragă*.

Apoi canalul și imaginea s-au schimbat și Zeeler, cu mantie neagră și pălărie țuguiată în rolul lui din *Bumerang*, s-a răstit la el de pe ecran:

– Ai făcut sacrificiile?

– Ce? s-a trezit Bab inițiind o întrebare.

– Ai sacrificat tot ce-ai iubit? a spus Zeeler fixându-l cu privirea. Mai ai vreo dorință? Vreo poftă? Un vis de terfelit?

Zeeler zâmbea într-o parte și ochii îi scânteiau sub borurile pălăriei.

Bab n-a găsit nimic de spus.

– Atunci, hai odată! Trăiește-ți viața pe care vrei s-o trăiești! Omu' n-are decât una. Maximum, două.

Zeeler îi ținea în lesă pe Vivaldi și pe Bach, iar în fundal păreau să fie multe fețe cunoscute. Păreau să fie mama, fratele mai mic, care murise de leucemie la vârsta de nouă ani, prietena din liceu, cu care experimentase întâiul sărut, care stătea sprijinită de prima lui mașină, cu flăcări pe capotă… și mulți, mulți alții. Și Lidia era acolo, dar nici urmă de Roni, avocatul. L-a observat și pe Gino într-un colț, făcându-i cu mâna.

Așteptându-l.

– Tot ce trebuie să faci, i-a explicat Zeeler ținând zdravăn de lanțul în care se încorda Bach, pe care mirosul îl atrăgea undeva în afara cadrului, tot ce trebuie să faci e să spui pentru ultima dată.

– Ce?

– Să spui *Tăiați!*

Adrian Buzgudan

Scrisoarea lui Mil Neajlov din Deveselu către fratele său, Grigorie, din Craiova

Povestire publicată în antologia „Cele 1001 de scorneli ale Moșului SF”, Millennium Books, 2012

Când o s-ajungă rândurile astea la tine, deja cre'că la Rețea o să fie vorba de explozia de-aici. Cu siguranță te vei întreba ce și cum, așa că am să-ți spun exact cum s-a-ntâmplat de fapt. Dorel, îl știi pe Dorel, ăla de-a sărit să ne ajute când ne-am bătut la discotecă cu alde Chipciu, ăla de se lăuda la toată lumea că are-un brici acasă lăsat de bunică-său și-a venit Garda, i-a răscolit casa, l-a luat la'ncins pe tată-său și el a dormit două nopți la noi în vechea șură... ei, avea o'nțelegere cu unu', c-atunci când primește un semn de la el, să acționeze o pârghie ascunsă sub prispa Bocioagăi. și ce să crezi, a tras Dorel de manetă și casa Bocioagăi, aia din marginea satului, din văioaga de lângă Cânsu Gabor, de unde furam gorgoaze când eram mici, s-a căscat în două, tăiată ca cu laseru' și s-a ridicat o turelă albă ca neaua, din care, tot albă ca neaua a țâșnit, vuooum, o rachetă telighidată, care-a mers pe sub radare și pe sub sârme și-a bușit pilonu' bazei și canci scut antirachetă. După aia, turela s-a retras la locu' ei, s-a adâncit și s-a autodistrus cu implozie, iar casa Bocioagăi a revenit la loc, s-a alipit din bucățile care nici nu par c-au fost tăiate ca cu laseru', m-am dus și eu și-am pipăit peretele. Juri că-i o scorneală de-a bețivanului și nu l-aș fi crezut, da' prea se leagă toate, că Gicu zice c-au cărat la bază, c-o zi înainte, cadavre de la morgă, de la Caracal, a băut el c-un dințar care i-a povestit cum a pus plombe și coroane la morți cu fișa dentară-n față și cu pistolu-n coaste. Bineînțeles că pe dințar l-au omorât, au turnat în el doi litri de whisky și l-au aranjat cu fața-n singura băltoacă din șanț care era pe o distanță de trei kilometri... Camioanele blindate care-au trecut as'noapte prin sat, au dus cadavre și-au plecat cu soldații vii, care tre' să pară c-au fost prinși în explozie.

Adrian Buzdugan – Scrisoarea lui Mil Neajlov din Deveselu către fratele său, Grigorie, din Craiova

Cert este că ăştia chiar cred că noi sîntem proşti! Distrugerea bazei americane va părea c-a fost făcută de-o rachetă balistică rusească, aşa vei vedea şi tu pe Reţea, că ruşii şi-aşa au declarat că vor face asta. Bun, declaraţia e de demult, da' ea există şi le dă apă la moară la alde Sam... Da' ascultă-mă pe mine, ăsta-i praf în ochi! La chestia asta de rezervă nu ar fi dat drumu' americanii, dacă n-ar fi fost prinşi cu Capri Cornu', dronele alea trimise să lase urme pe Lună ca şi cum le-ar fi lăsat ăia din programu' Apollo. E manipulare pe faţă!

Explozia asta a fost pe la şase şi ceva, că pe la şase am intrat la afumătoare şi-am fumat o babaşcoasă cu Dorel şi Costică de la iazuri. Ţi-am zis parcă că vechea afumătoare s-a surpat în iarnă, da' atuncea n-am avut cum să facem nimic, n-aveai un' să duci pământu' în albeaţa aia. Toată primăvara am săpat şi-am refăcut galeriile după mintea lu' Hornete, că e tare-n calcule, el zice c-a făcut stagiu' la supravegherea aeriană, nimeni din sat nu-l crede, da', în fine, parcă poţi să ştii... el tot povesteşte că'mprăştia substanţe reflectorizante-n Marea Neagră, că zbura cu radare termo prin munţi... Oricum, a ieşit beton, cazanele de afumat le-am lăsat unde erau, grătarul la fel, da' camerele din mijloc le-am mai adâncit, acuma se poate fuma în picioare lejer. şi cum îţi spuneam, fumam o babaşcoasă cu ăştia, Dorel a adus două din alea de tutun negru legate-n frunză de viţă, ne durea în pix de fototermica lu' Stamate (la doi metri sub pământ, îţi dai şi tu seama, ce sigur e, nu te umflă nimenea!) şi râdeam de sinucigaşii ăia de care vorbeai tu c-au făcut grătar la pădure, sub ceru' liber, de-a venit garda călare şi i-a expediat direct la Canale. Îţi dai seama că li se vedeau cărbunii încinşi pe toate camerele termosensibile din zonă. Atunci ne-a zguduit explozia şi s-a prăvălit unu' din pereţi fix lângă basca lu' Costică.

Prima dată am crezut că Stamate, ăla de patrulează pentru Gardă, ne-a găbjit şi-a trimis vreun detunător peste afumătoare, şi zău că mi-ar fi părut rău mai mult de afumătoare decât de Costică, la cât lucrasem la ea în primăvară. Apoi am ieşit şi-am văzut ceru' roşu şi, în depărtare, baza incendiată.

Adrian Buzdugan – Scrisoarea lui Mil Neajlov din Deveselu către fratele său, Grigorie, din Craiova

Acuma când îți scriu rândurile astea, că nu mai am șpicher să-ți trimit, se-aud cum tot trec de vale tirurile celor de la Rețea care-au venit să filmeze toată tărășenia. Va fi vânzoleală mare și chestia cea mai nasoală e că ăștia de la Garda Națională o să vină cu tot alaiu' și cine știe câte căcaturi n-or să se afle. De afumătoare o să se afle, că sigur o să răsufle vreun netot, știi cum întorc și împletesc agenții de rangul întâi întrebările. Bun, da' asta-i crimă de grad C, c-avem la ea făcute răsuflători din stuf și-am băgat la foc întotdeauna numai vreascuri mărimea 4.

Io am vorbit cu Dorel și zice că unu' gras, John, i-ar fi dat mălaiu' să tragă de manetă când îl sună. Da' i-am zis să nu-mi mai taie goange, că nu-i mai țiu spate. „Ce spui, Franț?", i-am zis, parcă io nu-l văzusem cum tot bea cu unu' Brad, unu' înalt și uscățiv, c-o bubă pe nas, de se țineau de după gât cînd ieșeau de la Vițălaru? A recunoscut, da' asta-i fix pix. Chiar dacă trece Garda, oricum ai da-o, americanii e interesați să mătrășească tanăii.

Bun, aș rămâne, la o adică, ce capete de acuzare au? Să se uite în failurile lu' Stamate. Am întins o dată folia reflectorizantă pentru albedo, copertina, pe la doișpe, deși sirena sunase la zece și mi-a dat o mustrare. Am înțeles că la voi s-a băgat dintr-alea extensibile, nu trebuie să te mai chinui să le înfășori sau să le desfășori după semnalu' sonor care-ți zboară creierii; bun, că-n Puțuri, Dăbuleni și Bechet e și mai nasol, am înțeles că au țiuitoare individuale, pe gospodărie, care te ridică de pe budă-n două secunde. Ei, și-am mai primit o mustrare, da' aia chiar că-i pe nedrept, că la simularea pentru Apocalipsă n-a participat nici juma' de sat și noroc cu ăia de la blocurile MApN de-au mai făcut ceva figurație, că dacă nu mă zbura de-atuncea prefectu'. Atât.

Bardaș are un frigider funcțional, toți știe de Gorgovan că pune capcane pentru fazani și iepuri, crimă de grad B, atentat la fondul cinegetic, da' nimeni nu spune nimic, că tare bine ne-a mai prins mistrețu' ăla acu' două ierni, când n-a reușit Administrația să ne trimită rațiile, plus că niște bucățele nu strică niciodată, când și când te mai saturi

de terciul ăla multivitaminic… Ciupitu găteşte-n beci, văru' Horică are puse deoparte nişte seminţe de castraveţi, cultură hidrofilă, interzisă, alde Velişcu au o drujbă cu amortizor, sau, de exemplu, toată lumea ştie că Maricica schimbă napi porceşti (ea le zice,,topinamburi") pe alune hibrid şi cafea prin sergentul de la bază care-i aduce maracuia noaptea, că toată lumea ia de la ea cafea.

Când veneam încoace, am vorbit cu ea. Era la poartă, doar ce terminase de-ntins albedoul în curte. ştii că pe bărbatu-său, când a făcut băut accident cu doi morţi, l-au împuşcat imediat, pe marginea şoselei, că provenea dintr-o familie nesănătoasă, şi maică-sa şi taică-său avuseseră maşină personală, împreună, peste 17 litri de motorină la sută!, deci postcriminali de grad A, iar pe soră-sa au ridicat-o acu' vreo două luni, crimă de grad B. A făcut curăţenie în pod şi-a aruncat, printre altele, un laptop, din ăla de pe vremea bunicii, cu ieşiri USB şi alea alea şi un mixer. Pe ambele le-a aruncat la coşu' pentru plastic! Neglijenţă criminală, distrugere de resurse rare. Canal. Unii zice că plictisita a vrut să plece din sat, da's răi. şi i-am zis lu' Maricica: ,,Ai grijă, fa, ce faci cu napii ăia, că ne bagi pe toţi în rahat!". Ce crezi că mi-a răspuns?,,Apăi ce, măi, Mile, doar io am bube? Vrei să te bagi sub fusta mea şi nu ştii cum?". Am lăsat-o naibii în pace pe nebună...

Bun, la o adică, io po' să le spun: ,,I-auzi, bre, şi ce dacă-s primar? Io de un' să le ştiu pe toate, frate?". şi chiar aşa şi e, io de un' să ştiu ce face tot prostu'n ograda lui? Da' tot s-o găsi vreun sifonar, sau, cine ştie, poate chiar Bejan, care mă contracandidează, să le-o sufle p-asta cu Maricica sau cine ştie ce altceva, încercând să mă responsabilizeze pe mine!

Vremurile-s tulburi, împuţite şi mai coclesc încă, aşa că aş rade-o din ţară. Uite cu ce-aş vrea io să mă ajuţi. ştii că spunea biata mama de-o carte pe care-o adusese tata când se întorsese de la Slobozia unde lucrase la demontarea bisericii de lemn, o carte interzisă care n-o mai lăsase să doarmă noaptea liniştită şi noi ziceam că-s poveşti de-ale ei, baliverne menopauzice. Nu-ţi spui, curăţam podeaua de la bucătărie, când am

găsit-o! Băi, e în stare perfectă și trebuie că valorează o groază de unități. E „The Best of Greybeard's Inventions", ultima tipăritură de la noi din țară. Imediat după aia s-a dat Legea Hârtiei și nu s-a mai tipărit nimica. Curios nu este cum de-a scăpat de Rechiziție, ci de topire, doar știi că sefeurile au fost distruse primele, având cota 10: elucubrații, aberații, scrieri nocive. În plus, se vede că e ediție de colecționar. Pe a doua filă, e o dedicație: „Fanului SF nr.1, de la Moshul SF nr.1". În dreptul autorilor e scris de întâiul posesor sau de vreunul dintre amicii săi: „Bunăciune!", „băzăciune", „falșu", „chioru' ", „Guru", „mehenghiu' ", „Merișor", „Ungurulu' ", „The King" etc. ceea ce, cred io, că-i sporește valoarea considerabil. N-am citit-o, da' nu că-s scorneli, pe copertă scrie că-s scorneli strânse de unu' Ghidoveanu, de fapt, ele sunt niște închipuieli bolnave, am răsfoit-o așa... pasager... nave, solzoni și alte goange, da' n-am avut timp ioc, că am la strânsu' recoltei doișpe nuntași încarcerați la primărie și tre' să stau după ei tot timpu'.

Deci uite cum poți să m-ajuți, vorbește tu cu ăla de la muzeu, de care-ai zis tu anu' trecut că știe unu' care prăduiește cărți, mașini de cusut și telefoane. Vorbește cu el că știi un tip care are „Scornelile" și vezi cât dă. Cu 20.000 o tai din țară.

Adevăru' e că mi-e cam ciudă, vorba aia, se răcise și la mine-n curte, lărgisem camera vizorului cu doi metri pătrați, așa cum zice legea – acu' c-a apărut și ăsta micu', Fănică –, patruj' de unități, am băgat conexiune la Rețea de un Terra, șaij' de unități, bașca încă vreo două sute de unități, până acum cel puțin, pe care le-am băgat în proiecții holografice cu „Votați Emilian Neajlov!" și cu „Primarul care trebuie să rămână!". și n-aș fi băgat atâta bănet, în mă-sa, da' Bejan, Ionel Bejan, ăsta care mă contracandidează, a tot început să ardă fitile că distrug ogrăzile oamenilor (că el n-ar face-o!) și c-am adus deținuți în sat.

Știi că satul nostru-i pătrat, nu circular, ei, și trebuie rezolvată chestia aia cu ulițele care tre' să taie satu'n diagonală, da' lumea nu că-i căpoasă, c-ar putea să renunțe cu lesnitudine la două-trei cuibare de cartofi și să pietruiască aleile astea care-

ar traversa benefic satul, da' ei nu vor să umble la gardu' din fundu' curții, mă-nțelegi? Că mai tot omu' are o buca' de sârmă-n gard sau niște crengi nedeclarate. și asta-i treaba, nu prea se pupă, da' asta e: pe de-o parte tre' să suflu și-n iaurt să iau votu' prostimii, că fără funcția de primar, la trei mustrări, te trimit ăștia la Canale și aici le iei nitro, nu-i așa simplu ca la voi la oraș, pe de alta, tre' să aplicăm și noi legea aia, care-i de-atâția ani!, cu gardu' verde. „Tovarășe, așa zice că tre' să ai gard verde pentru a limita vecinătățile, apăi tre' să-l ai!", așa le zic. „S-au dus timpurile în care, cum spunea bunelu' Vasile, tot rumânu' avea lemn în casă, lemn la ușă, lemn la fereastră, deasupra ferestrei, lemn la poartă și în gard.". Apropo, i-ai văzut ieri pe nebunii ăia din Siberia? Ca din oală i-a luat Poliția Resurselor!

Iar cu deținuții, să-mi ba' picioarele dac-a fost după mine! Doișpe din Amărăștii de Jos se întorceau de la o nuntă de la Roșiorii de Vede c-un minicar și i-a oprit Garda în raza comunei noastre, s-au dus câți trebuia, da' s-au întors mai puțini, c-au lăsat mirele acolo, și au intrat la peste zero trei la sută de persoană (cică la anu' e vorba să scadă limita la 0,25 litri la suta de kilometri de persoană, mi-a zis prefectu' acu' o lună). șoferul a intrat direct la crimă de grad A, iar pe-ăștia mi i-au lăsat în poarta primăriei. „Trei luni recoltă.", „Păi, n-am ce să recoltez cu ei trei luni...", le-am zis eu. „Trei luni recoltă. După ce termină cu recolta, îi pui s-o care de colo colo, s-o depoziteze ba ici, ba dincolo. Trei luni recoltă.". Așa că-i am pe ăștia spânzurați prin sat, tot cărând cartofi.

Băi, frate-meu, da' știi cum e, binele îți vine cu rău cu tot! Lu' ăl mai mare, lu' Dănuț, mare prostie că i-am arătat cartea. știi că e a patra, termină școala și ți-am spus parcă, că i-a intrat în cap că se poate face posteur de când a văzut comentariile la copilăriile alea ale lui. Aseară, obosit, am intrat în vizuină, m-am conectat și-am auzit pe la mijloc: „ca și cum ai mângâia o carte". Am dat înapoi, din nou: „cum ai mângâia o carte". Poți să intri-n Rețea, e povestirea 417.224 – știi că de vreo trei luni s-a renunțat și la titlul scrierilor. Că numele autorului n'apare de-atâta timp e fix pix, nu știu

cititorii cine-a scris-o, da' băieții de la Administrația Rețelei îți pot trimite Garda în secunda doi. E chestie de timp până se-nțeapă ăștia că bolovanu' a avut pe mână o carte de hârtie (nu c-ar găsi-o cineva la Kontrol, am dosit-o bine, în cutia apometrului de la streașină).

Și doar i-am zis: „Băi, băiete, bagă-ți mințile-n cap, băi!". El zice că n-a făcut nimica rău, că e figurină de stil, comparație admisă, a verificat el pe Rețea. Mi-a zis c-a învățat și el la școală ce-au pățit tipografii, editorii și scriitorii prolifici pe timpuri, da' c-acum e altceva, e un ***cultural rebirth*** *(auzi!) permis de cea de-a doua ecologizare și că povestirile electronice anonime vor insufla curaj și tărie nației văduvite de resurse. L-au ideologizat ăștia la școală de l-au tâmpit de tot! Mi s-a destăinuit într-o seară, de curând, că se bucură enorm că n-a prins Vremurile Negre, „Auzi, tăticule, să consume smintiții ăia dinainte atâta combustibil fosil pentru drumuri de până-n patru-cinci kilometri, pe care le puteau face lejer la pas sau c-o biclă! Să distrugă atâța copaci, să arunce plastic sau metale la gunoi! Trebuiau executați pe loc!" și alte prostii de-astea. În cameră are Marea Cruce Ecologistă, o fotografie pe hârtie cu Neofil Pușcașu și Emoroid Stoicescu, părinții freecycling-ului extrem, și o hologramă de aia cu Pământul cum arată acuma, argintiu ca un glob ornamental. Să nu-mi zici mie, Mil, dacă junioru' ăsta n-ajunge în doi-trei ani gardist sau activist verde. În fine, tre' să suflu și-n iaurt cu pușiu ăsta dat dracului, și să stau cu ochii-n paișpe, cel puțin până plecăm.*

Monitorizarea bigbro' a Rețelei nu-mi dă de ales, și ți-am zis c-a trecut mai bine de-un an de când nu mai am un șpicher, așa că-ți trimit această scrisoare pe Dorel, care se dă el tare, da' vine cu căruța de varză la târg, mai mult ca să iasă din sat, plus că e prost când bea, și vorbește.

Așa că vezi care-i chestia, își oprește ei, îți las ceva și ție, iar dacă partea mea sare de douăj'de bătrâne, pot să trec la unguri liniștit; HarCov și după aia tu-tu, pa-pa! La țară mă pot descurca oriunde. Lângă ăia trei nuci, de te lasă să-i pui în curte, mai

pun și-un butuc – doi de viță-de-vie, niscaiva fire de ceapă între copertine, câțiva napi în gard, o mână de ciuperci sub casă... mă descurc io. De fapt, oriunde te poți descurca, numai să vrei! Plus că la ei legea îți permite să crești o vacă!

Hai că se face zece și tre' să ies la ora de sport și sănătate. Salve, Grigoraș! Aștept un semn de la tine.

Mil

PS: Tu sper c-o duci bine, că umpli vizuina când ești la Rețea...

***

Bărbatul înalt și uscățiv își zgândări negul de pe nas, înfășură tacticos scrisoarea și o băgă cu grijă în buzunarul interior al vestonului. Se întoarse spre camaradul său, care încă nu coborâse din căruța plină de verze:

– John, go to shoot Neajlov too! And get the book, it's worth a fortune!

Paul-Teodor Ivan

Arca

„Arca” părea un biet cărăbuș, între uriașele și puternicele păsări de pradă spațiale care o înconjurau. Se adunaseră aici din toate zonele galaxiei, din galaxii învecinate sau mai îndepărtate.

Pentru bătrânii piraţi ori traficanţi, atracţia Ladronei, această planetă-magnet, acţiona precum un drog puternic la care nu mai poţi renunţa oricât ai încerca. Aici se traficau specimene rare, prohibite, pe cale de dispariţie, unele chiar de curând descoperite. Împrejur mișuna o așa-zisă „faună” atât de diversă, adusă aici de cele mai stranii și curioase ființe din univers, înzestrate cu rațiune. La tot pasul te împiedicai de negustori, dealeri, hoți, vânători cu ochi sălbatici, criminali căutați pe zeci de planete locuite și în zeci de sisteme solare, transformați acum în vânzători și negociatori, lupi cu blana schimbată, dar cu aceleași năravuri care ieșeau la iveală atunci când te așteptai mai puțin. Puteai întâlni aici aproape toate tipurile de caractere galactice, printre care se amestecaseră, precum niște muște aterizate în lapte cald, un htonian supus și naiv, să-l numim aici pe Flăcau și un hârșâit, recte Unchiu' Krunk, un cefalopod plin de sine, un rătăcitor bezmetic.

În marea piață centrală din imediata apropiere a astroportului domnea o învălmășeală permanentă, un fel de talmeș-balmeș de forme, culori, fizionomii, rase, dar și foarte, foarte multe cuști, cutii, cutiuțe, lăzi, lădițe, conteinere etc. ș.a.m.d.

Aici se tranzacționau cu înverșunare la schimb ori cash, curiozități vii, unele minuscule, altele de-a dreptul monstruoase, animale exotice, alge marine, plante neobișnuite, aeriene, anaerobe, agățătoare, carnivore, ambulatoare chiar și minerale dintre cele mai diverse.

Bieții țâcniți aduși de Krunk intr-o cușcă cu ajutorul Flăcăului erau incluși în acea

categorie de animale zise „speciale”, iar cefalopodul credea că i-a sosit vremea și lui să se retragă. Dorea o retragere cu galactini cât mai mulți, nu cu torțe! Era aproape sigur de succes și poate s-ar fi întâmplat chiar așa… doar dacă…

Cuștile au fost coborâte de pe Arcă și etalate alături de altele în piață, pentru a-și afla eventualii cumpărători. Un supraveghetor într-un mic vehicul zburător, pe post de broker, inspecta si consulta vânzătorii, listând marfa într-un fel de bursă ad-hoc. Ofertele curgeau de-a valma și în toată hărmălaia, în tot acest balamuc fractal, a venit în sfârșit și rândul lui Krunk și a mărfii sale. Brokerul anunță un preț după un consult prealabil cu cefalopodul.

Astfel, acesta din urmă scăpă pe rând de caudalodont la un preț bunicel, îl „mărită” pe petrostrictor fără prea multe dureri de cap ori regrete tardive în final, scoțând în față țâcnițiii, atracția numărul unu. Le venise în sfârșit și lor rândul. După o evaluare sumară, brokerul strigă prețul cerut de Krunk:

– 3000 de galactini! Oferă cineva mai mult?

Un thalmasian gras și urât răcni cât îl țineau bojocii:

– 3100!

– 3100, o dată… de două ori…

– 3200! se auzi un glas subțirel al unei femele rexane cu ochi de diamant.

– 3200, o dată, de…

– 3500! țiui asurzitor o insectă uriașă de pe Olaz, mișcându-și frenetic mandibulele-i dezgustătoare.

– 3500, o dată, de două ori, de trei ori. Adjudecat de către olazian!

Sincer nu ai fi putut pricepe scopul pentru care îi cumpăra, pentru că nu părea a fi un colecționar, cu atât mai puțin un admirator. Poate doar pentru a-i folosi chinuindu-i ca sclavi ori pur și simplu pentru a-i mânca, deși nu se justifica prețul pentru o asemenea destinație! Însă nu era o altă explicație.

Dar Krunk nu avea timp de așa ceva. Fiind un tip pragmatic, nici nu se gândea. Pentru el acum numai prețul conta, nicidecum viața țâcniților sau viitorul lor.

Însă chiar în timpul transbordării din sectorul lui Krunk în vehiculul olazianului, o bombă venită nu se știe de unde se înfipse în acesta din urmă, distrugându-l, iar cușca se rostogoli pe caldarâmul pieței, dezmembrându-se.

Curând noi și noi explozii creară panică și învălmășeală în rândul celor adunați acolo, dispersându-i rapid. Toate rămaseră abandonate, iar frica de moarte începu să îi urmărească pe cei care, cu numai ceva timp în urmă, erau atât de siguri pe ei!

– Urmați-mă! Nu vă îndepărtați dacă doriți cu adevărat să scăpați de aici! îi îndemnă Alged, protejându-i cu brațele. Oniz si Donn nu aveau de ales. Alged smulse cu putere o armă ori ceva asemănător din chelicerele insectei pe care aceasta o îndrepta chiar spre ei, lovind-o cu cotul în mandibulele-i fremătătoare și îmbrâncind-o. Insecta, prinsă sub resturile vehiculului său distrus, rămase inertă, călcată fără milă în picioare de cei care încercau să scape teferi.

– Să fugim spre rampa aceea, este o navetă acolo! îi îndemnă Alged.

– Da, stă agățată ca o muscă într-o plasă de păianjen, confirmă Donn.

– Să ne grăbim până nu ne-o vor lua alții înainte! se sperie Oniz, agitându-se.

Într-adevăr, undeva în față la capătul unui ponton suspendat se vedea un mic vehicul ca o navetă, plutind precum un vas ancorat la mal.

O explozie puternică lovi chiar lângă acesta, făcându-l să se balanseze și să se legene, însă, ca printr-o minune, scăpă neatins. Aveau noroc. Se apropiară de vehicul, alergând înnebuniți. Era unica lor șansă de a scăpa cu viață din acest infern. În jur explozii tot mai dese și mai apropiate. Zeci de crucișătoare spațiale uriașe acopereau acum cerul, pe care cei trei sori în buchet și duzina de sateliți naturali aproape că nu mai puteau fi zăriți. Unele dintre navele fugare erau abătute din goana lor spre libertate, chiar atunci când încercau să se ridice în zbor de pe astroport, de razele distrugătoare ale navelor invadatoare, care le topeau transformându-le în pete, umbre ori cenușă.

În sinea lor, cei trei se întrebau cine sunt acești eliberatori, acești „purtători ai razelor morții”…

– Galacticii! se auzi, de undeva, un glas speriat strigând.

– Decimatorii galactici! se mai auzi un țipăt de fiară încolțită.

Era, într-adevăr, Forța Galactică de Intervenție, ce urmărea pe cei care se ocupau cu traficul de specii rare, dar scopul lor era să desființeze comerțul cu ființe gânditoare. Altfel spus comerțul cu sclavi, care exista de când apăruse noțiunea de colonizare și expansiune necontrolată. Cei descoperiți că s-ar îndeletnici cu așa ceva erau aspru pedepsiți, iar, în caz de nesupunere, chiar executați.

În tot acest timp, cei trei reușiseră să ajungă la mica navetă și să se urce în ea chiar in ultimul moment. Alged intră primul, urmat de nerăbdătoarea Oniz, iar Donn trase trapa închizând-o în urma sa. Apucând energic manșa cu mâna dreaptă, în timp ce regla cu stânga comenzile auxiliare, Alged trase de ea până la refuz. Cu forțajul la maxim, vehiculul spintecă spațiul precum un glonț răsucindu-se în spirală.

– Să fugim oriunde și oricum, numai să scăpăm cu viață! Acesta este țelul nostru și va fi de acum încolo! îi lămuri Alged pe companionii săi speriați.

– Să-ncercăm să rămânem lucizi, spuse Donn.

În mulțimea de stele și nave nimeni nu se mai ocupa de mica ambarcațiune în care se aflau cei trei fugari. Făcând slalom printre marile cuirasate ori răsucindu-se în loopinguri si tonouri, Alged le arătă partenerilor săi că se pricepe bine la pilotaj și cu un efort suprem reuși să se îndepărteze de zona de conflict. Păreau salvați.

– Dar acum, încotro? întrebă Oniz.

– Oriunde, numai nu într-o altă cușcă. Spre libertate și de ce nu, spre Pământ ori o altă planetă asemeni lui, o lămuri Alged accelerând până la viteza luminii. Apoi hiperspațiul îi absorbi, dematerializându-i.

Ana Veronica Mircea

Kill

Povestire apărută în revista Anticipația,
nr. 507 / februarie 1994

Ușa glisă, dezvăluind silueta zveltă a fetei.

Aparent preocupat să cerceteze taraba negustorului de arme, Kill o observă cu coada ochiului și scăpă un oftat de ușurare.

– E ceea ce vă doreați, nu-i așa, domnule? se precipită negustorul, și Kill realiză că ținea în mână un cuțit cu comandă bioenergetică. În prima clipă, se bucură că oftatul necontrolat trecuse drept exteriorizarea satisfacției de a fi găsit arma căutată. Pe urmă cugetă că va trebui să cumpere neapărat cuțitul; pentru o fracțiune de secundă, chipul i se schimonosi la amintirea numărului mic de credite ce i se mai puteau aloca pentru „diverse”.

Strâmbătura nu scăpă ochiului format al omului aflat de partea cealaltă a tarabei.

– Fiți liniștit, domnule, prețul armelor mele este, oho! mai mult decât accesibil!

Ochii lui Kill sclipiră; negustorul îi spunea pentru a doua oară „domnule”, deși observase, probabil, de la bun început că el era lipsit de semnul majoratului. Să fi fost obișnuita slugărnicie calculată a breslei sau celălalt simțise în el un tânăr perfect dotat pentru a se încadra în societate?

Cea de-a doua supoziție avu darul să-i sporească încrederea în sine și-i dădu curajul să privească fără reticență în direcția „vânatului” așteptat. Fata continua să stea în cadrul ușii, nemișcată, parcă adulmecând.

„Ce dracu’, apartamentul ei n-o fi având sisteme de observare?”

– E foarte frumoasă, spuse negustorul, ca și cum ar fi încercat să justifice prudența excesivă a fetei.

Ce ușor se dăduse de gol! Un val de ciudă făcu sângele să-i coloreze obrajii.

Simultan, îl năpădi ura împotriva indiscretului care-şi permisese să-i urmărească privirea. Ca la comandă, un cuțit geamăn celui pe care-l ținea în mână îi țâșni din buzunar și se opri la un milimetru de gâtul vânzătorului. Acesta țipă și căzu în genunchi, ridicând mâinile.

În jur se lăsă liniștea, și Kill se simți deodată ținta tuturor privirilor. Observă că până și fata părăsise adăpostul iluzoriu al ușii, venind cu câțiva pași mai aproape.

– Jaf armat! bâigui negustorul, străduindu-se să pară cât mai entuziasmat cu putință. E un început promițător, domnule! Doriți toată marfa mea sau numai o parte? Spuneți-mi, și voi adapta imediat la bio-câmpul dumneavoastră armele dorite!

Asistența murmură a dezamăgire. Surprins și el de lipsa de împotrivire, Kill îl privi pe celălalt cu adevărat pentru prima oară. Era bătrân, palid ca moartea, clipea speriat și nu avea pe tâmplă niciun semn! Omul albise fără să-ți obțină majoratul! Mai mult, nici nu câștigase măcar vreun punct favorabil!

De asta îi spusese „domnule”! De asta se lăuda cu prețuri mai mult decât accesibile! Unui asemenea handicapat nu-i era îngăduit să câștige mai mult decât necesarul unui trai la limita inferioară a existenței. A existenței unui singur om! Nici vorbă de întreținerea unei familii!

– Aveți atâția martori! continuă negustorul să îngaime. Veți primi desigur un punct! Știți, nu-i așa, că tot un punct câștigați și pentru uciderea unui prăpădit ca mine!

Cei din jur râseră. Kill distinse chiar un tril cristalin pe care și-l închipui ca aparținând fetei urmărite. Totuși, lui spectacolul îi stârni deodată mila. O milă atât de puternică încât cuțitul o sesiză, își retrase lama cu un „clap” sonor și reveni în buzunarul din care ieșise.

– Bogdaproste, șopti bătrânul, încă neîndrăznind să se ridice. Norocul să vă fie aproape!

Mulțimea zumzăi a dezamăgire.

– Papă lapte! spuse apăsat o femeie vârstnică, elegantă.

Câțiva chicotiră. Ceilalți se mulțumiră să mimeze dezaprobarea și reveniră la ale

lor, pierzându-și brusc interesul.

Fata rămase o clipă locului, dar, când Kill încercă să-i prindă privirea, se răsuci pe călcâie și se îndepărtă grăbită.

Kill aruncă pe tarabă cuțitul pe care-l ținuse tot timpul în mână, zvârli peste umăr un „o să-l cumpăr altă dată, bătrâne!”, și se repezi pe urmele celei ce tocmai se pierdea în mulțime.

O urmărea de cinci zile. De ce? Nici el nu știa prea bine! Nu puteai avea o femeie a ta înainte de a-ți fi câștigat majoratul. Cât despre violul unei minore, i-ar fi adus trei puncte. Trei, când pentru majorat îi mai trebuiau cel puțin nouă! Hotărât, miza era prea mică! E drept, i-ar fi plăcut să se bucure de acest trup tânăr, provocator, dar... Ei bine, n-ar fi avut chef să-l obțină cu forța, ar fi preferat ca ea să i-l ofere. Auzise că uneori lucrurile se puteau aranja astfel încât totul să aibă aparența unui viol, dar se simțea prea timid ca să încerce s-o abordeze cu propunerea asta scandaloasă!

În schimb, violul urmat de uciderea victimei ar fi rezolvat totul: majoratul, statutul de cetățean cu drepturi depline, căsătoria... Căsătoria cu o fată la fel de tânără ca aceea, plesnind de tot atâta sete de viață ca aceea – aceea care atunci ar fi fost moartă; înjunghiată, sugrumată, otrăvită, arsă...? Putea alege atâtea și atâtea metode, mai mult sau mai puțin elegante, mai mult sau mai puțin rafinate... Teoretic, stăpânea perfect arta de a ucide! Teoretic...

„E simplu!” i se tot spusese. „Armele sunt activate de bio-câmpul tău, slujesc pornirilor tale. Tu trebuie doar să urăști, ele vor ucide.”

Simplu?! Îl urâse pe nevolnicul de negustor preț de o clipă, suficient pentru ca lama să se oprească lângă gât, insuficient pentru a comanda să taie, să străpungă. Și apoi, ptiu! îi fusese milă de el, suficient pentru ca arma să devină inofensivă!

Pe fată o dorea, se simțea îmboldit să o atace. Dar și ea avea arme (ar fi fost absurd să riște expunându-se altfel!) și agresiunea ei i-ar fi stârnit, desigur, ura. Rolurile se inversau întotdeauna ușor, el ar fi putut deveni victima, el ar fi fost mortul. Mort înainte de majorat! Maică-sa l-ar fi blestemat pentru asta!

Era doar la câțiva pași în urma ei când fata se răsuci brusc, rupându-i gândurile învălmășite. Vru să o ocolească nepăsător, dar ea îi atinse brațul, îi zâmbi și îndepărtă, ca din întâmplare, șuvițele care îi acopereau tâmpla stângă. Kill tresări. În locul celor trei minuscule puncte roșii pe care i le observase în ajun, era acum o dungă ondulată, firavă, ca un firicel de sânge – semnul majoratului!

Va să zică, îi reușise trucul, trucul lor vechi de când lumea: ies, se fâțâie în jurul unui tip, îl fac să-și piardă capul, să atace, iar ura – sau numai indignarea femeii – ucide tocmai când bărbatul o crede învinsă și fără apărare.

„Puteam s-o pățesc dacă nu-i pica altul în mreje, probabil noaptea trecută... Și ce vrea acum de la mine?" se întrebă, în timp ce ea îi întorcea spatele pentru a doua oară.

Deodată înțelese și reluă urmărirea, parcă mai sprinten.

„Acum e majoră – e de zece puncte! Violeaz-o, băiete, și majoratul e al tău, vine pe tavă! Zece puncte dintr-un foc, pentru tine, care n-ai decât unul – și ăla câștigat la trei ani, sugrumând mâțele vecinei! Da, da, violeaz-o, băiete, ea te-a invitat (pricepi? ea a propus înscenarea!); pe urmă poți s-o păstrezi, nu poate fi a altuia, e majoră de nicio zi, nu poate fi măritată!

Urmărește-o, băiete, ea te-a invitat, strecoară-te, aleargă, n-o scăpa din ochi, vezi că a prins un transportor individual, nu sta, dă din coate, fă și tu rost de unul, programează-l corect pentru urmărire..."

Transportorul ei se opri în fața muzeului și Kill se simți transpirând când o văzu coborând și îndreptându-se spre intrare. Se hotărî brusc să renunțe, dar ea se întoarse chiar atunci, își înfipse ochii în ai lui și Kill nu știu dacă zâmbetul ei însemna batjocură și provocare, sau numai batjocură, sau numai provocare... dar își abandonă transportorul și păși în urma ei dincolo de poartă.

Nu mai intrase în Muzeu niciodată, dar știa că nu putea trece de anticameră decât renunțând la armele cu comandă bio-energetică în schimbul celor tradiționale, rudimentare, acționate nu de agilul subconștient, ci de mișcarea mâinii, acea mișcare comandată de greoaia zonă conștientă. Și atunci când ura nu-ți poate convinge cuțitul să-

ți muște adversarul, cum i-ar putea comanda asta biata ta rațiune?

– Nu primim minori, i se adresă femeia de la Recepție, creditele unui minor nu acoperă costul biletului de intrare.

Kill dădu să se retragă, mai degrabă ușurat decât dezamăgit, dar fata se grăbi să intervină:

– E invitatul meu. Eu plătesc. Cred că am dreptul ăsta.

– Desigur, doamnă, încuviință cealaltă, arborând un zâmbet complice.

Schimbul de arme se efectuă rapid, apoi li se permise intrarea.

Ea îl luă de mână.

– Să-i dăm Muzeului ce-i al Muzeului. Așa mergeau pe vremuri îndrăgostiții!

Kill o privi încurcat. Nu cunoștea termenul, dar nu îndrăzni să o spună. Se mulțumi să-și pipăie cu mâna liberă armele de tip clasic: șișul, revolverul și pistolul mitralieră.

– Mă cheamă Eva, continuă ea. Îți dai seama, nici eu n-am mai fost pe aici. Dar cred că știm amândoi tot ce trebuie despre locul ăsta.

Kill încuviință înclinând capul.

– Hai să luăm trenul! îl îndemnă, și el repetă tăcuta încuviințare.

Străbătură ceea ce imita o piață de modă veche și intrară în gara ticsită de femei cu veșminte sumare și ochi languroși, de bărbați cu priviri hrăpărețe, de bătrâni cu chipuri viclene și, mai ales, de mutanți diformi, cu fețe pocite, la vederea cărora Kill se surprinse tremurând și își simți pielea încrețindu-se. Știa că erau descendenții degeneraților născuți după Război și că stirpea lor, surghiunită între zidurile Muzeelor, se stingea spectaculos, secerată de boli și de arme. Din fericire, acei câțiva pe care Războiul nu-i afectase se dovediseră mai prolifici și mai rezistenți, repopulând planeta.

Imună la stranietatea locului, Eva își despică, cu propriul șiș, bluza până sub sâni și fusta până mai sus de șolduri.

– Făceam notă discordantă, îi explică, cu un surâs nonșalant.

Gestul atrase spre ea sute de perechi de ochi râvnitori.

Kill se simți atât de indignat încât se bucură că nu avea armele obișnuite, conectate la bio-câmpul lui; de data asta ar fi ucis, pe ea ar fi ucis-o, fără doar și poate. Pe de altă parte, vederea cărnii de sex opus stârni în el dorința dementă de a o trânti pe cimentul murdar și de a o poseda acolo, sub ochii acelor creaturi dezgustătoare. Și ar fi făcut-o dacă s-ar fi aflat în lumea lui, nu în Muzeul în care obiceiul de a nu interveni între agresor și victimă nu era nu era respectat niciodată.

Se mulțumi să o înșface de braț și să o tragă după el, aproape târând-o, spre peroanele la care demodatele trenuri trăgeau unul după altul, îmbiind potențialii pasageri cu uși larg căscate. Ochi un vagon mai gol și o săltă înăuntru. Apoi o împinse într-un compartiment pustiu și încuie ușa, sperând că acel zăvor antic avea să reziste.

„Așa, băiete! Acum sunteți singuri – și n-ar fi rău s-o știi dezarmată!"

Încă gâfâind, îi propti revolverul în coaste.

– Aruncă armele tale pe geam! Aruncă-le odată!

– Ești tâmpit? îl repezi ea, fără să se sperie. N-ai văzut că nu m-am împotrivit de loc? De ce să le arunc? S-ar putea să avem mare nevoie de ele!

– Poate vrei să mori? insistă Kill. O să-mi placi și moartă – doar n-o să te răcești dintr-o dată!

– Oh! Oh! se fandosi ea. Și cum o să mă ucizi, necrofilule? Ca pe negustorul de arme?

Îi zâmbi – clar batjocură-provocare. Kill se simți înfrânt și nevolnic. Resemnat, lăsă să-i scape revolverul cu o fracțiune de secundă înainte ca genunchiul ei să-l lovească pe neașteptate. Zbieră, se încovoie și-și duse instinctiv mâinile spre testiculele izbite.

Ea râse, mitralie zăvorul, își sfâșie definitiv bluza și începu să urle ascuțit și sacadat, în timp ce lovea cu patul armei pereții.

Vacarmul momi vreo zece mutanți care se bulucira în ușa compartimentului și se opriră nehotărâți, holbându-se la bărbatul încă chircit, la femeia aproape goală, acum tăcută, retrasă într-un colț, la armele împrăștiate.

Kill se gândi că sunase ceasul și se văzu murind stupid, linșat de o hoardă de

degenerați pentru un viol pe care mai întâi nu-l dorise, apoi îl crezuse o înscenare – și care se sfârșise transformându-l într-o marionetă caraghioasă.

Pocitaniile încă se hlizeau, șovăitoare, când două matahale – un bărbos cu chica împletită în zeci de codițe rahitice și un spân cu țeasta asudată – își făcură loc împărțind pumni și coate.

Bărbosul se repezi la Eva și o răsturnă, aparent fără niciun efort, pe una din canapele.

Kill încercă să-și reia poziția normală și pistolul mitralieră, dar pumnul spânului îl făcu să se prăbușească, încovrigat, pe canapeaua opusă. Ca prin vis, asuzi fâșâitul fustei pe care bărbosul o rupea râzând, gâfâitul incitat al spânului, chițcăitul mutanților spectatori și, în sfârșit, geamătul satisfăcut al femeii.

Ura îi începeșă privirea, i se înnodă în gât, i se ghemui în stomac și irupse întărindu-i mușchii, uzurpându-i rațiunea.

Neluat în seamă de ceata fascinată de cuplul înlănțuit, bâjbâi, prinse mitraliera, lovi cu sete scăfârlia spânului, seceră mutanții înmărmuriți și se întoarse spre cei de pe canapea în timp se ea țipa „Nuuu!" străduindu-se să se descotorosească de cadavrul bărbatului și să recupereze șișul cu care îl înjunghiase.

Lăsă arma și o ajută. Ea rămase răstignită printre zdrențe atârnând fără să o acopere, zâmbind destinsă, fără urmă de batjocură – doar a provocare.

Batjocura reveni când el se chirci din nou, icnind, și vomă îndelung – asemeni copilului care fusese cu ani în urmă și care își borâse mațele peste hoiturile pisicilor ucise.

Batjocura rămase și în timp ce ea fu aceea care se ridică și împușcă pe rând curioșii care se furișau – până ce oamenii de ordine veniră să curețe locul și să-i felicite pentru supraviețuire.

***

Kill se privea în oglindă, studiindu-și tâmpla împodobită de firicelul roșu – semnul majoratului, împletit cu cel auriu – semnul înnobilării.

Pentru că nobil era cel care putea ucide în Muzeu, cu arme primitive. Era nobil – dacă putea părăsi viu locul ăla!

– Lumea veche e conservată, fiule! E în Muzeul fiecărei metropole! Sau cel puțin așa se crede – perorase maică-sa în repetate rânduri, în desele seri în care el o privea inhalându-și drogul. Înainte de Război, fiule, nu existau arme bio, iar agresorii surprinși de gloată erau linșați; victimelor le dădeau pace, sau le batjocoreau, sau le torturau, sau le ucideau, după toane – deși barbarii ăia, fiule, condamnau arta omorului, a jafului, a violului, a... În fine, condamnau multe lucruri care îi stau omului în fire, nu-i respectau drepturile, îi îngrădeau libertatea... Era o lume cumplită, așa cum e acum Muzeul. Ca Mamă, te sfătuiesc să-l ocolești; dar m-aș bucura să îndrăznești să intri și să te întorci înnobilându-le – pe tine, pentru că vei fi reușit, pe mine – pentru că te-am purtat în pântec. Că doar știi, fiule, că viața unui nobil a păcat să fie luată!

Și era nobilă baba, își atinsese scopul, o vedea în oglindă, lăbărțată într-un fotoliu, mângâindu-și semnul roșu-auriu, leit semnul lui și leit semnul Evei, și ea prezentă, pentru că era o nobilă doamnă – nobila lui soție!

– Am plătit-o gras ca să te facă major și nobil, mărturisise maică-sa în timp ce aștepta, simțind furnicături în tâmplele abia împodobite, ieșirea Evei din Cabinetul Teritorial de Încrustare.

Fusese o mărturisire lungă. Despre tatăl lui, bicisnic, devenit major în urma violului înscenat din inițiativa ei, firește, apoi trăind retras, niciodată atacând, totdeauna apărându-se – până ce ea îl detestase suficient pentru ca unul din acele ei de păr să-i curme viața. Despre puștiul Kill, adorat când sugrumase jivinele miorlăitoare, renegat când, speriat și alb, icnise peste ele. Poate l-ar fi ucis, dar mai era și instinctul matern, atavismul ăla – același care o făcuse să se teamă pentru el, din ce în ce mai mult, pentru că din ce în ce mai multe zile, luni și ani treceau fără ca el să mai adune vreun punct care să îi apropie majoratul, cu toate că în el mocneau pornirile firești – inima ei de mamă

putea să le simtă!

Îi trebuia un catalizator, știa – și Eva asta fusese!

Eva – privirea ei batjocoritoare îi sfredelea ceafa și zâmbea insolent imaginii lui reflectate.

Poate într-o zi o va urî, poate într-o zi o va ucide; deocamdată o dorea prea mult – realiză că nu o avusese încă, că totul se derulase prea repede (scena din tren, recunoașterea meritelor lor comune, cabinetul de încrustare, cererea în căsătorie, ceremonia oficială), că urma petrecerea (tripla sărbătorire majorat-înnobilare-nuntă), că mai avea de așteptat până când ea, Eva, îi va oferi ceea ce i se cuvenea, trupul râvnit și urmărit zile de-a rândul.

Apoi sosi primul invitat, pe urmă alții și alții; grămezi de arme bio zăceau în camera special ecranată – ferite de impulsurile ciudate ale stăpânilor beți, gata să comande atacuri idioate.

Kill păstră totuși un lansator de ace – arma clasică de apărare – și părăsi neobservat petrecerea în toi.

Străbătu alergând străduțe întunecoase (nu găsise niciun transportor disponibil); oricum, semnul auriu, fosforescent, îl ferea de atacuri. Ucide un nobil dacă vrei să scapi de noroc – puțini se îndoiau de asta!

Ajunse în bazar târziu. Majoritatea tarabelor erau blindate și părăsite. Totuși, bătrânul vânzător de arme era acolo, printre cei ce nu se îndurau să-și întrerupă negoțul.

Kill se propti în fața lui, văzu că omul îi privea surprins semnul proaspăt și pricepu că îl recunoscuse.

– Mă bucur, nobile domn, se ploconi bătrânul, mă bucur că norocul v-a fost, cum am dorit, aproape!

– Ascultă, îl întrerupse Kill, tocmai înțelegând de ce alergase până acolo, ascultă, moșule, cum ai reușit să îmbătrânești fără să ucizi niciodată?

– Râdeți de mine, nobile domn? bâlbâi negustorul.

– Deloc! surâse Kill. Vreau doar să te previn. Cred că îți invidiază mulți tâmpla

curată – și sigur ciuda unuia din ei te va ucide!

Cătălina Fometici

Dincolo de umbre

Lui Sagy,

care a vrut ca această poveste să trăiască

...Îi distingea trupul lucind stins, în nuanțe de sidef, printre cutele așternutului de culoare închisă. Părul ei lung se revărsa peste marginea patului ca o cascadă cu ape întunecate. Ținea buzele întredeschise într-un surâs și ochii închiși.

„Mă iubești, Bianca?”

Vocea lui se auzi tare, sonor în liniștea de brocart a încăperii cu parfum de iasomie și regina-nopții. Bianca deschise ochii mari, albaștri, și îl privi adânc.

„Te iubesc. Te voi iubi mereu, Mark. Te voi iubi până dincolo de moarte...”

Cineva urlă un îndemn răstit, și un nechezat furios de cal îi răspunse. Pași grei tropăiau pe pavajul de piatră cubică.

Bărbatul tresări din somn, buimac, și privi în jur fără să înțeleagă. Așternutul aspru era răvășit și aruncat într-un colț al patului. Prin fereastra larg deschisă intra aerul înghețat al dimineții de toamnă târzie, iar vatra era rece. *Nu se afla în castelul Turnului de Cleștar.* Răsuflă ușurat.

Sări din pat și merse la fereastră. Jos, în curtea cea mare, un om cu haină verde se lupta cu un cal sălbatic. Animalul se smucea în toate direcțiile, zvârlea nebun din copite și își scutura coama bogată, pufnind pe nări ca un balaur.

– Ține-l bine, Gaedo! strigă bărbatul de la fereastră, râzând.

Omul ridică ochii pentru o clipă, apoi înjură cu patimă.

– La dracu', Mark, mârâi el. Treci și ajută-mă. Bestia a rupt gardul și a călcat în picioare trei oameni, iar tu îți faci somnul de frumusețe.

Mark râse din nou, apoi începu să se îmbrace cu mișcări lente, studiate. Mirosea a

iasomie și a regina-nopții.

***

– Iertare, Părinte. Greu am greșit împotriva ta...

Fata stătea în fața lui cu capul plecat; avea o voce moale, aproape șoptită. Ochii preotului se îngustară pe chipul lui aspru, tăios ca o lamă de cuțit. Își trecu mâna peste mătăniile lucioase și murmură o rugăciune scurtă. Privi iar vălul albastru ce acoperea capul tinerei.

– Omul e supus greșelii, copila mea, mormăi el.

Bianca oftă din adânc și ridică ochii înlăcrimați. Era mult mai bătrân decât și-l amintea. Trupul lui se aplecase în jos sub apăsarea anilor, pe frunte îi apăruseră cute adânci. Creștetul chel era pătat cafeniu și galben.

– Nu sunt supărat, dulce domniță, mai zise bătrânul cu răceală. Înălțimea-Sa Ducele, măritul vostru tată, a procedat corect. Nu îi port pică.

Se așeză pe jilțul ce i se adusese. Bianca luă și ea loc pe o margine de sofa, stânjenită. Își îndreptă privirea spre copilașul zdrențăros care îl însoțise pe preot, și care rămăsese tăcut lângă ușă.

– Bietul de tine, șopti ea, trebuie să îți fie foame. Vino, stai lângă mine. Se întoarse spre servitoarea din spatele ei: Meda, adu-i copilului niște dulciuri. Sunt sigură că îi va plăcea plăcinta aceea cu mure...

– Copilului nu-i trebuie nimic, prințesă, interveni bătrânul. Și stă foarte bine acolo unde s-a oprit, vă asigur. Ar fi bine să ne grăbim, pereții au urechi și zvonurile circulă repede. Ați trimis după mine. Cu ce vă pot fi de folos?

Fata își înăbuși un hohot de plâns. De când izbucnise scandalul iubirii cu Mark, iubire trăită și consumată fără nicio fereală, în văzul tuturor, o izolaseră aici, în Cetatea Leului Alb. *Până vei învăța să te porți cuviincios,* îi spusese mama ei, ducesa Bellona. Mark se făcuse nevăzut înainte ca degetele acuzatoare să arate și în direcția lui,

alergase la o garnizoană din celălalt capăt al imperiului. Trecuseră mai mult de șase luni de atunci. Și nu venea nicio scrisoare. Niciun cuvânt. Nimic.

– Am nevoie de sfatul tău, Basil, suspină Bianca. Tatăl meu, ducele, te-a trimis cândva în exil pentru fapte nepermise. Pentru aceleași fapte, eu te chem azi lângă mine. Copilă fiind, am auzit de îndeletnicirile tale. Am auzit că dețineai cărți interzise din care ai învățat incantații și blesteme, și vrăji care trimit sufletul pe alte tărâmuri sau care trezesc morții... E adevărat?

Basil făcu un gest de plictiseală.

– Oamenii spun multe, zise, și au tendința de a distorsiona ceea ce nu înțeleg. Iar eu am alte lucruri mai bune de făcut, decât să le explic Proștilor misterele lumii. Taci, băiete, și stai cuminte! ridică el vocea, brusc încruntat, spre copilul care începuse să se miște într-un mod ciudat, dezarticulat, și să scoată un fel de gâlgâit din gâtlej. Se întoarse iar spre domniță: poate că am unele ocupații mai puțin obișnuite, e drept. Poate că unele lucruri pe care le-ați auzit despre mine sunt adevărate, iar altele nu... Poate că nu e bine să mă aflu aici, în prezența domniei voastre, domniță. Vă riscați reputația.

Bianca râse amar.

– Reputația mea... Reputația mea zace în noroi, Basil, deși singura mea vină a fost că am iubit. *De asta* mă aflu aici, și nu la Turnul de Cleștar... Iar acum, chiar în clipa aceasta, tatăl meu, ducele, pune la cale nunta mea cu Velios, căpetenia mahoilor... Nunta va avea loc peste o lună.

Mahoii, poporul cel sălbatic de peste Munții Înghețați. Erau oameni înalți, puternici, cu trup păros și fețe vopsite în modele înfiorătoare. Se spunea că, în războaie, spintecau piepturile prizonierilor și se hrăneau cu inimile lor încă palpitânde.

Bătrânul clătină din cap.

– Înțeleg, dulce domniță. Oftă: orice ați auzit despre mine, cu părere de rău trebuie să admit că repararea unei reputații distruse nu este ceva la care să mă pricep. Dacă aveam această putere, aș fi început cu repararea propriei mele reputații...

Se ridică încet, cu greutate, și îi făcu semn copilului.

– Nu vă temeți, adăugă. Aud că mahoii nu țin atât de mult la aceste detalii. Sunt sigur că Velios vă va primi cu toată cinstea de care e capabil poporul său. Nu sunt chiar atât de răi pe cât se aude...

Fata veni spre el și îl prinse de amândouă mâinile, oprindu-l. În același timp, tresări speriată și slobozi un țipăt. Copilul, care rămăsese lângă ușă, mârâi ca un câine întărâtat și arătă un șir de dinți stricați. Dinspre el venea un miros oribil, fetid.

– Taci din gură! țipă Basil iritat, ridicând cârja noduroasă spre el.

Copilul se ghemui la pământ și își acoperi capul cu mâinile învelite în cârpe. Gâlgâia domol, legănându-se. Bianca simți cum i se face pielea ca de găină.

– Ce-i cu el? întrebă ea în șoaptă, groaznic de palidă.

– E bolnav, domniță... Vă rog, țineți distanța. Boala e contagioasă.

O ajută să se așeze la loc, pe sofa, și o sili să bea un pahar cu apă îndulcită.

– Trebuie să plec, domniță. Doriți să îmi mai spuneți ceva?

Bianca se agăță de mâneca neagră a hainei lui și deschise ochii mari spre el.

– Dar nu ți-am spus *nimic* din ce doream să îți spun, Basil. Nu te-am chemat aici ca să depăn amintiri, nici ca să plâng. Fac asta zilnic, de când Mark... Dar, în sfârșit... Basil. Ești meșter în licori și otrăvuri. Nu, Basil, nu nega asta. *știu* că este adevărat. Te voi plăti cât vrei. Îți dau ce vrei...

– Pentru ce, dulce domniță? întrebă el, extrem de mirat. Cu ce să vă servesc? Poate doriți să-l ucideți pe Velios cu otravă?... Nu v-aș sfătui. Poporul mahoilor amenință hotarele Imperiului de secole. Căsătoria aceasta va consolida pacea, destul de fragilă în acest moment...

– Nu, Basil. Nu vreau să ucid pe nimeni. Vreau...

– ...?

– ... vreau doar să mor. Eu. Pentru câtva timp...

Chipul ei era alb, aproape străveziu. Ochii, goi. Privirea fixă.

– ...Să creadă că am murit, cel puțin pentru o vreme. Doar până când uită de mine. Până când trupul meu devine iarbă, flori de iasomie, praf. Iar eu să plec, să plec departe

de-aici. Să mă evapor ca aburul în aerul albastru, să mă scurg ca apa în pământ... Să plec...

Basil o privea încremenit.

– Domniță. Unde vă veți duce?...

Bianca zâmbi, absentă.

– Undeva, acolo...

***

– Nu-mi place căsătoria asta.

Ducesa Bellona stătea încruntată în jilțul ei, cu gura pungită și cu brațele încrucișate. Încercase din răsputeri să zâmbească și să se facă plăcută, însă oaspeții cei sălbatici de peste Munți stăteau țepeni la locurile lor, cu chipuri de piatră. Răspundeau monosilabic în limba lor spartă cu accente vulgare și mormăiau în barbă.

– Ești nebună, draga mea, șopti ducele Ganis, continuând să zâmbească spre marea căpetenie Velios și însoțitorii lui.

– Uită-te la ei, domnul meu, insistă ducesa. O vezi pe fiica ta stând lângă omul ăsta?... E atât de... *oribil*!... Iar ea e atât de delicată, de firavă... A fost educată pentru a fi ducesă, nu pentru a se ofili printre sălbatici, în țara de dincolo de Munți!

– Dacă ar fi fost educată *cum trebuie*, zise ducele cu glasul schimbat, întorcându-se brusc spre ea, nu ar fi fost nevoie să negociez cu ei! Dacă ar fi fost educată cum trebuie, acum aș discuta cu un gentilom onorabil, pe care aș fi mândru să-l iau ca ginere. Dar așa?... Cine o ia, femeie nebună?!... Cine?...

– Am crescut-o bine, Ganis, vorbi femeia tare, privindu-l țintă. Nu poți să mă învinuiești *pe mine* pentru ce s-a întâmplat. Nici cu ea nu poți fi atât de aspru. E tânără, e nevinovată, și iubește curat. Și noi am fost tineri și am iubit. Nu e ceva chiar așa de rău. Merită mai mult de *atât*.

– De-acord, doamna mea, rânji ducele. Spune-mi, atunci, rogu-te, unde este acel

domn pe care fiica mea îl iubește curat?... Poți să-mi spui?... Nu?... Bineînțeles că nu. Pentru că el, doamnă, și-a bătut joc de fiica mea, și-a bătut joc de mine, de dumneata și de tot ce înseamnă onoare. Dacă ar fi aici, în fața mea, și ar cere-o de nevastă, i-aș da-o și aș scăpa de o grijă. Am discutat deja despre asta. E copilul meu, doamnă, și o iert. Niciodată n-o voi judeca atât de aspru cum o judecă gura lumii. De n-ar fi gura lumii... Dar astea sunt vremurile, Bellona. Iar ea...

Oftă și își șterse fruntea, udă de sudoare.

– Este fată bună. Îmi pare atât de rău că s-a ajuns aici. Dar va înțelege. Alianța aceasta e utilă, de ambele părți, iar Velios nu este un om rău...

Privi nehotărât chipul impasibil, întunecat al căpeteniei.

– Bianca va înțelege, șopti ducele, și strânse crispat mâna ducesei.

***

Sticluța pâlpâia albastră între degetele ei, ca și cum ar fi fost plină cu lumină din cer. Mirosea a flori, a vară și a încă ceva. A mai ce?... Poate că a moarte, zise ea, cu un zâmbet palid. A moarte, a somn etern, senin, neîntrerupt. Voi dormi, șopti ea. Voi dormi de-a pururi, cu un veșnic zâmbet pe buze. Ei vor plânge, apoi vor uita. Trupul meu va deveni iarbă, flori de iasomie, praf. Apoi, voi pleca. Undeva, acolo...

***

– Ce vrei, copile?

Fără să spună o vorbă, copilul îi întinse un plic. Avea mâinile mici, contorsionate, înfășurate în cârpe murdare. Rânjea prostește, arătându-și dinții stricați și ochii goi, fără expresie.

Înfiorat, fără să știe de ce, Mark luă plicul și cercetă sigiliul, un șarpe încolăcit, cu ceafa lățită și cu cap leonin împodobit cu pene. Nu-l cunoștea. Nu mai văzuse niciodată

acest sigiliu, și îl intriga și mesagerul acesta mic, slab, care nu vorbea și care mirosea groaznic. Cu batista la nas, deschise scrisoarea și citi.

Chipul îi pălea din ce în ce. Un nod uriaș i se puse în gât, împiedicându-l să respire. În cele din urmă, nu-și putu stăpâni un geamăt.

„...dacă mai aveți o urmă de onoare, vă cer să îl urmați negreșit pe purtătorul scrisorii. Vă va aduce la umila mea locuință, unde vă voi întâmpina cu vorbele grele pe care le meritați cu prisosință. Poate că vi se va permite să vedeți mormântul și să așezați o ramură de iasomie pe piatra în care a fost sculptat, cu atâta măiestrie, chipul ei..."

Mototoli scrisoarea, spasmodic, și căzu în genunchi, cu capul în mâini. Nu știa să plângă. Gemea, întretăiat, strigând-o pe nume, bălmăjind cuvinte fără șir.

Se ridică răvășit, cu chipul descompus, cu scrisoarea ferfeniță în mâini.

– Du-mă acolo, copile, murmură el. Du-mă.

Furtuna urla cu furie între pereții defileului. Drumul se îngustase și era întuneric, pădurea se înălța uriașă în jurul lor. Mark privea în jur aiurit. Locurile îi erau complet necunoscute, dar copilul mergea tot înainte cu hotărâre, întorcându-se din când în când spre el și aruncându-i priviri goale, moarte. Uneori gâlgâia din gâtlej și îi arăta zâmbetul lui respingător. Iar calul lui era mereu neliniștit, avea ochii mari ca de animal hăituit și dădea să se cabreze, să se scuture de călăreț.

Dintr-o dată, strania călăuză trase de frâu. Mark se apropie și văzu gura unei peșteri.

– Da, ai dreptate, făcu Mark, fără vlagă. Trebuie să ne adăpostim...

Copilul însă nu dădu vreun semn că a înțeles, lăsă calul lângă perete și intră grăbit, topindu-se în beznă.

– Stai... Oprește-te!... Unde te-ai dus?...

Doi ochi mari, răi luciră undeva sus, foarte sus. Se auzi un șuierat pătrunzător și un zăngănit metalic, ca foiala unui trup greu ferecat într-o cămașă de zale.

– Cine-i acolo?...

Încăperea de piatră se lumină brusc, și Mark îl văzu pe posesorul ochilor stând periculos de aproape de el. Mai mult, realiză el, nu avea nici pe unde să fugă, pentru că șarpele gigantic blocase ieșirea cu coada sa imensă. Puse mâna pe sabie, deși nu știa ce ar fi putut face cu ea în fața monstrului.

– Pacea Umbrei fie asupra ta! răsună vocea lui Basil, și bătrânul apăru dintr-o altă galerie a peșterii.

Șarpele se liniști, și botul leonin i se închise, ascunzând colții de mărimea unui om. Penele aurii, care îi încadrau capul ca o aură și care se zbârliseră, amenințătoare, se lăsară în jos, de-a lungul gâtului. Numai ochii lui de jad scânteiau verzi, ațintiți asupra lui. Mark îl ocoli cu precauție, cu sabia în mână.

– Lasă arma, băiete. Are solzii mai tari decât cel mai puternic oțel. Dacă voia să te ucidă, nici însuși Diavolul nu te mai scotea din colții lui...

Basil stătea în fața lui, cu chipul lui sever care nu știuse niciodată să râdă. Și cu vocea lui aspră, răsunătoare ca tunetele de afară. Întinse cârja spre el.

– Ai întârziat. Când ești chemat în numele onoarei, se cuvine să urmezi chemarea cât mai grabnic!

Mark lăsă capul în jos. Apa i se scurgea din pletele negre pe hainele murate.

– Iartă-mă, Părinte, murmură el. Se întoarse iar spre monstrul de la intrare. Nu-l mai văzu. Începu să creadă că totul nu era decât un vis urât.

– N-ai visat, răspunse Basil la întrebarea care îi stăruia în creier. Era însuși Quetzalquatl, șarpele cu pene. A renăscut din piatră seacă, peste care am turnat esența Focului Viu, luat din soare, și asupra căreia am rostit Cuvintele Pierdute ale marilor veacuri... Dar să lăsăm fleacurile... Tu pentru altceva ai venit.

Îl conduse într-o încăpere cu fereastră, care dădea în partea cealaltă a muntelui. Dacă ar fi fost ziuă, Mark ar fi putut vedea zidurile cetății și Castelul Turnului de Cleștar. Dar era noapte, noapte neagră și adâncă, iar furtuna cânta sălbatic, aruncând stropi grei în geam. Un foc timid ardea în vatră.

– Ia și mănâncă, zise Basil, cu vocea lui aspră, punându-i în față pâine, carne rece, fructe și vin.

– Nu mi-e foame, șopti Mark.

– Mănâncă! tună vrăjitorul. Apoi, cu voce mai moale: n-o ajuți cu nimic dacă nu mănânci. Foamea ta n-o va aduce înapoi.

Mâncarea era bună, iar lui Mark îi era foame. Hrana rece îi aduse vlagă în trup, iar vinul îi dezlegă limba.

– Am iubit-o, Tată, plânse el cu hohote. Am iubit-o cum puțini muritori au iubit vreodată!...

Basil îl privea fără să-l vadă. Copilul cel urât cu dinți stricați se uita cu jind la carnea ce rămăsese de la masa lui Mark. Balele albicioase i se scurgeau pe bărbie, și ochii lui prinseră o fixitate de fiară.

– Ți-e foame? îl întrebă Basil cu blândețe. Este și pentru tine. O să-ți dau. Dar ești cuminte, da?...

– Am iubit-o ca pe un odor scump, plângea Mark. Ca pe un bun de preț!...

Lamentația tânărului părea să îi facă scârbă. Fostul preot se întoarse spre el, glacial.

– Ai iubit-o, dar ai dezonorat-o. Și apoi ai fugit, ca un laș. TU ai ucis-o, copile. Un bărbat adevărat ar fi rămas lângă ea. Ar fi înfruntat furtuna pentru ea. Dar tu?... Și acum, de ce ai venit? Ce vrei?

Mark ridică ochii, înmărmurit.

– Tu m-ai chemat, Părinte al meu, bâigui el.

– Asta știu, admise Basil. E adevărat: eu te-am chemat. Dar tu, tu de ce ai venit? Nu mă cunoști. Sunt un străin.

Mark lăsă cupa jos și strânse din fălci.

– Te cunosc. Ești Basil, fostul Mare Preot al Turnului de Cleștar.

Privi țintă la copilul care rodea o bucată mare de carne cu aspect îndoielnic, sfâșiind-o animalic. Copilul nu privea la nimic. Ochii lui erau goi. Erau *morți*.

– E adevărat tot ce am auzit despre tine. Monstrul de afară. Copilul. E adevărat.

Lăsă capul pe masă, groaznic de obosit.

***

...Mă speria, mărturisi el. Avea în ea o asemenea foame de viață. Foame de dragoste. Parcă ar fi vrut să mă sfâșie. Să mă devoreze. Simțeam asta ori de câte ori mă apropiam de ea. Mi s-a dat cu furie, cu o voluptate de care n-o credeam în stare. După ce ne îmbrățișam– sălbatic, brutal– rămânea clipe îndelungate nemișcată, privind în gol. Nu-mi spunea niciodată ce gândea. Nu-mi spunea niciodată ce dorea.

...Nu-i păsa de cei care trăgeau cu urechea și care pândeau pe sub uși și pe la ferestre, în căutare de bârfe pe care să le împrăștie în tot târgul– oh, și au avut ce vedea! Au avut despre ce vorbi!– și râdea de mine când îi spuneam... Îi spuneam: Bianca... ne văd ochii de vopsea ai strămoșilor morți, zugrăviți pe pereți în chip atât de cuvios. Ne văd chipurile sfioase ale florilor de pe pervaz. Ne aud pereții dilatați ca niște bureți, pregătiți să absoarbă tot.

...N-am vrut să o părăsesc. Nu am vrut să-i fac rău. Am vrut doar să fug. Să fug departe. Departe de gura ei lacomă care îmi sorbea viața cu fiecare sărutare. Departe de brațele ei care păreau că vor să îmi sfâșie pielea cu fiecare îmbrățișare. Departe de carnea ei albă în care mă cufundam ca într-o apă adâncă. Departe...

– ...Dar am iubit-o! țipă el. Am iubit-o. Aș da orice ca să o mai văd o dată. Așa cum era înainte.

Ridică ochii spre Basil, care îl privea oarecum mai blând.

– Aș da orice, zise Mark încet, să îi simt sărutările flămânde și îmbrățișările pătimașe. Acum *nu* mi-ar mai fi teamă. Acum aș primi-o așa cum era ea: dezlănțuită și teribilă ca o furtună, ca erupția unui vulcan ce se trezește după eternități de amorțeală...

Oftă.

Basil își trecu degetele, părintește, prin părul lui negru ce cădea buclat pe umeri.

– Ești sigur? Ești sigur că asta vrei?

– Vorbesc și eu, făcu Mark absent. Nimic nu o poate aduce înapoi. Am fost un prost.

Își luă capul în mâini.

– Uneori, ceea ce pare imposibil este la îndemână, zise Basil, cu un zâmbet viclean.

Mark tresări și îl privi atent.

– Ce spui, Părinte?

Liniștea era apăsătoare. Se auzea doar furtuna de afară.

– Vrei să spui că... Deci se poate! exclamă el. E adevărat! Poți învia morții. Știi vrăjile cele de demult, deții marile secrete ale lumii!...

Privirea îi alunecă pe copilul care zăcea într-un colț, ghemuit, ca o păpușă fără sfori. Zâmbetul care îi luminase pentru o clipă chipul păli. Se prăbuși înapoi pe scaun.

– Nu... Nu. Asta nu.

Începu iar să plângă. Tare, clocotitor.

Basil îl prinse de umăr și îl scutură cu putere.

– Vino-ți în fire, băiete. Ridică-te și vino cu mine.

Bătrânul ieși un moment, apoi reveni cu două mantii îmblănite. Și cu un sac, în care pusese un felinar și două cazmale.

– Haide, e timpul.

Mark nu înțelegea. Stătea prostit la locul lui, fără să se miște.

– Nu înțelegi? strigă Basil, scos din răbdări. Ea *nu* e moartă! E singură acolo, în criptă. Efectul licorii se pierde. Se va trezi în noaptea asta. Trebuie să o scoatem de-acolo sau *va fi* moartă, moartă cu adevărat, până mâine!

***

Furtuna se mai domolise. Ploua liniștit, fără vânt; apa forma pârâiașe care curgeau

repede la vale. Mark își strânse pelerina în jurul lui.

– Ce vreme păcătoasă, vorbi el.

– O vreme perfectă pentru a scula morții, glumi Basil. Hai, copile, degrabă. Nu e timp de pierdut. Fata nu are mult aer acolo... Dacă se trezește și vede unde se află, se va speria și va începe să se zbată... Se asfixiază înainte de a ajunge noi la ea.

Galopară în tăcere un timp. Deodată, Basil se opri și se lovi cu palma peste frunte.

– Dobitoc bătrân ce sunt, exclamă el. Am uitat.

Mark îl privi întrebător.

– Domnița Bianca va fi slăbită. Are nevoie de un întăritor. O gură de vin, o bucată de pâine...

Îi dădu sacul lui Mark.

– Ia-l și du-te. Aleargă la ea și scoate-o de-acolo. Eu trebuie să mă întorc, să iau ceva merinde pentru fată. Vin și eu în urma ta. Fugi!

Mark încuviință din cap și se depărtă în grabă.

„Dobitoc bătrân", mârâi Basil, în timp ce întorcea calul și se repezea înapoi spre peșteră. „Cum să uit *așa ceva.*" Intră vijelios în încăperile sale, smulse din mers o bucată de pânză albă, curată, și începu să împacheteze repede o bucată de pâine, niște brânză și o carafă de vin, când ceva îi atrase atenția. Un recipient de sticlă transparentă, în care lucea un lichid albicios. Îl luă în mână. Îl întoarse pe toate părțile, neîncrezător. Într-un sfârșit, îi scoase capacul și adulmecă. Avea un miros dulceag, amețitor. „Ce caută *asta* aici?..." Lăsă mâncarea neîmpachetată și începu să caute febril în toate părțile, aruncând obiecte, spărgând sticle și vărsând lichide de toate culorile. Nu găsea ceea ce căuta. La tâmple îi apărură broboane mari de sudoare. Se prăbuși pe un scaun cu capul în mâini, cu coatele pe lemnul mesei, gemând. „Nu se poate... *Nu se poate!*" Copilul îl privea rânjind, din celălalt capăt al încăperii. „Dumnezeule... Nu *din nou*! Mark!" Sări în sus și se avântă pe spinarea calului, înfigând adânc pintenii în burta lui. „Mark! Mark, oprește-te!"...

***

Felinarul răspândea o lumină slabă în cripta rece. Mark îl agăță de perete și privi în jur, căutând mormântul ei. Era liniște. Atâta liniște!... Tresări când cazmalele, sprijinite într-un echilibru precar, alunecară și căzură pe podea. Respiră adânc, pentru a-și potoli bătăile inimii, și cercetă cu atenție numele inscripționate în jur.

Râcâitul se auzea din spatele lui. Ca și cum cineva zgâria cu unghia în piatră. Tresări. Bianca! „Sunt aici, Bianca!" Lespedea care o acoperea era sculptată frumos, cu flori de iasomie ce încadrau chipul ei zâmbitor. Încercă să o urnească, dar era înțepenită. Râcâitul devenea tot mai insistent. *Nu e timp de pierdut. Fata nu are mult aer acolo.* Apucă una dintre cazmale și lovi baza capacului. „Rezistă, Bianca. Te scot imediat de acolo!"...

Începea să se urnească. Apucă lespedea și se opinti din toate puterile. Apoi, încă o dată. Și încă o dată. Când se opri să răsufle, văzu că reușise. Cu un chiot, se repezi să își scoată iubita din sicriu.

O mână ieși la iveală. Lungă, vânătă, cu unghiile zdrelite. Vru să o apuce, dar mâna se încleștă în gâtul lui. Era rece ca gheața. Mai rece decât gheața. Atunci, îi văzu chipul. Ochii. Era albă ca ceara, fără sânge în obraji. Cu ochii atât de goi. Atât de *morți*.

– Bianca, sunt eu...

Degetele ei se încleștară și mai tare.

– Iubito, gemu el stins.

– Te iubesc, zise vocea ei, vocea ei care nu mai avea nimic omenesc în ea. Te iubesc *până dincolo de moarte*...

– NU TE APROPIA DE EA, MARK! urlă Basil, năvălind în criptă cu ultimele puteri.

Chipul lui Mark deveni pământiu. Degetele ei se înfigeau tot mai adânc în gâtul lui, în timp ce ea scotea un sunet asemănător unui gâlgâit.

„Prea târziu. Oh, Doamne, prea târziu!"

Trupul lui Mark se prăbuși inert la pământ. Ea ieși din sicriu, albă și cu ochii goi, rânjind prostește. Basil privea fără a-i veni să creadă. „Prea târziu..." murmură din nou.

Bianca se apropia de el, cu mișcări întârziate.

– Pacea Umbrei fie asupra ta! strigă bătrânul, întinzând mâinile spre ea. Cadavrul se opri brusc și înțepeni, cu capul în jos, cu mâinile spânzurând pe lângă corp.

„Dulce prințesă”, suspină Basil. „Ce v-am făcut.” O prinse ușor de umeri și o dădu la o parte, lângă perete. „Iertați-mi îndrăzneala. Stați puțin aici.”

Mark zăcea pe jos, cu gâtul într-o poziție anormală. Îl săltă în spate și îl urcă în sicriu, apoi se opinti și trase capacul deasupra. Îl durea groaznic spatele când termină, și constată că, afară, începea să se lumineze. Privi spre Bianca. Stătea cuminte lângă perete, unde o așezase, se legăna ușor ca în somn și clipea rar. Părul castaniu o învăluia, lung și bogat, până la talie. Părea atât de micuță. Atât de fragilă. „Să n-aveți teamă, domniță. Am eu grijă de domnia-voastră.” Luă mantia îmblănită pe care o lepădase Mark și o așeză pe umerii fetei, apoi o prinse de braț și o conduse spre ieșire. „Să mergem, dulce domniță. Nu vă fie teamă. Ceilalți vă cred moartă. Veți fi moartă pentru ei, până când acest trup va fi iarbă, flori de iasomie, praf. Și atunci, veți pleca departe. Ca un abur în cerul albastru, ca apa în pământ. Departe... ”

Ieșiră încet, parcă plutind în lumina slabă ce își făcea loc, timidă, între pereții reci ai criptei. Mirosea vag a flori de iasomie.

Dadal Cristinel

Plăcerea gâtlejului

Se spune că de fapt ar fi fost patru magi. Doar că unul dintre ei s-ar fi despărțit de ceilalți undeva de-a lungul călătoriei lor, cuprins brusc de o pasiune nebună. S-ar fi abătut, spune legenda, pentru a găsi nici mai mult nici mai puțin decât rețeta rahatului, desertul savuros care i-a luat mințile la unul dintre popasuri. *Rahat Lokum,* așa cum îi zicea în persană, sau *Plăcerea Gâtlejului,* pe limba noastră, l-a umplut din prima secundă în care i s-a topit între fălci de un adaos de fericire nepământeană. Textura, moliciunea calculată, aroma desăvârșită despre care a descoperit mai apoi că poate fi întețită de felurite adăugiri precum trandafirul, arahidele, nuca sau zmeura, culorile blânde sub care se înfățișa privirii, de la galbenul uscat al apusurilor pe Drumul Mătăsii până la verdele sălbatic al copacilor din țările păgâne, copaci despre care auzise că nu se usucă niciodată – *la illahu ill'allah*, Unul este Allah – și roșul sfios al fecioarelor care petrec prima noapte în Serai, toate acestea l-au biruit într-o clipită și mințile i s-au orbit pentru călătoria pe care tocmai o făcea. Ar fi ajuns, chipurile, în cele din urmă și el în cetatea luminată de stea, în ziua în care pruncul căruia ar fi trebuit să îi aducă slavă era deja bărbat în toată firea și lua cina cu doisprezece dintre prietenii cei mai apropiați.

Trebuie să recunoaștem, ce-i drept, că Alessia habar nu avea de această nobilă legendă și nimic din suavele idealuri gastronomice de altă dată nu rezona în căpșorul ei mic și blond, pe măsură ce tăvălea bucățile mari de rahat prin zahăr pudră și le așeza geometric în colțul din dreapta al mesei. După ce termină această altminteri meticuloasă ispravă, trase în fața ei castronul mare și roșu, îl privi o clipă cu aerul sfios cu care preotul creștin se apropie de sfințitul potir și își suflecă mânecile adâncindu-și pumnii în materiile care vor deveni, prin minunată prefacere, aluat. Când termină de frământat era deja transpirată. Așa că își trecu dosul mâinii drepte peste frunte, adunând broboanele

strălucitoare, făcu apoi o cruce imaginară peste aluat și dădu castronul într-o parte, nu înainte de a-l acoperi cu un prosop.

Acum răsuflă ușurată, își trase scaunul sub ea. Se așeză cu coatele pe masă.

– *Ai luat o hotărâre?* întrebă sec Antonia.

Alexandra pufni cu dispreț și își drese glasul, fără a rosti, însă, nimic.

Alessia rămase în continuare cu coatele pe masă și capul închis între palme. Din camera alăturată televizorul turuia arogant prin gura unei tinere și mai mult ca sigur brunete – mai nou sunt la modă brunetele – reporterițe. Auzindu-o sporovăind, Alessia se întrebă a nu știu câta oară de ce vor toți reporterii să pară atât de afectați de știrea pe care tocmai o prezintă? Nu e ca și cum ar fi un moment marcant al propriei vieți. Nici pe departe. Bruneta, bunăoară – o considerăm în lipsa altor argumente brunetă în continuare – mai are un pic și urlă către camera de filmat, intrigată monstruos de faptul că o pacientă a dispărut în jurul orei 6 dimineața din secția de psihiatrie de la Alexandru Obregia. Ei și? Ce dacă a dispărut, se întreabă aproape zâmbind Alessia. Ca și cum i-ar răspunde, vocea brunetei descrie o fotografie care tocmai se lăfăie pe ecranul televizorului și atrage atenția celor care ar putea-o recunoaște pe pacienta care a rănit o asistentă și un gardian în drumul ei spre anonimat, cu un ciob provenit cel mai probabil de la o vază spartă. Da? Foarte bine, își zise Alessia și acum zâmbi de-a binelea. Ce căutau în drumul ei la ora aia? și se lăsă zguduită de un râs sănătos.

– *Bine, văd că te amuzi,* îi întrerupse Antonia gândurile. *A fost așa haioasă întrebarea mea? Sau prostească, poate?*

– Care întrebare?

– *Dacă ai luat o hotărâre, toanto! Și eu personal sunt convinsă că ai luat-o, la cum te știu! interveni Alexandra.*

– Ce vrei să spui prin asta... la cum mă știi?

– *Exact ce am spus. Așa cum te știu. O toantă, mai pe românește. Care a mai trecut de atâtea ori prin asta și nu a făcut niciodată nimic. Sunt absolut convinsă că și de data aceasta vei trece mai departe ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, vei înghiți în sec*

ori de câte ori vei vedea că îi sună telefonul și ori de câte ori îl vei vedea cum se parfumează înainte de a pleca, chipurile, la muncă, și gata! Pentru că așa ești tu, familia înainte de toate. De parcă asta mai e familie... o să susții, bineînțeles, că tot ce faci e de dragul copilului...

– *Hei!* Izbucni Alexandra acoperindu-și ilustrativ buzele cu degetul arătător. *Mai încet! Tudor nu trebuie să audă.*

În camera de alături, Tudor stătea întins pe canapea, cu capul sprijinit de umărul tatălui său, privind cu ochii limpezi la televizor. Iosif privea și el în același mod egal, deși era cu neputință să nu fi auzit discuția din bucătărie.

Alessia se ridică de la masă cu o expresie nepăsătoare, se duse în capătul celălalt al încăperii și se așeză pe vine în fața cuptorului. Lumina blândă a după-amiezii, filtrată de fereastra cu perdele albe, se amestecă acum cu razele de un galben saturat ce treceau dincoace de geamul cuptorului. Privea puiul care se rumenea înăuntru și imaginea era deformată de la atâta căldură. Ca atunci când era copil și se așeza cu obrazul lipit de asfalt într-o zi toridă, privind în depărtare la betonul încins care parcă pulsa. Pielița puiului tolănit pe grătar se umfla pe alocuri ca și cum animalul ar fi păstrat încă un soi de respirație uniformă. În clipa când o bucată de carne se umflă și se desprinse apoi în două, simți un soi de excitație interioară pe care numai priveliștea unei mese bogate i-o poate oferi. Ca atunci când făcea o prostie, și după ce îi dădea o bătaie soră cu moartea, mama ei obișnuia de fiecare dată să întindă o masă copioasă, cu măsline marinate în ulei și vin alb, legume umplute cu brânză de capră din cea mai fină, salamuri de oaie și vită aruncate în exces pe platouri de lemn, caşcaval batjocorit cu piper, salată de pește afumat cu ceapă călită și în mijloc, întotdeauna în mijloc, un pui întreg aburind și rumen, ca un staroste la predica de duminică.

– Puiul nu mai are mult! O să fie o masă bună! avu impresia că rostește în gând.

– *Iubita, tu te auzi ce spui?*

– *De fapt, cred că întrebarea corectă ar fi dacă se aude ce nu spune.*

– *Serios, acuma. Dacă tot ne-ai chemat, vorbește cu noi. Ce vrei să faci?*

Alessia se ridică satisfăcută din fața cuptorului, reveni la masă și răsturnă aluatul din castron. Începu să îl întindă blând, fără grabă, cu gesturi largi și delicate. Apoi răspunse.

– Nu am să fac nimic!

– Ei poftim! Bravo. Exact ce spuneam – o toantă!

– Cum adică, iubita, nu ai să faci nimic?! Bine... Și atunci...

– Eu... nu am să fac nimic!

Și continuă după o scurtă pauză.

– El va trebui să facă totul!

– Oh, da! Nu te supăra pe mine, dar dacă tu crezi că îl va lovi subit remușcarea pe drăguțul de Iosif al tău și se va transforma peste noapte în bărbățelul-face-tot... ei bine, s-ar putea să ai o mică mare surpriză. și pufni iarăși cu aplomb. *Doamne ferește, viața bate filmul în familia Anghel. Fătucă, tu chiar trăiești pe altă lume...*

– Ascultă! O reduse Alessia la tăcere pe un ton grav. Ascultă, numai. Am să îl confrunt.

Și savură cuvintele acestea preț de câteva momente, împreună cu expresiile lor de uimire amestecate cu respect proaspăt redescoperit.

– De data aceasta am să îl confrunt, continuă pe măsură ce aluatul din fața ei se subția din ce în ce mai mult, până ce ajunse ca un petec de cearceaf rânced și pufos. No more goodie good Alessia! De data aceasta nu am să mai tac și să mai uit. De data aceasta nu am să mă mai prefac că nimic nu s-a întâmplat, că poate de fapt doar mi s-a părut, ca de fapt nu a fost nimic, că sunt oarbă, surdă și proastă!

Aceste ultime cuvinte le rostise tare și isteric, așa că se rostogoliră peste masă ca niște condimente crude. În sufragerie, nici Iosif și nici Tudor nu avură nicio reacție în timp ce pe ecranul televizorului trona o hartă presărată cu temperaturi și promisiuni de cod galben. Pe banda roșie de jos, bineînțeles, cu scris alb, se derula un text insistent care solicita populației orice informație ce ar putea fi de folos, despre pacienta de la Obregia.

Alessia trase adânc aer în piept și continuă mai domol.

– De data aceasta am să mă duc frumușel la el și am să-i spun tot. Nu numai de ultima. Ooo, nu! Am să-i spun că deși am încercat, nu am putut să uit nici de celelalte, pentru că Da! Știu și de celelalte, și oricât de mult am încercat să mi le scot din cap nu am reușit. Am să-i spun că am știut întotdeauna, și că nu mai suport. Că nu mai pot să stau deoparte și să îl privesc. Că trebuie să fie, măcar în al doișpelea ceas bărbat, și să aleagă.

– Poftim? Se trezi dintr-odată Antonia. Cum adică să aleagă? EL să aleagă?

– Da! Rosti liniștit Alessia. EL va trebui să aleagă. Ori încearcă el să facă ce nu am reușit eu, adică să uite de toate, pentru totdeauna, și să trăiască în familia pe care o are ori – apucă foița de aluat ca și cum ar fi cules un fluture mort de pe covor – să rămână cu ele, din partea mea, de unul singur! Dar să spună!

Tăcerea ce urmă fu sfâșiată numai de sunetul aluatului răsturnat pe partea cealaltă și lipindu-se cavernos ca o îmbrățișare între doi pensionari, de masă.

– Dar să spună. Rosti din nou cu vocea gâtuită și își acoperii ochii care începuseră să lăcrimeze.

– Până una, alta, iubita – și Antonia rosti acest cuvânt pe tonul afectat al celeilalte – nu știu cum să-și spun dar tu ești prima și singura care deja plânge.

– Hei, termină și tu odată! Spuse nervoasă Alexandra și se feri să mai adauge ceva pentru simplul motiv că nu știa ce.

Alessia sughița și simțea gustul sărat al lacrimilor care i se scurgeau pe sub palme, peste obraz și adormeau între buze. Aici le trăgea înăuntru cu limba, tulburată de senzația ciudată care o stăpânea. Se vedea din nou fetiță, cu șorțul albastru încă murdar de sânge, cu pielea usturând de la urmele lungi de curea, urme hidoase ca niște zâmbete sculptate în carne, apropiindu-se sfioasă de ușa sufrageriei. Băga capul înăuntru la îndemnul blând al maicii sale și privirea se hrănea parcă din masa acoperită cu mileurile albe. Saliva. Privea și saliva. Și cu gura încă plină de lacrimi, saliva și lacrimile se amestecau sub limba ei cu apa aceea pofticioasă și privirea mamei ei era ciudată ca un manual de spovedanie. Știa că o bătuse iar mult prea rău, ea însăși simțea încă fierbințeala cărnii bruscate pe sub șorț și pe sub chiloțeii de bumbac, își auzea – cu simțul acela tulbure care se activează numai

când carnea urlă – pulpele zvâcnind și bumbii din piept tremurând și aleile vinete din pielea de pe spate umplându-se de furnicături, și toate acestea, într-un mod nefiresc, o făceau să îi fie și mai poftă. Se uita la farfuriile și castroanele pline de pe masă și își îmbrățișa mama din priviri ca și cum acesta ar fi pactul lor secret, legământul ciudat consfințit prin sos de iaurt cu usturoi.

Înghițindu-și lacrimile, luă un șervețel cu care își șterse mucii și respiră adânc. Deschise ochii mari căpătând expresia aceea inconfundabilă a celor care tocmai au plâns și au impresia că pot pune capăt inundând ochii cu lumină.

– Trebuie să o fac, spuse ca pentru sine. Trebuie, altfel totul a fost de prisos. Și din partea lui și din partea mea. Tudor o merită.

Și pronunțând numele copilului întoarse instinctiv privirea către ușa întredeschisă care dădea în sufragerie. Iosif și Tudor priveau în continuare știrile și nicio emoție nu se năștea pe chipurile lor liniștite. E ca și cum în lumea lor nu existau decât știrile și vocea agasantă a reporteriței brunete care apărea la răstimpuri cu vești noi, totul învăluit în lumina albăstruie pe care televizorul o arunca pe covor. Nimic din tulburarea și zbuciumul din bucătărie. Nimic în ochii copilului care să dea de gol faptul că ar fi conștient de ceva, poate de faptul că dincolo se discută despre tatăl său și că rezultatul discuției poate însemna, indiferent de variantă, o viață nouă pentru el. Nimic. Cu capul plecat în continuare pe umărul lui Iosif, cu pletele roșcate alunecând pe puloverul împletit al acestuia, mânuțele adunate în poală și picioarele strânse într-o parte. Un singur lucru poate se citește în privirea lor – foame.

Poate că dorm, își spune Alessia în gând, privind în continuare spre ușă. Poate că dorm amândoi și când se vor trezi vor mânca din tot ceea ce am pregătit, câte puțin ca să poată gusta din toate, și ne vom privi în ochi, toți trei, rând pe rând, și atunci când voi da cu ochii de Iosif el va înțelege tot. Poate că va lăcrima și Tudor va întreba ce se întâmplă. Vom râde amândoi ca doi proști și el va spune că e de la sosul de ardei iute cu prea mult piper. Numai că eu voi ști, și el va ști, că de fapt nu este de la sos. Că îi pare rău și că își cere iertare. Și totul va fi ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Și vom fi fericiți.

– *Cred că e timpul să bagi și cornulețele, iubita!*

Alexandra avea dreptate. Totul era gata. Scoase puiul din cuptor și îl așeză pe un vas plat de lemn. Unse pielea crocantă cu o pensulă înmuiată în zeama de lămâie cu oregano, și îl lăsă pe marginea mesei.

Tăie aluatul subțiat în pătrățele egale și începu să pună în mijlocul fiecăruia câte o bucată de rahat.

– Un singur lucru îmi doresc, spuse împăturind primul cornuleț și așezându-l delicat în tava nouă unsă cu margarină.

– *Lasă-mă să ghicesc,* începu Antonia. *Să te ia în brațe și să te ceară încă o dată de nevastă!*

– Nu! Continuă nepăsătoare Alessia. Să îl doară!

Vorbea calmă ca o gospodină care se întreabă dacă nu cumva mai trebuie sare.

– Să îl doară așa cum m-a durut și pe mine. Dar să îl doară pentru totdeauna! De fiecare dată când mă privește să își amintească de faptul că știu. Să tremure de durere de fiecare dată când se culcă lângă mine, să suspine și să plângă la gândul că eu am știut tot timpul și totuși am ales să rămân lângă el.

Privi satisfăcută tava neagră de alături, pe care cornulețele așezate pe trei rânduri paralele străluceau ca o ninsoare diformă pe cărbune. Apucă tava cu amândouă mâinile și se îndreptă spre cuptorul încă încins. Îl deschise și dogoarea o lovi sub bărbie ca o eșarfă încinsă. Băgă cornulețele înăuntru și închise la loc.

– Ei bine, vor fi și astea gata, numai bine la sfârșit.

Întâi a învăluit-o parfumul, aroma aceea pe care nu o va uita niciodată, de haine proaspăt spălate – veșnic proaspăt spălate – și piele încărunțită scăldată în apă de lavandă. Se întoarse spre ușă așteptând să o vadă însă nu era nimeni în prag. De dincolo, în schimb, se auzi o voce râncedă ca o soprană mestecând boabe de cafea.

– Alessia? Alessia, mamă, ai făcut un lucru rău!

Da, știa că făcuse un lucru rău dar... nimic nu era încă pierdut cu totul. Atâta timp cât masa era plină și puiul – magicul, divinul pui fără de care nicio pedeapsă nu era

ispășită cu adevărat – se tolănea aburind pe fundul de lemn, nimic nu era încă pierdut cu adevărat.

– Alessia, iubita, vino să mâncăm! Mi-e foame, scumpa!

Începu să lăcrimeze fără ca să aibă timp să conștientizeze aceasta. Avea din nou privirea fetiței cu șorțuleț albastru de altă dată. Se uită de jur împrejur dar scaunele goale din jurul mesei tăceau. Și perdelele albe și lumina blândă de toamnă și vasele sclipind pe uscător, toate tăceau. Antonia și Alexandra nu mai erau aici să o ajute.

Ea suspina și își freca mâinile. În același timp, începu să saliveze și redescoperea acea senzație de lacrimi amestecate cu apa din gură.

– Alessia, iubita! De ce nu-mi dai să mănânc?

Își șterse ochii și apucă puiul.

– Vin, mama, vin acuma!

Știa că făcuse ceva rău. Oh, da! Ceva cu adevărat rău! Dar zâmbea. Dacă masa era bună, mai era încă o șansă.

Intră în sufragerie și așeză puiul în mijlocul mesei, în locul care i se cuvenea. Ridică frunte lui Tudor și îi așeză pletele roșcate într-o parte. Atârnă câte un ștergar la gâtul celor doi bărbați din viața ei și se așeză și ea pe canapea. Luă ciobul mânjit și tăie câteva felii de pâine. Miezul gălbui și pufos se impregnă imediat în sânge.

În clipa în care ușa apartamentului se lipi de perete în cel mai brutal mod în care fusese vreodată deschisă, primul polițist care intră se putu stăpâni numai două sau poate trei secunde, apoi vomă toată cafeaua din ultima săptămână. Cel de-al doilea veni din urmă și reuși să își acopere gura și nasul la timp.

Gâturile sfârtecate ale lui Iosif și Tudor formau împreună un zâmbet grotesc. Și în ochii lor sticloși nu se citea decât foamea.

Ea mestecă tacticos până înghiți o halcă fragedă de pui aburind, apoi zâmbi.

– Am făcut un lucru rău... Știu! Dar poftiți la masă, e de ajuns pentru toți!

Oliviu Crâznic

Însângerată, luna

Această povestire a apărut în antologia „Balaurul și miorița”,
editura Eagle Publishing House, 2011

Când noaptea fâlfâie greoaie pe codru și strigile încep să vâneze șobolanii vâscoși, mă trezesc ca din amorțeală și ies la plimbare. Mă mișc greu sprijinindu-mă de copaci, și deși anii au trecut ca și viața și visul, îmi e totul proaspăt în amintire. Trec pe lângă helești mâlos în care a intrat pentru ultima oară, pe lângă luminișul rotund ca un ochi de la marginea pădurii unde se ivea să ne cheme, și privesc din depărtare clădirea părăginită și urât mirositoare a fortului părăsit, pe care cresc iedera și buruienile bolnave. Uneori mă avânt într-acolo șovăitor, dar renunț de obicei la jumătatea drumului. Ca beat și bolnav mă întorc spre răcoarea pădurii și a apei, și de cele mai multe ori mă așez pe o piatră. Sper *(mă tem?...)* că într-una din nopți am să o întâlnesc pe fata care mi-a luat inima, sper, *mă tem*, că am să o întâlnesc pe *ea.*

Acum foarte multă vreme, venisem în Transilvania cu afaceri. Călătorisem de la Bistrița cu trăsura, și planul inițial era să cumpăr un cal de la Fortul Omului Mort, dincolo de pasul Vâlcan, unde aveam scrisori de acreditare pentru căpitanul Morphis. Românii opuseseră o rezistență sălbatică, dar regiunea era acum în mâinile trupelor imperiale, și tensiunea dintre localnici și ocupatori făcea călătoria deosebit de periculoasă. Mă înarmasem cât de bine putusem și încercasem să găsesc un tovarăș de călătorie, din nefericire tot ce putusem obține era să mă întâlnesc la Fort cu un asociat de-al meu din Cluj, un oarecare maghiar pe nume Ganaz. Împreună urma să trecem Valea Lupului și să ridicăm o sumă de la evrei, după care, din nou, trebuia să mă întorc singur.

Neimplicat în politica Imperiului și venind des în Transilvania și Valahia cu diverse treburi financiare, aveam relații destul de bune cu locuitorii acestor meleaguri,

cărora le vorbeam, destul de bine, limba. Dar se putea întâmpla oricând să nimeresc într-o ciocnire, și la mânie, localnicii nu mai știau de nimic. Uneori pârjoleau totul pe distanțe uriașe și calul murea de foame sub tine, iar fântânile erau otrăvite și nu puteai decât să speri că Domnul va trimite o ploaie ca să scapi.

Nu trimitea întotdeauna.

Iar pe marginile drumurilor imperiale, găseai de multe ori cadavre eviscerate atârnate în pari, și erau de bărbați majoritatea, dar nu toate.

Am ajuns la Fortul Omului Mort într-o seară răcoroasă de iulie, răcoroasă din cauza muntelui și a râurilor care curgeau în apropiere cu șopot straniu și trist. Pe drum, tovarășii mei din trăsură vorbeau de atacuri organizate de localnici și de represiunea austriacă, și toți erau supărați și îngrijorați și nemulțumiți. Nu mai primisem nicio veste de la Ganaz, așa că dacă nu îl găseam la fort, trebuia să îl aștept acolo.

Clădirea fusese ridicată la distanță de marginea pădurii, atât cât o permitea relieful. Meterezele erau groase și se înălțau maiestuoase și amenințătoare în beznă, iar luna nu răzbătea prin norii groși și negri care acopereau orizontul. Fortul, neobișnuit de tăcut, nu dădea deloc senzația unei așezări pline de viață, fie ea chiar și una aflată în așteptare atentă. Dimpotrivă, aș fi putut crede că era pustie. Au trecut minute bune de lovit regulat în lemnul de frasin al porții, și o undă de teamă că aș fi singur pe meleagurile acelea cumplite îmi străbătu mintea și șira spinării până când ușa cea grea se deschise, și fețe întunecate și neprietenoase mă priviră fără o vorbă, făcându-mi un semn să intru și conducându-mă la căpitan.

Figura lui Morphis era una aspră de ofițer, acoperită de cicatrici și de riduri. Uniforma îi era neîngrijită. Sabia lungă o ținea pe masă, dar am văzut rugină pe lamă și m-am mirat. Nimic nu amintea de ordinea imperială. Nu a scos vreun cuvânt cât mi-a citit scrisorile de recomandare, apoi mi le-a înapoiat cu o grimasă și mi-a spus că sunt liber să rămân dacă vreau. Ganaz nu venise și nici nu avea să vină. Transilvănenii colcăiau în pădure, ucigând toți călătorii străini. Mai mult ca sigur tovarășii mei de drum ospătau deja corbii.

Înfiorat, l-am întrebat dacă nu poate trimite oameni să îi ajute, și a ridicat din umeri. Nu am mai zis nimic. Mi-a dat o cameră murdară și neîntreținută și m-am aruncat pe un pat de lemn cu armele la îndemână și zăvorând ușa cu grijă, întrebându-mă în gând ce aș avea de făcut.

De oboseală, am adormit.

Somnul mi-a fost greu și fără de vise, ca somnul de mort, dar undeva după miezul nopții m-am trezit dintr-odată, și pe fereastra zăbrelită a camerei am văzut luna palidă ivită din nouri, și ca o dungă de sânge pe suprafața ei alburie.

M-am ridicat în picioare.

Greu de explicat ce s-a petrecut pe urmă, căci mă simțeam pe jumătate adormit. Ceva ca o atracție puternică și fluidă curgea prin mine, și am deschis ușa dintr-un impuls irezistibil, urcând alene pe meterez. Îmi spuneam că ieșisem la aer sau poate să văd ce e cu luna mai de aproape, dar de fapt era ceva peste puterile mele, și cumva simțeam că e ceva diabolic și rău.

Pe metereze nu eram singur. Doi servitori români se aflau acolo. Priveau cerul și șușoteau, și când m-au văzut m-au privit cu îngrijorare. Dar eu nu le-am dat atenție și nu mă mai uitam la lună sau la ei, ci doar la fata care se ivise la marginea pădurii.

Nicicând nu mai văzusem sau visasem o asemenea frumusețe, o atât de perfectă îmbinare a trăsăturilor ei zeiești. Era ca și cum Afrodita coborâse din mituri. Părul îi era o cascadă strălucitoare și blondă, iar ochii ca smaraldul lichid. Trupul îi era numai unduire și forme. Purta doar o mantie de purpură catifelată și podoabe străvechi și minuțios lucrate, dar cumva nu părea necuviincioasă. Îi vedeam de la distanță buzele roșii și pline și brățara de aur de pe glezna delicată, vedeam chiar genele tremurând irezistibil peste adâncul ochilor mari, unghiile lungi și vopsite cu aceeași culoare purpurie care semăna cu nuanța observată ceva mai devreme pe astrul cadaveric al nopții. Pielea îi era albă ca marmura și corpul – un templu.

Fascinația mă copleșea.

Am privit-o *minute* cum stătea nemișcată între verdele întunecat al copacilor, cu

mintea, sufletul și inima amestecate de beția simțurilor bolnave și trupul tremurând de dorință ca și de friguri. Nu mă puteam gândi decât să o iau în brațe și să o cer în căsătorie. În clipa aceea mi-aș fi dat viața ca să îi pun inelul pe deget, și nu îmi păsa dacă era o localnică sau cineva de la fort. Voiam doar să fie a mea și să o duc de acolo.

Cei doi localnici se uitau la mine cu spaimă.

– Cine este?... am întrebat, arătând cu mâna tremurândă spre lizieră.

Fețele românilor erau albe.

– O vedeți?... întrebă unul din ei.

L-am privit cu mare nedumerire.

– E Fiica Lunii, spuse celălalt. Nu vă uitați la *ea*... altfel o să vă fure inima.

Știam destul de bine limba valahă, dar felul în care a pronunțat *ea* mi s-a părut ciudat, încât aproape că nu am recunoscut cuvântul. Și amândoi erau îngroziți.

– Ce vreți să spuneți?... am întrebat încruntat. Cum adică, dacă o văd?... Și ce e aia, *Fiica Lunii*?...

– Noi nu o vedem, spuse încet unul dintre localnici.

L-am privit buimăcit. Ce era asta?... Oare își băteau joc de mine?...

Dar fețele lor arătau *rău*.

– E chiar *acolo*, am spus indicând spre pădure, dar într-adevăr nu mai era nimeni. Dispăruse când întorsesem capul, dispăruse și nuanța sângerie din lună, iar eu mă uitam prostește spre copacii verde-închis între care văzusem zeița. Și cei doi transilvăneni priveau către mine cu frică.

M-am întors furios pe călcâie și am coborât meterezul, decis să lămuresc problema cât voi putea de devreme dimineață. De fapt, aș fi vrut să o fac chiar atunci, dar nu puteam să îl trezesc la ora aceea pe căpitanul Morphis.

M-am plimbat cu frenezie pe ziduri, în speranța că fata se va ivi din nou, dar nu mai era nicăieri, iar luna arăta normală. Pe măsură ce orele reci ale nopții treceau și zorii erau aproape, m-am gândit la absurdul vedeniei, la ce șanse ar fi fost ca o fată frumoasă și goală să se afle în pădure singură noaptea, și m-am întrebat dacă eram nebun.

Dar localnicii nu negaseră că era acolo. Spuseseră doar că nu puteau să o *vadă*.

Căpitanul mă primi fără entuziasm chiar în zori, și un bătrân cu părul scurt și albit se afla cu el în încăpere. Mi-a fost prezentat ca doctorul Klaus. Mă ascultară cu atenție, căpitanul strângând din dinți, doctorul clătinând îngrijorat capul. Spre finalul relatării, știam deja că mă vor crede dement, așa că am fost întrutotul surprins când l-am auzit pe ofițer rostind cuvintele:

– Știam că a fost aici. A dispărut străjerul azi-noapte.

Parcă mă lovise puternic în creștet.

– *Fiica Lunii*?... am bâiguit.

Doctorul Klaus ridică din umeri.

– Vine aproape întotdeauna. Stă la lizieră și cheamă cu mișcările corpului, uneori și șoptește. Mulți merg. Câțiva rezistă. Oricum ar fi, ia din noi.

Nu-mi venea să îmi cred urechilor.

– Vreți să spuneți că e o localnică?... Atrage oameni, pentru ca tovarășii ei să îi ucidă?...

Ipoteza era absurdă. Era atât de frumoasă!...

– Nu, spuse Morphis. *Atrage și localnici.*

Eram complet năucit.

– Căpitane..., am șoptit. Ce Dumnezeu se întâmplă?...

Ofițerul își feri privirea.

– Încă nu știm. Știm doar că vine acolo, și unii bărbați se duc după ea. Nu se mai întoarce niciunul, desigur.

– Am încercat să o vânăm, zise Klaus. Nu reușim să o găsim niciodată. Dar câte unul din grup dispare, sau găsim pe cineva lipsă când ne întoarcem la fort. Într-un fel sau altul... îi ucide. Într-un fel sau altul... ne va ucide pe toți.

– Doamne Dumnezeule mare, am spus șoptit.

– Vom abandona fortul, adăugă Morphis. Dar acum este imposibil. Suntem încercuiți. Așa că nu putem decât să așteptăm... Și să privim cum ne ia oamenii.

– Dar dacă știu ce îi așteaptă... de ce se duc?...

– Și tu știi ce te așteaptă. Tu nu te-ai duce?...

Am refuzat să răspund. Am refuzat și să gândesc răspunsul.

– Tot ce putem face e să stăm departe de zid și să nu privim afară. De asemenea, stăm grupați, pentru a ne feri unii pe alții. Dar nu putem sta toți la un loc... căci ne e frică să o lăsăm nesupravegheată cu totul. Ne temem că ar putea încerca să intre.

Mi se zbârlise părul în cap și inima îmi tremura de groază.

– Dar dacă... am încercat, dacă localnicii dispăruți sunt de fapt oamenii ei, fugiți de aici și rămași alături de complici?... Toată treaba asta cu *Fiica Lunii*... poate nu voiau decât să bage groaza în voi!...

– Au reușit, spuse mohorât Klaus. Dar dacă e o fată ca toate celelalte, de ce o văd doar unii?...

Nu aveam niciun răspuns. Întrebarea rămase în aer.

– Nu putem decât să lăsăm multe gărzi treze în curte, care să vegheze ca ea să rămână acolo, și ca niciunul dintre noi să nu plece cumva. Dormim puțin. Suntem la capătul puterilor. Și oricât ne străduim, tot mai e câte unul care pleacă.

– Și nu aveți nicio soluție?...

– Doar ne rugăm.

M-am rugat și eu în ziua aceea și m-am ferit de ziduri și nopțile au trecut, iar oamenii continuau să dispară. Așteptam sosirea trupelor imperiale care să ne despresureze, și între timp i-am pierdut pe cei doi localnici care mă avertizaseră, și într-o noapte cu lună însângerată l-am pierdut și pe doctorul Klaus.

Și, când mai eram numai trei oameni, l-am pierdut și pe căpitanul Morphis.

Trecuseră săptămâni de când o văzusem dar încă o mai purtam în carne, cu dulceața trupului ei revenindu-mi noapte de noapte în vis. Însă mă simțeam mai puternic. Și în dimineața acelei zile, am hotărât să îmi încerc norocul de unul singur căci ceilalți refuzaseră să plece, și am decis să trec de împresurare sau să mor încercând.

Am plecat în zori și am lăsat la fort un om singur.

Nu aveam cal și m-am grăbit cât am putut, dar eram obosit și nu cunoșteam regiunea. Am dat de două ori peste pâlcuri răzlețe de localnici înarmați, și am reușit să mă ascund cu spada în mână și să îi urmăresc din ochi cum trec cu ochii aprinși, spionând de la depărtare fortul. Nu păreau fericiți ci bolnavi, și ceva lăuntric îmi spunea că și ei pierdeau oameni.

Apoi seara a fost aproape.

Mă îndepărtasem destul de mult, și puteam spera că *Fiica Lunii* rămăsese în urmă. Dar nu și în gândurile și dorințele mele. Fără să vreau, parcă încetinisem pasul, parcă ceva mă împiedica să înaintez, mă îndemna să adorm și să aștept luna, și numai cu mari eforturi reușeam să continui să merg.

Reușeam totuși.

Apoi luna s-a ivit pe cer cu aceeași nuanță de roșu și eu eram lângă un helești, și mă oprisem și priveam în gol și ea era desigur acolo.

Era scufundată până la genunchi în apă, deși apa părea mai adâncă, și imaginea ei era ca de înger ceresc. Vântul blând și răcoros al pădurii îi făcea mantia să tremure în jurul trupului fermecător, și buzele și genele mă chemau să intru în apă.

Am scos pumnalul și am intrat.

Pe măsură ce pășeam și mă apropiam de ea, de picioarele mele tremurânde se loveau trupurile moi ale celor care dispăruseră și al căror sânge colora apa, în vreme ce se rostogoleau cu ochii holbați și pieptul desfăcut și *gol*, împinși de colo-colo de valuri. Și tot cu pieptul desfăcut și gol se lovi de picioarele mele cadavrul căpitanului Morphis.

*Nu vă uitați la **ia**... altfel o să vă fure inima.*

Ia. Nu ***ea***. Asta spusese localnicul. Și, într-adevăr, fata lua inimi.

Am ridicat pumnalul și mantia îi alunecă de pe umeri și am scăpat arma când zeița mă îmbrățișă caldă și goală și îmi șopti vorbe vrăjite la ureche. Șocul veni totuși abia simțit, și când se trase în spate zâmbind eu am rămas clătinat pe picioare, cu cadavrele putrezite și moi lovindu-mi-se lin de genunchi.

În mâna cu unghiile delicate și lungi, *ia* ținea o inimă însângerată și roșie care

bătea încă.

Raluca Băceanu

Uscătivul

Spre un anumit punct al vieții, pentru fiecare dintre noi, lumea devine normală și nu o mai punem sub semnul întrebării, ca în anii tinereții, ci acceptăm și lăsăm lucrurile, oricare ar fi ele, pe seama destinului sau a naturii... singurele ce ne mai pun însă cu adevărat pe gânduri fiind, totuși, coincidențele. Tindem să le acordăm importanță, când, de fapt, nu sunt nimic altceva decât înșiruiri inconștiente de evenimente, sau, cum îmi place mie să le numesc, întâmplări...

În cele ce urmează am de gând să împărtășesc cu voi ceva ce mi-a spulberat anumite convingeri, și anume că, unele întâmplări se petrec fără niciun motiv real. Vă invit să parcurgeți alături de mine niște amintiri cărora mă voi strădui pe cât posibil să le redau iar viață în așa fel încât totul să vă pară și vouă la fel de... de... în sfârșit, să-i dăm drumul. Vă veți convinge voi pe parcurs...

Iarna își intra în drepturi, cu adevărat, exact în acea zi de ianuarie. Dimineața mă îndreptam, ca de obicei, spre centrul orașului. Același drum, zi de zi, de ani de zile.

Plecasem mai devreme de acasă de teamă că, poate, zăpada îmi va îngreuna drumul. Dar mă înșelasem, ba chiar ajunsesem mai devreme, la ora 7:20, la Piața Rosetti.

Așteptând ca mașinile să se oprească, alături de alți trecători la fel de nerăbdători ca și mine, am privit cu atenție cerul încă întunecat. Copacii înghețaseră într-o plecăciune sub greutatea zăpezii ce nu urma să se topească prea curând. Felul lor chircit și zgribulit de a sta m-a înfrigurat și mai mult. Am respirat în fularul meu mai rapid decât ar fi trebuit, încercând să îmi încălzesc gura ce părea că pierduse lupta împotriva frigului. Sărutul înghețat al iernii pe buzele mele întredeschise – în timp ce contemplam natura care pe bună dreptate putea fi socotită moartă – fusese mult prea mult pentru mine, așa că am hotărât să nu îmi mai scot capul din fular.

Am traversat automat strada când am văzut că și ceilalți trecători o fac, nepăsându-mi dacă semaforul era într-adevăr verde sau nu. Eram prea încântată de zgomotul pe care îl scoteau cizmele mele pe zăpadă. Îmi trosnea sub picioare cu un zgomot inconfundabil, dar primit cu atâta plăcere de urechile mele. Îmi fusese dor de iarnă, realizam eu, chiar dacă picioarele deja îmi înghețaseră în încălțămintea subțire.

Traversasem strada, și tocmai ce treceam pe lângă Poștă, când mi-am ridicat capul la fix încât să evit un bărbat care trecea pe lângă mine, probabil prins și el în niște banale gânduri efemere.

Deși îl privisem poate pentru o fracțiune de secundă, ceva la el mi-a atras atenția. Probabil faptul că deși era un bărbat la vreo 55-60 de ani, era uscățiv, dar nu în felul acela ce îți inspiră milă, fiindcă deși slab, mergea foarte drept, sigur pe fiecare pas pe care îl făcea, cu toate că sub zăpadă se afla un strat de polei. În plus de asta, felul cum era îmbrăcat mi se părea dacă nu ciudat, cel puțin caraghios, fiindcă avea o haină neagră destul de subțire pentru frigul de afară. Iar chipul, ei bine, chipul îmi părea cu adevărat bizar. Trăsăturile bărbatului nu aveau nimic în comun una cu cealaltă: avea niște ochi mici, însă căscați a mirare, pe care eu în urma unui gând tâmpit, mi-i imaginasem incapabili să clipească, iar nasul era perfect drept și îngust, dar pe fața alungită și suptă a lui, părea prea lung și chiar ușor strâmb, iar gura, dacă ai fi văzut-o doar pe ea, ignorând restul trăsăturilor, ar fi părut subțire, în trăsăturile feței devenind însă aproape inexistentă. Probabil de vină era și mustața scurtă ce desena un contur gros deasupra gurii, aproape unind-o cu nasul. Ce mi s-a părut iar neobișnuit la mustață era că aceasta se închidea la culoare spre mijloc, ca și cum centrul ei ar fi fost desenat cu cărbune. Urcând puțin privirea, fiindcă bărbatul stătea drept și mai era și înalt, am remarcat o bască neagră pusă neglijent pe cap și care cu siguranță nu îi ținea de cald decât pe vârful scăfârliei, care, îmi spunea instinctul, era cheală fiindcă și perciunii ce ieșeau din bască erau cam rari și atât de albi, încât ai fi spus că sunt doar niște fulgi timizi de zăpadă ce reușiseră se ajungă să se lipească pe tâmplele lui. În ciuda îmbrăcămintii lui subțiri, am văzut că avea la gât aranjat într-un mod elegant un fular negru-negru. Atunci mi-am dat seama ce mi se păruse

ciudat la om: faptul că deși ningea tare afară, hainele lui negre nu erau deloc atinse de fulgi, ca și cum apăruse de nicăieri.

Straniu, dar am trecut peste imaginea bărbatului, revenind la gândurile mele.

Ziua, ca mai toate cele de dinaintea ei, a trecut insesizabil, fără să creeze vreo amintire demnă de păstrat în mintea și așa ocupată de mizeriile vieții.

A doua zi, la fel de friguroasă ca și precedenta, nu părea să difere cu nimic față de celelalte scurse până atunci.

Am ieșit din casă la aceeași oră ca și ieri, doar că de data asta, troleibuzul cu care veneam spre Piața Rosetti a avut o mică întârziere. La 7:30 ieșeam din troleibuz, luptându-mă cu vântul.

Cu mâinile adânc înfipte în buzunarele cojocului, cu nasul băgat în fularul de lână, m-am luptat vitejește cu zăpada. Mergând ca și teleghidată, mi-am ridicat privirea involuntar, exact când treceam pe lângă Poștă și am văzut același bărbat, îmbrăcat la fel, având aceeași privire fixă spre un punct anume din raza sa vizuală. Exact în același loc, la aceeași cotitură! Ai zice, în mod normal, „Vai, ce coincidență ciudată!" Cu toate astea, am decis să ignor ceea ce alți oameni ar fi privit, poate, precum un semn din partea sorții. Prostii, mă consideram o persoană mult prea rațională ca să cred în astfel de interpretări. Întotdeauna există o explicație logică pentru aceste întâmplări care nu au absolut niciun conținut real sau premeditat.

Așa că am râs în sinea mea, mergând mai departe, afundându-mă și mai mult în gândurile mele de toate zilele, din care nu rămâne, de obicei, chiar nimic, întrucât le reiau mereu și mereu, acestea ținându-mi companie ori de câte ori am nevoie.

Am privit însă cu mai multă atenție drumul pe care îl făceam zilnic, minunându-mă cu fiecare pas făcut de cât de frumos se așeza zăpada peste întreg peisajul din fața mea. Copacii păreau și mai cocoșați decât ieri, mai servili față de iarnă, ca și cum îi acordau un respect mult prea greu de suportat. Zăpada era călăul iernii, iar vântul aspru, sfătuitorul ei, astfel încât nicio ființă ce se mișcă nu ar fi putut scăpa, fie de frig, fie de nea. Peisajul îmi părea minunat, deși, în suflet, purtam o teamă nejustificată în fața

albului nesfârșit ce tot cădea din văzduh, cernut parcă de o plasă atât de fină, încât nu ai fi zis că se poate depune atât de gros pe pământul înghețat.

Am rămas uimită de propriile constatări. Chiar înainte să intru în clădirea blestemată ce mă aștepta aproape ca în fiecare zi să îi păşesc pragul, am privit încă o dată decorul mut și înghețat. Mi-am scos nasul și gura din fularul gros, și am așteptat sărutul rece al iernii. Am inspirat și expirat de câteva ori profund, până am fost pe pragul de a tuși aerul rece care voia încăpățânat să îmi înghețe plămânii. Am râs puțin, și am intrat la căldură scuturându-mă de neaua de pe haine.

Nimic important nu s-a lipit de sertarul amintirilor nici azi, iar drumul spre casă, când noaptea deja se lăsase peste oraș precum o pătură de negură mult prea groasă pentru a fi străpunsă de zăpadă, l-am petrecut dârdâind de frig.

– Măcar nu mai ninge, mi-am șoptit mie însămi ca o consolare, zâmbind din nou la ridicolul situației.

Am adormit buștean după o zi lungă de muncă, iar când alarma ceasului sună zgomotos, parcă nici după cinci minute de când închisesem ochii, m-am ridicat buimacă din pat, înjurând încet în gând, că încă o zi a venit, că încă o zi se va scurge monoton din viața mea, nefăcând, de fapt, nimic care să conteze cu adevărat...

Pe jumătate adormită, pe jumătate trează, drumul cu troleibuzul mi-a părut neverosimil de scurt, deși, când m-am uitat la ceas, chiar înainte să cobor, acele arătau 8 fără cinci, ceea ce însemna că întârziasem.

– La dracu', am spus eu printre dinți de câteva ori, așteptând culoarea verde a semaforului.

Ah, și cât de frig putea să fie. Abia atunci realizasem că nu îmi luasem fularul, că îl uitasem probabil pe scaunul din hol, acolo unde îmi țin și eșarfele.

– Inutil, mă gândeam eu, dacă tot le uit.

Și ce enervant era să încerc să îmi îndes gâtul în cojocul ce nu avea un guler. Agasant și degeaba. Așa că am renunțat la idee și am încercat să merg demnă deși vântul nu rata nicio ocazie să mă biciuiască cu frigul peste față, parcă vrând să mă domine. M-

am zguduit înghețată, dar mi-am ridicat capul cu și mai multă demnitate ca ultima oară, când, ce văd?

Tocmai trecând pe lângă Poștă, îmi iese în cale același bărbat uscătiv. Nu mi-a venit să-mi cred ochilor. IARĂșI?

Mi-am scuturat capul, de parcă aș fi vrut să alung din minte imaginea bărbatului care tocmai trecuse, pentru a treia oară, în trei zile, prin același loc.

Am alergat spre destinația mea, dând frigului satisfacția că mă învinsese rușinos de data asta. Iar seara, când am ieșit, aceeași poveste. Până spre stație am alergat, nepăsându-mi de poleiul de sub zăpadă, la fel am făcut și în drumul spre casă.

Nici nu am intrat bine pe ușă, că telefonul sună de aproape mă sperie. Am încercat să răspund cât mai calmă, deși inima îmi bătea cumva neobișnuit de tare. La celălalt capăt al firului era o voce necunoscută, care se prezentă drept una dintre vecinele tatălui meu, nevoită să îmi dea o veste pe care o considera cumplită: tatăl meu murise.

Nici nu am știut cum să primesc vestea. Nu mai avusesem absolut nicio tangență cu el de când divorțase mama, adică de când eu aveam 3 ani. Așadar, omul ăsta, ce se numea „tată”, nu exista, de fapt, pentru mine. Am murmurat, neconvingătoare, un „Dumnezeu să-l ierte”, și interlocutoarea mea probabil că mi-a simțit reticența și că știa povestea prea bine, pentru că a început să încerce să mă convingă că nu este bine să judec, că trebuie să mă gândesc că omul poate s-a căit... S-a chinuit la spital câteva săptămâni cu diabet și alte boli groaznice, după care a intrat în comă, iar azi de dimineață, la ora 8 fix, a murit...

Nu exagerez când spun că abia în acel moment am simțit cum sângele îmi îngheață în vine, mintea mea făcând, involuntar, o legătură neplăcută. La ora 8 fix! Făcusem 5 minute din stație până la Poștă, deci îl văzusem pe acel bărbat straniu chiar când tata murise...

Femeia de la telefon, simțind ceva schimbat în atitudinea mea, întrebă cu glasul tremurând dacă mă simt capabilă să fac față situației, dar răspunsul meu a fost dat cu o voce atât de joasă încât nu cred că l-a auzit. Apoi am întrebat când e înmormântarea.

– Se ține peste două zile la biserica de la Răzoare, mi s-a răspuns. Știi, draga mea, că nu mai avea pe nimeni lângă el, nicio rudă?

– Cu excepția mea, am mormăit eu.

– Da, da, trebuie să ne ocupăm noi de el, așa ar fi normal, am să te ajut. Deja am vorbit cu un preot și o să am grijă, am vorbit și cu celelalte vecine, și cu doamna Maria. Să mori așa, singur și chinuit, trebuie să fie groaznic, mai spuse ea după care, după voce, mi-am dat seama că a început să plângă.

„Ei gata, îmi venea să îi spun, ce plângi pentru el. A murit cum a trăit, singur.” Dar femeia era bine intenționată și nu avea nicio vină pentru faptele lui, așa că am hotărât să cedez și să mă implic în conducerea lui pe ultimul drum, deși nu simțeam compasiune pentru omul acela. Am spus mai mult cu jumătate de gură:

– Desigur, îmi e milă, îmi pare rău pentru el. Mulțumesc pentru ajutor... Până la urmă aveți dreptate, mi-a fost tată, nefericitul, nu trebuie să îl judec eu, Dumnezeu știe mai bine.

Nu știu cum, dar chiar începusem să cred în Dumnezeu după toate întâlnirile cu uscățivul acela, care îmi părea, nu știu de ce, că îmi prevestiseră moartea tatei. În mod normal, nu credeam ca El să existe, dar pur și simplu altfel nu îmi puteam explica cum de mi se arătase în mod repetat și obsesiv acel om, dacă era într-adevăr un om...

Nu am putut să îmi alung din minte imaginea bărbatului uscățiv, nici chiar atunci când îmi priveam răposatul tată în coșciug, nici măcar când fusese lăsat în groapă sau când pământul acoperea cu fiecare lopată aruncată, locul unde tata va rămâne pe veci. Nu am vărsat nicio lacrimă, acel om nu merita nimic din partea mea. La sfârșitul ceremoniei, până și preotul mi-a aruncat o privire mustrătoare când mi-a văzut chipul mai degrabă sfidător, decât umil în fața mormântului proaspăt. Nici măcar nu am plecat ochii atunci când i-am citit în privire confuzia, l-am lăsat să se încrunte inutil la mine, în timp ce îmi păstram pe chip o mască implacabilă, deși în suflet simțeam o apăsare.

Din ziua aceea, am început să privesc altfel lucrurile, acordând „coincidențelor” o deosebită importanță fiindcă mi se dovedise puterea lor...

***

Treizeci de ierni au trecut rapid peste mine, până în ziua când am simțit o nevoie bizară ca, într-o anumită zi din ianuarie, ce părea cu nimic diferită de alte zile de iarnă, să mă plimb pe aleile din centrul orașului.

Ceasul arăta ora 12 și 10 minute când ieșeam din autobuzul cu numărul 336, la stația Piața Rosetti. Trecuseră niște ani buni de când nu mai mersesem pe acolo, dar rondul părea neschimbat, iar zăpada era la fel ca în amintirile mele. Multă, rece și mă îndemna la meditație.

M-am oprit lângă un zid, sprijinindu-mă de el pentru că obosisem de la atâta mers. Am simțit pe cineva oprindu-se lângă mine, dar nu am ridicat privirea, de parcă peisajul reînceperii ninsorii era mult prea prețios pentru ca eu să nu îi acord atenție.

– Frumoasă zi pentru o plimbare, nu-i așa? mi se adresă o voce caldă de bărbat, cam de aceeași vârstă cu mine.

– Da, așa mi s-a părut și mie, i-am răspuns eu acestuia, fără să îl privesc încă.

Dar nu dură mult, fiindcă asemenea unei adolescente curioase, m-am întors repede să-i văd chipul.

Nu era schimbat, deși trecuseră treizeci de ani. *Era el, el! Uscătivul!...*

– Tu, am reușit să spun eu speriată. Tu! Cine ești?

Îmi zâmbi blând, deloc crispat, având o privire calmă, blajină.

– Eu zic să facem mai întâi o plimbare...

Am pornit braț la braț cu bărbatul, uitând de frig, nemaisimțind zgomotul de zăpadă călcată sub picioare. L-am privit zâmbind, m-a privit galant, zâmbindu-mi înapoi.

Deși ningea, hainele noastre nu erau atinse de zăpadă, ca și cum niciunul dintre noi nu mai avea de ce să se supună vreunui lucru ce nu mai aparținea de lumea noastră...

Sergiu Someșan

Mica mea contribuție la sfârșitul lumii

Sunt un profesionist. Nu este vorba de lipsă de modestie, dar cum altfel ați putea numi un om care are un cazier imaculat ca zăpezile de pe Kilimanjaro și care a sustras la vremea lui cele mai celebre pietre prețioase din lume? Mi-au trecut de-a lungul vremii prin mână și diamantul Hope, și smaraldul Patricia, ca să pomenesc numai de cele mai cunoscute. Uneori, pentru variație, mai făceam să-și schimbe proprietarul și câte un tablou celebru, totuși specialitatea mea rămâneau cristalele. Puținii cunoscuți care îmi știau activitatea mă bănuiau că am o slăbiciune pentru ele, dar, de fapt, aveam o slăbiciune pentru libertatea mea, pentru că era mult mai ușor să te strecori pe sub ochiul necruțător al camerelor de luat vederi cu o picătură de frumusețe pură, cum erau pietrele prețioase, decât cu un tablou fie el și făcut sul.

Din acest motiv, printre colecționarii cu greutate eram socotit un fel de *rara avis*, pentru că nu-mi lăsasem aproape nicio comandă neonorată, odată acceptată. Dar și tariful meu era pe măsură: un milion de dolari lovitura plus cheltuielile ocazionate de acțiunea în sine. Fără îndoială că au fost și lovituri pe care le-am refuzat și poate de aici îndelungata mea activitate profesională. Existau locuri pur și simplu inaccesibile sau erau acțiuni care ar fi fost realizabile, dar a căror punere în scenă ar fi costat mai mult decât piatra în sine.

După mai mulți ani de activitate, aveam douăsprezece milioane în diferite conturi și tot atâtea lovituri strălucite la activ; ajunsesem la jumătatea vieții și tocmai mă întrebam dacă nu cumva ar fi cazul să mă retrag. Nu eram superstițios și o eventuală a treisprezecea lovitură nu-mi crea emoții, dar parcă am avut o ușoară ezitarea atunci când am fost contactat iarăși prin canalele obișnuite. Și dacă, de obicei, numele clientului îmi rămânea necunoscut, de data asta l-am aflat chiar de la început, și asta nu mi-a plăcut deloc. Despre Donald Koster auzisem și eu la fel ca oricine citea ziarele, pentru că avea

prostul obicei să nu lase să treacă măcar o zi fără să se scrie despre el. Un gest de caritate generos azi, un capăt de acuzare mâine și o căsătorie cu o starletă poimâine nu puteau să-mi scoată din minte ceea ce bănuia toată lumea, și anume faptul că principala parte a averii magnatului provenea din comerțul mai mult sau mai puțin legal cu arme.

Ce ar putea să-și dorească un om de calibrul lui și să nu poată obține prin alte mijloace, încât să fie nevoit să apeleze la mine? În seara când m-a primit în cabana lui singuratică din munții Apalași, undeva în apropierea vârfului Washington, încă nu mă lămurisem, deși îmi întinsesem toate antenele pe care le aveam – și nu erau deloc puține.

Odată prezentările făcute, secretarul lui care mă adusese la cabană se făcuse nevăzut, cum nevăzuți s-au făcut și oamenii de la pază.

Mă instală într-un fotoliu, îmi aduse un scotch, apoi răscoli puțin bușteniii care ardeau în cămin, dar toate acestea erau simple stratageme pentru a trage de timp și a mă studia în voie.

– Îți plac filmele, domnule Grimson? Acesta era numele sub care mă cunoștea.

Am gustat puțin din pahar, gândind cu rapiditate: acesta era un soi de test sau era pur și simplu o încercare de a începe o conversație? La gestul meu, care putea fi interpretat drept unul pozitiv, el continuă:

– În ultimul timp, nu prea mai am timp de ele, așa cum probabil că nu ai nici dumneata. Dar, în tinerețe, filmele, mai ales cele de aventuri, mă fascinau. Nu știu dacă îți mai aduci aminte de „Indiana Jones și Arca pierdută”. Tot filmul este superb, dar finalul este pur și simplu terifiant pentru un colecționar ca mine: un depozit întreg, plin cu artefacte care abia își așteaptă colecționarul potrivit. Multă vreme am crezut că este o simplă găselniță a scenaristului pentru un final mai interesant...

Luă o înghițitură de scotch, mai răscoli puțin jarul, apoi se așeză pe fotoliul din fața mea.

– Spre deosebire de clienții dumitale obișnuiți, care își bucură ochii cu pietricele sau nuduri, eu sunt un colecționar mai pretențios. Mie îmi plac artefactele ciudate și deosebite...

Se ridică vioi și deschise un seif încastrat la vedere în perete, de unde reveni cu o casetă. O așeză cu grijă pe măsuța din fața noastră, apoi o deschise atent, iar în fața ochilor mei uimiți apăru celebrul craniu de cristal.

Zâmbi când văzu uimirea întipărită pe chipul meu și spuse:

– Uneori, astfel de minunății apar ici-colo, în muzee sau în colecții particulare. Apoi, pe neașteptate, ele dispar cu totul din atenția publicului și prin mijloace specifice am aflat că nici nu apar în colecții particulare, așa cum este a mea.

Împachetă cu grijă craniul în casetă, pe care-o puse apoi cu evlavie în seif, se așeză la loc în fața mea și-mi puse o mână pe genunchi, ca și cum ar fi urmat să-mi spună un lucru de mare taină:

– Acum câteva luni a fost descoperită o sferă din același tip de cuarț ca și craniul. Au numit-o Sfera Magică, dar, după numai câteva zile în care a fost studiată de specialiștii de la Smithsonian Museum, sfera a dispărut cu totul. Nu a fost furată și abia după îndelungi cercetări am aflat că astfel de depozite, precum cel din film, chiar există și în ele Guvernul adună și îngrămădește, fără niciun scop aparent, un artefact după altul.

Scoase un dosar și mi-l înmână:

– Ai aici tot ce te-ar putea interesa ca să dai în relativă siguranță lovitura – coduri de securitate, ore de patrulare… Tot ce ai nevoie.

Am dat să refuz, dar a făcut un gest de respingere a argumentelor mele înainte de a le auzi:

– O să îmi spui că nu este genul dumitale de lovitură, dar bănuiesc că zece milioane te vor face să te răzgândești și să treci și genul acesta de acțiuni în patrimoniul dumitale. Cinci milioane acum și cinci milioane când îmi predai intactă Sfera Magică.

M-am răzgândit, într-adevăr, și am luat dosarul gata să plec și să mă apuc de treabă.

– Mai am o singură rugăminte, de fapt două, spuse Donald Koster înainte de a ne despărți. Lovitura aș dori să fie dată săptămâna viitoare, mai precis pe 21 decembrie 2012. După cum știi, conform calendarului mayaș, atunci este preconizat sfârșitul lumii,

iar genul de oameni care-și fac veacul în acel depozit sunt predispuși ca în aceea zi să urmărească orice altceva, numai artefactele de acolo, nu; cred că vor sta cu toții lipiți de televizoare, să prindă apocalipsa în direct. A, mai adăugă el, și aș dori să nu deschizi absolut deloc cutia în care se află Sfera Magică. Mi-o aduci și-atât…

***

Dacă referitor la prima condiție nu a fost nicio problemă, cu cea de-a doua se pare că nu avea să fie chiar așa de ușor, și asta din cauză că sfera, fie ea magică sau nu, era așezată într-o simplă cutie din lemn și nu era asigurată nici măcar printr-o încuietoare obișnuită, darmite vreun sistem complicat cu cifru sau alte minunății la care te-ai fi putut aștepta. Astfel că, atunci când am ajuns în garajul meu, am scos cutia din portbagaj și am așezat-o pe masă cu cât mai multă grijă. Valora totuși zece milioane... După ce am iluminat-o cu o lampă puternică și am cercetat-o cu o lupă, am hotărât că ceea ce era înăuntru valora zece milioane, indiferent dacă deschideam cutia sau nu. Am mai verificat o dată capacul, să nu aibă vreun sigiliu ascuns, și l-am dat ușurel la o parte, pregătit pentru orice. S-a dovedit că nu era nevoie de atâtea precauții pentru că înăuntru, încastrată într-o structură metalică ciudată, se găsea o simplă sferă din cuarț, după cum zicea Donald Koster, deși mie mi se părea că ar fi avut o structură mai complexă. Oricum, nu era ceva care să merite zece milioane de dolari, mai degrabă părea o sferă obișnuită, ce putea fi găsită prin bâlciuri cu cel mult zece dolari.

Și totuși, chiar înainte de a închide cutia, mi s-a părut că văd ușoare irizații în structura metalică ce încastra sfera. Mi-am plimbat degetele și, sub apăsarea mea ușoară, din cutie a ieșit o formă tubulară, ca un mic microscop, iar sfera s-a înălțat puțin și plutea acum liberă în fața obiectivului. Înainte de a-mi da seama ce fac, mi-am lipit ochiul de ocular și degetele au găsit aproape fără să caute o rotiță de reglaj, încercând să potrivesc claritatea, deoarece acolo se zărea ceva. Am stins lampa, pentru că sfera avea propria ei luminescență și, după câteva încercări, am început să văd mai bine. Norii mișcători arătau

ca și cum ar fi fost galaxii îndepărtate, iar mișcarea rotiței părea să nu fie oprită de nimic, așa încât am tot apropiat un astfel de sistem până când în fața mea a apărut un sistem stelar cu vreo trei planete și atunci mi-am dat seama că sfera era probabil un fel de hartă 3D a galaxiei sau poate chiar a universului. Tot atunci mi-am dat seama că valoarea sferei era, în acest caz, nu de zece milioane, ci de… Am încercat să avansez o cifră, apoi mi-am dat seama că era neprețuită. Pe de altă parte, niciodată nu am fost tentat să-mi opresc obiectele pentru care fusesem plătit să le fur, doar n-o să încep tocmai acum!

Aveam să i-o dau lui Donald Koster și apoi s-o uit, dar înainte să închid cutia mai aveam o singură curiozitate: oare aș putea să localizez Terra pe această insolită hartă? Și dacă da, cât de mult m-aș fi putut apropia ca să localizez un anume loc de pe planetă?

Mi-am aplecat iarăși ochii peste ocular și am mai găsit câteva butoane cu ajutorul cărora am început să caut. Probabil că avea și un sistem automat asemănător cu Google Earth, dar funcționând telepatic, pentru că la un moment dat, fără să mai mișc din butoane, obiectivul s-a fixat pe ceea ce părea a fi Terra. A durat câteva minute până am localizat orașul în care mă aflam, dar mult mai puțin până am găsit garajul. O rotiță pentru detalii fine, pe care am găsit-o instinctiv, m-a apropiat și mai mult, apoi am rotit puțin butonul și, într-un mod pe care nu mi-l pot explica, obiectivul a străbătut acoperișul din tablă al garajului, fără să lase nicio urmă, și s-a focalizat asupra omului care studia preocupat o sferă la microscop. Am mai focalizat puțin și acum obiectivul aproape atingea creștetul celui de la microscop, care părea să nu observe nimic. Încă o fracțiune de rotire și i-am atins capul, și chiar în același moment am simțit ceva atingându-mi ceafa și imediat am știut ce este. Am ridicat imediat, îngrozit, obiectivul, până s-a depărtat suficient de sferă.

Îmi imaginam ce-ar fi însemnat această sferă în mâinile lui Donald Koster: trebuia s-o distrug și să-i înapoiez banii. Așa ceva nu trebuia să încapă pe mâinile niciunui om, dar mai ales în cele ale lui Donald Koster. Am desfăcut cu greu sfera din suportul metalic, am vrut s-o privesc mai bine, dar mi s-a părut că aud pe cineva la ușa garajului, așa că am ieșit să verific. Strada era pustie, luminată de felinare și de stelele strălucitoare ale nopții

înalte de iarnă. Peste drum se afla un mic bar, unde un banner mare și multicolor anunța: „21 decembrie 2012 – astăzi poate fi ultima zi, așa că distrează-te!” – iar după aglomerația dinăuntru, părea că lumea într-adevăr se distrează. În capătul străzii au apărut două mașini care se apropiau repede. Le-am recunoscut imediat, așa că am mai privit o dată la sfera din mâna mea, apoi trântit-o cât am putut de tare de podeaua de ciment de la intrarea garajului. În timp ce sfera se spărgea în mii și miriade de cioburi multicolore, ca într-un nou Big Bang, m-am uitat în sus, spre cerul curat de iarnă. Am văzut cum stelele se sting încet una după alta și un întuneric dens, ca de început de lume, a prins să se strângă în jurul meu...

Liviu Surugiu

Visându-l pe Mart Senson

Mart făcea dragoste cu întâia sa soție. Linda îi punea pe piept ventuze senzuale cu buzele ei mari și fierbinți…

Se trezi plin de transpirație. Sonia umbla la ceasul de pe noptieră.

– E târziu, Mart.

În baie văzu prima dată semnele: erau pe piept și arătau ca atunci când dormi pe burtă, iar nasturii ți se imprimă în piele.

– Heei?! făcu uluit.

– Mart? îl strigă Sonia din bucătărie. Vrei și pâine prăjită?

– Da, iubito!… Fir-ar să fie! Zici că e Linda…

***

La serviciu, între două dosare, îi căută numărul de telefon, în agendă. În clipa aceea își vărsă cafea pe piept.

– La naiba!

Își desfăcu cravata, cămașa... încremeni.

Încercă să respire normal. Deși era după amiază și ziua de lucru pe sfârșite… Trecuseră atâtea ore, totuși imprimeul de pe piept nu voia să dispară! Pipăi. Părea chiar mai pronunțat. De fapt, portretul în carne vie se deplasase puțin.

Spre inimă.

Își scoase acul de cravată, minicalculatorul din buzunarul de sus, agenda, rupse doi nasturi, aruncă batista... în mod sigur ele erau de vină pentru hieroglifele din piele! Seara primi un telefon. De fapt, era pentru Sonia. Fratele ei mai mic suferise un

preinfarct. Adormiră destul de tensionați.

Nici Sonia, nici ceasul, nimeni nu-l trezise, totuși se ridicase din pat mai devreme ca de obicei.

Cu mâna pe burtă, intră în baie. Aprinse becul și, încet, își privi capodopera. Căci nu putea fi altceva… Cumnatul său în basorelief pe propria sa burtă!

– La naiba! La naiba!!

***

Trecu de protestele unei anticamere pline, secretara nici nu apucă să se ridice, iar o asistentă creolă se dădu speriată înapoi.

Bărbatul în halat alb, se ridică de la birou.

– Mart! Spune-mi că nu visez!

– Asta tu să-mi spui! luă el cartea de vizită aruncată pe masă. Dr. Aldiss – coșmaruri, vise premonitorii, insomnii! Jeff…

Se așeză în fotoliu desfăcându-și haina.

***

Mart adormi din nou, parcă mai liniștit, după ce în prealabil făcu dragoste cu iubita sa soție, puțin cam neglijată în ultimul timp. Sonia se simți în al nouălea cer și, trăgând un norișor pufos peste ea, îl rugă să-și ia liber a doua zi. Fratele ei era în Philadelfia, internat.

– Poți să te duci tu, dacă vrei. Îți las mașina. Eu am două procese. În plus, mâine se întoarce directorul Companiei și, să-ți spun sincer, deja mi-e cam teamă.

Teama explodă însă în mod justificat chiar la prima oră, găsindu-l pe director în propria sa baie. Mai precis, pe propriul său spate, între omoplați când, folosind o a doua oglindă, își verifica tăietura părului.

Mii de cioburi săriră pe podea.

***

A doua zi făcu analize serioase. Pur și simplu acasă nu se mai putea dezbrăca. Pe ambele picioare avea înșirate chipurile tuturor vecinilor – varice inteligente pline de răutate și viclenie.

– Pe Linda ai mai visat-o? întrebă Jeff în timp ce-i pipăia excrescența de pe piept. Se întinsese binișor, de la mamelonul stâng până la buric. Întotdeauna Linda fusese o posesivă.

– Arată bine…

– Arată bine?! făcu Mart deodată.

Scrâșni.

– Dar acum? Ăă? Ia zi!… Da' acum…

Și se zgârie. Se zgârie pe piept până la sânge cu unghiile devenite gheare.

– Ești tâmpit, decise Jeff calm. Poate îți iese ceva și pe instrument, să-l zgârii și pe el.

Mart încremeni. Simțise așa ceva în baie.

– Dumnezeule! căscă Jeff ochii. Cel puțin nu l-ai visat pe Franklin! Cu puțină cerneală o foloseai pe post de rotativă și imprimai dolari!!...

***

Sonia îl primi ca pe vremuri. Asta nu era normal și Mart căpătă o privire bănuitoare.

– Mart, nici nu știi cât sunt de fericită! Jimmy, Jimmy cel Voinic e aici! Asta da fericire! Cumnatul său se externase și probabil avea să rămână o săptămână pe capul lor, să trăiască regește, să fie plimbat cu Mercedesul și hrănit la Royal-Club.

– Bine, vin și eu imediat.

– Ce ai la mână?

– M-am tăiat cu un dosar…

– Dacă visezi cu ochii deschiși!

Intră în baie, încuie ușa, își desfăcu bandajul și se uită ca un vrăjitor dement în palmă: de acolo îl privea cu aceeași uimire un chip necunoscut adus la serviciu într-o clipă – o clipă în care ațipise.

***

Mart Senson sună de pe hol, în șoaptă, pentru a nu o trezi pe Sonia.

– Mart?!… E două noaptea!

– Ascultă-mă…

– S-a întâmplat ceva?

– Jeff, mi-e frică să adorm… E cumnatul meu la mine.

– Și?!

– La dracu'! Toată seara și-a pus filme în salon! E mort după horror! M-am uitat fără să vreau... înțelegi? Eu, în mod normal, nu mă uit la așa ceva... Nu mi-a fost frică, dar acum, îmi e... să adorm... Dacă mâine mă trezesc cu așa ceva pe față?!

– Nu ai cum să știi dinainte ce vei visa. Poate fi orice. Liniștește-te, Mart...

– S-a mai întâmplat ceva, Jeff… Acolo unde m-am zgâriat și le-am rupt… au început să crească!

– Vin imediat.

***

Așa cum se înțeleseseră, Aldiss sună după câteva minute și Mart răspunse din dormitor, trezind-o fără să vrea pe Sonia care, încă adormită, pricepu ceva despre o

plecare imediată la Detroit.

– Să-ți fac bagajul, își reveni ea. Cât timp stai?

– Nu trebuie… Două-trei zile. Iubito, nu te alarma! Am mai fost plecat și altădată.

– Dar niciodată fără bagaj!

O privea cum aleargă din baie la bucătărie și înapoi la dormitor.

– Lame de ras… Periuța, cămăși..., vorbea ea.

El sta pe marginea patului și o privea. Deodată inima i se strânse.

Sonia continua să se învârtă după fiecare lucru. Se ridică și o luă în brațe. Simțea ceva... ca și cum ar fi văzut-o pentru ultima oară.

– Mart, te iubesc.

– Și eu.

– Te-am visat, Mart.

Săriră amândoi. Era Jimmy cel Voinic.

– Și ce dacă! vorbi Mart, nervos. Ascultă, puiule, de ce nu faci nani? E aproape trei.

Uriașul se legănă și căscă prelung.

– Pleci undeva? Când te întorci?

– Nu e treaba ta!

– Mart, dar n-a spus nimic rău, interveni Sonia, a spus doar că te-a visat!

Jimmy bătu în retragere.

– Nici măcar nu te-am visat acum.

– Dar când?

– Săptămâna trecută.

Soneria îi sperie de-a binelea.

Sonia încercă să glumească.

– Parcă ai pleca în război. De când lucrezi cu Jeff Aldiss?

***

Aproape că ar fi ațipit în mașină, dacă farurile de pe contrasens nu l-ar fi orbit mereu.

– Urăsc orașul ăsta noaptea…, privi Aldiss spre el. Încearcă să nu adormi! Poftim, mai bea puțină cafea.

Laboratorul era la ultimul etaj din aripa stângă a Universității. Jeff aprinse toate luminile, apoi își luă direct peste costum un halat cu ecuson.

– În afară de faptul că e vacanță, aripa asta a Universității e oricum închisă, fiindcă se renovează…

În timp ce vorbea îl așeza pe un fel de scaun stomatologic.

– Să nu-mi spui că vrei să adorm cu sârma asta în gură! protestă Mart.

– Te jenează?

– Mă enervează!

– Dar nu vei mai visa nimic.

Și, într-adevăr, după multă vreme, fu prima noapte fără niciun vis. Sau, cel puțin, nu și-l aminti.

La prima oră Jeff Aldiss aproape că trecu prin ușă:

– Maart! Ia să vedem, ceva nou? Aici nu, aici nu… popoul! Perfect!… Ți-am sunat avocatul-șef!

– Directorul Companiei?!

– Exact. Să-ți motivez absența. «Hm-hm! Doctor Aldiss? Îl apreciez mult pe dl. Senson. E unul din cei mai buni pe latura apărare. Hm-hm! Ciudat, dar aș putea să jur că l-am visat de curând… Acum îmi amintesc… Hm-hm!» Ce zici?

– Hm-hm!

– Aseară mi-ai spus cam același lucru despre cumnatul tău.

Mart încearcă să se relaxeze.

– Și acum, bomba! Cu cine am vorbit aseară la telefon?

– Cu diavolul?

– Nu chiar!

– Cu Linda?!

– Exact.

Jeff începu să se învârtă în jurul fotoliului.

– E bine-mersi, lucrează la același bar din Florida unde am găsit-o noi atunci…

Acolo am și sunat-o.

– De ce?

– Voiam să o întreb ceva. Dar nu a fost nevoie.

– Ți-a spus singură, bineînțeles. Ce anume?

– Te-a visat, de curând. Într-o dimineață.

Aproape două ore Aldiss cercetă portretele vii. Deveniseră excrescențe purpurii și netede, gata parcă să înmugurească.

– Nu trebuie să te neliniștești, vorbea încet Aldiss în vreme ce ochiul i se plimba, imens-diform, în spatele lupei, de-a lungul câmpului de bătălie al epidermei. Nu cresc numai cele rupte… Cresc toate.

– M-ai liniștit.

– P-ăsta zici că nu-l cunoști? Desfă bine palma!

– Nu l-am văzut în viața mea… Jeff?!

Aldiss amuțise. Abia reuși să facă un gest... ca și cum n-ar fi singuri în încăpere.

– În palmă… Mart, ești chiar tu!

Mart nu se albi, nu leșină, nu tremură. Într-adevăr, era chipul său, mult mai bătrân, de aceea nu-l recunoscuse… Însă faptul că arăta astfel nu putea fi decât un lucru foarte bun.

***

În biroul său cu vedere spre marginea orașului, Jeff Aldiss aproape sări în picioare.

– Sonia?!

– Am telefonat la Companie. Mart e internat.

Avea fața complet răvășită.

– Sonia… Era strict-secret! De-aia te-au mințit! Vrei să fim dați afară de acolo?

– Aldiss, tu nu poți fi dat afară de acolo.

În cabinet se lăsă tăcerea. Ca o a treia ființă, neinvitată din anticamera goală.

– Sonia, îți voi povesti. S-ar putea să nu mă crezi.

– Dacă asta va fi de necrezut, voi crede, fii sigur.

***

Universitatea era acoperită de schele și muncitori ca un Gulliver luat prizonier de pitici. Jeff Aldiss se legitimă de trei ori până când, însoțit de femeia cu glugă, pătrunde în împărăția sa.

– De fapt, nu mi se pare nimic fantastic…, vorbea ea, mai mult singură, parcă spre a-și da curaj.

– Nici nu e. Aici trebuie să decodific poarta.

– Știi cum am început să bănuiesc...? L-am visat.

Jeff sări înapoi ca electrocutat.

– Ăăă... Nimic nu e fantastic, Sonia. Important e să nu te sperii.

– Cum aș putea să-i fac așa ceva?!

Aldiss împinse ușa.

– Important e să nu te sperii…

Încremeni. Sonia îl dădu la o parte. Apoi scoase un țipăt și căzu la podea. În fața sa, propriul ei chip, schimonosit, mărit înfricoșător, se mișca încet. Jeff lovi cu piciorul ghemul de păr căzut de pe ceafa lui Mart Senson.

Cu mâinile la urechi, ca în fața unei orchestre dezlănțuite, acesta se legăna, încercând să se întoarcă. Tot părul îi căzuse lăsând pielea albă de pe partea dinapoi a craniului să se umfle și să crape și să ia chipul Soniei, ultimul său vis.

Doctorul o târî de acolo după ce mai întâi blocă ușa cu un cifru foarte lung.

***

Când reveni, Mart dormea. Scormonise în geanta pe care Sonia o scăpase înăuntru; mâncarea îi plăcuse, pesemne, dar o întinsese peste tot. Deodată, Jeff se cutremură; pricepu de ce Mart devenise atât de neîndemânatic, spărgând un borcan și nereușind să desfacă altul. Fiecare deget purta amprenta unui chip micuț și ticălos, din care Jeff nu recunoscu niciunul.

Se apropie de monitor și începu să deruleze casetele, să vadă cum se prefăcuse în carne vie ultimul vis.

– Al… diss… ss…

Vocea părea doar că vine dinspre Mart. Era foarte obosit și avea cearcăne mari. Când îi văzu ochii, doctorul simți cum inima i-o ia razna. Irisul stâng era sculptat în forma unui chip cunoscut.

– Mart! Mart, mă auzi?

– Da.

– Ai umblat în sertare?

– Am găsit o fotografie, da… Sora ta?

Jeff Aldiss înghiți în sec.

– E moartă de mult.

– Dar mie mi se pare încă foarte frumoasă.

Mart Senson clipi și pleoapa umedă îi făcu ochiul antropomorf să lucească și mai puternic, precum un safir viu:

– A murit în somn.

– De unde știi?

Senson respira greu, de parcă alerga pe tărâmuri neștiute.

– Chiar tu ai zis că fiecare imagine de pe mine este efectul unui vis reciproc.

Aldiss încercă să schimbe subiectul:

– Nu mă întrebi de Sonia?

– Am simțit-o… știi că nu stăteam intenționat cu spatele? Pe măsură ce se apropia, ceva în mine, aici, mă atrăgea spre soția mea. Aici…e chipul ei, nu?

Jeff schimbă casetele cu altele noi.

– Cu ochiul ăsta o văd continuu pe sora ta. E o imagine plăcută, cel puțin… Jenny K. Aldiss.

– Dumnezeule, Mart, de unde știi cum o chema?

– Am visat-o. Dar e ceva deosebit... A murit visând, pe când era doar o fetiță.

– Ce vrei să spui?

– Dacă cineva moare visând… cu ce e visul său de vină? Acesta nu poate muri…

– Trupul și creierul putrezesc!

– De cât timp poate fi stinsă o stea și totuși lumina ei să vină în fiecare seară? Jeff, sora ta mă roagă să o trezesc din vis... să termine de murit.

Din ochiul său strălucitor lacrimile curgeau purtând parcă imagini ca o peliculă de film.

– Jeff... Ea poartă un secret.

Doctor Aldiss se sprijini de perete. Își scoase ochelarii, își șterse fruntea de transpirație.

– O să mor și eu..., vorbea Mart în continuare.

– C... cum să mori, prietene? se bâlbâi Jeff. C... chipul tău, mai bătrân, din viitor, ți-a dat de veste că vei ajunge până acolo!

Încet, Mart Senson ridică palma. Ochii autoportretului erau închiși.

– Îmi pare rău, Jeff, dar… am mai avut un vis. Nu e al meu. E visul sorei tale.

– Unde? Unde e?

Cealaltă mână! Cu palma neatinsă, ca un codru virgin adăpostind o fiară încă nevăzută.

Doctorul simți că înnebunește.

Brusc.

Curiozitate, indiferență, răutate, aproape ură...

– Să vedem.

– Nu, Jeff! încercă Mart să se ridice.

Dar nu reuși.

– Desfă palma! îi vorbi Aldiss, poruncitor. Mart, înțelege! Ești singurul exemplar din lume, poate din Univers, în care gândurile și carnea devin una!...

Renunță să mai încerce astfel. Comandă aparatele și scaunul începu să se strângă, imobilizând prada, în vreme ce un fel de clești prindeau pumnul încleștat. Dar acesta tot nu voia să se deschidă.

– Mart, nu te mai opune! Îți voi face o injecție...

– E un vis urât…! hârâi muribundul. Nu-l mai pot ține…

– Pe cine? țipă doctorul furios. Ce ai acolo, al cui Chip e în palmă? Vreau să îl văd, îți poruncesc, trebuie să îl văd acum!

Sedativul își făcu efectul. Și ușor, prea ușor, palma se deschise. Și doctorul se uită acolo. Și înnebuni.

Uitase. Uitase ce visase în ultima noapte, uitase ce visa în fiecare noapte, de atâția ani.

O visase așa cum murise, dormind, strânsă de gât, în somn. Așa cum deschisese ochii, văzându-l grohăind ca un porc deasupra ei.

O visase pe sora sa.

Jeff Aldiss se cutremură. Chiromantic, palma îi arăta trecutul nesfârșit și viitorul foarte scurt, ca o oglindă în care, peste chipul său, o vedea pe Jenny încoronată cu cinci degete hidoase purtând scufii din unghii murdare. Simți că e atras acolo, că i se face somn și știu că nu se va mai trezi niciodată.

Aproape că-și auzi inima bătând pentru ultima oară. Apoi căzu fără viață la podea.

O secundă mai târziu scaunul cedă și Mart Senson se ridică în toată măreția-i înfricoșătoare, scoțând un căscat molipsitor. Somniferul îi sporise puterile, ultimele de

care mai avea nevoie.

Abia acum, după ce voința-i dispăruse, abia acum începea coșmarul.

Oriunde va fi dus, îngropat sau tăiat în bucăți mici-mici, ars, pulverizat, oriunde și orice i s-ar face, abia acum el va începe. Și toți cei care-l vor visa vor fi visați de el!

Atenție! Nu-l visați pe Mart!

Nu-l visați!…

Pe Mart, pe Mart, Mart… Mart… Mart…

Aurelia Chircu

Diafanitate

De plictiseală, Rhea învârtea lin între degete mânerul argintat al lornionului închis, prin care-şi studia, distrată, viitorului mire. Găsea mereu o plăcere sadică în această îndeletnicire, fiindcă ingeniosul instrument, dăruit de naşa ei, taman în ziua logodnei, îi permitea să vadă prin magica lentilă care era adevărata faţă a persoanelor din jurul ei.

Dax Ayan era cel mai complex şi mai decepţionant individ din câţi avusese ocazia să cunoască până atunci; era convinsă de asta, deoarece numai asupra lui lentila căpăta acea culoare negricioasă, care o înspăimânta. Ştia de la naşă că omul al cărui suflet înnegrea lentila avea un secret teribil, fie că ucisese pe cineva, fie că trăia într-un păcat de moarte pe care nimeni nu-l aflase.

Deşi atât de curtenitor şi de blând, în general, cum îi şade bine unui prinţ, Dax nu era uşor de îndrăgit; prinţesa îl iubea nespus şi era convinsă de dragostea lui, pe care tânărul i-o împărtăşise încă din copilărie, de pe vremea când ei, copii bălai cu ochi de smarald, colindau împreună, ca să adune flori din poieniţă şi să citească poveşti din cărţi cu coperţi platinate. De câteva luni, prinţul acuzase o slăbiciune şi preferase să se retragă în micul castel de pe colină, cu doar un servitor alături şi asta numai la insistenţa împărătesei. Fata era singura cunoştinţă a cărei vizită o acceptase şi vedea în gestul lui un strigăt mut pentru izbăvire.

Rhea nu voia să se gândească nicio secundă la gravitatea secretului, ştia că n-avea să-l condamne, când îl va descoperi, tot ce voia era să-l vadă din nou fericit.

Lăsă ca micul ochean să-i cadă în lungimea panglicii de la gât şi întinzându-se brusc spre tânăr, îl sărută pe obraz. Dax Ayan tresări, spre amuzamentul copilei şi îi aruncă o privire întrebătoare. Apoi, se întoarse la cartea ce-l absorbise, cu o expresie de

neplăcere, căci se pare că scurta întrerupere îl făcuse să piardă rândul unde citea.

Dar imediat își luă seama și punându-și cartea în poală, se aplecă ușor către Rhea și o sărută ușor și halucinant, ca într-un vis. Se îndepărtă apoi urgent, de parcă gestul ar fi fost din obligație și odată terminat, se putea întoarce fără remușcări, la acel *dolce far niente*, ce ar fi ofensat oricare altă logodnică.

Rhea îi atinse brațul și îi zâmbi, cu gingășie, încurajându-l să-i vorbească. Însă în tonul vocii lui găsi mai mult un ordin decât o rugăminte, lucru care o întristă puțin.

– Stai cu mine în noaptea asta!

– În noaptea asta și-n toate nopțile, până la cea de pe urmă, murmură ea, privindu-l în ochi. Mi-ai promis că în seara asta voi cunoaște motivul înstrăinării tale. Sper că n-ai uitat, prințe...

Dax închise cartea, oftând. Se ridică de pe fotoliul său și trânti volumul pe măsuța de cafea, permițându-i astfel Rheiei să descifreze titlul lucrării, ce-i răpise și în seara aceea atenția iubitului ei. Zburători. Nu-l știa pe tânăr pasionat de mitologie.

– Nu cred că vreau să înțeleg, rosti ea, ezitând să primească mâna lui întinsă.

– Înțelegerea e ceva omenesc. Uneori, e destul să crezi.

– Atunci, mă încred în tine, prințe. Arată-mi drumul către infernul tău și eu te voi urma.

Dax o luă de mână și străbătură astfel printr-o sumedenie de încăperi a căror mobilă era acoperită cu cearceafuri de la albul imaculat până la gri. Rhea presimțea că Dax dormea într-o ultimă cameră, unde probabil, culoarea neagră era predominantă.

Dar, plăcut surprinsă, văzu că prințul se opri într-o încăpere obișnuită, mobilată cu gust, ce nu se remarca prin opulență, dar lăsa să se întrevadă că locuitorul ei era de neam bogat. Un aer răcoros pătrunse în cameră, răvășind foile oricum împrăștiate pe masa de scris și pe pianul de lângă ferestra tăiată în ogivă.

De când nu-i mai cântase la pian, Rhea aproape că uitase de pasiunea lui pentru muzică. Dax se duse să închidă fereastra.

– Și acum, ce facem? întrebă ea, văzând că nu se petrece nimic.

– Așteptăm. De obicei, sosește puțin după miezul nopții, mărturisi Dax, cu un entuziasm ivit din senin. Sunt sigur că nu poate avea doar calități, dar punctualitatea pare a fi însușirea lui de căpătâi.

– ...*lui*? reuși ea să îngaime când brusc, fereastra ce tocmai fusese închisă, se deschise cu un scârțâit slab.

Prințul tresări și-și pipăi nervos, pumnalul ascuns pe sub haine. O luă de braț pe copilă și o împinse ușor în spatele unei draperii de damasc. Oricine ar fi găsit bizară situația în care se aflau și oscilațiile de comportament ale tânărului, poate dovezi de nebunie, dar Rhea era prea îndrăgostită și prea intrigată ca să mai vadă asemenea lucruri.

Se supuse fără să ceară lămuriri. Dax se deplasă spre mijlocul camerei și se adresă direct unui intrus invizibil ori imaginar.

– Te-am rugat să nu mai vii aici, dar tu continui să-mi nesocotești dorința!

Urmă o pauză scurtă, apoi tânărul spuse, pe un ton plin de tristețe, ca și cum ar fi uitat complet de prezența fetei.

– Și eu am... sentimente pentru domnia ta, recunosc, dar trebuie să înțelegi că în lumea asta noi nu avem un loc...

Rhea se încruntă auzind vorbele prințului. Nu se simțise nicicând amenințată, deci nici acum, nu se speria de o iluzie. Altceva nu putea fi, căci dacă acel zburător se găsea în încăpere, trebuia să-l vadă și ea. Și nu era nimic acolo.

Totuși, în clipa următoare, văzu limpede cum partea de sus a cămășii prințului se dă în lături de la sine, dezvelindu-i pieptul și pumnalul sare din centură, rămâne în aer câteva secunde, apoi cade cu zgomot, pe podea.

Dezmeticindu-se, Rhea își puse repede la ochi lornieta. Imediat lentila se lumină și apăru silueta unui tânăr înalt, zvelt, cu plete foarte lungi și negre, prinse neglijent la spate cu o fundă de catifea purpurie; tânărul își petrecuse brațul stâng pe după mijlocul prințului, în vreme ce cu mâna dreaptă îi mângâia acestuia obrazul. Pe Dax îl văzu cu oarecare greutate, lentila înnegrindu-se aproape complet; prințul îl privea pe intrus pe sub pleoapele pe jumătate lăsate, incapabil de cel mai infim gest.

Prințesa îndepărtă lornieta și văzând că zburătorul nu dispare, căută din ochi ceva ce putea folosi ca armă. În stânga ei, în colțul zidului, observă o armură decorativă, care avea atașată o sabie; se repezi către ea și cum nu reuși să scoată sabia din teacă pe cât de repede ar fi vrut, o trase cu totul și întorcându-se către intrusul care n-o văzuse, îl lovi în spate, cu forța alimentată de furie.

Străinul se dădu în lături, mai mult surprins decât speriat, iar Dax, nemaifiind susținut, căzu pe marginea patului. Se întoarse spre Rhea și o studie cu atenție, cu un amestec de uimire și admirație, timp în care își atingea gânditor locul unde ea îl lovise. Dax încercă să spună ceva, dar fata îl opri cu un gest al mâinii.

Intrusul se apropie de ea și îi atinse părul. Uitându-se fără să vrea în ochii lui frumoși, Rhea simți cum furia se risipește; nu înțelegea cum de un tânăr așa de frumos poate să facă atâta rău. Tânărul o dezarmă cu ușurință și aruncă sabia pe podea.

– De ce te amesteci între noi? o întrebă, cu blândețe.

Cuvintele lui o aduseră la realitate.

– Fiindcă Dax e al meu și tu nu ai ce căuta aici. Pleacă departe, fugi!

Tânărul se întristă și răspunse cu glas surd:

– Dax n-a vrut să-mi povestească despre tine, așa că am crezut că nu contezi pentru el. Probabil că, fiind captiv în această logodnă timpurie și prelungită îndeajuns, prezența mea a devenit necesară, iar eu nu mi-am putut nega natura și recunosc că am profitat nițel de slăbiciunea lui. Tot ce trebuia să facă era să-mi ceară să plec.

– *Vreau* să pleci! strigă Dax, care-și revenise din transa impusă. Recuperase pumnalul și acum, îl strângea în mâna dreaptă, pregătit să-l folosească. M-am lăsat învăluit ca un prost în mreaja vorbelor și a mângâierilor tale...

– Nu a fost vina ta, rosti străinul, cu un zâmbet fin, putea fi oricine, femeie ori bărbat, toți mă îndrăgesc, de la prima întâlnire.

Întinse brațul spre el și îi luă pumnalul din mână. Dax i-l cedă, oftând; privirea blândă a străinului îl calmase.

– Așa este... murmură Rhea, cu sfială, consolată totuși de gândul că nimeni nu-i

putea auzi inima, ce părea că vrea să-și părăsească lăcașul și să zboare spre frumosul străin.

Acesta aruncă cuțitul și ridicând mâna spre obrazul fetei, o atinse fin, cu vârful degetelor. Rhea se aruncă la pieptul lui, suspinând. Se simțea mai nenorocită ca oricând fiindcă nu avea puterea să lupte cu acele trăiri, pe cât de noi, pe atât de intense; simțea în ceafă ochiul tăios al prințului și se mira că nu-l aude, osândind-o pentru trădarea ei.

Străinul se desprinse din îmbrățișare. Prinse mâna prințesei și pe cea a prințului și îi aduse unul lângă altul, determinându-i să se privească.

– Acum, ați trecut amândoi prin ispită. Iubiți-vă. E prima și cea mai importantă normă a vieții.

Spiritele li se alinară gradat, negăsind în ochii celuilalt ura pe care amândoi și-o imaginau că o simt reciproc. Își zâmbiră cu emoție și ignorându-l pe străin, își dăruiră buzele într-un sărut încărcat de pasiunea pe care și-o înrobiseră atâția ani.

Când reveniră în odaie, nu-l mai găsiră pe frumosul străin și oricum, niciunul din ei nu mai avea nevoie de existența lui. Știau că n-avea să fie ușor, dar împreună, pas cu pas aveau să-și găsească echilibrul.

Din noaptea acea, zburătorul a uitat fereastra prințului Dax Ayan.

Teodora Gheorghe

Cazul doamnei Fly

Bărbatul cu ochelari albăstrii își cercetă ceasul, făcând o scurtă însemnare într-un caiet. Femeia cu mânuși albe de dantelă și sandale, aproape străvezie, își plimba nervos degetele de-a lungul brațelor fotoliului.

– Mi se întâmpla uneori… primăvara… simțeam cum se zbate… ceva ce nu-mi aparținea... Și totuși… totuși…

– Înțeleg. Ce vi s-a spus?

– Deși m-au avertizat să țin totul secret, nu am mai putut… se întâmpla de prea mult timp… mai ales primăvara… știți, odată aveam o pălărie de paie… am fost afară… soarele bătea ușor spre violet... Nu știu dacă ați văzut vreodată…pare că aduce ploaie, dar nu e decât un moft cromatic. Mi-am luat o carte foarte groasă despre un pustnic cu nume egiptean care iubea, ca și Pygmalion, rodul propriei creații, o femeie de cristal. M-am așezat la umbra unui cireș japonez. Aveam așa ceva în apropiere. țineam mult la acea pălărie… era… deosebită în felul ei, atemporală aș putea spune. Atunci am început să lăcrimez… de la prea mult violet cred…și am simțit… cum se zbate… și o rafală mi-a zburat pălăria… A fost ultima dată când am văzut-o.

– Îmi pare rău.

– Nu-i nimic. Am înțeles că se mai fac pălării asemănătoare. Când m-a vizitat Ana, terminasem cea mai recentă pictură a mea, un peisaj de primăvară. Încercasem să uit de ultima întâmplare și să mă axez pe activitățile care îmi făceau plăcere și mă rupeau de lume. Dar nu a durat prea mult până au sosit din nou…

– Cine?

– Ele… zbaterile… tremurânde... flămânde…

– La fel ca și până atunci sau ceva se schimbase?

– Într-adevăr, acum că puneți problema astfel…parcă nu mai era la fel… Acum erau… mai intense… Cu cât apăsam mai tare tușele, cu cât respiram mai adânc mirosul de ocru și turcoaz, cu atât mai tare se proiectau în mine. Erau viclene, ca niște fantome însetate de oase, de vene… Am încercat să le pictez. Nu pe ele… senzațiile… M-am gândit că aș putea să le închid în culoare, în tablou, dar am eșuat lamentabil. M-am apucat să lecturez cu voluptate volume întregi de proză, poeme, ziare, doar, doar oi reuși să le storcesc între două foi, ca pe niște muște patetice ce erau. Însă… nu mi-au dat pace.

– Totuși, ce vi s-a spus?

– M-am dus la un vraci cunoscut pentru tratamente secrete și eficiente. Mi-am pus un pardesiu bleu și ochelari de soare. Înțelegeți de ce… începuse să bată la ochi… Râdeți? Știu, e chiar hilar. Vraciul m-a întâmpinat cu o încrețire a frunții, asemănătoare unui spasm cadaveric. Cred că bănuia ceva.

– Dar cum ar fi putut bănui?

– Nu e foarte greu, când te naști cu un ochi în frunte… Omulețul nu era prost deloc, știa că ochii unei femei pot ascunde multe… mai ales când au o culoare ca a mea. Avea o casă bizară, care aducea a moschee, dar îi lipsea caracterul sacru. M-a condus într-o cameră scundă, în care parcă te scufundai, căci era sub nivelul podelei. Mi-a dat o pereche de papuci roșii, cu iz oriental, atenționându-mă să pășesc extrem de atent, ca și când aș fi pătruns în odaia unui muribund. Însă la fiecare pas pe care îl făceam, podeaua scârțâia lugubru. Dacă ați auzit vreodată tânguitul unei vrăbii strivite de o greutate… Simțeam o apăsare în moalele capului. Vraciul mă spiona din când în când, zâmbind laconic. Era diabolic… știa… cu siguranță știa!

Odată pătrunși în camera scufundată, apăsarea a dispărut. Am zărit imediat un fotoliu cu două brațe aproape umane… Se prelungeau în câte trei degete lungi, lemnoase. Mi-a fost teamă să mă așez, dar vraciul a insistat. M-am așezat, dar nu mi-am proptit mâinile de celelalte. Ar fi fost… prea mult… Mi-a adus un cufăr pe care l-am deschis cu oarece dificultate. Nu m-am așteptat să găsesc în el… apă cu reflexe violete. Mi-a dat de înțeles prin gesturi că vrea să îmi clătesc ochii. Am făcut întocmai, și câteva minute mai

târziu, obiectele din cameră au început să-și piardă forma și nuanțele. Chiar și vraciul devenea mai estompat, până ce nu a mai rămas din el decât o schijă de lumină… Orbisem.

A urmat o perioadă liniștită, după atâta timp. Mă deprinsesem rapid cu mersul prin casă, nu mă mai loveam de mobilă, și chiar mă tundeam singură. Și… am reluat vizitele la domnul Roi… Nu ne mai vorbisem de foarte multă vreme. Vedeți dumneavoastră… își pierduse ambele mâini într-un accident neobișnuit. De aceea avea două proteze din sticlă. Întotdeauna i-au plăcut lucrurile rafinate.

În acea vreme, am fost fericită. Nicio zbatere. Luam masa împreună și ne povesteam cele mai absurde lucruri. Domnului Roi nu îi păsa că sunt oarbă, iar mie nu îmi păsa că nu putea să mă cuprindă în brațe. M-a ajutat să cos, să împletesc, și sub îndrumările lui, am reînceput să pictez. Vă întrebați cum. El îmi dicta. Există transe în care unii oameni levitează, altele în care comunică telepatic cu spiritele celor morți. Noi pictam împreună. Îmi petreceam zile în șir tricotând ori ascultându-l pe domnul Roi cum îmi citește. În câte o noapte, îmi cânta la pian o baladă de pe vremea menestrelilor. Își putea mișca degetele, mușchii mai transmiteau încă impulsuri fantomei mâinii. Eram atât de fericită! Nu ne vizita nimeni în afară de băiatul care aducea uleiuri pentru pictură. Domnul Roi a început să îmi dea lecții de latină și greacă veche. Uneori ne vorbeam doar în latină. O singură dată am ieșit oficial. A fost ceva spontan, o plimbare cu barca…un lac familiar nouă, unde văzusem cândva o lebădă neagră. Soarele îmi brăzda pleoapele ca mâna unui pianist. Mi-l imaginam violet pentru că nu era la fel de cald ca altă dată… După ce am ajuns acasă… s-a întâmplat… tragedia… Ne-am așezat la gura sobei. Flăcările trosneau cuminți.

Nu-mi dau seama cum… dintr-o dată, o mică bucată de jeratec a făcut un salt mortal, până pe obrazul meu… Am tresărit. Nu am realizat că… în mișcarea mea bruscă, l-am dărâmat pe domnul Roi… Un val de cioburi mi s-a spart de timpane, ca de niște stânci monstruoase. Am știut atunci că totul este pierdut… Totuși, m-am aplecat cu disperare să strâng fragmentele de sticlă și mi-am îmbrăcat mâinile într-o mantie de sânge

cald. Să închizi bine ușa, să nu intre șobolanii! Au fost ultimele lui cuvinte… Le-am auzit în fiecare noapte de când am abandonat locuința domnului Roi. Undeva în colțul ochiului, au început să mă zgârie cioburile împrăștiate pe covor... lângă sobă… și pentru întâia oară, după o jumătate de an de orbire, am văzut culori… roșu... albastru… verde… violet… mai ales violet… Dar ele s-au întors... și cu ele și vederea mea.

– Care a fost primul lucru pe care l-ați văzut?

– Oh…îmi aduc bine aminte… A fost un tablou pe care l-am realizat împreună cu domnul Roi. Acum îl deslușeam foarte clar: doi tineri pe malul unui lac, contemplând o bărcuță de hârtie. Tălpile fetei sunt roșii, dar urma lăsată de ele este trandafirie…

– Nu v-a fost greu?

– Greu?

– Să vedeți din nou.

– Ba da…Mi-a trebuit mult să mă obișnuiesc cu luminile puternice…Uneori mă ascundeam în cea mai întunecată cameră și mă închipuiam o cârtiță oarbă, moțăind în intestinele pământului. Doar că… ele m-au găsit și acolo…

– Vă referiți la…?

– Da. Netrebnicele... diabolicele…

– Pe vraci nu l-ați mai căutat?

– Am fost la el. Am bătut la ușă. Mi-a răspuns o femeie chircită de greutatea casei, care m-a informat că domnul s-a mutat. Nu mi s-a dat vreo adresă. Ochii mei o speriau… Am plecat tristă. Nu îl învinovățesc. A încercat să mă ajute, dar nu s-a putut. Problema mea nu este una tocmai…obișnuită…

– Credeți că vraciul a fugit de dumneavoastră?

– Poate…cred că a obosit…

– Mă iertați... am fost deplasat. V-ați mai dus la cineva?

– Da, am fost la nenumărați doctori, dar răspunsul a fost mereu același: doamnă, nu aveți nimic. Am fost chiar și la un preot, dar nici spovedania nu m-a ajutat. După un timp, am primit o vizită de la sora mea. Îi murise soțul, dar refuza să poarte haine de

doliu. Era o fire boemă, îi plăceau culorile deschise. Eu nu am fost niciodată ca ea. Am început să ieșim amândouă în oraș, ne-am dus la operă până am epuizat toate spectacolele, ne-am plimbat pe aleile parcurilor, am luat lecții de canto… dar…ele au continuat să vină…Sora mea știa, dar le punea pe seama surmenării și a singurătății. Într-o zi însă i-am dat de gândit, după o izbucnire nervoasă. Aveam mai mulți invitați… Eram la masă... și… am aruncat cu un pahar în cineva… S-a spart de perete în mii de bucăți… De atunci sora mea m-a rugat în genunchi să nu mai ies din casă, pentru a nu mai face rău oamenilor. Am ascultat-o, căci era și dorința mea. Am petrecut mult timp singură în camera de la etaj, unde citeam cu nesaț tot ce apucam.

Și poate aș fi putrezit acolo, într-o rochie de satin, dacă nu ar fi fost Felix… Era un băiat delicat și inteligent. Venise la noi cu fratele său, care îi făcea avansuri surorii mele. Știa să cânte la vioară, îl auzeam de sus. A vrut să mă vadă… A fost singurul care mi-a simțit zbaterea… A vibrat în el… la fel ca vioara, dar mult mai aprig. I-a cerut printre lacrimi surorii mele să îl lase să mă zărească, fie și preț de o clipă. Încuviințarea a sosit mai repede decât mă așteptam. Sora mea își pierduse demult urma în cearșaful cald al bărbatului nou. Eu eram o umbră zăvorâtă.

Citeam o poveste cu prințese, când am văzut ușa camerei mele deschizându-se timid. Felix tremura, la fel ca și mine… la fel ca și ochiul meu… Mi-a cuprins mâinile strâns, și căzând în genunchi lângă mine, mi-a sărutat unghiile cu ardoarea unui vânător de relicve prețioase. O oră întreagă am rămas astfel încremeniți… zâmbind… știind… Într-un final, Felix m-a privit și i-am surprins ochii îmbătrâniți, ca și când ar fi stat martori nașterii universului, de-a lungul a mii de ani lumină. Privirea lui trecuse dincolo de mine. Simțeam cum un vultur îmi străbătuse măruntaiele, ieșind cu sufletul meu în cioc. Nu am să uit niciodată ce mi-a spus…

– Vă ascult…

– De ce... de ce suferi singură? Nu știi că mai sunt și alții ca tine? Vino cu mine. Ai să vezi. Am ieșit din palatul searbăd... două păpuși fără ochi… Am fugit… Doamne, cât am fugit! Ni s-au topit pantofii, ne-au sângerat tălpile… Nu ne-am oprit decât în fața

unui bărbat înalt, cu pălărie de paie. Am vorbit mult cu acest individ misterios. Mi-a spus lucruri extraordinare… pe care, auzindu-le a doua oară, nu le-aș mai putea înțelege… Nici acum nu pot fi încredințată că nu a fost decât un vis… Dar… nu poate fi… pentru că am aflat…

– Ați aflat?...

– …

– Doamnă?

– Zbaterile… de ce mi se întâmplă primăvara... de ce îmi tulbură ochiul…

– Dacă doriți să facem o pauză, nu este nicio problemă. Vă pot lăsa să vă odihniți, avem o cameră de așteptare.

– Nu, nu este nevoie.

– Vă dați seama că ceea ce îmi veți spune poate produce o schimbare… ireversibilă.

– Da, dar nu-mi mai este teamă. Felix a deschis porțile, eu l-am urmat. M-a eliberat. Omul cu pălărie de paie m-a adormit. Mi-a dat să beau ceva. Când m-am trezit, Felix mă ținea de mână. S-a terminat, mi-a spus. Am observat că strângea ceva în cealaltă mână… L-am rugat să-și descleștеze pumnul… Atunci am văzut…

– Ce era?

– Un fluture…

– Nu înțeleg…

– L-am avut dintotdeauna… La început a fost un cocon… eram mică… Dar în timp a vrut să zboare… mai ales primăvara, când oamenii speră…

– Iar acum?

– Acum e prea târziu.

– Și Felix? V-ați mai întâlnit cu el?

– Domnule, mă amuzați. Credeam ca știți că oamenii ca noi nu trăiesc mult. La fel ca fluturii... își scutură aripile de câteva ori, apoi se retrag să moară…

Bărbatul lăsă deoparte caietul și privi pierdut la perdeaua care flutura în adierea

vântului.

Mircea Nanu-Muntean

Infinitul finit, finitul infinit și alte bătăi de cap

Cu al treilea Lord Russell la Crâșma lui Ilie

Avertisment: Aceasta este o ficțiune. Doar întâmplător s-ar putea să nu existe asemănări cu realitatea.

– Mamăăă. Cât de mare-i cerul?

– Păi, vezi și tu. E de colea până colea.

– Da după colea ce-i?

– Lasă-mă că am treabă. Urcă-te pe Chetrosu și vezi. Da, mai bine, du-te de du apă la vite. După ce termini, șterge-ți mucii și trage o fugă devale la birtu lui Ilie ș-adă-l pe tac-tu acasă că se-ntunecă și-l cătăm iar prin șanțuri. Că de cân' primește pensia de la semeteu acolo-și face veacu. Cu Luță poștașu, Liță frizeru și alții de teapa lor. Beu, fumează și grăiesc tăt felul de filozofarfastâcuri. Ptiu drace, că-mi încurcași limba. Dacă scapi fără vr-o scatoalcă, poate-ți spune unul din ei. Ai plecat?

***

Fum de să-l tai cu cuțitul. Miros greu de băutură „bună" și țigări de contrabandă.

– Tatăăă. Cât de mare-i cerul?

– Hă hă hă. Ce-i Nică? Te-o trimis mă-ta să-l iei pe tat-tu acasă.

– Lasă-l Liță. Da bine că-mi amintii. Când deschizi, mâine dimineață, frizeria? Că uite. Și eu și Nică suntem buhoși de s-ar spăria și huhurezu ce șade în scorbura lui Spoială din Fundoaia. Ce mă-ntrebași Nică?

– Cât de mare-i cerul tată?

– Păi,... cum să-ți zic eu... Aaa... bună seara dom' doctor!

– Bună seara Gheorghe! Bună seara oameni buni! Da despre ce discutați?

– Iaca, ăsta micu al meu mă întreba cât de mare-i cerul.

– Ei Nică. Nică te cheamă, nu-i așa? Cerul nu e mare. Cerul, universul e infinit, e necuprins. Ai înțeles?

– Ăăă. Da infinitul cât îi de mare?

– Mă bucur pentru tine Nică. Pui întrebări la care alții, mult mai mari ca tine, nici nu s-au ostenit să se gândească. Ai să mergi la școli înalte și ai să înveți despre Lordul Bertrand Russell căruia mama îi spunea Arthur, iar tata William. A fost unul dintre cei mai mari filosofi, matematicieni, logicieni și critici sociali din Regatul Unit al Marii Britanii. A luat în 1950 Premiul Nobel pentru Literatură. A avut o influență considerabilă asupra matematicii, în special asupra teoriei mulțimilor. A jonglat cu conceptul de infinit.

– Da matale de unde le știi pe toate astea dom' doctor?

– Păi citesc și eu, ca tot omul, Gazeta SF. Ba merg și la Clubul de Inițiativă Literară. Am și o colecție a revistei Helion.

– Săru-mâna, părinte!

– Domnul cu voi, fiii mei! Domnul fie cu voi!

– Da cu ce treabă pe-aici părinte? Că matale intri la fel de des aici, la Ilie, precum intrăm și noi în Casa Domnului.

– Nu vorbi cu păcat Gheorghe. Iaca, coana preutească o plecat cu soru-sa la Locurile Sfinte, și mi s-o urât singur acasă. Ce mi-am zis. Ia să văd ce mai fac oile Domnului pe care le păstoresc.

– Ei părinte. Chiar oi. Poate berbeci că nu văd vre-o muiere pri preajmă.

– Cum spui tu Gheorghe. Cum spui tu. Bună seara domnu doctor. Bună seara. Lume bună aici la Ilie în seara asta. Dar despre ce vorbeați?

– Despre infinit părinte. Despre necuprins. Și despre Bertrand Russell.

– Ei domnule doctor. Necuprinse sunt doar căile Domnului. Doar El e cel făr' de-nceput. Cât despre Lordul Russel, pot să spun că nu e prea drag inimii mele. Să vă spun două citate din lucrarea sa *Impactul științei în societate*. Le știu pentru că le-am folosit în teza mea de doctorat. Pentru cinismul pe care-l degajă.

„În mod gradat, prin reproducere selectivă, diferențele congenitale dintre conducători și conduși vor crește până când vor deveni specii aproape diferite. O revoltă a plebei ar deveni la fel de negândită ca și o insurecție organizată a oilor împotriva practicii de a mânca carne de oaie."

„Până acum războiul n-a avut un efect prea mare asupra creșterii populației, care a continuat pe parcursul a două războaie mondiale. Poate că războiul bacteriologic ar fi mai eficient. Dacă la fiecare generație s-ar răspândi în lume o ciumă neagră, supraviețuitorii ar putea să procreeze liber fără ca, totuși, să populeze prea mult planeta. Poate că această stare de lucruri este neplăcută, dar ce dacă? Persoanele cu adevărat nobile sunt indiferente la fericire, în special a celorlalți."

– Și a făcut și pușcărie în timpul războiului.

– Dragii moșului, preacuvioase părinte, urâte vorbe. Da despre infinit am auzit de la moșul meu care o mers la școala chezaro-crăiască a bunului nostru împărat.

– Taci, moș Matus! Te-ai îmbătat. Te bagi în vorbă ca musca în... Doamne iartă-mă.

– Ascultați la mine, dragii mei. Despre infinit grăit-a și bădica Traian, nu cel ce a-ncălecat, ci cel ce a descălecat pe pământurile moșilor moșilor noștri. Îi zicea infinitas pre limba de la el de acasă. Limbă pe care o pricepeau și ai noștri din vremurile de odinioară. Nemărginit i-am spune noi azi. Mai mare de cât orice lucru la care ne-am putea gândi. Ba chiar la care nu ne-am putea gândi.

– Și eu am citit despre Rusul ăsta într-o revista a unuia Mironov, venită pe adresa școlii.

– Russell, Luță.

– Cum spui matale dom' doctor. Ăsta a scris și despre mine.

– Taci Luță, c-o iei pe urmele lui moș Matus.

– Nu. Ascultați-mă. Mi-o plăcut așa de tare c-am învățat-o pe dinafară. Cică într-un sat, cum ar fi adică la noi, poștașul, adică eu, duce corespondența numai celor care nu pot să vină la oficiul poștal s-o ridice singuri. Poate poștașul, adică tot eu, să-și ridice

singur scrisorile? Îi zice „paradoxul poștașului”. Zi matale, nea Gheorghe, cum vine asta.

– Păi... Dacă poți ăăă... nu poți și dacă nu poți... La naiba! Iartă preacuvioase. Nu știu să zic. Și ‘tui mama lui lu ăla care zice că știe.

– Hă hă hă! Și despre mine a scris Rusul ăsta.

– Russell, Liță. Bertrand Russell.

– Da dom’ doctor. Așa îi. Da să vezi potriveala dracului. Iartă și izbăvește părinte.

– Dom’ Ilie. Nu ne mai turna în halbe Adio mamă, că și Liță o luat-o pe ulei. Dă-ne mai bine niște samahoancă de sfeclă. De aia cinstită de-a matale. De aia de-o ții sub tejghea.

– Taci Gheorghe că ne aude fiscul.

– Ficsul nu-i aici. Suntem numai noi. Ce nu vezi?... Ș-apoi, știm cu toții că dom’ agent, înainte de-a se duce la post, trece pe la matale. Rade iute o dublă de samahoancă să-i meargă bine toată ziua… și cum spuneai Liță?

– Păi să vezi potriveală. M-am dus la fie-mea cea mare. Leana bre. Învață la București știința politichiei. Stă la vară-mea. Aia de-i măritată cu unu de-o luptat la rivoluție. Oameni cu stare, de. Să-i duc un sac de barabule. Și-o tăiat nevastă-mea și-un curcan.

Copchila era acasă. Naviga pe internat.

– Internet, Liță.

– Matale știi mai bine dom’ doctor. Că și eu am avut un văr de-al doilea care naviga. Da aista pe Dunăre. Cum dă cu ochii de mine, Leana îmi spune. *Ce bine că ai venit papa.*

– Că la București eu nu mai sunt tac-su. Sunt papa. Probabil pentru că-i duc de-ale gurii.

– Seara bună gospodari! Seara bună nea Gheorghe! Am venit pe înnoptat, așa cum am vorbit alaltăieri. Bănuiam că te găsesc aici. Stau la matale noaptea asta. Mâine, dis de dimineață, mergem să măsurăm sfoara de pădure ce-o ai pe Chetrosul. Salut doctore. Felicitări. Ți-a ieșit cel de-al patrulea roman. În fandom se vorbește că ești primul

candidat la Marele premiu „In Memoriam Mircea Nanu-Muntean”. Am întârziat puțin, că tocmai am dat drumu la număru 199 a Gazetei SF. Luna viitoare o facem lată. Jubileul de 200 de numere. Mai ții minte cum am pornit? Chestia aia cu hegemonia. A fost o mișcare magistrală de marketing. Cel puțin așa au perceput-o unii la vremea aceea. Noroc nea Ilie. Și mie, te rog, o halbă cu de aia de dedesubt, știi matale. Dar v-am oprit din vorbă.

– Salut Sagy. Mulțumesc pentru felicitări. Stăteam și noi la taclale. A venit Nică și ne-a stârnit la discuții despre infinit. Tocmai le povesteam despre Bertrand Russell. Luță și Liță s-au băgat și ei în vorbă. Liță tocmai ne spunea de fiica lui cea mare. Studiază la București științe Politice.

– Aaa. O știu de la Academia de Vară Atlantykron. Frumoasă fată. Și deșteaptă. Tot acolo am cunoscut-o și pe coana preoteasă, când era încă fată. Respectele mele părinte!

– Doamne ajută domnule Sagy. Da pe la Liță la frizerie nu treci. Că dacă ai fi îmbrăcat în negru, ar sări babele să-ți pupe mâna.

– Iertare părinte și domnule Liță. N-am ce face. Iar sunt la modă barba și pletele. V-am întrerupt destul. Domnule Liță, continuați-vă, vă rog, relatarea.

– Cum vă spuneam, îmi povestește fii-mea că a citit pe internet – am zis bine dom’ doctor? – de lordul ăsta, tot dom’ doctor știe cum îi zice. Mi-o adus aminte de moșu Vasile, fratele lui taică-miu, Dumnezeu să-i odihnească pe-amândoi. Uncheșu Vasile o murit în 70 când am plecat eu în armată. Era de-un leat cu lordul ista pe care-l pomeniră-ți dumneavoastră. Dacă mai apucau trei ani băteau suta. Cică ăsta, inglezu nu moș Vasile, a mai facut un para... de ăla ca a lui Luță. A bărbierului îi zice.

– Paradox, Liță.

– Mulțumesc dom’ doctor.

– Mi-o plăcut așa de mult, că de, cu meseria asta îmi câștig pâinea. Nu mi-ar mai fi plăcut! Lam învățat și eu pe dea rostu ca și Luță. Cică, dacă într-un sat, cum ar fi al nostru, există un singur bărbier, eu carevasăzică, bărbierul, adicătelea eu Liță, rade pe toți cei ce nu se rad singuri. Buun. Eu ce fac? Mă rad singur ori nu? Dom’ Sagy, Sfinția

voastră, dom' doctor, cum vine asta, că pe mine de atunci mă doare capul.

– Îmi dai voie Liță?

– Spune-ți dom' Sagy, că poate-mi trece capul.

– Domnule Liță, paradoxul este un enunț contradictoriu și în același timp demonstrabil, o ciudățenie. Ceva care, în același timp, se poate și nu se poate. Paradoxul emis de Bertrand Russell este cunoscut ca „paradoxul mulțimii tuturor mulțimilor".

– Aoleu dom' Sagy. Oprește-te, te rog. Dom' Ilie, mai ad-o halbă.

– Ei, domnilor, mi-a părut bine că v-am găsit sănătoși.

– Pleci dom' Sagy?

– La revedere oameni buni! Domnu Gheorghe, Nică, hai să mergem. Mâine ne sculăm cu noaptea în cap. Salut doctore. Să ne vedem cu bine Sfinția voastră.

***

S-a lăsat noaptea. De pe crestele munților, aerul tare, răcoros, curge în valuri. Satul se pregătește de culcare. Undeva, în depărtare, pe fundalul cerului înstelat, se vede firul argintiu al primului lift spațial din lume. Într-un deceniu avea să fie funcțional.

– Domnu Sagyyy, cât de mare-i cerul?

– Cum să-ți explic eu ție Nică. Vezi tu...

Ovidiu Bufnilă

Lumină dublă

Acum zece mii de ani în Gatambo, lumile acvatice au dat o lovitură mortală inelelor de pământ și au pus stăpânire pe cele o mie de constelații din inima universului plin de universuri. Baronii ficționali din Gambolee, orașul fabulatorilor, au fost răsturnați de la putere iar combustibilul tradițional care animă matricele informaționale a căzut în desuetudine de vreme ce noii savanți de pe vechiul asteroid Kaoma Kuamani au descoperit principiul instantaneului acvatic bănuind prezenta Marelui Absent în profunzimea matricelor care se desfășurau toate deodată.

Pe scurt, puteai fi oriunde, oricum, în același moment digital.

Această descoperire l-a făcut pe Ergubai Gaber din Guantila să-l ia peste picior pe rătăcitul Blaise Pascal care-l eliminase cu de la sine putere pe Marele Absent din experimentul științific trimițându-l la plimbare ca pe un copilandru.

Atitudinea asta trebuia probabil să anunțe sfârșitul polemicii asupra modernității, asupra vitezei luminii în universul plin de universuri și asupra limitei absolute care ar fi tăiat în două corporalitatea fundalului marilor ficțiuni cosmice, au scris în cărțile lor arhivarii din Puertillo Picator. Ei au încercat să descrie formele momentului digital dar au ajuns într-un impas nereușind să găsească rezolvarea șirurilor matematice mari de tip Yogguan.

Într-o bună zi, Asalga Calambra, soprana din Tantai, mi-a șoptit să las în pace filozoficele pentru ca o mare balena albastră l-ar fi aruncat pe țărm pe un oarecare Pache Pacherowsky, un adversar periculos al tuturor ficțiunilor științifice. Potrivit universitarilor din Gombalao, Pache Pacherowsky ar fi fost un obiect virtual rupt dintr-un moment digital și trimis spre străfundurile universului plin de universuri cu o viteză diferită de a restului ficțional. Restul ficțional e o categorie matematică asupra căreia ematorii din

Cancao au emis serie de ipoteze care mai de care mai fanteziste. Ei spuneau printre altele că măsurătorile secrete asupra lui Pache Pacherowsky ar fi dus la concluzia că noi toți ne mișcăm cu viteze luminice diferite și că ne îndreptăm cu toții către o mare bifurcație care face să vibreze strașnic întreaga corporalitate a universului plin de universuri.

Ăsta e!

Universul plin de universuri pune la cale o revoluție.

Am pișcat-o de fund pe Asalga Calambra. Dansam înlănțuiți într-un bar deocheat din docurile Bulbonei, orașul fantomelor de sticlă. Un pianist își rupea tentaculele pe clape și tot bătea din buzele-i groase, vineții, zgâindu-se la viermuiala aia sufocantă iar Asalga Calambra, soprana din Tantai, îmi turna tot felul de baliverne aiuritoare în urechi!

Ne înghesuiam. Ne călcăm. Ne aruncăm priviri languroase sau periculoase, pline de promisiuni perverse. Din tavan cădeau viermișori marini. Într-un acvariu rozaliu se tot unduia o sirenă îmbiindu-ne parșiva să facem porcarele cu ea.

Un barman gras și suferind de paranoia, tot răcnea că vine sfârșitul lumii și ca o mare cometa o să ne cadă drept în cap saturându-ne de atâta giugiuleala.

Erau și niște fantome de sticla ce se zgâibărau printre coloanele de alge marine aruncând limbi de foc, funigei, bănuți de argint.

Dacă nu știți ce e o fantomă de sticlă nu e o mare pierdere! Ce poate să fie decât o ființă fabuloasă, imposibilă, care circulă cu viteza gândului prin visele aiuriților locuitori ai lumilor. Chiar și ai lumilor acvatice. Fantomele astea pun la cale tot felul de ghidușii. Schimba câte un guvern, joacă un renghi vreunui imperial sclivist și bulversează mulțimile cu pase magnetice și cu miracole.

După cum vorbea toată lumea, Pache Pacherowsky, caşalotul multiplicant, era sfârșitul ficțiunii științifice în lumile acvatice aflate dincolo de inelele magice care țopăiau îndrăcite în inima universului oceanic, fiind mișcat de corpurile foarte mici ale fotonilor nebunatici care nici ei nu erau chiar fotoni.

L-am auzit și pe Fontando, bărbierul din Gazaia spunând asta.

Eram la baia de aburi din Tolumba, orașul păsăroilor bulbucați. Mă nimerisem pe-

acolo în căutarea Marelui Absent.

Un batracian din Kutumbe mă păcălise și mă pusese pe drumuri pornindu-ma cu noaptea-n cap de prost ce sunt către Tolumba. Am mărșăluit plin de speranța printr-un soare canicular, prin ger și ceata. Ceață o aruncau niște șmecheri din Badao Badalor cu tulumbe de argint. Ziceau că-s sculptorii entropici. Niște haimanale.

Încurcau navigatorii, pierdeau caravanele în pustiul de ape.

Batracianul își făcea veacul pe o corăbioară în largul sudicelor. Corăbioara se legăna, burtoasă, spintecând ușor valurile înspumate care sclipeau fantomatic în bătaia Lunii chemându-se unele pe altele, nebunele.

Cândva, batracianul vânase balene de sticlă în inima nordicelor. Mare povestitor, batracianul. Spunea niște baliverne! Mincinosul! Zicea pe cuvânt de onoare că pe vremuri prindea balena de coadă, îi șoptea un descântec la ureche, o gâdila pe burtă, o legăna.

Balena, săraca, pică în plasa cu ochii-nchiși.

La bile, în docuri l-am cunoscut. Juca batracianul bile în draci. Bilele erau străvezii și în ele se zăreau tot felul de lumi acvatice mici.

Batracianul se fălea. Parcă-l văd. Se umfla peste măsură. Își luă avânt. Se trăgea de brăcinari. Înjura de mama focului. Vrăjea bila nu știu cum. Se aruncă înainte și poc, poc, câștigă toți biștarii. Docherii se burzuluiau de pomană. Unul a vrut să scurteze batracianul de cap dar i-am tras eu o scatoalcă. Orăcăitul mi-a mulțumit și m-a tras după el.

Eu, naivul, l-am urmat.

Atumbo Bambotembo îi zicea batracianului. Naiba știe de ce. Îi plăcea lui!

M-am dus după el. M-a cărat prin întregul Kutumbe. Kutumbe tipa, răcnea, urla, se sulemenea, se dezgolea în soare, își făcea de cap. Niște aeroplane tot vâjâiau prin văzduhul încins. Trecea o paradă. Cântau niște fanfare. Lumea se rostogolea pe străzi valuri, valuri, fistichie, desmățata și gata să ia cu asalt guvernanta acvatică.

Ne-am zgâit la tarabe în târgul de cefalopode albastre și ne-am înghesuit prin piața de pește, să vedem care-i treaba.

Putea de-ți lua nasul. Pluteau prin văzduh norișori de praf de pușcă. Se cafteau unii bine de tot cu niște pușcoace pentru niște pricini. Tarabagiii, pântecoșii, ne tot ațineau calea. Ne îmbiau cu hartane sângerii. Să-mi dau duhul și alta nu.

Îl cauți pe Marele Absent, șmechere, mi-a zis batracianul făcându-mi cu ochiul, împingându-mă înainte să tai mulțimea nebună.

Știa ce știa, batracianul. Mi-a șoptit, e o chestie filozofica la mijloc, zi că nu-i așa, îți dă sens, derbedeule. Vrei să tunelezi universul plin de universuri și s-o ștergi dincolo de orizontul nostru vizibil. Te dai de ceasul morții să hoinărești prin pluralitate, ha, ha, ha!

Pluralitatea? Atopo Peta vorbise despre ea în urmă cu o mie de ani. Atopo era un filozof din Horneea. Nu prea-l lua nimeni în seamă. Îl dăduseră afară din senatul Universității Acvatice din Gatao. Se încurcase cu niște sirene.

Apoi s-a confesat publicului jurându-se ca a avut o viziune despre ceea ce zicea el că ar fi pluralitatea. Avea de gând să construiască o nouă cosmologie.

A zis că timpul acvatic, derivat al timpului cosmic, ar fi doar o convenție moartă, moartă de tot. Un concept răsuflat. Desuet, zicea el. Un fel de poșirca științifică, dacă stau eu bine și mă gândesc.

Savanții desueți l-au luat la ochi. L-au încondeiat la stăpânire. Să dea oficială oceanica cu el de pământ. Să-i taie impozitul. Să-l pună în lanțuri.

Ciocu' mic, domnule filozof.

Atumbo Bambotembo mi-a zis să stau locului. Nu te mișca, derbedeule. Uite o meduză, vezi? Ei și, am zis eu dând din umeri. Mare lucru o meduză. Dar ce știam eu, derbedeul de mine despre meduze? Nici nu era meduza. Era peștoica peștoaicelor în travesti. ținea o tarabă de crabi electrici. Crabii tot aruncau fulgere în stânga și-n dreapta, ronțăiau văzduhul.

Peștoaica s-a uitat lung la mine. Pișpirică, mi-a zis, aud că vrei să-l cauți pe Marele Absent. Dar eu nici nu scosesem o vorbă. Asta e, îmi citea gândurile.

Dar nu dădea nici două parale pe mine, mi-am dat eu seama. A șușotit ceva cu

Atumbo Bambotembo. Au râs amândoi de mine.

Apoi mi-au zis să-mi vând matricea energetică. I-am înjurat. Le-am zis niște vorbe de la obraz. Batracianul s-a făcut roșu de ciudă. Bine, derbedeule, nu te dai. Ești un prost, ai fi câștigat o sumă frumușică. Caută-l pe Fontando, bărbierul din Gazaia. Îl găsești la baia de aburi din Tolumba. Știe el cum ajungi la Marele Absent.

Zis și făcut. Mi-am luat picioarele la spinare bucuros că scăpasem de nebuni.

În drum spre Tolumba am dat peste un oracol. Oracolul mi-a zis niște chestii încurcate despre popoarele acvatice. Mi-au prins bine într-o bună zi. Le zic și eu pentru că sunt tare adevărate.

Era cu siguranța sfârșitul tuturor personajelor.

Scriitorii din Munao Loan, din Tambo Tambolee și din Bamboleda își aruncau adesea personajele la gunoi. Acolo, în gunoi, așteaptă Pache Pacherowsky, spuneau martorii togarezi care-l căutau pe Marele Absent prin incantații secrete.

Pacherowsky lua îndată chipul unei subrete sau formele planturoase ale unei matroane și se strecură prin ficțiunile care scăldau matricele lumilor acvatice.

Se îmbraca fistichiu cu hainele jobeniștilor din romanul preastimabilului scriitor al președintelui din Tambo Tambolee sau făcea pe malagambistul din scenariul aruncat la coș de Pabu Bupabu, dramaturgul la modă în Gantao.

Garda civică a încercat de câteva ori să-l aresteze pe Pache Pacherowsky dar gardienii nu l-au găsit niciodată, pe cuvânt dacă mint.

Ayan, un băiat de prăvălie, chel și limbut, pipăind-o pe Mirabola din Farina, i-ar fi spus că vestitul Pache Pacherowsky nu ar fi decât o plăsmuire. Ayan a râs prostește când perversă l-a gâdilat cu o pană de gâscă. Până de gâsca era primită în dar chiar de la președinte din Tambo Tambolee pentru servicii importante aduse țării.

Gâsca preafericita care și-a lăsat până zălog chelarului de la președenție călătorește acum către lanțul muntos Slin Wala ca să-i aducă susnumitului un diamant de lumina veche. Niște pelerini au adus diamantele de dincolo de orizontul vizibil și le-au ascuns sub Slin Wala. Spiritul muntelui e animatorul lui Pache Pacherowsy, spun niște

documente secrete aflate bine ferecate în catacombele din Munao Loan.

Spiritul se hrănește cu ficțiunile căzute în uitare sau desuetudine alergând de colo, colo, dincolo de universul plin de universuri.

El știe că ficțiunea e combustibilul ființelor fabuloase din lumile acvatice și ca, încet, încet, o va lua în stăpânire. Îl materializezaza pe Pache Pacherowsky o dată pe săptămână și, având darul ubicuității, umbla prin saloane ascuns sub înfățișarea unei midinete și sfătuiește scriitorii să-și arunce personajele la gunoi.

Midineta Cocoleta are buze rujate țipător. Are o voce stridentă. Are bujori.

Tablourile de cristal se sparg în zeci de cioburi când vocea ei izbucnește printre coloanele grele de plumb. Cioburile se prefac în mici reptile care musca soldații de cizme. Soldaților nici nu le păsa pentru că stau la coadă să le muște midineta ciotul greu încercat de femenele din Munao Loan sau Bitombe.

În timp ce zecile de cioturi se întăresc sub lumina lunii, gașcă preafericita se întâlnește în zborul ei cu Xalaman. Xalaman are șapte ochi și opt tentacule și se deplasează cu ajutorul unui sifon dogit. Șuieră îngrozitor. Nu are bițtari să-și cumpere un sifon nou din Bulbona Faso. Și îi trece prin minte că ar putea vinde gâsca preafericita în târgul de animale din Puertillo Picator.

O înșfăcă pe înaripata și o duce cu el lălăind de nebun pe cărările umede și tainice ale muntelui Go Man.

Dacă Elsao Chiramel, cel care mi-a spus toată povestea asta aiurită despre Pache Pacherowsky, n-a mințit, pe Xalaman l-ar fi înghițit un reptiloid vișiniu din îndepărtatul Wankusai. Reptiloidul era hămesit foarte pentru că soldații aigamalodului din Bufanga furaseră tot ce se putuse fura din ținuturile însorite.

Asalga Calambra, soprana din Tantai, dezbrăcându-se pentru ritualul de primăvară, mi-a șoptit tot felul de prostii despre sfârșitul preafericitei gâște încercând să mă convingă că Xalaman era un șarlatan. Am mușcat-o de țâțe pe nebună și apoi i-am tăiat capul.

Sângele i s-a scurs în ligheanul de argint de sub pat și, după a șaptea zi, din el s-a

întrupat un înger. Îngerul s-a zbătut o vreme în brațele mele dar eu l-am mângâiat cu duioșie și i-am cântat o mulțime de cântecele porcoase. L-am învățat să joace barbut și l-am îmbătat strașnic. Cum am devenit prieteni la cataramă, îngerul m-a dus pe sub măslini să-l zăresc pe Vestitor.

Vestitorul se pregătea de moarte dar a fost de acord să ucidă spiritul care se hrănea cu ficțiunile scriitorilor.

Pentru asta mi-a cerut să-mi schimb chipul, să merg pe cărbuni aprinși, să zbor asemenea unui bimotor danez și să dansez mambo și conga cu femenele din ghilda navigatorilor. Scriitorii care îl venerau pe ciudatul Pache Pacherowsky m-au căutat toată vara visând în van că-mi vor smulge limba ascuțită.

Zeci de procesiuni au pornit pe urmele mele prin găurile viermilor bakundo.

Mii și mii de pelerini s-au aruncat orbește în flăcările din Gayola crezând că sălașul meu ar fi acolo. O femeie m-a scuipat în fata iar un zburător a vrut să-mi spargă scăfârlia cu niște pietre aduse de dincolo de marile lacuri.

Guvernatorul din Iddile a poruncit rinocerilor lui să mă măcelărească iar vampirii din Goona s-au jurat că îmi vor bea sângele până în iarna.

M-a adăpostit suba de Fasto care nu credea în Pache Pacherowsky și care deja prorocise sfârșitul războaielor kurmaleze.

În urmă cu trei ani îi promisesem șubei că-i voi aduce o hartă secreta furată de la statul major al hornilor. Suba știa că sunt un derbedeu și un mincinos. S-a învoit să mă ajute pentru că se spunea că legenda lui Pache Pacherowsky ar putea grăbi sfârșitul lumilor acvatice. Suba mi-a spus că în textul legendei apar niște coduri secrete care distrug matricile informaționale ale împrejmuitului acvatic, Gosara.

Împrejmuitul era cel mai mare oraș aflat la granița marilor ficțiuni, teritorii periculoase în care nu era bine să te aventurezi.

Suba mi-a spus că împăratul Makkai își pierduse viața acolo și ca falnică armata a generalului Gop se pierduse în cețurile ficțiunilor.

Pe generalul Gop îl cunoscusem în bătălia de la Munao Loan. Era un bărbat bine

făcut. Avea o mustață uriașă. Când soarele răsărea de după piscurile pline de zăpezi roșii, mustața lui Gop părea că ia foc.

Eragula, femena cea mai periculoasă din regat, pusese ochii pe Gop și chiar se lăudase că ar putea să-l ucidă pe Pache Pacherowsky numai pentru a putea intra în grațiile generalului. E drept ca acum toate poveștile astea mi se par niște prostii și că de fapt Pache Pacherowsky e doar o legendă inventată de curasarul din Gombe.

Pache Pacherowsky n-a existat niciodată. Dar cei din Gombe au vrut să pună mâna pe mine de câteva ori pentru că le-aș fi datorat niște bișari de la un barbut de pomină ras sub un pâlc de sicomoroni umbroși din Bamboleda.

Singurul lucru pe care îl ai cu adevărat este ceea ce ești. Asta e și nimic altceva, să știți de la mine. Tocmai de aceea nu mi-am bătut capul cu urmăritorii mei și m-am dus în glonț în Gatambo să-l caut pe Magicien, unul dintre cei mai mari sforari din lumile acvatice care avea habar unde se ascunde Marele Absent.

Atingându-și momentul digital critic, marile armade stelare s-au scufundat sub presiunea câmpurilor magnetice iar elita ofițerilor a intrat într-un con de umbră.

Guvernanta oceanica din Wankosai s-a grăbit să-și trimită flota de lumina veche să controleze fiecare colțișor al matricelor sale informaționale.

Oficială acvatică din Imao a decretat stare de asediu și, făcând pe placul popoarelor acvatice, a abolit principiul lui unu care se multiplică. Imperialele au încheiat un armistițiu cu republicile galactice iar amiralul sudicelor a trimis o depeșă secreta triunghiului ofițerilor din inima nordicelor invitându-i la un picnic acvatic în largul înspumat al orientalelor.

Depesa asta am citit-o și eu pe când făceam o curte nebuna prințeselor din Quatro Quatrator sperând foarte tare ca voi intra în grațiile unui ofițer imperial care se lăudase de nenumărate ori că l-ar cunoaște pe Magicien.

Prințesele trandafirii din Quatro Quatrator, orașul râsetelor nebune, au învățat să înoate fără mască de apă și toată lumea a făcut mare haz din pricina asta.

Broscoizii de pe Santo s-au trezit peste noapte mari dansatori și asta i-a umplut de

invidie pe batracienii tăcuți din Fantola Fintolao, orașul bolborositor.

Într-o noapte fără lună, în timp ce nordicele se visau a fi orientale, un ciudat monstru acvatic s-a născut din spuma valurilor și a înghițit submarinul galben al vestitului Ibab Hababcare tocmai pornise într-o călătorie către ultimul sens vrând să afle dacă principiul succesiunii putea fi definit cu adevărat și dacă potrivit lui, epoca modernă se afla în plină desfășurare.

Scrâșnetul fierataniilor și urletele îngrozite ale muribunzilor s-au auzit în întreg universul oceanic fiind amplificate de viermii marini. Dar asta nu mai are nicio importanță. Timpul merge înainte și-napoi. În sus și-n jos. Și la stânga și la dreapta.

Potrivit martorilor togarezi, monstrul acvatic ar fi venit din stele adus de o uriașă bula luminoasă. Peste Orb, fabulosul marin pe care monstrul acvatic l-a întâlnit în largul mării de carton care clipocea somnoroasă dincolo de orizontul nostru vizibil i-a zis arătării chestia asta teribilă.

Monstrul acvatic se deghizase într-un delfin cicălitor.

Ciudata arătare pornise în căutarea propriei sale origini. Lua forma obiectelor cosmice aflate în proximitatea sa și putea deveni limita sau vecinătate după caz, spre deplina pierzanie a ființelor fabuloase pe care le întâlnea.

Peste Orb era când galben, când purpuriu și nu prea trăgea cu urechea la ce se întâmpla prin lumea largă. Stătea bine pitit în mâl într-un inel al șarpelui Gonzobes.

Rânjea tot timpul, Peste Orb. Era umflat peste măsură. Cânta cântecele porcoase despre lumile acvatice și se tot lăuda că știe el când o mare revoluție va face totul harcea-parcea.

Nebunul!

I-a dat cu tifla delfinului cicălitor. Dar n-a știut să-i spună cine e și de unde vine periculosul monstru. Monstrul acvatic i-a despicat burta trandafirie. Marea de carton s-a umplut de frumoase flori de sânge până dincolo de reciful de lumina veche unde se adunau sirenele în nopțile fără lună.

Dar era acea frumusețe utila monstrului acvatic, s-au întrebat filozofii din

Patonaraman străduindu-se să pună la cale o critică usturătoare a ideilor lui Platon.

Lipsirea de lumina Lunii, de exemplu, limita exercițiul și prezenta frumuseții în carnea universului oceanic. Pentru cine ar fi trebuit să fie frumoase florile de sânge tocmai acolo, pe fundul întunecat al marii brăzdate de furtuni oceanice dezlănțuite?

În noaptea fără lună în care ca sirenele din Nottanguya l-au fi călărit în joacă pe respectabilul și venerabilul cașalot Aghilee din Gambolee, furtunile oceanice din Tangulo Mambulo au bolborosit pentru întâia oară după o tăcere de peste două mii de ani anunțând noua eră a războaielor acvatice.

Privind din balconul imperial ploaia de meteori purpurii care venea de dincolo de orizontul vizibil, prințesa Amabalamaia din Huantamatanor i-a spus amiralului ei, Patontiakov, ca a auzit vuietul pe care îl făceau furtunile oceanice animând motorul istoriei și că se temea pentru supușii ei care trăiau printre algele de lumina veche.

Tocmai primise un mesaj secret de la amiralul nordicelor care o rugă să-și trimită armada scânteietoare în punctul de conjunctura magnetica Huabobassa pentru a i se alătură în bătălia împotriva delfinilor cicălitori din Puertillo Picator.

Și bătrânul împărat al oglinzilor de ape din Jabahab Ab Jabadah a auzit glasul dezmățatelor furtuni oceanice după ce trecuseră deja cinci mii de ani de la moartea bietului Peste Orb. Un astrolog s-a furișat într-o noapte ploioasă printre coloanele de ceață ale palatului imperial. S-a împiedicat în barba-i liliachie. Și-a vălurit ușor mantia înstelata învolburând aerul cald. A tușit ușor parcă nevrând să-l tulbure cumva pe bătrânul împărat care trăgea înfrigurat cu urechea la palpitul universului plin de universuri în apropierea telescopului oficial. A dat să se întoarcă, speriat de gândul său nebun. Aflase că epocile se desfășurau deodată și că nu-și urmau una alteia.

Dar era prea târziu.

Împăratul clipoci ușor. Își deschise încetișor cei o mie de ochi sulfuroși.

Oftă. Știa că astrologul îi aducea o știre cutremurătoare.

În străfundurile universului plin de universuri, inelele magice fuseseră străpunse de forte nevăzute iar ființele fabuloase fuseseră transformate în principii.

Împăratul oglinzilor de ape din Jabahab Ab Jabadah nu era mai învățat decât predecesorii lui iar tehnologiile imperiale ar fi fost de nefolosit în străfundurile istoriei care, nici ea, nu era un adevăr ci doar o superbă ficțiune.

Era oare acel eveniment sfârșitul inevitabil al lumilor acvatice asemenea lui Pache Pacherowsky, legendarul personaj?

Ființele fabuloase, moi și plăcute la atingere sau, dimpotrivă, tăioase și aspre, se preschimbau în virtualități șuierătoare?

O astfel de întrebare și-a pus și monstrul acvatic în timp ce o înfuleca pe Colombiona, un animat al călugărilor din Wankusai, la o mie de ani la stânga fluxului principal de evenimente care inundau aparenta oceanică.

Colombiona a țipat ușor înfiorată, s-a zbătut un pic și și-a dat sufletul transformându-se într-o matrice informațională de o jumătate de rotație.

Monstrul acvatic a trimis-o departe în străfundurile lui luând forma corăbiilor lungi pe care le îndreptau către ultimul sens an de an vitejii războinici ai sudicelor în încercările lor sângeroase.

Armada a înfruntat forțele imperialelor trandafirii de dincolo de pânzele Hamoai care făceau să se rotească inelul magic din marginea arhipelagului Seto, o lume zăpăcita construită de navigatorii secretului.

Vasul amiral s-a ciocnit cu el însuși iar torpiloarele s-au lovit singure din cauza unui principiu rătăcit care-și făcea mendrele prin marile locului.

Călugării din Wankusai i-au luat urmă dar nu au putut în niciun fel să fie pe potriva monstrului acvatic. O oarecare Tamerosa din Bakalor, orașul șerpilor de mare, i-ar fi avertizat asupra acestui pericol dar călugării nu au vrut să-i de ascultare. Înainte de a se desprinde de marile recife au ținut o slujbă secretă și s-au închinat sirenelor din Nottanguya considerându-le fără de sfârșit.

Aflându-și moartea în instantaneul acvatic construit de teribilul monstru, călugării s-au săvârșit în chip eroic mânuindu-și spada de foc împotriva unui dușman imaginar crezând că sirenele îi puneau la încercare.

Corporalitatea lor, strânsă în mare grabă dintre stânci de un oarecare Kamceaitai, armurier la arsenalul din Tambole Tamboree, orașul rătăcirilor, a fost vândută în bazarul din Armonai, arhipelagul deosebirilor.

Agombatador kebirabo! I-a strigat un cefalopd liliachiu cumpărătorului corporalității care tocmai se furișă spre docurile încinse de soarele sălciu.

Iguasaaaaa! A strigat speriat cumpărătorul arătându-se gata să-i dea corporalitatea fără luptă așa cum îi ceruse cefalopodul.

N-au apucat însă să se mai certe. A trecut un dirijabil manevrat cu multă abilitate de vestitul capitan Aigamatorian din Clepsoda, orașul ghețurilor.

Aigamatorian slobozi câțiva plumbi fierbinți din flinta lui uriașa și înșfăcă corporalitatea călugărilor din Wankusai ducând-o cu el pe muntele de sticlă, acolo unde sălășluiau spiritele bisericilor reunite. Spiritele i-au mulțumit și l-au ajutat să tuneleze universul oceanicpentru a-și face urma pierdută.

După zece mii de ani, hoinărind prin buclele virtuale ale Kampatotadorului, regatul rasucitorilor de momente digitale, monstrul acvatic a dat peste căpitanul Aigamatorian și l-a făcut una cu pământul înroșind văzduhul de sânge.

Se pare că împărăteasa Cambolateea din Huansotan, patria trompetiștilor de aramă, s-ar fi întrebat la sfârșitul unui anotimp incert, de ce lumile acvatice erau pe moarte și de ce tocmai un monstru era trimis din adâncurile universului plin de universuri să ducă la îndeplinire această misiune disgrațioasa. Ea a transmis un mesaj secret prințului de Magamagamada sfătuindu-l să se păzească.

Cei din Magamagamada, grupul insulelor de zahăr, de dincolo de vârtejurile virtuale ale cascadei Totunga, au încercat să prindă monstrul acvatic în mrejele unor nebune dar monstrul nu și-a făcut apariția.

Amiralul forțelor navale din Magamagamada s-a făcut luntre și punte ca matrozii lui să pună mâna pe ciudata arătare dar furtunile oceanice l-au rătăcit printre bulele luminoase care au căzut peste lumile acvatice la un început de iarnă.

Dinozaurii de zăpadă de pe Kokadoan au scufundat crucișătoarele semețe dar

monstrul acvatic n-a ținut seama de asta și i-a zdrobit între fălcile sale. Dansatoarele din Quantomaquan au vrut să-l îmbuneze dar el le-a înfulecat la repezeală.

Împăratul norilor s-a certat cu filozofii din Patonaraman spunându-le verde în față ca el dăduse tonul noii epoci a modernității abolind romantismul în artă și rătăcirea gânditorilor iubind adolescentin fantasmele eului.

Fanfoleto fanfola fentoanola! I-a zis, pe un ton răstit, unui locotenent de-al său regentul de Gasboian, vrând să-l facă să înțeleagă că monstrul acvatic trebuia să fie chiar unul dintre principiile în a căror corporalitate se strecurau fără să știe mai toate ființele vii din universul oceanic. Tocmai de aceea îl grăbi să ceară mâna delicatei prințese Amabalamaia pentru sfârșitul verii.

Numai că, într-o noapte călduroasă, prințesa Amabalamaia din Huantamatanor a avut un vis erotic. Până în zori s-a ținut de giumbușlucuri cu monstrul acvatic care i s-a plâns că nu știe cine l-a creat și că este îngrozit de măcelul căruia îi căzuse prada.

Prințesa a scris o depeșă imperialelor din inima occidentalelor și a rugat republicile de dincolo de orizontul vizibil să-i trimită o plasa virtuala pescuita din întâmplare de flota inimosului Salausa din Ubunda, orașul turnurilor cântătoare.

Amabalamaia plănuia să-l prindă pe monstrul acvatic atunci când va reveni în visele ei și să-i schimbe instrucțiunile ficționale pentru a afla cheile modernității ea nefiind de acord cu filozofii din Kankao care spuneau că a te consideră progresist e curată rătăcire de vreme ce fiecare epocă fusese un progres în raport cu întregul front matriceal al universului acvatic desfășurat deodată.

Un vârtej fierbinte a furat-o însă de pe terasa palatului ei și a aruncat-o în valurile înspumate unde, după trei zile și trei nopți de chin a fost înghițită fără milă de monstrul acvatic.

Preschimbându-se într-un zburător de sticlă, amiralul Patontiakov s-a îndreptat către Wankusai după ce a părăsit îndoliatul Huantamatanor.

A bătut la poarta vrăjitorului Gasaban. Bum. Bum. Bum.

Escapitola compitatom bahdân Wankusai? A întrebat buretele de mare care păzea

intrarea, vrând să știe dacă amiralul plătise cei patruzeci de pitueros cât costă intrarea în Wankusai.

O ploaie sulfuroasă bătea în canatul porții săpând șanțuri adânci departe, în mijlocul străduței întunecoase. Felinarul din colțul casei răspândea o lumină gălbuie.

Amiralul s-a încruntat. Și-a scuturat aripile de sticlă.

Harocma ghesao ghildero marinago! A zis printre dinți dând de înțeles că ar fi scutit de o asemenea taxa de ghildă maritimă din Puerttilo Picator.

La auzul acestor cuvinte, ploaia s-a oprit dintr-odată preschimbându-se într-un vârtej virtual din care își făcu apariția vrăjitorul Gasaban.

Amiralul a crezut că este Vestitorul.

Gasaban avea însă coada de balenă, fălci de rechin și tentacule de sepie.

De departe semăna cu o umbrelă. Dacă l-ai fi privit de dincolo de universul oceanic, printr-un ochean magic, l-ai fi putut confunda cu ușurința cu aburul locomotivelor din Guanon, orașul celor mai frumoase serbări de iarnă din lume.

Chele beulle, chele beulle! Strigă Gasaban ușor amuzat de înfățișarea amiralului, pocnindu-și buretele de mare cu un bețișor parfumat furat din târgul obișnuinței ținut în inima orientalelor de două ori pe an.

Amiralul îi răspunse la salutul de bun venit cu un zâmbet amar.

Cauta nemurirea iar Gasaban credea că venise să-l învețe cum să-l înfrângă pe ciudatul monstru acvatic. Patontiakov era convins că sunt amândoi un construct al aparentei oceanice și ca sirenele și chiar universul plin de universuri erau doar niște plăsmuiri puse la cale de Marele Absent.

Vrăjitorul făcu doua, trei pase magnetice.

Se preschimbă într-un delfin cicălitor și se cernu peste lume aidoma unei ploi cuminți de primăvară.

De ce putea face astfel de vrăji nemaipomenite? De unde îi venea puterea? Se afla oare în corporalitatea ficționalului construit de lumina dublă în care mă aflam cu Pacherowsky?

Amiralul se trase de vipușca nehotărât. Poate ca în perversitatea lor, câmpurile magnetice îl creaseră pe vrăjitor pentru a-și umple singurătatea.

Dar cine manipula câmpurile magnetice? Marele Absent?

Gasaban îi spuse amiralului să-l caute pe un anume Magicien.

Patontiakov porni spre Cambo Camboree, orașul saturnaliilor, acolo unde s-ar fi ascuns Magicien. Îmbarcat pe un vapor cu zbaturi, condus de un saurian cârcotaș, amiralul călători vreme de o mie de zile în josul fluviului Qonaor.

Saurianul își suduia matrozii de dimineață și până seara și dădea tot felul de comenzi aiurite cerând ba să fie armate tunurile de la tribord, ba să fie ridicate pânzele pentru vântul de noapte.

Amiralul își dădu seama că saurianul tânjea după vremuri de mult apuse și că se credea la bordul unei corăbii stelare.

Dar nu-și bătu prea mult capul cu asta. Din cauza aripilor sale de sticlă, mai toți pasagerii îl ocoleau crezând în sinea lor că Patontiakov era de fapt o insectă de bălegar fugită dintr-un laborator al armatei și care călătorea în travesti. La supa de dimineața treceau în fugă pe lângă masa lui iar la cafea, îndată după prânz, se înghesuiau cu toții lângă marele coș de fum care bubuia asurzitor. Amiralul nici nu i-a mai luat în seama după primele o sută de zile și s-a adâncit în el însuși. Se ascundea la pupa printre butoaiele de motorină și de scrumbii și admiră peisajul luxuriant. Printre pâlcurile de jungla mustind de aburi sângerii, se zăreau turme de cașaloți, câte o balenă singurateca sau câte un amfibiu vorbăreț. Unii se țineau după vapor înotând la babord și cerând de mâncare. Patontiakov a vrut să afle câte ceva despre monstrul acvatic dar cașaloții i-au dat cu tifla și au râs de el. Nu auziseră de o asemenea poveste și nici nu credeau că universul oceanic era doar o părticică dintr-un enigmatic univers plin de universuri. Un amfibiu îl stropi în joacă iar o sirenă îl îmbie în iatacul ei de ape să facă tot felul de giumbușlucuri. Și totul doar pentru un diamant de lumina veche, se înțelege.

Într-o dimineață, din cauza cețurilor, vaporul se izbi de niște stânci și se scufunda cât ai clipi. Saurianul dispăru urlând ca din gura de șarpe într-o învolburare de ape.

Matrozii se pierdură printre stânci iar pasagerii se făcură nevăzuți într-o cataractă, la două mile depărtare de locul naufragiului.

Un cașalot îl înghiți Patontiakov țâșnind dintr-un vârtej virtual. Aripile de sticla ale amiralului îi spintecară burta și dinlăuntrul lui ieși la mal, mărșăluind semeața prin văluri, armata biomecanicilor din Tamabolee care dădu imperialelor o serie de lovituri mortale.

Matricea informațională a lui Patontiakov se preschimbă în principiul oglindirii potrivit căruia, văzându-se pe sine însuși, monstrul acvatic exploda risipindu-se prin întreg universul oceanic iar filozofii din Patonaraman trimiseră o depeșă împăratului norilor încercând să-l convingă că modernitatea era doar un construct iluzoriu.

Toată tevatura asta mi-a fost povestită de însuși Magicien. Magicien putea privi întreaga desfășurare ficțională a universului plin de universuri deodată.

M-a văzut venind înspre el din timpurile mele paralele. M-a lăsat să intru în inelul lui magic și mi-a dat de înțeles ca știința făcea casă bună cu magia, una desfășurându-se dintr-altă și invers.

Magicien m-a ospătat cu balena umplută cu migole. Mi-a dat să beau un vin dulceag și m-a iscodit în fel și chip. M-a întrebat de ce vreau să-l întâlnesc pe Marele Absent, tocmai eu, un derbedeu și-un coate goale.

Pe mine m-a scos groaznic din sărite chestia asta și l-am pocnit drept în moalele capului lăsându-l fără suflare.

Am șters-o cât ai clipi și am tunelat întregul Gatambo apucând în sus prin carnea timpurilor care se vânzoleau încoace și-n colo de nebune.

Un kontator din Kahala, hoinar verzuliu, guraliv și plin de bube, încrezut și dus cu sorcova, mi-a zis că-mi vinde pentru o mie de arginți codul care deschidea corporalitatea vestitului principiu al oglindirii.

Kontatorul avea un dirijabil rablagit care păcănea între timpuri. M-am urcat la bordul lui făcându-mi o socoteală simplă. Dacă înșfăcam principiul, puteam să-l reanimez pe amiralul Patontiakov care era un bun navigator.

Hârşti!

Uite-aşa l-am bortelit pe golanul de kontator. Am cotrobăit o zi întreagă prin nacela dirijabilului căutând codul cu pricina. Au trecut în zbor nişte şmecheri care se duceau să lupte în războaiele kurmaleze. Aveau nişte flinte bine umplute cu plumbi dar nu le-a trecut prin minte să mă gauresca. Sare pe coadă!

În inima nopţii am găsit codul ascuns într-un coş de nuiele în care kontatorul ţinea nişte ierburi de mare din care-şi făcea ceaiuri pentru durerile de fălci.

Am rostit numele lui Patontiakov şi am invocat spiritele inelelor magice din largul nordicelor. Spiritele s-au bulucit cu toatele bucuroase că pot ronţăi un principiu aşa haios că principiul oglindirii. Mi-au mulţumit la sfârşit şi, sfâşiind o bucată de carne din corporalitatea universului oceanic, l-au adus la viaţă pe amiral.

Patontiakov s-a dezmeticit cu greu. L-am cărat pe ţărmul oceanului şi l-am îmbăiat şi i-am spus adevăratul nume al Vestitorului. Amiralul a izbucnit în plâns. A plâns aşa vreo douăzeci de zile. Nici nu l-am pus la vreo corvoadă. Am tot învârtit timona dirijabilului cum m-a tăiat capul. Nori trandafirii se tot izbeau de nacela iar vânturile dinspre Wankusai ne tot plezneau peste faţă.

Într-un târziu, amiralul s-a dezmeticit cu totul şi m-a luat la rost. I-am povestit cum a murit Vestitorul lui, ucis de oamenii împăratului din Gazabo, i-am povestit cum l-am ucis pe Magicien şi i-am zis, scut, că-l iau cu mine în căutarea Marelui Absent.

S-a învoit. I-a venit însă greu de tot să creadă că vom întâlni alte lumi şi alte timpuri şi ca tot ceea ce se petrecuse la stânga şi la dreapta, sus şi jos, înainte şi-napoi încă se afla în desfăşurare. Ca să-l fac să înţeleagă adevărata natură a universului plin de universuri am tunelat matricea universului acvatic nimerind drept în inima ficţiunilor siropoase aflate toate deodată în plină desfăşurare, undeva sub noi.

Inimioare rozalii s-au aprins pe cer. Şi un tort mare de ciocolată s-a lovit uşor de nacela fiind aruncat prin văzduh de câţiva însuratei puşi pe şotii în lumea lor acvatica unduitoare. Ne-au ieşit în cale şi vreo mie de ficţionali care înotau prin văzduh cântând cântecele de iubire, vălurându-şi mantiile de lumina veche.

Patontiakov a înțeles cam cum stăteau lucrurile. Mi-a spus însă că ar avea nevoie de un vestitor care să-i citească fundul oceanelor ficționale pentru a nu nimeri într-un banc de nisip. Am dat din umeri. De unde să-i fac eu rost de un vestitor?

Amiralul mi-a aruncat o privire plină de înțeles. Pune-ți poftă-n cui, i-am zis eu supărat, mușcând o bucată mare de tot din tortul de ciocolată care plutea alături de noi mânjind nacela de frișcă. N-aveam niciun chef să-mi preschimb matricea informațională și nici să stau ca un prost cocoțat în gabie și să-mi pocnească ochișorii zgâindu-mă la mersul ficțiunilor prin corporalitatea timpurilor.

Trebuia să ne descurcăm și fără vestitor.

Ficționalii ne-au ținut o predică despre iubirea aproapelui. Aveau coronițe de argint, nu purtau chip și de departe păreau niște lujere luminoase. Mai marele lor era un malagambist cu joben trandafiriu. Jobenistul pusese ochii pe dirijabilul nostru.

Avea de gând să oficieze căsătorii la bordul lui. E o chestie mișto, ne-a zis, gata, gata, lăsați dirijabilul și valea. Ne-am caftit pe viață și pe moarte. Patontiakov s-a ținut bine dar s-a împiedicat de o parâmă și s-a prăbușit în gol. A trecut prin tortul de ciocolată în mare viteză și s-a dus grămada spre un vârtej virtual care l-a înghițit cât ai zice pește, săracul de el.

Am tunelat momentul digital dar în van. N-am reușit să-l găsesc.

Boaf. M-am trezit în mijlocul unui bal mascat de la marginea mândrului Beauburgua, orașul cețurilor. Un soldățoi m-a țintit cu un aruncător de flăcări și a răcnit la mine speriat. L-am decorporat. Spiritele inelelor magice din inima nordicelor s-au înființat imediat dar le-am dat cu tifla. Era timpul să adun câteva matrice informaționale pentru a reuși să stăpânesc principiul lui unu care se multiplică. Mi-am dat seama că numai așa putea să dau de urma Marelui Absent.

Erabusa Mabarusa din Hokanau, m-a întâmpinat plină de blândețe și mi-a spus că doar Magikoon din Terra Enciclopedică, deschizându-și momentul lui digital după principiul instantaneului acvatic, mi-ar putea desluși drumul către Marele Absent.

Când picurii nopții au sfârâit pe fruntea vestitului Magikoon iar eu am tunelat

timpurile până la el, martorii togarezi au înregistrat prima descreştere de viteza iar Wankusai s-a pierdut într-un abur.

Rulii şi-au rătăcit submarinele într-o pungă virtuala iar magicianul Magicoon a declarat pentru întâia oară principiul lui unu care se multiplică bulversând serviciile secrete şi luându-i pe nepregătite pe filozofii şcolii de la Puertillo Picator.

Preşedintele republicii Bangaradas şi-a văzut şopârla lungindu-se şi transformându-se într-un inel magic iar Hoba Buba, cântăreţul de jazz din inima nordicelor a reuşit cea mai lungă octava din istoria istorisirilor muzicale.

Gaura de ozon de deasupra orientalelor s-a preschimbat într-o poartă stelară iar Kakaras, întâiul fizician al Ruliei, s-a împăcat pentru toată viaţa cu Egadao, întâiul fizician al Amerilei, uraganul Gaian Moaroa a încremenit într-o formaţiune sculpturală pe care au furat-o briganzii Fosiburului şi Eutopa s-a frânt în două după un scenariu escatologic pus la punct de martorii togarezi.

Prinţesa Marsuana din Tembao s-a rătăcit într-un nor argintiu iar membrii marcanţi ai partidului conservelor din Chavee s-au trezit arestaţi într-o pictură suprarealista de un artist mediocru.

Crepusculul de la Makosan s-a deplasat în viteză către Burla Barlo arzând pădurile de tropical, Magicoon a decretat principiul saturaţiei în timp ce fizicienii din Ghemor au dat publicităţii bula exofizica din a şaptea trecere a cometei Bantuliasan şi planeta întreagă a intrat într-un proces rapid de frânare.

Corul artileriştilor din Kusadai a încremenit şi el într-o gamă minoră, pierdem viteza, ar fi şoptit împăratul algelor trandafirii chemându-şi omul de taină, încet, încet cuvintele s-au risipit, limbajul s-a decolorat, statuile s-au sfărâmat, oceanele s-au evaporat, s-a prăbuşit satelitul de serviciu, primul sunet al universului plin de universuri s-a făcut auzit din toate colţurile matriciilor energetice iar câmpurile magnetice s-au făcut toate ghem.

Şi atunci s-a înfiripat imaginea Marelui Absent.

El e, l-am întrebat pe şoptite pe Magikoon încetând să mai facă vreo pasa

magnetica sau să îngâne vreo incantație magică.

Stăteam amândoi îngropați între dunele deșertului Kalahar, printre ruinele Eutopei, Asiliei, Amerilei și Bagoradorului și ne uitam printre stele.

Niște păsări de oțel tot păcăneau printre razele de luna învolburând ficțiunea ficțiunilor care era însăși corporalitatea incredibilă a Marelui Absent.

Am crezut la început că e cea mai mare balena pe care am văzut-o vreodată dar nu era o balenă. Mi-a trecut prin cap apoi că ar putea fi o ființă fabuloasa nesfârșită în a cărei matrice aș fi putut fi inclus. Magikoon mi-a șoptit, închide ochii.

Am închis ochii tremurând de emoție.

L-am văzut pe Marele Absent umplându-mă pe dinăuntru așa cum te umple un parfum de primăvară pe țărmul oceanului.

Magikoon m-a prins ușor de mână și m-a numit pentru prima oară. Mi-a spus, bine că te-ai născut Pache Pacherowsky!

Degeaba am încercat să scap din inelul lui Magikoon. M-am trezit azvârlit de o pală de vânt drept în valuri. Marele Absent m-a botezat lăsând o ploaie de trandafiri să cadă peste mine apoi s-a pierdut într-un vârtej virtual odată cu Magikoon.

Boaf. Am căzut într-un anotimp incert. A venit un fochist de nicăieri și m-a întrebat una alta. A zis să-i zic unde fusesem repartizat. Era plin de mușchi. Avea nasul borcănat. Nu prea glumea. Mi-a zis și el ca știința era totuna cu magia și că nu trebuia să-mi bat capul prea mult cu tot ceea ce se întâmpla în corporalitatea timpurilor care alergau de nebune în toate direcțiile de vreme ce lumina avea mai multe viteze, ha, ha, ha.

Tot ceea ce ne înconjoară este legat de propriul nostru corp mi-am spus în clipa aceea încercând să nu-mi pierd cumpătul.

Avalanșa de ficțiuni care scalda imaginarul tău, reclamele, războaiele semantice, mișcarea oamenilor politici, evoluția noastră în realitate, toate sunt componente ale unei imagini dinamice guvernată de Marele Absent.

Această imagine se suprapune în universul plin de universuri peste imaginea standard construită prin educație și cultura.

Ființele fabuloase tind să-și construiască imaginea ținând cont de ideea fatală de corporalitate. Corpul e cel care receptează ideile care ventilează imaginarul ăsta nebun și aproape de necontrolat. Corpul e cel care, prin senzații, accede la realitatea înconjurătoare fie că e vorba de războaiele semantice sau de discursul primului ministru din Tambo Tamboleee. Iată așadar câte lucruri de taină sunt legate de corpul tău, Pache Pacherowsky, mi-am spus plin de înfrigurare încercând să înțeleg ce avea de gând foschistul ăla nătâng.

Dar corpul tău, Pache Pacherowsky, este el însuși însuflețit, am continuat încercând să nu-mi cresc entropia informaționala cumva.

Corpul tău este o lume mică. Corpul tău este în căutare de sens. Ființele fabuloase ca și oamenii politici trebuie să înțeleagă acest adevăr.

Corporalitatea prilejuiește un regal al imaginii. Corporalitatea este de fapt o normă fundamentală în construcția de imagine. Corpul ocupă spațiul de putere fie că e vorba de lumea afacerilor, fie că e vorba de lumea politicii fie că e vorba de o călătorie atât de periculoasă prin vălmășagul temporalității.

Corpul se răsucește.

Devine din punct în moment bidimensional și-apoi într-un misterios moment tridimensional. Se arunca în universul plin de universuri de nebun. Timpurile, care sunt și ele corpuri sub forma de numere mari, sunt tot atâtea vârtejuri imaginare care ocupă spațiul de putere. Imaginea corpului e de fapt o misterioasă totalitate.

Ficțiunile ca și afacerile înglobează numerele mari. Politica și strategiile câmpurilor magnetice le mărunțesc în strategii cochete.

Corporalitatea noastră distruge limita revendicându-se în vibratoriul luminii duble. Ființele fabuloase ale lumilor acvatice trebuie să înțeleagă și acest adevăr crucial. Nu poți pune la cale o conspirație împotriva Marelui Absent fără să ții seama de corp. Imaginea nu se mai explica prin limita, ci prin vecinătăți.

Suntem vecini cu imaginea universului acvatic, suntem vecini cu imaginea lui Ibab Hababb, suntem vecini cu imaginea campionatului mondial de fotbal din Guantila, cu

imaginea prințeselor din Abodahar sau suntem învecinați cu imaginea cașaloților zbanghii din largul înspumat al sudicelor.

Vecinătățile corpului sunt adeseori monstruoase sau superbe.

În regimul democratic, fie el și superficial sau trucat, sau în inima imperialelor, corpul reunește periferia cu centrul. Ficțiunile ca și oamenii politici trebuie să înțeleagă construcția simbolică a periferiilor și centrelor. Tocmai de aceea, o ficțiune comercială ca și un om politic inspirat trebuie să se ferească să-și construiască imaginea ca și cum ar fi sub asediu. Corpul se afla pe câmpul de luptă al imaginii.

Periferia ar vrea să fie aflată. A porni dinspre centru împotriva periferiei e ca și cum ai institui dictatura corpului asupra marginilor. Căci în cele din urmă, periferia va înghiți centrul. Marginile tale te pot trăda, te pot înghiți. Cine sunt vecinii tăi? Cu ce imagini din universul plin de universuri te învecinezi?

Lucrurile sau ființele conspirațiilor nu sunt simple obiecte.

Cu cine te mărginești? Ce imagine ți se potrivește? Ești un învingător sau un asediat? Concurenții tăi se vor căzni să te bage în corzi.

Suntem cu toții spermatozoizi aiuriți porniți în căutarea ultimului sens.

Suntem navigatori ai Marelui Absent.

Corpul ficțiunilor ca și corpul electoral sunt corpuri de taină care trebuie analizate de pe poziții nonconformiste.

Ce tot spui acolo, mârâi fochistul pregătindu-se să mă azvârle cu lopata lui ruginită într-un continuu ficțional și neavând nici în clin nici în mâneca nici cu magia, nici cu știința și nici cu incomodele întrebări asupra ultimului sens.

Mi-am luat inima în dinți. I-am smuls fochistului lopată și l-am pocnit cu ea atât de puternic încât matricea lui s-a dizolvat într-un norișor de fum trandafiriu.

Valurile timpurilor s-au deschis exact deasupra mea și o uriașă balena albastră m-a înghițit aruncându-mă apoi nu departe de plaja unde Asalga Calambra, soprana din Tantai, se hârjonea cu unul dintre martorii togarezi.

Cum m-au zărit, au alergat să cheme poliția. Polițiștii m-au scos din valuri atât de

repede încât nu am apucat să-mi reglez matricea informaționala.

Eram prins pe uscat. Eram zăvorât într-un continuu.

Numele și prenumele, m-a întrebat un inspector fălcos lovindu-și ușurel dunga pantalonilor și tot trăgând dintr-un chiștoc de țigară.

Pereții din jur erau acoperiți cu fotografii de femei goale. O pânză de păianjen trandafirie spânzura în bătaia unui bec chior. Masa era plină de pete de bere.

Cine ești, bibicule, a vrut să știe inspectorul pocnindu-ma tare de tot peste fata de m-a podidit sângele. Și ce-i cu aripioarele astea de cașalot? Ești un nenorocit de mutant, zi, mă, zi că te mănânc cu coada cu tot!

L-am scuipat. Atât am reușit. Toate puterile mele magice mă părăsiseră odată prins în acel continuu. Lucrurile stăteau prost de tot. Mi-am zis că erau ultimele clipe.

Marele Absent îmi jucase o festă.

Ștefana Czeller

Lungă-i calea către gri

Motto:

„It's my life

It's now or never

I ain't gonna live forever”

(Bon Jovi)

Îngenunchez în fața lordului Charles și tot ce-am devenit în mai bine de cinci sute de ani se risipește ca fumul înecăcios dintr-o colibă de oameni hămesiți. În ochii lui cenușii, puțin mijiți, văd doar oglindirea unui țăran speriat, trezit dintr-un vis deopotrivă cumplit și frumos.

– Dă-ți jos cămașa! îmi poruncește lordul și-l ascult.

Suntem patru în încăperea răcoroasă, de la subsolul vilei izolate – eu, lordul și cei doi acoliți ai săi. În privirea lui văd același dispreț ca atunci și nu mă pot apăra de el. Pot doar să-mi păstrez chipul imobil, așteptând să înțeleg de ce a aruncat moneda după atâta timp. Pielea bronzată mi se buburuzează din cauza răcorii și cicatricea de pe umărul drept începe să pulseze. E adâncă și încă dureroasă, mai ales atunci când... Lordul se ridică și îmi atinge umărul cu degetul. Un curent parcă trece prin el, răscolindu-mi carnea și făcându-mă să mă simt un copil neascultător care așteaptă ca palma tatălui să-l lovească. Dar rămân nemișcat și tăcut. Acum, când sunt mai bătrân și mai înțelept, ar trebui să pot muri cu demnitate, oricât mi-ar lua asta.

– Nu credeam c-ai supraviețuit, spune lordul. Dar nu-i o surpriză c-ai rămas un ticălos.

Am visat în atâtea nopți prima noastră întâlnire, dorindu-mi cu disperare să schimb ceva, sperând la o nouă șansă... Umilința nouă e dureroasă, dar măcar mă trezește din amintirea celei vechi.

– Iar înălțimea voastră un snob, răspund, fără să-mi plec privirea.

Ochii ni se încleștează ca două săbii și-i văd o venă pulsând la tâmpla stângă. După aproape un minut, se destinde.

– N-am să te ucid până nu-mi spui ce mă interesează. Nu încerca să mă provoci!

Tac. Aș vrea și eu să știu pentru ce m-a adus aici, la marginea Parisului. E totuși unul dintre băieții buni, așa că tortura n-ar trebui să fie un scop în sine. Dar oamenii se mai schimbă în cinci sute de ani. Eu m-am schimbat... Asta-mi repet în fiecare zi, când mă privesc în oglindă. Iar acum am nevoie disperată să o cred.

– Contești existența legăturii? spune.

– Nu, zic. E încă puternică. Am simțit-o amândoi când m-ai atins, lord Charles.

– Bine! După vechea lege, sunt stăpân peste viața ta. O pot curma când și cum vreau. Spune cuvintele legământului!

Înclin bărbia a supunere calmă. Schimbul nostru de replici e doar o formalitate. Concluzia era clară odată ce prima rostogolire a monedei m-a trezit în miez de noapte. Sunt al lui la fel de mult ca atunci când și-a înfipt spada în mine. Am răspuns chemării nerostite, mi-am pus afacerile în ordine și am urcat în avion. Am venit aici tocmai de la New York și toată șarada asta nici nu mai trebuia jucată. Dar pare să facă parte din planul lui și, până la proba contrarie, cele întâmplate acum cinci sute de ani mă fac vrednic de batjocură.

– Îți recunosc ție, lord Charles, stăpânirea, spun răspicat. Îți datorez supunere ție și oamenilor tăi. Oricât timp mi-ai lăsa pe acest pământ, nu voi încerca să fug ori să-mi curm zilele. Orice-mi vei cere, voi face, până când mă vei descăpățâna.

Nu-l văd pe lord folosindu-mă pe post de slugă nici măcar o zi. Pur și simplu, mă disprețuiește prea mult pentru asta. Mă va ucide, dar nu e decât o cale de urmat și merg liniștit pe ea, fiindcă altfel tot ce mi-am spus în oglindă e o minciună.

– Ce-ai făcut cu omul meu? întreabă Charles. Îți poruncesc să-mi spui!

Cred că am un aer cam încăpățânat, căci fruntea lui Charles se înroșește.

– Andrew, se întoarce spre unul dintre acoliți, pregătește fierul!

Nu tresar, deși gândul de a muri însemnat ca o vită nu e prea plăcut. Nu încerc să ghicesc cât timp va fi alocat supliciului și ce va rămâne din mine pentru spada sa când se va termina. Nici nu mă uit la Andrew, bărbatul cu început de burtă și ochelari cu ramă subțire, cum înfige vătraiul în cărbunii din șemineu. Încerc să-mi mut mintea la Arkadie, la cuvintele lui despre a doua șansă. A fost, fără îndoială, cel mai milosârdnic om pe care l-am cunoscut. Deși în ultima sa toamnă a avut dureri înfiorătoare, nu s-a plâns niciodată. Dacă el putea suporta chinul cu o glumă, așa am să fac și eu. Amintirea lui mă face să zâmbesc chiar când vătraiul se apropie de umărul meu. Văd o urmă de nedumerire în ochii lui Charles și asta îmi face surâsul să se lărgească. Iată că ai ceva de învățat de la mine, mylord!

– Cum îți spui acum, băiete? mă întreabă lordul.

– Jack, răspund.

– Nu vreau să fac asta, Jack! Spune-mi ce trebuie să știu și vei muri repede.

Așteaptă o clipă, apoi se ridică și ia vătraiul de la Andrew. Îl ține la înălțimea ochilor mei și căldura fierului mă face să clipesc, dar nu implor o moarte mai ușoară. Charles mă privește întunecat și, dintr-o dată, îmi dau seama că nu a mințit, chiar nu-i place să mă vadă așa, deși mă consideră o creatură jalnică. Atunci de ce o face? Dar timpul întrebărilor a trecut demult și mai apuc doar să trag aer în piept înainte să înceapă tortura.

Fierul se lipește de cicatrice și durerea e mai presus de orice am încercat până acum, chiar și de cea provocată tot de el demult. Îmi mușc buzele ca să tac, unghiile mi se înfig în podul palmei, dar nu e de ajuns. Gem și mă gândesc la Arkadie și la glumele lui. Durerea continuă și după ce vătraiul se desprinde, iar eu cad în patru labe, gâfâind. Aș vrea să mă ghemuiesc într-un colț și să mor, dar Andrew așază iar vătraiul printre cărbuni și știu că e doar începutul.

– Unde-i? mă întreabă stăpânul meu.

– Cine? șoptesc.

– Crezi că eu nu vreau să mă opresc? urlă la mine. Pentru Dumnezeu, noi n-ar

trebui să ne transformăm în gâzi! Te-aș fi lăsat în pace încă cinci sute de ani dacă n-o luai razna... Spune-mi unde e Amos și te trimit chiar acum pe lumea cealaltă. Va fi mai bine pentru amândoi.

Încep să amețesc, dar mă silesc să mă uit la el.

– Cine-i Amos? murmur.

Ochii lordului devin neîndurători. Exact așa arăta atunci, înainte să mă doboare. Amintirea mă face să mă chircesc. Scoate ceva din buzunar și-mi aruncă la picioare. Argintul sclipește funest pe podeaua cărămizie.

– Asta știi a cui e?

Mă uit prostit la brățara de argint, cu inițialele mele și cele ale Carolinei.

– A mea, murmur. Dar am pierdut-o luna trecută…

Lordul scutură capul.

– Ce convenabil! Cum?

– Am ajutat o fată atacată…

Mă oprește zeflemeaua din privirea lui. Evident, nu mă crede în stare să sar în ajutorul cuiva. N-are rost să-i povestesc despre tânăra pe care doi huligani o doborâseră într-o alee întunecată.

– Am găsit-o în apartamentul lui, într-o baltă de sânge, zice Charles. De ce l-ai atacat, ticălosule? Ce-ai făcut cu el?

Pentru o clipă, nedreptatea acuzației acoperă durerea.

– Vrei să mă torturezi? șoptesc. E dreptul tău, dar nu inventa motive!

Strânge iarăși buzele și apucă din nou vătraiul. De data asta, țip înainte să leșin.

Când îmi revin, sunt într-o celulă. Încheieturile îmi sunt prinse de perete cu lanțuri și crucea desenată de fier peste cicatrice pulsează cumplit. Mă aud horcăind la fiecare răsuflare și mi-e greu să mă gândesc la altceva în afară de chinul care nu se va încheia prea curând. N-am să mor până nu-mi taie gâtul și n-o s-o facă prea curând. Amos trebuie să fie unul dintre acoliții lui și n-am cum să-i zic unde e, fiindcă azi am auzit pentru prima oară despre el. Oare de cât timp m-au adus în mica lor închisoare? Cât vor mai

aștepta până să reia interogatoriul?

Aș putea să încerc o evadare. La urma urmelor, din când în când am sfidat toate regulile și nimeni nu știe asta. Prețul plătit ar putea fi chiar viața mea, dar ce mai contează? Închid ochii și visez la o cană din ceaiul îndulcit cu miere al lui Arkadie. Da, evadarea ar avea o șansă minusculă sau mi-ar aduce mult dorita moarte. Dar n-am să fug, fiindcă am jurat. Așa că încerc să învinge durerea amintindu-mi seara când ieșeam de la concert. Tipii ăia păreau doi obsedați sexual, pleavă obișnuită a orașului. După ce i-am rupt unuia brațul și celuilalt i-am mutat falca din loc, au rupt-o la fugă. Am dus-o pe fată la ea acasă. Era amețită și nu voia să anunțe Poliția, ceea ce mie îmi convenea. Lipsa brățării am observat-o când m-am întors. Singurul dar făcut de Carolina pe care l-am păstrat. Cineva a folosit-o însă ca să mă scoată în calea lui Charles. Și cu cât mă gândesc mai mult la cine ar putea face asta, cu atât răspunsul e mai simplu.

* * *

N-am mai văzut o femeie atât de frumoasă ca ea. Mă paște moartea pentru căpriorul vânat în pădurea contesei, dar nu mă pot opri să o privesc. Are pielea albă și ochii ca violetele, buze cărnoase, nefiresc de roșii. Rochia ei, mătase sângerie bătută cu pietre prețioase cât nuca, reflectă lumina candelabrului și îmi arde privirea. Sânii țâșnesc din adâncitura ei țesută cu fir argintiu, iar palmele mele murdare, acoperite de tăieturi și bătături, își doresc să-i atingă măcar pentru o clipă. Ceva în mine se trezește privind-o și nu-mi mai plec privirea, așa cum ar trebui, deși gârbaciul vechilului e gata să se prăvale pe spinarea mea.

– Lasă-l! spune Carolina.

Vocea ei, puțin răgușită, pătrunde până în pântecele meu, mi se înfășoară în jurul mădularului, îl mângâie, întărindu-l. Moartea nu mai înseamnă nimic dacă ea mă privește așa.

– Cum te cheamă? mă întreabă cu un surâs superior.

– Jackin, murmur.

Aș vrea s-o văd goală. Aș vrea să-i smulg hainele și s-o lovesc peste față, să o fac să plângă, s-o pătrund chiar acum, de față cu vechilul. Să mă mișc în ea puternic și repede, ca s-o doară. Să văd sângele scurgându-i-se din locul acela pe care mi-l închipui mai catifelat și mai cald decât al oricărei țărănci. Aș vrea ca ea să mă zgârie cu unghiile pe piept, să mă muște de obraz și să mă implore întâi să mă opresc, apoi să nu o fac. Aș vrea ca amândoi să ne tăvălim peste leșul căpriorului, printre măruntaiele lui aburinde, abia scoase de cuțitul meu, să-i gustăm carnea care încă nu știe c-a murit.

– Apropie-te! îmi cere contesa.

Ca și cum ar fi primit o poruncă doar de el auzită, vechilul mă privește cu milă și se dă doi pași înapoi. Eu mă opresc chiar lângă contesă și tremur. Buzele ei sunt atât de aproape și miros a mirodenii și a altceva, nu știu a ce, dar e atât de puternic, atât de plăcut! Mă clatin, și nu e doar fiindcă n-am mâncat de două zile. Foamea a dispărut, iar odată cu ea și frigul, și oboseala, și grija pentru tatăl olog care se stinge în bordeiul nostru, retrăind în delirul său agonia luptelor dintre casele Lancaster și York. Carolina pare să aștepte ceva și buzele i s-au întredeschis, lăsând să se vadă dinții fără pată. Vârful limbii se ițește, trece peste buza de sus și nu mai pot să mă opresc. Mă aplec peste ea, o sărut și, pe toți sfinții, ce bine e! Limba ei o mângâie pe a mea și, în sfârșit, îi ating sânii, doar pentru o clipită.

Mă izbește cu pumnul în piept și mă dă deoparte. S-a supărat? Râde scurt și mă pălmuiește. Unghiile ei lasă dungi subțiri pe obrazul meu și un văl sângeriu mi se lasă pe ochi. Aș face orice pentru ea, aș omorî pe oricine ca să mai am parte de plăcerea asta încă o dată.

– Pregătește-l! poruncește contesa și se ridică din jilț.

A vorbit pentru vechil și palma lui îmi prinde cotul chiar în timp ce-mi slobod sămânța.

– Doamna mea, șoptesc gâtuit.

Nici eu nu știu ce i-aș putea spune, cum aș putea-o îndupleca. Dar contesa se

întoarce spre mine și mă învăluie într-o privire plină de promisiuni.

– Diseară, Jackin, diseară...

Iar seara mă găsește sătul și parfumat. Am mâncat friptură de mistreț și pere coapte, am băut vin și am petrecut un ceas întreg într-o copaie mare cu apă fierbinte, plină cu petale de trandafir. O babă aproape oarbă a frecat cu un mănunchi de ierburi fiecare bucățică din mine, de-am crezut că o să mă jupoaie. Sunt mai curat decât atunci când am venit pe lume. Pe măsură ce soarele gonește pe cer, mă simt tot mai nerăbdător să frământ pielea Carolinei. Vreau să o văd iar, vreau să îi despart picioarele, vreau să o sărut acolo jos. Simt că am putea să ne iubim ceasuri întregi, că m-ar putea învăța meșteșuguri nebănuite, dar mi-e și puțin frică. Gândul că nu sunt pe măsura gentilomilor cu care a împărțit așternutul îmi dă năvalnic târcoale, dar gustul ei încă e în mine și mă liniștește.

Vechilul apare și știu că a venit clipa. Nu-mi dă haine, doar îmi face semn să-l urmez. Trecem pe un coridor scurt, pe altul mai lung și ajungem în fața unei uși. Vechilul bate de două ori, apoi o deschide și mă împinge înăuntru. Pare obișnuit să facă toate astea, dar inima îmi bubuie prea tare ca să mă întreb a câta oară e și ce s-a întâmplat cu ceilalți.

Carolina e întinsă pe pat, despuiată, pielea părându-i și mai albă peste blana de urs. Nu are vreun fir de păr pe trup și ochii par mai mari și mai întunecați. Mi se face iar frică, dar nu din cauza mădularului meu, deja dornic să o rupă, ci de ea, de ceea ce se ascunde în spatele violetului acela. Dar totul dispare în clipa în care Carolina se ridică într-un cot și îmi spune numele.

Sunt lângă ea și îi ating părul roșu, care-i ajunge până la sfârcuri. Am mai privit-o doar de departe, când trecea călare pe la marginea ogorului ce dă tot mai puțin rod, dar pot jura că nu era despletită. Așa e doar pentru mine. Mă așez lângă ea.

– Carolina, șoptesc, speriat de îndrăzneala mea și stârnit de nerușinarea ei.

Dar ea nu se supără, ci îmi atinge pieptul. Degetele ei sunt lungi, fine și calde, iar când trec peste mine mă fac să gem neîntrerupt. Vreau să o mângâi pe obraz și mă oprește

râzând. Ochii parcă i s-au făcut negri, dar așa ceva nu se poate. Un fel de furie crește în mine și o lovesc peste gură. Un strop de sânge sticlește și o sărut ca să-l sorb. E dulce și amețitor, și o mușc de buză, iar ea își înfige unghiile în spatele meu. Mă doare, o doare și o vreau atât de tare că m-aș ridica și din mormânt ca să intru în ea.

– Da, murmură ea, da! Acum, Jackin!

O trântesc pe spate și îmi fac loc în ea. Carolina mă cuprinde cu picioarele și eu împing și gem, iar ea gâfâie lângă urechea mea. Ne mișcăm de parcă n-ar mai exista viață și moarte, vară și iarnă, noapte și zi, cer și pământ, doar trupurile noastre unite pe vecie. Ușa se deschide și nu mă interesează cine intră, nici măcar când țipă slab. Vreau doar să răspund brazdelor pe care Carolina le sapă în mine.

Strigătul de suferință e mai aproape. Degete subțiri și uscate, cunoscute, se agață de mine, mă fac să ies dintre coapsele Carolinei.

– Jackin, te rog! șoptește bărbatul.

– Lasă-mă! mormăi, fără măcar să mă uit înspre el.

Doar dorința mai există, mi-a pus o pânză de sac peste ochi, și îi desprind cu forța palma slabă, muncită bărbatului care horcăie a moarte. Carolina mă răsplătește, mă cuprinde cu buzele ei și e minunat, e dumnezeiesc și nimic altceva nu mai contează.

Când nu mai am strop de vlagă în mine, Carolina îmi face semn să mă ridic din pat. Cobor, calc peste ceva și-mi amintesc. În ochii tatălui meu, un ultim reproș a încremenit. Îi privesc și știu că voi arde în focul iadului. Dar până atunci, nu pot trăi fără Carolina.

* * *

Mi-e sete și mi-e foame. Mă doare fiecare pătrățel de piele și fiecare fâșie de mușchi și aș vrea să folosesc toaleta. Am încercat să țin socoteala clipelor de când m-am trezit, dar timpul poate fi înșelător dacă îl măsori cu orologiul suferinței. Aș zice că au trecut ore, însă nu pot fi sigur. Sunt totuși convins că, dacă nu vine cineva repede, voi

avea parte de umilința de a-mi uda blugii. Scot un fel de hohot chinuit. E bizar să te rogi să-ți apară torționarul, doar ca să te ducă la baie. Ce garanție am că mi-ar face serviciul ăsta? După cum recunoscuse chiar Charles, băieții buni nu făceau lucrurile pe care mi le făcuse el. Închid ochii, dar amintirea lui Arkadie e neascultătoare. M-a servit cât de bine a putut lângă șemineu, iar acum nu-mi răspunde. Cea a Carolinei, care a sosit nechemată, mă face doar să-mi repet că-mi merit pedeapsa, deși o primesc pentru un păcat de care nu sunt vinovat. Gem ușor, tentat să-mi izbesc creștetul de peretele de cărămidă sfințită până se preface într-o pastă. Dar am jurat și mândria, chiar și așa terfelită, e singura mea avuție. Onoarea pe care, probabil, Charles nu a socotit vreodată că o am. Poate nici n-o aveam.

Aud un zornăit și ușa se deschide. Andrew intră și eu nu mă pot opri să mă simt ușurat, deși apariția sa nu poate fi decât preludiul unei alte ședințe de tortură zadarnică. Ne studiem în tăcere cam treizeci de secunde și Andrew își șterge ochelarii, apoi se apropie de mine. Nu pare dornic să mă lovească, mai degrabă descumpănit. Îmi dreg glasul și vorbesc.

– Trebuie să merg la baie.

Andrew ridică o sprânceană.

– E singura ta dorință?

Ridic din umeri și gestul necugetat îmi smulge un geamăt. Dar Andrew m-a auzit deja urlând, așa că nu-mi fac probleme pentru asta. El ezită doar o clipă, apoi îmi desface cătușele și mă ajută să mă ridic. Sprijinul lui îmi e de folos cât înaintăm pe holul scăldat de o lumină caldă. E liniște, dar încordarea plutește în aer. Ne oprim în fața unei uși gri.

– Intră! îmi zice Andrew.

Mă lasă suficient timp ca să-mi potolesc și setea, chiar să mă spăl. Când termin, durerea e și mai mare, dar mă simt curat. Ies și-l găsesc pe Andrew trăgând cu sete dintr-o țigară.

– La fix, zice. ți-e foame?

– Da, recunosc uimit.

– Să mergem la bucătărie!

Ce s-o fi întâmplat? Urcăm niște scări abrupte și îmi spun că toate astea ar putea fi o altă tactică menită să-mi smulgă niște răspunsuri. Dacă-i așa, vor fi dezamăgiți. Decid să mă bucur de răgazul ăsta, oricât de scurt ar fi, fiindcă e probabil ultimul.

În bucătărie e cald și miroase a ouă și cârnați prăjiți, iar eu încep imediat să salivez. Cel de-al doilea acolit, cu o mustață subțire și ochi de un verde spălăcit, răstoarnă omleta din tigaie și pune alături câteva felii de pâine.

– Mănâncă! îmi zice.

N-am nevoie de încă o invitație. Primele îmbucături le iau repede, dar descopăr că, deși mânuiesc furculița cu stânga, de fiecare dată când o apropii de gură mă trec valuri de durere. Mă opresc pe la jumătatea porției, scăldat în sudoare.

– Mulțumesc, murmur. E suficient.

Cei doi își întorc privirile, dar apuc să văd rușinea din ele. Nici lor nu le place ce mi-au făcut. Gândul îmi provoacă un rictus. Cât de bine știu ce puțin înseamnă regretele târzii!

Andrew își toarnă suc de portocale în pahar, iar mintea mea se întoarce la un rămășag din trecut.

– Vrei și tu? mă întreabă Andrew.

– Nu. Să nu-l lăsăm pe lord Charles să aștepte. Presupun că de asta m-ați scos din celulă.

Oftează și se ridică, iar eu îl urmez. Pauza s-a terminat.

Mă ține de cot până ajungem în sala de arme. Lordul e înăuntru și pare obosit. Ochii lui se opresc pe umărul meu ars, apoi se duc la geamul dincolo de care ninge liniștit. Rămân tăcut și nemișcat în fața lui. Focul arde în șemineu, vătraiul e așezat alături. Dar poate de data asta o să folosească altceva… Îmi urmărește privirea și obrajii lui împrumută culoarea focului.

– N-am să-ți mai provoc durere, Jack.

– Cum dorește înălțimea voastră, răspund.

E supărat pe sine fiindcă a greșit? Se poate, dar eu încă sunt pentru el un țărănoi care a avut nesimțirea să supraviețuiască. Într-un fel, are dreptate. Oricâte aș fi învățat, nu pot fi ca el. N-am eleganța în sânge. A fost o vreme când gândul ăsta mă înnebunea. Acum, pot să-l accept doar cu o strângere de inimă.

Lordul Charles ia de pe perete spada care mi-a lăsat cicatricea.

– Hai să terminăm cu asta! spune. Trebuia să te ucid de atunci, dar am crezut că o va face Carolina. O ultimă dorință?

Nici nu clipesc, deși n-am urmă de îndoială că, de data asta, mă va descăpățâna. Am trăit cinci sute de ani convins că ziua asta va veni. Mai mult decât sperasem și, una peste alta, n-au fost ani așa de răi. Dacă am vreun regret e că n-am reușit să le plătesc datoria celor care mi-au luat brățara și au lăsat-o în apartamentul unui străin dispărut. Dar datoria față de Charles e mai veche.

– O rugăminte, spun.

– Ascult.

– Este o femeie în Lion... Adresa ei e în portofel. În fiecare februarie, îi trimiteam două mii de dolari. Nu va trăi mai mult de 15 ani, poate mai puțin. Am diamante, într-o cutie de valori, la Orly. Cheia e tot în portofel. Cu restul pietrelor puteți face ce vreți. Sunt obținute pe căi cinstite.

– Prea bine, promite lordul Charles. Acum îngenunchează!

Am încredere în cuvântul lui, chiar dacă mi-a bântuit coșmarurile multă vreme.

– Mulțumesc, spun și mă pregătesc să mor.

Spada se ridică, iar eu o aștept să cadă. E ascuțită și lordul are mână sigură. De data asta, se va termina.

– Oprește-te! strigă Andrew din spatele meu.

Lama îmi taie superficial obrazul drept și se duce într-o parte.

– Ce dracu?! țipă lordul. Ce se întâmplă?

– N-a fost el, zice gâfâit Andrew. Amintirea lui Amos...

Lordul lasă spada să-i cadă la picioare și se holbează la Andrew, iar eu îmi prind

obrazul cu palma. Andrew se așază lângă mine și-mi întinde o batistă, dar eu îl ignor.

– Cum adică? întreabă lordul.

– L-am chinuit degeaba, Charles, crede-mă! În amintirea lui Charles, omul care l-a răpit purta mască și n-avea tatuaj.

Îmi privesc fără să vreau încheietura, pe care șerpuiește un lanț albastru. De ce mi-am făcut tatuajul a doua zi după bătaia aia? Nu voiam să o recunosc, dar duceam dorul brățării. Lordul se uită îngrozit la mine, iar eu simt căldura sângelui care mi se prelinge printre degete. O parte din mine e dezamăgită, alta ușurată.

– Oblojește-l! poruncește Lordul Charles. Trebuie să vorbesc și eu cu Amos.

Un ac se înfige în brațul meu și o ceață albă, pufoasă mă cuprinde. E chiar plăcut, îmi zic, înainte să las morfina să mă copleșească.

* * *

Viața mea se împarte în zilele în care intru în iatacul Carolinei și cele în care aștept să mă cheme. Primele miros a trandafiri, a sudoare, a sânge și a sămânță revărsată îmbelșugat. În zilele acelea nu mă gândesc la ochii suferinzi ai tatei și la predicile duminicale, ci mă pierd în făptura Carolinei până uit de mine. Dar ele sunt tot mai rare pe măsură ce frunzele copacilor capătă rumeneala obrajilor de fată mare sărutată pentru prima oară. Iar celelalte sunt tot mai greu de mistuit, presărate de coșmaruri, de junghiuri de spaimă și durere.

Săptămâna asta contesa nu mi-a dat niciun semn. Mi-am petrecut timpul plimbându-mă prin curțile palatului, sătul, înveșmântat în haine de gentilom, dar atât de conștient că nu sunt decât un țăran. Oaspeții ei mă fac să mă rușinez și mai mult. Straiele stau altfel pe trupul lor, vorbesc altfel și mă privesc de parcă aș fi unul dintre câinii de vânătoare ai contesei. Mai ales el, lordul Thomas. Au ieșit și în dimineața asta împreună, lăsându-mă să rătăcesc fără țintă pe pajiștea acoperită de brumă.

Tropotul cailor lor mă face să înțepenesc. Sunt atât de frumoși, cum vin spre

mine, parcă ar fi coborât direct din cer. Sfinte Patrick, oare cum aș putea să le stau alături? Mă îndoi de la mijloc, așteptând să treacă fără să-mi arunce o privire, dar se opresc chiar lângă mine.

– Ultima ta jucărie, Carolina? întreabă lordul Thomas. Nu te-ai mai săturat să-i folosești și să-i arunci? E ca și cum ai mânca turte de orz în loc de portocale.

– Nu-ți place? lungește slovele Carolina. E un adevărat armăsar…

Vorbesc despre mine ca și cum n-aș fi acolo și mânia mă face să mă îndrept. Sunt doar atât pentru ea? Întâlnesc ochii reci ai contesei și pe cei batjocoritori ai lordului și strâng pumnii. Thomas începe să râdă. Sunetul e neplăcut și mă trec fiorii, ca și cum mi-ar călca cineva peste mormânt.

– Ia te uită ce ochi are! spune lordul. Dacă n-ar fi atât de ignorant, te-aș sfătui să scapi de el. Miroase a necazuri.

Carolina pufnește.

– Nimeni nu mă sperie, ignorant ori nu. Jackin e doar o altă bestie pe care am îmblânzit-o. Din prima noapte l-a lăsat pe taică-su să moară. Și dacă ar învăța tot ce știm noi, n-ar fi nicio primejdie.

– Dacă ar învăța..., repetă lordul. Să transformi un animal ca el într-un *tigris*? E prea greu chiar și pentru tine, draga mea.

– Nimic nu-i prea greu pentru mine! Credeam că știi deja asta, Thomas.

Mi-e tot mai greu să tac. Aș vrea să le umplu amândurora obrajii de sânge, să-i fac să-mi cadă în genunchi, să le dovedesc că nu sunt un animal. Las toată furia să iasă la iveală și lordul Thomas se uită gânditor la mine.

– Ce zici de-un rămășag? o întreabă pe contesă.

Carolina dă capul pe spate și hohotele ei sunt clopoței din care picură sânge.

– De ce nu? șoptește contesa.

– Ce pui în joc? spune lordul Thomas și o prinde de palma înmănușată.

Atingerea lor mă doare. Nu pricep despre ce vorbesc și asta mă face să mă simt prost. Prost și umil.

– Ce-ți dorești de atâția ani? răspunde contesa tărăgănat.

Lordul Thomas icnește înainte să-și reia masca amabilă.

– Presupun că aștepți același răspuns de la mine, spune răgușit.

– Ți-e frică? îl întreabă Carolina și dă pinteni calului, împroșcându-mă în față cu bulgări.

– Nu! îi răspunde el și o urmează.

Eu rămân acolo, în glodul întărit, încercând să-mi dau seama ce s-a întâmplat. Stau nemișcat până începe să mă doară capul și plec la fel de nedumerit. Dar seara, Carolina mă cheamă la sine și uit de toate.

Inima îmi bubuie când intru în încăperea atât de cunoscută. Sunt îmbrăcat pentru prima oară, iar Carolina nu mă așteaptă în pat.

– Doamna mea, murmur. Vreau să nu-ți fie rușine cu mine! Sunt mai mult decât un armăsar…

Carolina mă prețăluiește din ochi și surâde.

– Să vedem dacă-i așa, Jackin! Ai multe de învățat.

* * *

Andrew pare un doctor excelent. Îmi schimbă bandajele cu gesturi delicate, mă hrănește ca pe un copil, cu supă fierbinte, mi-a dat un carnețel ca să scriu dacă vreau ceva. E mai bine să nu-mi forțez mușchii obrazului pentru câteva zile. Nu îmi mai face injecții cu morfină, ci cu analgezice obișnuite, deși durerea încă nu s-a potolit. Nu protestez. Dacă îmi spune să fac ceva îl ascult cum l-aș asculta pe lordul Charles. Nu vorbește mult, dar e în regulă. Oricum, nu știu ce ne-am putea spune. Când lipsește, presupun că e la căpătâiul lui Amos. Într-un fel, îmi place compania lui, deși e greu să împac imaginea doctorului blând cu cea a bărbatului care a asistat impasibil la supliciul meu.

Astăzi nu l-am văzut deloc. Sunt doar în compania gândurilor mele și singurătatea

începe să mă apese. Poate e o reacție întârziată la ordaliul meu, poate năvala amintirilor e mai nesuferită în seara asta, când foșnetul bradului solitar de dincolo de geam îmi învie imaginea unei păduri sălbatice. Simt însă că o vorbă prietenească mi-ar fi mai folositoare decât doctoriile pe care le-a băgat în mine. Rănile de la umăr sunt nesuferite, dar fiindcă făcute cu o unealtă obișnuită se închid destul de repede. Cu cea de la obraz e altă mâncare de pește. Orice ar face Andrew, se va vindeca în ritmul ei. Doctorul trebuie să știe toate astea, dar își face scrupulos datoria. Iar eu vegetez în căldura așternutului, cu pulsația rănilor doar amorțită și îmi aștept cina, întrebându-mă dacă moartea mi-a dat o ultimă păsuire. Oare ce ar spune Andrew dacă aș vrea să știu când se vor termina toate? Dar sunt al lordului Charles și pe el ar trebui să-l întreb asta. Dacă l-aș vedea...

Clanța se mișcă și mă pregătesc să dau cu ochii de Andrew. Las la o parte toate neliniștile și imboldul de a-mi plânge de milă, ba chiar reușesc să deslușesc în mine o urmă de veselie. Cel mai greu e nu să mori, ci să mori singur. Apoi văd fața omului care mi-aduce tava și parcă m-am scufundat într-un iaz înghețat. E lordul Charles. Dau să mă ridic, să mă înclin în fața stăpânului meu.

– Nu, nu! Rămâi în pat, îmi spune grăbit.

E încercănat și are ochii roșii. E din cauza mea ori din vina lui Amos? Lordul Charles îmi așază tava în poale și simt mirosul unei alte supe aburinde, păstoase și hrănitoare. Încep să sorb din cană cu paiul în timp ce lordul Charles mă privește încruntat.

– Cum te mai simți, Jack? mă întreabă când dau cana la o parte.

– Sunt gata să o iau de la capăt, mormăi.

Nu vreau să scriu pentru el fiindcă mi-aș dovedi slăbiciunea. Vocea mea sună ciudat, gâjâit, dar nu mă doare prea tare să vorbesc. Lordul Charles așază tava pe masa de alături și pare rușinat.

– E atât de ușor să devenim tot ce disprețuim, nu? șoptește.

Nu cred că așteaptă un răspuns de la mine la întrebarea asta. Dacă e o scuză, se îmbină cu jignirea.

– Trebuie să-ți cer iertare, Jack, continuă lordul. Ceea ce s-a întâmplat... Eu nu sunt ăsta!

Se oprește, căutându-și cuvintele, iar eu înțeleg că-i pasă de suferința mea mai puțin decât de decăderea sa.

– Amos mi-e foarte drag, dar asta nu scuză tortura. A fost un act de cruzime stupidă. Felul în care am acționat e inadmisibil pentru un *magister*.

Vocea i se pierde în trosnetul lemnului din șemineu.

– OK, spun șovăitor.

Lordul Charles îmi întoarce spatele și îi văd umerii tremurând puțin.

– Scurt răspuns. Bun și-așa!

Aș vrea să-l iscodesc despre ce se va întâmpla, dar imaginea țăranului îmbrăcat ca un domn și lățit în praf nu mă lasă. Pun o altă întrebare.

– Amos?

Lordul Charles clatină din cap.

– E rănit grav. Încă ne luptăm pentru viața lui. Nu știu dacă va redeveni vreodată ce a fost.

Se clatină puțin și se prinde de marginea patului. Simt mirosul de tămâie și migdale și ghicesc ce nu-mi spune. Bietul Amos! A ajuns prea târziu acasă. Istoria în mijlocul căreia m-am trezit e mult mai complicată decât credeam și acum sunt ultima grijă a stăpânului meu. Ochii lordului sclipesc a ciudă, ca și cum aș fi descoperit un secret murdar.

– Curând te vei întrema cât să se scoli din pat, zice deodată aspru. Vom vorbi la sfârșitul săptămânii. Ai nevoie de ceva?

– Cărți...

Sprâncenele i se ridică doar puțin, însă dă din cap aprobator.

– Avem o bibliotecă destul de bogată. Îți stă la dispoziție. Ed se va ocupa de asta.

Când pleacă, nu știu ce simt.

* * *

Primul pas al învățăturii adevărate e să-ți dai seama cât de puține știi. După jumătate de an de muncă pe brânci, cred că abia l-am făcut. Știu să scriu și să citesc. Am învățat slove din alte limbi, vechi și noi, amestecate într-un grai cunoscut doar celor ca stăpâna mea. Carolina mi-a fost dascăl priceput, iar eu învățăcel sârguincios. Învățătura e cumplit de ostenitoare, îmi stâlcește limba și mintea. Câteodată, m-am întrebat de ce o vreau. Dar de fiecare dată, a fost de ajuns să mi-l amintesc pe lordul Thomas împletindu-și râsul cu cel al Carolinei. Îl văd de undeva de sus, și tot din înaltul cerului mă zăresc și pe mine, un mârlan furios care nu valorează nici cât o ceapă degerată. țărâna e scuipată de copitele cailor lor și mă izbește în obraz.

Dar unele lecții îmi plac. Ieșim împreună în pădure și Carolina îmi cere să găsesc urmele unui lup sau cerb și să-l ucid, să descopăr o buruiană bine ascunsă, să aleg ciupercile otrăvitoare de cele care te fac să te simți deopotrivă cu Dumnezeu. Mă descurc bine și, uneori, când îi aduc inima animalului răpus de mine, mă lasă să o sprijin de trunchiul celui mai apropiat stejar și să-i ridic rochia. Împreunările noastre seamănă cu acelea ale viețuitoarelor pe care le vânez pentru ea, cărora le mâncăm împreună inimile calde încă. Iar de fiecare dată când ies din ea, îmi întinde o portocală. Zâmbește tainic și înțeleg că ea vede culori și forme acolo unde eu zăresc doar umbre. Sunt abia la începutul urcușului și nu știu ce mă așteaptă în vârful muntelui, dar nu m-aș mai putea opri nici dacă mi-aș dori asta. Carolina nu m-ar lăsa, Carolina e binecuvântarea și blestemul meu.

În seara asta, Carolina mă așteaptă în grădina ei, unde nimeni altcineva nu poate intra. Sunt iar gol și mi-e frig, deși aerul fierbinte se lipește de mine ca o cămașă. Simt că în noaptea asta se va întâmpla ceva deosebit, voi primi un dar la fel de prețios ca prima noastră atingere. Vechilul a închis poarta în urma mea și înaintez în întuneric.

– Vino, Jackin! șoptește Carolina și un cerc de fălcii se aprinde.

E în mijlocul cercului, în jurul meu și în mine. E frumoasă și înfricoșătoare, puternică și nesățioasă și așteaptă ca eu să mă dovedesc vrednic de ea. Slovele pe care le-

am învățat de pe pergamente cu miros de sânge și tăciune îmi ies singure de pe buze. Carolina zâmbește și toate au noimă, vorbele mele și puiul de vulpe de pe masa de piatră de care contesa se sprijină, degetele mele adunate în jurul gâtlejului lui, strângând, în ciuda colților care se înfig în carnea mea, strângând până când animalul rămâne țeapăn. Carolina îmi surâde aprobator și-mi întinde mâna, iar ochii ei capătă o lucire roșie. Îmi sărută tălpile, genunchii, mădularul, pieptul și buzele, apoi mi le lovește pe rând cu biciul.

Extazul e ametitor. Mă clatin pe dinăuntru și pe dinafară. Ceva se rupe în mine, un fir se țese între noi și pe el trec repede, ca niște furnici, picături de înțelegere. O fiară întunecată și mare se năpustește și eu deschid brațele, lăsând-o să devină parte din mine, așa cum e parte din Carolina. Făptura croită din fuioare negre mă înconjoară, mă pipăie, mă zgârie, mormăie de satisfacție și mă sărută cu buzele Carolinei, cu limba Carolinei. Sunt a ei, dar și ea e a mea, îmi zic și o mușc. Simt gust de putreziciune.

Făcliile se sting și un vânt rece face tufișurile să se războiască fără sorți de izbândă. Eu și Carolina ne privim gâfâind.

– Bravo, Jackin! Te-ai legat.

E prima și ultima laudă pe care mi-o spune.

* * *

Lordul Charles a fost modest. Biblioteca e o adevărată comoară. Înconjurat de ediții princeps și de tablouri de impresioniști, uit mai ușor de nebuloasa în care a intrat viața mea. Mă așez mereu pe aceeași canapea, sub lacul lui Monet și mă scufund în lectură. Cum Andrew îmi verifică rănile dimineața, tot restul zilei nu mă deranjează nimeni. De undeva, de la etaj, aud uneori aparatele țiuind, alteori gemete. Din cauza lor, dar și a stării mele, nu citesc nimic greu, deși nu-mi pot opri gândul că am ratat astfel o șansă de a-l impresiona pe lordul Charles. Cred că abia în zilele astea lenește, cu timpul măsurat de junghiuri ascuțite, îmi dau seama cât mi-am dorit să-l aud recunoscându-mi meritele. Dar acum, că a fost gata să-mi taie gâtul, nu mai jinduiesc la zâmbetul lui

aprobator, chiar dacă îi voi fi credincios până la moarte. M-am săturat să mă definesc prin relația strâmbă cu altcineva. Într-un fel, toate astea îmi amintesc de drumul meu alături de Carolina și de umilința supremă la care m-am supus pentru ea.

Dau pagină după pagină din romanul de Agatha Christie și aștept. E deja duminică după-amiază, iar eu și Lordul Charles n-am mai schimbat două vorbe de când mi-a dat permisiunea să intru în bibliotecă. E drept, cărțile mi-au făcut solitudinea mai ușor de îndurat, dar ar fi timpul să se mai întâmple ceva. Pun deoparte volumul cu dungi aurii pe copertă și mă îndrept spre bucătărie, deși nu e încă ora cinei.

Andrew și Ed își opresc abrupt discuția la vederea mea.

– Deranjez? mormăi.

– Nu, dă din cap Ed, dar ochii lui spun altceva. De ce ai nevoie?

Noroc de pulsația rănii de la obraz că-mi oprește zâmbetul. Aș avea nevoie de multe. De puțină companie, de un strop de compasiune, de o aluzie la ce mă așteaptă. Execuția mi-a fost amânată, dar cu cât timp? Nu e însă o mărturisire pe care să o pot face, fiindcă suntem dușmani prin însăși esența noastră. Alb și negru. Hotarul nu poate fi mai clar decât atât, oricât aș visa la gri.

– Un ceai, zic.

Ed se uită curios la mine, dar nu mă gonește. Se întinde după ceainic, iar Andrew îmi întoarce spatele.

– Vrei și tu o ceașcă? îl întreabă Ed.

Amândoi sunt încordați și par epuizați, dar după cum nu le pot spune ce e în sufletul meu, nu-i pot descoase despre grijile lor. Sau pot?

– E totul OK? spun.

Amândoi se uită încruntați la mine, apoi unul la altul.

– De ce n-ar fi? răspunde Ed.

Dau din umeri, un gest redescoperit cu voluptate. Ceaiul e tare și fierbinte și ar fi ușor să mă las sedus de aroma lui, să-mi spun că a fost o prostie să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala. Probabil, așa am să fac.

Andrew pune pe masă ceva strălucitor și îmi recunosc brățara. E a doua oară când îmi e arătată, încă are urme de sânge, dar de data asta nu citesc în gestul lui Andrew vreo amenințare. O împinge spre mine.

– Charles a zis să ți-o dau, murmură și se întoarce cu spatele la mine.

Îmi întind degetele spre argintul care mi-a lucit la încheietură, dar mă opresc înainte să-l ating. N-am să mai port brățara. E timpul să fac asta. Poate venise vremea cu două sute de ani în urmă. Sau când mi-a făcut tatuajul care m-a salvat. O apuc totuși și o bag în buzunarul cămășii. Mi-ar putea fi de folos pentru o ultimă oară. Ed îmi umple ceașca și eu spun iarăși ceva necuvenit.

– Pot să ajut cumva?

– Nu, răspunde Andrew. Ești în convalescență și nu-i treaba ta.

– Nimeni nu poate, intervine Ed. Nici chiar Charles. O să se omoare încercând.

– Da, încuviințez, mi-am dat seama că se întâmplă ceva rău cu Amos.

– Chiar vrei să știi? spune posomorât Andrew. E groaznic! Orice aș face, tremură și se umple de puroi și nu e din cauza rănilor ori a unei infecții. E magie.

– Lordul Charles e acum cu el? întreb.

– L-am convins să doarmă puțin, zice Ed. A stat toată noaptea și jumătate de zi la căpătâiul lui Amos. E disperat. Toți suntem. E cumplit să ne vedem prietenul stingându-se în brațele noastre.

Am terminat și a doua ceașcă de ceai. Pare că n-ar mai fi nimic de spus. Dar planul care s-a născut în mintea mea își cere rostirea. Dacă aș avea măcar o urmă de instinct de conservare, ar trebui să tac. Mi-am păstrat cel mai mare secret și să-l dezvălui acum, pentru un necunoscut, ar fi o nebunie. Mă uit întâi la Ed, apoi la Andrew.

– Când se trezește, aș vrea să vorbesc cu înălțimea sa.

– Despre ce? întreabă Ed.

– Despre cum i-am putea salva viața lui Amos.

Uite, am făcut-o! Nu mai e cale de întoarcere. Andrew mă privește de parcă ar fi gata să pună iar mâna pe vătrai ca să-mi smulgă vorbele dar, după vreo zece secunde, se

ridică încet.

– Așteaptă aici! îmi poruncește.

Mă uit pe geam o vreme și îmi amintesc Parisul de altădată. Acum l-am văzut din fuga motocicletei, în timp ce mă îndreptam spre locul pierzaniei mele. O ultimă plăcere, drumul cu motocicleta, un bolid superb pe care l-am cumpărat cu banii jos de cum am ajuns în oraș. Șoseaua care se scurgea sub roțile ei era cea pe care am gonit în 1943, cu soldații pe urme. Am ales valea potrivită și i-am așteptat. Erau douăzeci și niciunul n-a scăpat cu viață. Cosette, iubita mea pierdută, n-avea cum să știe că i-am răzbunat moartea. Cosette, care a pierit în beciurile Gestapoului. Fiica ei, nu și a mea, m-a urmărit cu ochi mari cum i-am măcelărit, dar s-a oprit din scâncit când am luat-o în brațe. Pe Cosette n-am putut-o salva. Dacă aș fi ajuns mai devreme... Încă un regret printre atâtea altele. Faptul că am avut grijă de copilă și de urmașii ei nu l-a șters.

Pașii lordului Charles mă trezesc din visare. Fața lui e pământie și e aproape la fel de supărat ca atunci când i-a poruncit lui Andrew să pregătească fierul înroșit.

– Ce prostie mai e și asta? mă întreabă. N-am timp pentru aiureli!

– Doar cinci minute, înălțimea voastră, răspund. Veți vedea că nu vă risipesc timpul.

E o forță nouă în glasul meu care ne surprinde pe amândoi. Lord Charles mă străpunge cu privirea, apoi îmi face semn cu mâna să continuu.

– Ați încercat trucurile unui *magister*. E clar că nu a fost suficient.

Lordul Charles izbește nerăbdător cu cizma piciorul mesei.

– Nu-mi spune ce știu deja!

– Mai sunt și alte căi, șoptesc.

Stăpânul meu se face vânăt la față.

– Doar nu-mi ceri să vărs sângele altcuiva? strigă. Amos ar muri de sute de ori până să îngăduie chiar și gândul la un ritual negru!

Îl văd pe Ed prefăcându-se că spală cănile. Andrew, care a intrat în urma lordului Charles, stâlpește peretele și pare că-și regretă decizia.

– Nu, Doamne ferește! ridic prevenitor palmele.

Invocarea numelui lui Dumnezeu mi-a scăpat fără voie. Sună bizar și toți trei se holbează la mine. Cuvintele ar trebui să-mi ardă buzele, dar iată că nu o fac. N-am timp să mă gândesc la asta. Charles pare pe punctul de a pleca.

– Chiar dacă înălțimea voastră ar dori-o, n-ar funcționa, spun repede. Nu aveți înăuntru ce trebuie.

Eu am, dar nu spun asta. Vorbesc din nou, înainte să creadă că-mi ofer serviciile pentru un ritual sângeros.

– Ați putea încerca un *abbayuden*.

Parcă am aruncat o bombă. Andrew icnește, Ed scapă în chiuvetă cana, Charles se lasă să cadă pe scaunul cel mai apropiat.

– Cartea lui Kiril îl pomenește, e drept, murmură lordul. Dar din câte știu eu, nu s-a încercat niciodată în opt sute de ani. E doar o legendă aruncată pe o coală veche.

– Poate, spun. Dar gândiți-vă! Forța binelui și a răului, adunate într-un singur pumn. Fără îndoială, ar fi irezistibilă.

De ce insist, când nici măcar nu-l cunosc pe muribund? Oare e doar dorința de care credeam că am scăpat, cea de a ieși în evidență? Dacă e așa, sunt foarte prost. Dar nu cred că e așa. Sau e doar altă amăgire?

O lumină apare în privirea lui Charles, dar se stinge imediat.

– Pentru asta e nevoie de un *tigris* puternic. Niciunul n-ar accepta ritualul, chiar dacă l-am lua pe sus. Kiril spune că trebuie să fie săvârșit de minți unite de același țel, altfel aduce doar distrugere.

– Mă aveți pe mine, îi aduc aminte.

– Tu? scuipă Charles.

De ce un cuvânt scurt rănește ca o lamă? Nu dau înapoi, trebuie să-l conving chiar acum. Privesc sticla de apă de pe bufet și îi las timp să vadă ce fac. Apoi sticla explodează, dar apa, înconjurată de forța mea, nu se varsă. O țin nemișcată cam jumătate de minut înainte să-i permit să se scurgă pe lemnul alb. Cicatricea zvâcnește, rănile noi îi

răspund, dar eu surâd. Lordul Charles se uită absent la Ed cum începe să strângă apa cu un burete verde.

– Tu, șoptește. N-ar trebui să reușești... E imposibil.

– Dar uite că pot, și sunt singura șansă a lui Amos.

Nu-i spun nimic despre prețul micii mele scamatorii. N-are rost să-i zdruncin încrederea încă fragilă.

– E o nebunie, spune și își șterge fruntea.

Nu mai insist. Până la urmă, e hotărârea lui, nu a mea. Am fost medic, iscoadă și apărător multă vreme. Am respectat poruncile regelui Henric cel Mare și i-am ghicit coșmarurile. Am luptat cu marea ciumă și l-am văzut pe Charles al II-lea tremurând. Am adus informații pentru generalul Washington și am urmărit o națiune născându-se. Am căpătat drept răsplată pentru toate astea plumbi, lovituri de spadă și împunsături de cuțit. Dar am învățat că adesea e mai greu să hotărăști soarta altora decât să te supui poruncii.

* * *

Cu cât știu și pot mai multe, cu atât mă simt mai gol pe dinăuntru. Am început să descifrez și singur tomurile din biblioteca secretă a Carolinei. Mă ajută să-i văd micile trucuri și marile desfășurări de energie, atingerile, privirile și sunetele care supun pe oricine, chiar și pe mine. Înțelegerea nu înseamnă și putere în fața Caroline, iar asta mă împinge într-o căutare zadarnică a unei științe și mai adânci. E ca un cerc la marginea căruia sunt condamnat să alerg, fără să pot intra în el. Învăț zi și noapte, fără să-mi văd în asta eliberarea pe care, în cea mai mare parte a timpului, nici nu mi-o doresc. Vreau ca ea să fie mândră de mine. Vreau să mă privească toți, dar mai ales Carolina, cu prețuirea cuvenită egalului lor. Vreau să înghit curmale și să beau vin din cel mai scump, să privesc vitraliile odăii mele, șemineul și tapiseria cu o vânătoare de mistreți, să mângâi blana de jder și mătasea veșmintelor mele știind că mi se cuvin.

Uneori, mi se face frică și încerc să mă rog, dar mă opresc după primul cuvânt,

amuțit de fiara fără nume de care m-am legat. Alteori, mă cuprinde un dispreț nebun pentru orice a rămas din țăranul adus în fața contesei sale. În nopțile întunecate ca însuși pântecele născător al morții simt doar o foame covârșitoare, pe care n-o pot potoli merindele obișnuite, ci doar puterea. Cercul acela, cu miros de sudoare și sânge, mă atrage irezistibil și tot trupul mă doare la gândul de a nu-l mai vedea.

Pătrund în el și simt hotarul dintre lumi destrămându-se, simt mâna invizibilă care mi se așază pe ceafă. Cu vorbe străine și cu împunsături de cuțit, stăpânesc făpturi cu colți ascuțiți și cu gheare lungi, dar de fiecare dată simt că nu e de ajuns, că n-am făcut-o pe Carolina să mă respecte. Uneori, noaptea, când nu pot să dorm, mă întreb a cui limbă aspră și fierbinte o înlocuiește pe cea a Carolinei, umplându-mă de dorință până când e mai cumplită decât durerea.

Azi, mai mult decât oricând, mă supără privirile celorlalți oaspeți. S-au adunat de trei zile și îi simt cum așteaptă ca rotundul lunii să devină fără cusur. Castelul nu a fost niciodată atât de plin și niciodată nu m-am simțit atât de departe de lumea în care mă învârt. Toți, chiar și Carolina, trec pe lângă mine ca și cum nu aș fi decât umbra lăsată de o făclie care a tremurat prea mult. Îmi rumeg tristețea la poala pădurii, ca de obicei, disprețuindu-mă.

– Jackin!

Carolina și lordul Thomas au ieșit dintre stejari, frumoși și eleganți ca de obicei, și nu pot decât să mă plec înaintea lor.

– Diseară, în grădină, îmi poruncește contesa. Vino și tu!

– Chiar crezi că vei câștiga rămășagul? spune leneș lordul Thomas, măsurându-mă. Încă n-a trecut prin încercarea hotărâtoare.

Carolina își mână iapa neagră, fără să-i mai răspundă. Jumătate din mintea mea dănțuie la gândul că voi intra alături de ei în cerc. Cealaltă jumătate încremenește ca lupii, iepurii și vulpile cărora le frâng sau le tai gâtul.

Seara mă găsește în aceeași stare. Vechilul intră în odaie și nu vrea să se uite în ochii mei. Mă ajută să mă dezbrac și degetele îi sunt înghețate, iar eu ghicesc că de vină

nu e doar răsuflarea lui noiembrie. În noaptea asta voi fi pus la încercare și voi izbândi. Respir pe gură și fornăi ca un cal când intru în grădina plină de oameni. Fețele lor se desenează ca niște măști de carnaval în lumina înșelătoare a făcliilor. N-am văzut vreodată o mască venețiană, dar sunt convins că e așa.

Sunt toți acolo și mă așteaptă, iar asta mă umple de bucurie doar pentru o clipă. N-am trecut încă încercarea. Mă uit la Carolina și mă minunez iar cât de frumoasă e. Mă doare puțin să o văd oferindu-le tuturor priveliștea trupului ei gol, dar îmi zâmbește și sunt gata să-i cad la picioare, ca un cățelandru.

Recităm cu toții descântecul și citesc nemulțumirea lordului Thomas când își dă seama câte am învățat. Carolina vine lângă mine și încep să sper că visul mi se va îndeplini, ca voi putea mâine să-i privesc pe toți în ochi fără să mă simt mai prejos. Suntem amândoi chiar în mijlocul cercului.

– Bărbat... Femeie... Plăcere... Durere, spunem în cor. Tigris nascit...

Scandările ritmate ale celorlalți se întețesc și degetele ei se joacă tot mai stăruitor cu mine, se rotesc pe umeri, pe piept și coboară spre pântece. Surâde și săvârșește ritualul celor cinci săruturi și al celor cinci lovituri. Săruturile sunt mai lungi decât prima oară, loviturile mai apăsate.

Se oprește odată cu scandările lor, lăsându-mă pietros și nefericit. O privesc nedumerit cum îl prinde de mână pe Thomas, cum îl apropie de noi. El e mai înalt și mai vânjos decât mine, iar bărbăția lui sfidează cerul, gata parcă să fecundeze luna. Gura Carolinei o cuprinde și eu gem de ciudă. Aș vrea să-i strig să se oprească, să nu mă trădeze altfel, dar sunt prins într-o pânză de păianjen. Îmi simt mădularul pulsând pe măsură ce lordul Thomas se mișcă. Mă trădează până și el. Ceilalți s-au împreunat, câte doi sau trei, fără să le mai pese de suferința mea neputincioasă.

Carolina se ridică și ochii ei mă împung. Știu ce vrea să fac, dar cum îmi poate cere așa ceva? Mă sprijin de lespedea de sacrificiu și zăresc pe ea un boț de carne. Porunca mă arde, dar nu mă pot răzvrăti. Îmi sprijin brațele de lespede și lordul Thomas intră în mine cu forța unui taur. Mă doare, dar îmi și place, pentru că simt desfătarea

Carolinei. Bebelușul de pe lespede se uită cum mă zvârcolesc, încercând să prelungesc extazul lui Thomas și al Carolinei. Mă privește și începe să râdă. Încerc să-mi spun că boțul ăla de om e prea mic, n-are cum să înțeleagă.

– Ba da, își bate joc de tine, susură în mintea mea vocea Carolinei.

Da, așa e. Nevolnicia mea e și pe înțelesul unui prunc. Am învățat atâtea, și ce folos? În timp ce lordul Thomas își eliberează sămânța, prind gâtul copilului, oprindu-i râsul. E uimitor cât de ușor se rupe. Thomas încă n-a ieșit din mine, iar viața s-a scurs din trupul micuț. Iar odată cu ea, un șuvoi de putere îmi pătrunde în trup, mă înghite ca un râu năvalnic, mă aruncă de la un mal la altul, mă izbește de pietre. E copleșitor, dar nu mă tem. Ucigând, am învins moartea. Nu mi-a spus-o nimeni, dar e atât de simplu! Sunt un *tigris* și nimic nu va mai fi la fel niciodată.

* * *

Ed și Andrew mă privesc parcă aș fi un zombie, iar eu mă simt greu și ușor în același timp. Ed îmi pune în față o farfurie cu supă de roșii. A făcut și pâine proaspătă, iar eu prețuiesc fiecare îmbucătură nu numai fiindcă e așa de gustoasă. Ar trebui să-i spun cât prețuiesc măiestria lui culinară. S-ar putea să nu am altă ocazie.

– Excelent! mormăi când termin.

Ed nu zice nimic, dar Andrew se ridică să-mi examineze iar obrazul.

– Merge mai bine decât m-aș fi așteptat, concluzionează.

– Lasă-l fără bandaj! îi zic.

Mă ascultă de parcă eu aș fi doctorul și asta mă face să mă simt bine. Ultimele ore au fost cele mai plăcute de când am ajuns la vilă. Păcat că n-am terminat cartea, însă enigma Agathei nu e singurul lucru pe care l-am lăsat pe la mijloc. Dar nu e timpul potrivit pentru astfel de gânduri, trebuie să mă concentrez pe ceea ce pot face pentru Amos, omul a cărui răpire m-a vârât în infern și m-a scos de acolo. Andrew își toarnă cafea braziliană într-o cană și mă scrutează. Îl înțeleg. Nu e sigur ce se va întâmpla, dar se

pregătește pentru o noapte grea. Ca și mine.

– Chiar crezi că poți face asta? mă întreabă.

– Tu ce zici? îi răspund.

Își privește gânditor cafeaua.

– Vreau să cred că va merge, șoptește. Toți vrem, chiar și Charles. E singura șansă a lui Amos, în privința asta ai dreptate. Dar restul...

Oftează și nu mi-e clar pentru cine e mai îngrijorat, pentru lordul Charles sau pentru Amos. Mi-e greu să cred că pentru mine.

– Lordul Charles e foarte puternic. O s-o scoatem la capăt, spun.

– Sper c-o să faceți mai mult decât atât. Dar ai grijă! Mi-ai fost deja pacient. Unul foarte răbdător, dar n-aș vrea să te întorci în grija mea.

Îl privesc uimit, dar cuvintele lui mi-au încălzit inima. Pendula bate ora șapte. Mă ridic.

– E timpul! zic.

Ed își face cruce.

– Urmează-mă! spune Andrew.

Ajungem într-o aripă a vilei unde n-am fost. Trecem pe lângă o oglindă de un stat de om, dar nu mă privesc în ea. N-aș vrea să mă văd speriat. Nu am mai săvârșit un ritual major din timpul ultimului mare război. A mers, dar era să mă ucidă. Cel de azi e mai puternic, iar lordul Charles e și el slăbit. Îmi dreg glasul și pasul lui Andrew șovăie. Va fi totul bine, îmi zic, pentru că am nevoie de asta. Nu mai sunt doar un cățelandru spurcat.

Am ajuns. Andrew deschide ușa și intru într-o încăpere rotundă, cu acoperișul din panouri de sticlă. Acum e desfăcut și cerul își etalează nepăsător constelațiile, cum a făcut-o ieri și o va face și mâine, dacă eșuăm. Frigul subțire mă pătrunde din prima clipă, dar nu mă plâng. Lordul Charles intră pe ușa din fața mea. Îl ține în brațe pe Amos și îmi dau seama că băiatul are abia vreo douăzeci de ani. E verde la față, mâinile și picioarele atârnă moi. Pecetea răului e atât de apăsată, că până și un orb ar simți-o. Lordul Charles îl lasă cu grijă pe podea și se uită la mine.

– Ei bine? murmură lordul.

Îmi dă o ultimă șansă să mă răzgândesc. Ridic bărbia și mă apropii de el.

– S-o facem! zic plin de încredere.

Trasează repede cercul în jurul nostru, murmurând un descântec dintre *amorfi*. Aprob alegerea lui cu un zâmbet. E înțeleaptă. Își taie degetul și stropește linia lăsată de creta albă cu propriul sânge. Fac la fel, fără să mă strâmb. Apoi ne scoatem amândoi cămășile, prefăcându-ne nepăsători la asaltul frigului. Amos tremură, dar nu din cauza asta. Văd petele galbene care răsar singure pe fața sa, lichidul care i se scurge din nas, din gură și din ochi. Duhoarea lui mă izbește ca un pumn în plex, dar nu scot un sunet.

Îngenunchem în același timp de o parte și de alta a lui Amos și simt aerul vibrând în jurul nostru, arătându-ne că simpla noastră apropiere forțează porți care ar trebui să rămână închise. Ne ridicăm brațele deasupra trupului băiatului până vârfurile degetelor ni se ating și e parcă vătraiul scos din foc mi-ar încerca iar pielea. Dar vocea nu îmi tremură când rostesc cuvintele, la unison cu lordul Charles.

– Ascultați-ne, voi forțe ale universului! Deschideți porțile și rupeți zăgazurile. Răul și binele să se împletească, puterea să ne crească! Ascultați-ne, voi îngeri și demoni!

Flăcările lumânărilor se tulbură pe măsură ce glasurile noastre se înalță. Văd ieșind din degetele noastre fire. Albe pentru Charles, roșii pentru mine. Ar trebui să fie negre, îmi spun, dar strâng dinții, învinge durerea și le las să se împletească, roșu și alb, ca firele acelei bijuterii pe care am primit-o demult la țărmul Mării Negre.

Închid ochii și sondez răul din trupul lui Amos. Blestemele au o viață a lor, pe care o poate simți doar o altă creatură a umbrei. Mici făpturi incomplete, conștiente de sine și lipsite de legătura cu născătorul lor, se răzbună pe trupul asupra căruia au fost aruncate. Nu cunosc milă și nici osteneală, de asta s-a convins și lordul Charles. Dar și cele mai cumplite blesteme cunosc dorul după mâna care le-a hrănit cu energia sa, doar pentru a le îndepărta de la sine. De asta am să mă folosesc.

Îmi dau repede seama că blestemul ăsta e foarte puternic. Se năpustește asupra noastră ca o locomotivă, dar eu nu mă opun, ci mă deschid pentru el. Îl las să-l cotrobăie

prin acea parte a sufletului meu care cuprinde cele mai cumplite amintiri. Dacă n-ar fi energia lordului, înfrățită cu a mea, o astfel de scrutare ar dezvălui totul. Chiar și cu ea, mi-e greu să rezist. Încă nu-și dă seama că vede doar o cămăruță din palatul cu mii de odăi al minții mele, dar trebuie să mă grăbesc. Mă crede de-al lui când mă vede ucigând pentru prima oară și îmi dau seama că ascunde ceva.

Îi spun că vreau să-l văd și eu, apoi totul o ia razna. Ceva țipă în mintea mea, trupul lui Amos se ridică spre tavan și începe să scoată spume la gură. Nu-l putem potoli, suntem prinși unul de altul, eu și Charles, într-o strânsoare de care depinde nu doar viața noastră.

Un abur verde iese din trupul lui Amos și plutește între noi, ca un șarpe. Se descolăcește fulgerător și atacă. Nu pe mine, pe lordul Charles, căci el a fost ținta lui întotdeauna. Nefericitul de Amos e doar teaca unei săbii mortale. Blestemul întâi l-a slăbit pe lord, acum vrea să-i dea lovitura de grație.

Avem doar o clipă ca să acționăm și o facem ca un mecanism reglat la perfecție. Firul alb-roșu se preface într-o sferă care cuprinde aburul. Blestemul țipă și mă înjură, durerea e aproape insuportabilă, Lordul Charles mă privește îngrijorat. Sângele începe să-mi curgă din nas și din gură, dar palmele noastre se strâng și sfera explodează, iar odată cu ea și blestemul.

Tăcerea din mintea mea e binefăcătoare și reușesc să rezist cât timp Charles rostește formulele de încheiere a ritualului. Gâtul și pieptul îmi sunt pline de sânge, dar măcar durerea a dispărut și cred că e pentru totdeauna. Mă prăbușesc pe podea, lângă Amos.

* * *

E ca și cum aș fi încetat să exist pentru Carolina de când a câștigat rămășagul. Timpul ei se scurge alături de lordul Thomas sau în singurătate, niciodată alături de mine. Asta îmi lasă prea mult timp pentru coșmaruri, pentru amintiri și lacrimi. Pentru furie.

Sunt furios pe mine, pe lordul Thomas sau pe ea? Nu știu. Dar mi-am însușit foarte bine lecțiile primite. Am învățat să provoc durere și teamă. Și asta fac.

Îmi exersez puterile în fiecare zi. Dau foc lemnelor din cămin fără măcar să mă mai uit la ele. Pătrund în gândurile slugilor și le nasc vise urâte, înfricoșate ori nerușinate, apoi le privesc fără milă și fără bucurie cum se zbat, ca pe niște șopârle care se chinuie să scape din capcană. Hoinăresc prin pădure și fac pietrele să se ridice, să danseze sau să urmărească vreun iepure hoinar, să-l zdrobească. Noaptea, învălmășesc descântecele pe care le-am învățat și aștept. Deseori orele curg fără să se întâmple ceva. Uneori, apa înghețată din urcior începe brusc să fiarbă. Alteori, podeaua devine transparentă, pereții se unduiesc sau, undeva pe aproape, cineva se umple de pete însângerate. Dar nimic din toate astea nu-mi face plăcere. Furia e mereu acolo, îmi curge prin corp ca o otravă mai cumplită decât cele pe care am învățat să le meșteresc dintr-o buruiană și un strop de magie. Carolina a plecat de când a primit cartea aceea odioasă, «Malleus Maleficarum». Nu știe cât de multe am mai aflat fără ea, de la propria mânie. Nici că toată învățătura asta m-a făcut să înțeleg că nu-i voi fi niciodată pe-o potrivă.

De ieri, o agitație neobișnuită a cuprins castelul. Din șoaptele slugilor am aflat că, în curând, Carolina se va întoarce doar ca să plece dincolo de mare. Poate e mai bine așa. Mi-e dor și mi-e frică și mi-e scârbă de ea, fiindcă a fost un dascăl atât de priceput, dar căruia nu-i pasă de ce a ieșit din mâinile sale fine. Aș vrea să-și ia măcar rămas bun, fiindcă presimt că despărțirea noastră e pentru totdeauna. Dar cred că nu o va face. Stau în apropierea porții, cu obrajii bătuți de vântul serii ca de palmele Carolinei, și mă întreb ce se va alege de mine.

Apoi văd norii de praf, inima îmi tresaltă și știu că vine spre noi primejdia. Strig, dar slugile nu ridică podul destul de repede, sunt înțepenite și bănuiesc o magie mai puternică decât a mea. Îl prind de poalele cămășii pe vechil.

– Mișcă-te! strig. Dușmanul e la porți...

Nu face nimic. Îndrept palma spre vârful turnului și fumul se ridică înainte ca pe pod să duruie copitele cailor. Sunt vreo zece oameni, cu veșminte acoperite de praf și

ochi arzători, iar paznicii nici măcar nu încearcă să se apere. E ca și cum forța căpeteniei i-ar copleși. Nu și pe mine. Mă reped spre bărbatul neguros și iute, înarmat cu o sabie pe care nici măcar nu știu să o învârt cum trebuie. Dar furia pe care am adunat-o atâta vreme îmi ghidează brațul și reușesc să-i ologesc calul înainte să mă ia cu adevărat în seamă.

Vreau să-i retez gâtlejul cât e prins sub animalul rănit, dar lama mea se oprește într-un perete nevăzut, apoi ceva mă aruncă înapoi. E tot *tigris*? Nu, umbra pe care o știu atât de bine lipsește cu desăvârșire. N-am însă răgaz de îndoieli sau de ghicitori. Bărbatul s-a rostogolit într-o parte, e deja în picioare, puternic și fioros.

– Prostule, ce crezi că faci? strigă. Am venit după Carolina... Dă-te la o parte, pleavă!

Felul distins în care rostește slovele, batjocura neascunsă din ele îmi amintește de lordul Thomas. Încerc să trimit spre el un șuvoi de foc, dar se stinge imediat. Vreau să-l înfricoșez ca pe slugi, să-l încremenesc cu un descântec urlat, dar râde de mine. Fără să mai judec, mă reped spre el, învârtind lama ca pe o bâtă. Mi-o aruncă din mână cu o mișcare aproape invizibilă și mă holbez la el, neînțelegând ce s-a întâmplat.

Flutură palma și mă prăvălesc, mai sigur decât dacă aș fi primit o bâtă în creștet. Pășește peste mine ca peste un cățelandru și se îndreaptă spre castelul prin care oamenii lui deja scotocesc.

Nu mă dau încă bătut. Reînvii mânia acelei nopți când m-am oferit lordului Thomas și atac iarăși, cu toată forța pe care o pot găsi în mine, cu toată cruzimea care m-a făcut să ucid un țânc. Arunc cuțitul spre spatele lui. Vreau să-l văd rostogolindu-se în țărână și cerându-mi iertare înainte de a-și da sufletul, vreau să ofer inima lui Carolinei, ca să i-o cuceresc pe a ei. Dar el se răsucește iute, întinde palma și cuțitul cade lângă cizmele lui negre. Vine spre mine și spada lui mi se înfige în umăr. O răsucește și e ca și cum cineva mi-ar fi turnat plumb topit în trup. Mă prăbușesc cu fața în noroi, tremurând.

Lama pe care mi-o smulge din carne nu e o spadă obișnuită. A fost trecută prin ceva care îmi cuprinde trupul necruțător, mi-l mănâncă pe dinăuntru ca o armată de viermi cu dinți ascuțiți de pisică sălbatică. Mă zvârcolesc, un călău nevăzut îmi smulge

pielea și odată cu ea ultima urmă de curaj. Scâncesc, și nu doar de durere. Nici nu pot descrie cât de nevrednic mă simt. Cine e acum șopârla? Nici măcar nu-mi pot rupe coada ca să scap.

– Nu e aici, mylord, dă raportul unul dintre oamenii lui.

Dușmanul meu se strâmbă și izbește cu piciorul în țărână.

– Am fost păcăliți! spune și fiecare slovă a lui mă doare.

– Așteptăm?

– N-are rost. Fumul... I-au dat de știre.

– Și cățelandrul ăsta? Îl omorâm? E spurcat...

Mă privește lung și știu că îmi hotărăște soarta. Dacă aș avea măcar o urmă de mândrie, l-aș scuipa între ochi. Dar ceva fierbinte mi se scurge pe obraji și știu că plâng.

– Privește-l! Nu e în stare de nimic, spune bărbatul. Mai primejdios e un șobolan de hambar.

Se apleacă deasupra mea și își scoate o monedă din punga agățată la brâu. O trece peste rana mea, umplând-o de sânge.

– Sunt lordul Charles, iar tu, țărănoiule, ești al meu, cu trup și suflet, la fel cum banul ăsta e prizonier în punga mea. Răul pe care l-ai făcut se va întoarce împotriva ta. Dacă-i supraviețuiești, vei rămâne un olog. De vei încerca vreun ritual nelegiuit, vei muri în chinuri. Când voi vrea să te văd, va fi de ajuns să arunc banul ăsta pe masă. Dacă nu vei veni la mine, vei crăpa. De-mi vei cădea la picioare, îmi vei sluji, căci jurământul e scris deja în mintea ta. Iar Carolina n-are scăpare! O voi hăitui. O voi prinde și-i voi distruge toți acoliții, fiindcă sunt oglinda nevolniciei ei.

Nu-i răspund, nu din mândrie, ci pur și simplu pentru că nu sunt în stare. Sângele îmi curge din gură și din nas. Mi-e frig. Nici măcar nu-l văd cum pleacă.

Nimeni nu încearcă să mă ajute. Slugile pe care le-am chinuit par bucuroase de decăderea mea. Zac în praf, iar după o vreme încetez să mă zvârcolesc. Viermii încă mișună pe sub pielea mea.

Când chipul Carolinei se apleacă peste mine a început să plouă. Nu trebuie să-i

mai povestesc ce s-a întâmplat. Văd colțurile buzelor cum i se ridică și îi citesc supărarea neîndurătoare în ochii care m-au făcut să mă pierd de atâtea ori.

– Nu ești bun de nimic! strigă. M-ai făcut de rușine.

– Omoară-mă, șoptesc.

N-o face, dar nu din milă.

– Urcați-l pe un cal și trimiteți-l în pădure. Să-l mănânce lupii! poruncește.

Pleacă fără să-mi mai spună o vorbă. Știu că nu se va întoarce la castel pentru multă vreme. Știu că își plănuiește răzbunarea. Știu că mă lasă în urmă ca să mă chinui mai mult. Nu-mi pasă.

* * *

Primul sentiment pe care îl încerc e nedumerirea. Mă mir că mai trăiesc. Primul chip pe care-l văd e al lordului Charles.

– Nu mi-ai spus tot, zice calm.

– Iertare, murmur. Nu am vrut să vă pun în pericol ascunzându-mi slăbiciunea.

Mă privește lung și mi se pare că văd nu reproș, ci altceva. Dar de-abia m-am trezit dintr-un nou lung leșin și e foarte posibil să mă înșel. Surâd slab.

– Înălțimea voastră e prea priceput ca încălcarea poruncii să nu aibă chiar niciun efect, zic încet.

Nu mă simt umilit când spun asta, doar constat un adevăr. Iar eu mă simt cu adevărat împăcat cu mine. Lordul Charles râde amar.

– Da, sunt foarte priceput! șoptește. Mai ales la oameni...

Sunt slăbit, aș vrea să dorm, dar trebuie să pun întrebarea.

– De ce mai trăiesc? Hemoragia...

Lord Charles clatină aprobator din cap, de parcă aș fi elevul lui cel mai silitor.

– Da, ar fi trebuit să te ucidă. Dar sângele meu încă e bun la ceva.

Întâi cred că n-am auzit bine.

– Mi-ați făcut o transfuzie? Cu sângele înălțimii voastre?

– Da. Și cred că mă poți tutui, Jack. Sună chiar stupid altfel.

Pentru prima oară, simt că lordului Charles parcă îi pasă de mine. E bizar, dar nu neplăcut și mă culc.

Următoarele zile se scurg în aceeași notă. Amos și cu mine nu suntem în aceeași cameră, dar amândoi ne simțim tot mai bine. Rănile mi se vindecă mai repede decât oricând și habar n-am dacă e din cauza sângelui lui Charles sau fiindcă nu doar Amos a scăpat de un blestem.

Andrew e mai tot timpul cu unul dintre noi și l-am auzit de mai multe ori fluierând. Ed pare bucuros să mă vadă când mă întorc la bucătărie și face adevărate minuni cu legume și carne de pui. Charles a dispărut undeva, dar nu-mi bat capul cu asta. Ninge din nou, mai molcom, aproape ca într-o poveste. Ar fi chiar ușor să uit prin ce am trecut, să-mi închipui că pur și simplu stau în casa unor prieteni, dacă n-ar fi brățara. O scot uneori și o privesc, o răsucesc între degete, mă mir cât e de ușoară. Îmi pare cumva străină, deși am purtat-o atâta vreme. Ca și cum, odată cu sângele scurs din mine, am eliminat și otrava amintirilor despre Carolina.

– Ce înseamnă pentru tine brățara asta?

Francheța lui Ed e cumva surprinzătoare, dar întrebarea e chiar mai importantă decât își dă seama. Răspund, ocolind totuși răspunsul.

– Mi-a fost dăruită de o femeie care mi-a schimbat viața. Contesa Carolina.

Știe cine e, dar nu pare mulțumit.

– Te-a părăsit, nu? insistă. De ce ai păstrat-o?

Ce aș putea să-i spun, când nici eu nu știu exact? Am blestemat-o pe Carolina întâi pentru că m-a părăsit, apoi pentru că m-a ales. Am urât-o atât de intens, încât am decis să trăiesc în ciuda ei, chiar mai mult decât am supraviețuit în ciuda lui Charles. Dar poate ura mea a fost la fel de bolnavă ca iubirea. Pun brățara pe masă, dau din umeri și las parfumul de plăcintă cu carne să mă îmbete.

– Am gustat mâncarea multor bucătari celebri, spun, dar cred că tu îi întreci pe

toți.

Ed îmi pune o porție generoasă și zâmbește.

– Frumoasă încercare de distragere a atenției! zice. Nu că n-aș aprecia un compliment sincer... Cred că gustul bucatelor mele depinde de cine le încearcă.

Mă uit nedumerit la el, dar e serios. O vreme, mă mulțumesc să mănânc, întrebându-mă dacă tocmai am fost lăudat.

– Peste o zi sau două, voi fi destul de puternic cât să ies din casă, murmur când termin.

Nici eu nu știu de ce am spus-o. Relația mea cu lordul Charles pare mai ciudată decât oricând. Sunt încă ținut de legământ. Nu știu dacă mă va ucide curând, ar fi fost mult mai simplu să mă lase să mor. Dar nici nu cred că ar lăsa să scape un *tigris*. Unul care a salvat poate o viață, dar care i-a aflat cartierul general și care a dovedit că, la nevoie, poate merge pe căi interzise. Ar fi o prostie să o facă, mai ales că trebuie să se gândească nu numai la sine, ci și la oamenii săi. Vila asta e doar un fel de închisoare pentru mine. Una cu gardieni prietenoși, dar tot o închisoare în care îmi aștept sfârșitul.

– Unde vrei să mergi? mă întreabă Ed.

E dureros de direct azi. Îi răspund cu aceeași monedă.

– Să-l găsesc pe cel care m-a adus în ochiul lui Charles. Sau cea...

Da, Carolina e cea mai logică variantă. E suficient de crudă cât să pună la cale așa ceva. Frumusețe de cadră, brat de vânător și inimă de călău. Carolina trebuie să fie, dar încă sper că nu e ea. Nu știu ce aș face dacă aș fi iar față în față cu femeia aceea.

– Te-ai descurca, spune Ed și îmi toarnă niște cafea cu lapte. Orice putere a avut Carolina asupra ta, s-a dus.

Parcă mi-ar ghici gândurile!

– De unde știi? răspund. Din cauza ei am făcut lucruri oribile.

Tac o vreme, sorbind din cafeaua fierbinte. Mă gândesc și mă corectez.

– Nu doar din cauza ei. O parte din mine s-a desfătat cu ele. Cred că partea aia a murit, dar dacă...

Gata, am dat glas celei mai mari temeri ale mele! Ed zâmbește prietenos.

– E curios cum cineva care a trăit cinci sute de ani încă se cunoaște atât de puțin, spune. Cred că Atotputernicul te-a iertat, Jack. Poate e timpul să te ierți și tu.

Îl privesc, încercat de senzația că am ieșit din confesional. Îmi amintesc cum și-a făcut cruce. Instinctul nu mă înșală niciodată în privința asta, dar în același timp mi se pare imposibil ca Ed să fie...

– Ești preot? întreb, încă așteptându-mă să mă contrazică.

– Am fost, spune Ed. Dar mi s-a părut că ai nevoie să vorbești cu un prieten, nu cu un preot.

Dau cana într-o parte și mi se pare că aud glasul lui Arkadie.

– Problema care te frământă pe tine e importantă și pentru Charles, continuă Ed. A plecat ca să verifice chiar el o pistă. Se întoarce peste două zile. Într-un fel, Carolina e și obsesia lui, nu doar a ta. O urmărește de atâta vreme...

Mi-am pierdut glasul de uimire, dar nu pot nega că mă simt mai bine. Perspectiva ca eu și Charles să pornim pe urmele Carolinei e tentantă și în același timp înfricoșătoare.

Următoarele două zile se târăsc, în trosnet de ger renăscut, cu încetineala melcului. Apoi, chiar după cină, aud zgomot de mașină pe aleea din față și nu trece mult până Charles intră în dormitor.

– Ne-am înșelat amândoi, îmi spune fără măcar să salute întâi. Nu a fost Carolina, ci Thomas și acoliții săi. Mi-a scăpat, dar îl voi prinde.

Mi se pune un nod în gât. E o veste bună sau rea?

– Te simți în stare să ieși din vilă, am înțeles, continuă nerăbdător Charles.

– Da, murmur. M-am recuperat neașteptat de repede.

– Bine! Mâine plecăm la New York. Netrebnicul s-a întors acolo.

Nu vreau să-i dau răspunsul protocolar și mintea mi-e prea încleiată de îndeplinirea dorinței mele ca să zic altceva. Doar înclin capul și-mi privesc palmele adunate pe pătura cu dungi albe și roșii. Charles se uită lung la mine, pare că vrea să spună ceva și apoi se oprește.

– Andrew o să te trezească de dimineață, zice și îmi întoarce spatele.

După ce iese, îmi dau seama că mi-e sortit să trăiesc în nesiguranță. Nici azi nu am vorbit despre ce se va întâmpla peste o săptămână sau o lună, când istoria începută prin răpirea lui Amos va avea un sfârșit. Dacă sfârșitul acela mă va găsi în viață...

* * *

Ploaia mi-a îmbibat hainele și mi-a spălat sângele. Carolina și slugile ei au plecat demult. Mă simt prea slăbit ca să mă pot înfuria sau speria. Durerea vine în valuri și scap de ea doar când totul se întunecă în jurul meu. De fiecare dată când se întâmplă asta, sper să nu mă mai trezesc, fiindcă n-am de ce visa la o nouă zi. Dar revin în mocirla rece, neputincios ca un pui de găină. Am rostit prima slovă din descântecul care ar fi trebuit să mă scape de durere și m-am convins că Lordul Charles spunea adevărul. M-am târât printr-un șanț căptușit cu săbii și fiecare amintire s-a prefăcut într-o lamă înfiptă în carnea mea. M-am trezit scuipând sânge, în asfințit.

Umbre amenințătoare se apropie de mine. Tatăl meu mă lovește iar și iar cu bățul, ca atunci când m-a prins că am ascuns fasolea furată de pe ogorul contesei. Sugarul pe care l-am ucis plutește fără aripi și țipă ca un demon. Din găvane îi ies limbi de foc și are dinți ascuțiți, vine tot mai aproape, îmi pârlește obrajii și-mi mușcă brațul când încerc să mă apăr. Pleacă doar după ce mi-a smuls un deget și-l molfăie cu zgomot, ca pe țâța mamii. Zeci de lupi s-au adunat în jurul meu și mârâie, și hăulesc și din boturile lor se scurg spumele însângerate ale turbării. Lupii ăștia sunt întrupările faptelor mele.

– Plecați! murmur. Sunteți doar năluciri...

Vocea mea gâlgâită îi face să se apropie până îmi ating tălpile și degetele. Unul dintre ei mă linge pe obraz și ceilalți ridică boturile spre cerul pe care a apărut luna și râd, râd cu glas de om, și știu că am fost un prost și un netrebnic. Nici măcar întunericul nu mă bucură, întunericul nu mai e prietenul meu, întunericul înseamnă că toată durerea adusă altora mi se întoarce înzecit. În timp ce norii vineții acoperă fața galbenă a lunii,

mă rog să mor și îmi dau seama că nu am cui să-i cer îndurare. Întunericul nu cunoaște milă.

– Simte-i! îmi zice luna, deși n-are gură.

Și chiar simt. Sunt bătrânul lihnit, cu spinarea acoperită de urme proaspete de bici, îngenuncheat lângă patul cu baldachin. E cel mai frumos lucru pe care l-am văzut, dar pe mine mă scutură frigurile morții în vreme ce fiul meu tremură și țipă de plăcere. Îmi rupe degetele când încerc să mă agăț de el și mor blestemându-l.

Mă trezesc întins pe o piatră rece și cleioasă, miros degetele omului care m-a prins. Urechile albe și pufoase aud respirația lui hârâită când își încleștează mâinile în jurul meu, lăbuțele mi se zbat și nu mai am aer, mor. Mor de nenumărate ori, în trup de animal, de moșneag și de prunc. Mă prăbușesc în beznă până cred că lumea nu e decât moarte și moartea are numele meu.

– Nu încă, spune cineva. Nu încă, băiete...

– Lasă-mă, mormăi.

Simt niște brațe osoase care mă ridică și apoi nimic pentru multă vreme, până când durerea revine. Sunt încă viu. Încerc să mă păcălesc, să-mi spun că nu e așa, dar deslușesc trosnet de foc și clipocit de apă turnată din urcior, miros de seu de lumânare. Aud foșnetul paielor pe care sunt întins și simt asprimea unei țesături peste trupul meu gol. Deschid ochii și văd un bătrân știrb, cu părul bogat ca al unui flăcău, dar de culoarea brânzei.

– În sfârșit, băiete! oftează moșneagul. Te-ai încăpățânat multă vreme să mori. Dar eu sunt și mai îndărătnic.

– Cine ești? șoptesc.

– Arkadie.

E un nume anapoda, dar nu-mi pasă.

– De ce nu m-ai lăsat să mor? mă răstesc la el. Ce vrei de la mine?

Mă privește puțin întristat și îmi șterge obrajii cu o cârpă udă. Vorbește blând.

– Te-am văzut ologit, plângând ca un țânc. Oare păreai că ai ceva de dat?

– Nu, spun nedumerit.

Arkadie potrivește zdreanța care mă acoperă și se apropie de focul peste care clocotește un cazan. Aruncă înăuntru o mână de ciuperci și niște castane.

– E bine că tot chinul ăla nu te-a prostit de tot, șoptește. Dormi, restul va veni de la sine.

Aș vrea să mă înfurii, să-i arunc vorbe dintre cele mai spurcate, să-l lovesc, dar nu pot. Lumina focului face părul să-i lucească precum luna și mă cuprinde un fel de frică superstițioasă. Adorm.

Mă trezește mirosul și-mi dau seama că mi-e foame. Arkadie e tot acolo, lângă vatră și toarnă ceva într-un blid. Amestecă puțin fiertura și se apropie de mine, privindu-mă cercetător. Pare mulțumit de ce vede și începe să mă hrănească. Odată cu zeama fierbinte, un fel de liniște se strecoară în mine și îmi dau seama că îi sunt recunoscător pentru asta.

– Nu meritam ajutorul tău, spun când termin.

Arkadie pune blidul gol lângă mine.

– Sufletul care-l respinge merită reazăm la ceas de cumpănă mai mult decât acela care-l cere.

– Totdeauna vorbești în pilde, moșnege? răbufnesc. Ascultă-mă bine! Port întunericul în mine, dar eu îi sunt slugă și nu el mie. Îți pot fi doar povară. Oameni puternici m-au lăsat să mor și cred că destui ar vrea să le termine treaba. N-are rost să-ți pui viața în primejdie pentru...

Vorbele îmi rămân înfipte în gâtlej ca un os de pește, dar Arkadie pare tot mai mulțumit cu fiecare slovă a mea.

– Ai grăit adevărul, băiete. Dacă nu o făceai, te lăsam să pleci în drumul tău. Așa, cred că te pot învăța câte ceva înainte să te întorci în lume. Dar întâi te voi pune iar pe picioare.

– N-ai înțeles nimic din ce ți-am spus? Nu mai am ce învăța. Învățătura m-a transformat într-o otreapă, un netrebnic și un prost! Dac-ai ști ce-am făcut...

Arkadie ridică ușor zdreanța și-mi dezvelește umărul. Rana e acoperită cu o pastă neagră, întărită.

– Nu sunt nebun, băiete! murmură Arkadie. Știu prea bine ce fel de lamă ți-a străpuns umărul. Știu câte rele ai făcut și ce nu mai poți face. Dar mai știu și câte fapte bune ai putea săvârși, chiar dacă tu **încă** n-ai priceput **încă** asta. Acum bea niște ceai!

E atât de falnic în furia lui, încât îl ascult pe dată. Nu mă tem de el, ci doar îi recunosc forța și înțelepciunea. Am nevoie de ele, pentru că în mine nu a mai rămas strop de putere. Ceaiul mă inundă pe dinăuntru și aud un cerb bocănind în spatele colibei. Oare chiar aș putea trăi mai departe?

* * *

Când vine Andrew sunt deja treaz și destul de nerăbdător. Ed îmi surâde cunoscător și îmi întinde niște haine.

– Cred că sunt nu doar pe măsura, ci și pe gustul tău, zice. Celelalte erau cam în suferință de-acum.

Arunc o privire rapidă. Lenjerie, blugi negri, o cămașă și un pulover în nuanțe de albastru. Au păstrat haina mea de piele și cizmele. Totul pare în ordine.

– Da, mulțumesc, spun și mă ridic din pat.

Pune pe masă și portofelul. Nu-l deschid, dar sunt convins că nu lipsește niciun sfanț.

– Motocicleta rămâne aici deocamdată, continuă Andrew, examinându-mă rapid. Cred că n-ai nimic împotrivă...

N-am. Nici nu-mi închipuiam că o vor urca în avion.

– Nu mai ai nevoie de alte doftoriceli, spune Andrew. Te las să te speli. Te așteptăm la micul dejun.

Termin în douăzeci de minute. Toți trei sunt deja în bucătărie. Lordul Charles și Ed par pregătiți de drum.

– Bună dimineața, zic și mă surprind bucurându-mă că vine și Ed.

– Neața, murmură Ed.

Charles, care abia mușcase dintr-o plăcintă, dă doar din cap. Nu mă deranjează. Îmi ung o felie de pâine cu unt și trântesc deasupra niște șuncă. Îmi torn cafea cu lapte în cană. E uimitor cât de acasă mă simt aici, în sălașul durerilor mele.

Mâncăm în tăcere, dar fără să ne grăbim. La radio, prezentatorul buletinului matinal anunță pentru seară viscol. Plecăm la țanc.

Charles se ridică primul, eu și Ed îl urmăm. Andrew ne privește pe rând și surâde straniu.

– Succes! ne urează.

Ieșim în curtea vilei și aerul mi se pare mai curat ca oricând. Ed deschide portiera unei mașini negre, Charles și cu mine ne așezăm pe bancheta din spate. Când porțile vilei se închid în urma noastră, mă întorc spre Charles.

– Amos va fi în siguranță?

Aceeași privire nedefinită însoțește răspunsul.

– Sigur că da! Am făcut toate aranjamentele. Ei cred că au reușit.

Nu întreb ce înseamnă asta. Dacă ar fi vrut să-mi spună, o făcea. Tac până ajungem la aeroportul unde ne așteaptă o cursă privată. Îmbarcarea se face rapid și, așezat în salonul încăpător și elegant, vizavi de el, mă întreb câți bani o fi având Charles. Nu era sărac atunci când ne-am întâlnit prima oară și îmi închipui că a știut să-și sporească averea. Chiar și luând în considerare costurile vânătorii sale permanente...

– Restul echipei ne așteaptă la New York, zice Charles după ce decolăm. Tragi întâi o fugă pe acasă?

Tonul nu e de întrebare la care să poți răspunde nu.

– Nu mă așteaptă nimeni, spun. Dar poate oamenii lordului Thomas au trecut pe acolo și au lăsat urme...

Charles surâde.

– Așa-i! Ed te va însoți. Păreți să vă înțelegeți de minune.

– Prea bine, murmur fără prea mult entuziasm.

Charles își desface centura și se ridică, dar se oprește după primul pas pe culoar.

– Pentru Dumnezeu, Jack, spune dacă ai vreo problemă!

Îl privesc în ochi.

– Legământul nu a fost rupt, mylord, zic. Sunt dator să-ți ascult poruncile, și asta am primit mai înainte.

Lordul Charles strânge buzele și se îndreaptă spre compartimentul următor, unde Ed a intrat de la decolare. O vreme, privesc norii albi, fără să mă gândesc la nimic. Apoi Charles se întoarce cu două pahare de ceai. Se așează, îmi întinde unul și mă studiază o vreme. E puțin stânjenitor, dar nu-mi feresc privirea.

– Ai dreptate, oftează Charles. A fost un ordin, nu o întrebare. Dar trebuie să înțelegi un lucru, Jack. O urmăresc pe Carolina de sute de ani și nu am reușit să pun mâna pe ea. E vicleană ca diavolul și vânătoarea asta m-a costat mult. Poate, mai mult decât aș fi fost dispus să plătesc când am început-o. Dar după ce dăm de Thomas, poate vom afla ceva și despre ea. A fost un timp când erau apropiați. Trebuie însă să ne mișcăm repede și bine, iar tu ești mai mult decât un pion în partida noastră de șah. Nu poți greși, niciunul dintre noi nu poate! Sunt în joc mai multe decât îți închipui.

– Sunt foarte dornic să o văd pedepsită, mylord, îi răspund cu toată sinceritatea de care sunt în stare. Și nu am nicio problemă să trec întâi pe acasă. Dacă se poate însă, aș vrea să arunc un ochi și pe la magazinul de antichități. E aproape și a rămas în grija unui angajat...

– Sigur că da! Trebuie să-mi spui ce ai pe suflet, Jack. Va fi mai bine pentru amândoi.

Următoarele ore le petrec moțăind sau uitându-mă pe geam. Lui Charles conversația noastră pare să-i fi fost suficientă. Ed ni se alătură când aduce tăvile cu mâncare și, după ce îmbucă puțină friptură rece și o banană, Charles dispare iar.

– Totul e în regulă? zice Ed.

– De ce n-ar fi? îl întreb destul de morocănos.

Izbucnim amândoi în râs.

– Istoria are un mod nostim de a se repeta, spune Ed. Dar cineva care se întoarce acasă ar trebui să fie mai vesel.

– Dacă aș ști ce găsesc acolo! Oamenii care l-au rănit pe Amos...

Mă gândesc la ce i-ar fi putut face lui Nick doar ca să se distreze și tac. Sigur n-ar merita așa ceva. Ed îmi pune mâna pe umăr.

– Trebuie să ai încredere că totul va fi bine, spune blajin. La urma urmei, cine s-ar fi așteptat acum o lună ca tu și Charles să deveniți prieteni?

Îl fixez uimit.

– Prieteni? repet. Poate asta îi sunteți voi. Eu îi sunt doar servitor. Îi voi asculta poruncile până voi muri.

Ed râde încetișor.

– Deci asta era? murmură. Charles încă n-a învățat să te roage să faci ceva? Nu i-o lua în nume de rău! E mult mai aspru cu sine decât cu oricine, iar tu i-ai servit o lecție grozavă tocmai când credea că nu mai are nimic de învățat. Asta îl roade puțin, dar o să-și revină. Amândoi o să vă reveniți. Sunteți făcuți din același aluat.

Clatin din cap, deloc convins.

– Ești una dintre cele mai optimiste persoane pe care le-am întâlnit, zic.

Ed își mai toarnă niște ceai.

– Dar a fost cineva și mai optimist...

Surâd amintirii.

– Da, dar asta s-a întâmplat demult tare.

– Cine era?

– Un prieten... Un deschizător de căi nebănuite. Într-o vreme, a purtat și el rasa...

– Dumnezeu lucrează pe căi misterioase, spune Ed și îmi întinde un fursec.

E crocant și are aromă de vanilie.

* * *

Zgomotele pădurii au devenit o parte din viața mea. Ascult ciripitul păsărilor și pașii furișați ai lupoaicei care a vânat pentru puii săi și nu simt nevoia să scot cuțitul. Mă pot mișca, dar nu ajung prea departe. Obosesc ușor și mi se tulbură vederea ca unui bătrân. Dar îmi place să ating trunchiurile copacilor, să adun ghindă și miere, să miros ierburile fără să le aleg pe cele ucigătoare, să pipăi urmele lupoaicei și să-mi închipui bucuria puilor când le pune în față carnea proaspătă. Îmi plac zilele calde și senine, dar și cele ploioase și reci. Durerea altora nu-mi mai provoacă decât dezgust. Pe a mea nu o îmbrățișez, dar nici nu mă tem de ea. O las să-mi amintească, în frânturi de coșmar ori vise de miez de zi, ce am făcut. Într-o zi, fără să știu cum, mă pomenesc povestindu-i tot lui Arkadie. E prima oară când pomenesc numele Carolinei și pe cel al Lordului Charles. Brățara de argint e încă a mea și o tot rotesc în timp ce îmi înșir nelegiuirile.

– Ce ai de gând să faci de acum înainte? mă întreabă Arkadie când termin.

– Trebuie să mă gândesc la asta? încerc o scuză. Nici nu știu cât timp am! Când Lordul Charles va arunca moneda, totul se va sfârși. Poate fi azi, peste un an...

– Ori peste o sută de ani, mă întrerupe sever Arkadie. Când ai intrat în cerc alături de Carolina, știai cu adevărat câte zile mai ai de trăit?

– Nu...

– Știe oare vreunul dintre noi asta? E oare un motiv destul de bun ca să te încolăcești într-un colț și să aștepți moartea?

– Nu, repet. Dar ce pot face?

– Multe, zice lin Arkadie. Dumnezeu lucrează pe căi misterioase.

– Chiar așa? răbufnesc.

Aproape îl urăsc pentru că are dreptate. Ochii lui atenți, care nu vor să mă slăbească, mă fac să mă gândesc la cei ai Lordului Charles. Dar nu sunt la fel, Arkadie nu mă disprețuiește. Mă înțelege și așteaptă. Îmi întinde coșul doar pe jumătate împletit.

– Continuă tu, spune, am obosit.

E prima oară când face o astfel de mărturisire. Îl ascult și las degetele să-mi lucreze fără să mă uit la ele. Privesc frunzișul prin care razele soarelui țes covoare de

lumină și umbră. O vreme se aude doar zumzăitul unei albine care s-a rătăcit în coliba noastră.

– Aș vrea să răscumpăr măcar o parte din răul făcut, zic.

– Și ce te oprește?

– Cum aș putea? Sunt un nimic. N-am bani, titluri, moșii sau rude influente, n-am decât ce-i în mintea și sufletul meu. Am învățat atâtea descântece dar, chiar dacă aș vrea să le folosesc pentru lucruri bune, n-aș putea. Lordul Charles...

Arkadie ridică palma și mă mângâie încet pe creștet, ca un tată pe fiul său prea crud încă.

– Ai fost un nimic, murmură, ai devenit un ticălos și apoi ai trecut pe lângă moarte. Te-ai născut iarăși ca să fii tot ce vrei. Oare binele se poate face numai pe căile magiei?

Pun deoparte coșul terminat. Mă dor degetele, dar ceva s-a mișcat în mine.

– Nu, dar nu știu...

– Și ce te oprește să înveți?

– De la cine?

– De la mine... De la oricine te poate învăța lucruri folositoare nu doar ție, ci și semenilor tăi.

Mă uit la mâinile lui muncite și îmi pipăi cicatricea. Când am coșmaruri, zvâcnește. Dar coșmarurile sunt mai rare.

– Mă poți învăța să lecuiesc trupuri și suflete cum ai făcut cu al meu, Arkadie?

Prietenul meu spune da și lecțiile încep chiar în acea seară. Prima e că-i mai greu să înveți să lecuiești decât să ucizi.

* * *

La aeroport ne așteaptă un bărbat solid, cu sânge amestecat și cu gesturi rapide, exacte.

– Mika, el e Jack, spune fără prea multă ceremonie Charles. Mika vă va duce pe tine și pe Ed la apartament.

Mika mă privește puțin bănuitor și dă scurt din cap. Îi înțeleg mesajul fără cuvinte. Dacă pentru lordul Charles sunt necesar înseamnă că, măcar pe moment, nu mă ține în lesă ca pe alții. Dar să nu cred că, dacă ar trebui, n-ar străpunge inima unui *tigris* cu spada ori cuțitul. Îi răspund la fel. Am văzut destui soldați loiali, oricare ar fi războiul în care sângerează. Indiferent că vrei să-i ai alături ori să-i ucizi, trebuie să-i respecți dacă vrei să supraviețuiești.

Eu și Ed ne apropiem de o mașină neagră, Charles se urcă la volanul celeilalte. Mika are ordin să rămână în Mercedes când ajungem.

– Și dacă ne întâlnim cu oamenii lui Thomas? îl întreb pe Charles.

Lordul îmi răspunde cu un zâmbet, dar tonul e serios.

– Cred că te descurci foarte bine singur... Dar Mika va interveni dacă e nevoie.

L-aș întreba de ce mai vine atunci și Ed, dar mă abțin. Ba chiar mă relaxez puțin în timp ce gonim pe străzile orașului, prin ceața rece care face ca oamenii de pe trotuare să capete un aer fantomatic. După cum se descurcă, Mika e de ceva vreme în New York.

Oprește la trei blocuri distanță de clădirea cu pereții acoperiți de graffiti. A fost un fel de depozit pe care l-am transformat pentru nevoile mele. L-am cumpărat ieftin, fiindcă e într-o zonă periculoasă a orașului. Eu și Ed coborâm și îl văd urmărindu-i cu privirea pe băieții cu multe tatuaje de vizavi.

– Sunt dintr-o bandă, nu? întreabă Ed.

– Mda, zic. Nu-ți fă griji, n-o să ne facă probleme. Ne-am delimitat teritoriile cu ceva vreme în urmă.

Le fac semn cu mâna băieților și îmi răspund cu o fluierătură scurtă. Unul dintre ei se desprinde de ușa blocului cu zece etaje și vine spre noi.

– Toate bune, gagiule? zice. Ai lipsit cam mult.

Nici nu se uită spre Ed, de parcă ar simți bunătatea din el ca pe o jignire.

– Am fost plecat din țară, răspund. Ceva acțiune în lipsa mea?

Deja știu că s-a întâmplat ceva, altfel Jose s-ar fi mulțumit să păstreze distanța. Nu are obiceiul să se amestece în treburile mele, după cum nici eu nu mă amestec în ale lor. Cu excepția acelei seri când sângera de moarte. Poate n-ar fi trebuit să-l salvez, dar mi-am jurat, după Cosette, să nu mai las pe nimeni să moară.

– Au fost niște tipi într-o noapte, spune după o scurtă pauză. Albi, musculoși, tunși în cap și ciudați rău, dacă te prinzi ce vreau să zic.

Mă prind.

– Au intrat? întreb.

Jose își arată dinții de aur.

– Tare-ar fi vrut! O săptămână au tot încercat, dar cred că ai niște lacăte pe cinste. Ultima oară părea că le-au dat de capăt, dar i-a speriat cineva. Au luat-o la sănătoasa și au intrat chiar în brațele caraliilor. L-au prins pe unul.

Nu întreb ce a făcut ca să-i pună pe fugă. Oricum nu mi-ar răspunde.

– Mulțumesc, Jose.

– De nada, amice. De nada... Știi că îmi plătesc datoriile. Ne mai vedem pe aici.

Face doi pași și se oprește.

– Îmi pare bine că te-ai întors, Jack, murmură.

– E bine să fiu iar aici, îi răspund și știu că am spus adevărul.

Caut în portofel și găsesc cheia de la ușă. Ating metalul deasupra yalei și constat că din farmecele de protecție n-a mai rămas mare lucru. Dacă n-ar fi fost Jose și amicii lui, probabil că în câteva minute acoliții lordului Thomas ar fi deschis ușa.

– Stai în spatele meu, îi spun lui Ed.

Îmi las degetele să alunece peste dunga invizibilă de foc, ultima linie de apărare.

– Eu sunt, murmur.

Focul se stinge și intrăm. Aprind lumina și rămân nemișcat câteva secunde. Totul pare să fie în regulă.

– Nu e rău, murmură Ed, privind în jur.

Nu știu dacă se referă la micul meu laborator-farmacie, la colecția de miniaturi

japoneze sau la sala de antrenamente. Urcăm la etaj și inspectez dormitorul, biroul și bucătăria, nedespărțite de pereți. Intru și în baie. Toate lucrurile sunt cum le-am lăsat. Înconjurat de obiectele familiare, mă simt mai puternic. M-am mustrat când am plecat, fiindcă n-am vândut apartamentul, n-am ascuns măcar o parte din lucruri înainte să-l dau cuiva cunoscut. N-am putut, iar acum se dovedește că tot răul a fost spre bine.

– Stai puțin nemișcat, îi spun lui Ed.

Închid ochii și mă rotesc, cu brațul drept întins înainte. Dacă sunt urme ale prezenței unor intruși, ar trebui să le simt, dar nu descopăr nimic. Nici nu mă aleg cu obișnuita durere de cap.

– Nu cred că a fost nimeni pe aici, anunț.

Ed s-a așezat pe un fotoliu acoperit de pânză vișinie.

– Îmi place casa ta, Jack, spune jovial. Cred că seamănă cu tine.

Îmi maschez sentimentul de stânjeneală scoțând o cutie de cola din frigider.

– Vrei și tu una? îl întreb.

– Nu. Chiar îți place?

– Ei bine, e singurul viciu pe care l-am practicat intens în ultimele decenii. Și, oricum, n-are cum să mă omoare.

Pufnim complice.

– Cât timp avem la dispoziție? mă interesez când am data gata jumătate de cutie. Mi-aș aduna niște lucruri.

– Vreo jumătate de oră? Parcă ziceai că vrei să mergem și pe la magazinul tău.

– E suficient.

Pun câteva haine de schimb într-o geantă și cobor. Înțepenesc încurcat, chiar în mijlocul parterului.

– Ce-i? spune Ed.

– Aș lua câte ceva de aici.

– Păi cine te oprește?

– Știu și eu?

– Poți lua orice, Jack, indiferent că e o armă ori ingrediente pentru o licoare. Orice crezi că te va ajuta. Că ne va ajuta. Charles are încredere în tine.

Glasul lui Ed e ferm și cred că e sincer. Dar chiar știe ce simte Charles? Dau din umeri și aleg un cuțit spaniol și două cristale. Mai arunc o privire în jur și pun geanta pe umăr.

– Să mergem! zic.

Mika ne așteaptă imperturbabil și îi dau noua adresă. Așez geanta pe banchetă, între mine și Ed și mașina iar trece printre șiruri de năluci.

Magazinul e închis, dar e cineva înăuntru. Cât timp supraveghem intrarea, îmi dau seama că sunt cuprins de emoție. M-ar fi durut să-mi găsesc casa întoarsă pe dos, să constat că lucrurile mi-au fost furate. Dar nu acolo am lăsat singurul lucru pe care n-am vrut să-l aibă Charles. Lui Nick i-am lăsat în grijă ceva ce l-ar fi putut costa viața, fără să am habar cât de mare e pericolul care-l pândește. Trebuia să primească mesajul despre distrugerea acelui lucru abia peste două zile, odată cu cheile casei. Încă un semn de slăbiciune, mi-am spus atunci, doar știam că o să mor. Poate, speram fără să recunosc nici pentru mine că voi trăi. Oricum, suferința lui Nick nu făcea parte din plan și de aceea ar fi mult mai greu de îndurat.

Clopoțelul magazinului sună prea tare și când o văd pe fata roșcată tresărind știu că s-a întâmplat ceva rău. Parcă am văzut-o undeva... Într-o poză de-a lui Nick! Pare să fi plâns.

– Domnule Smith, ce bine că ați venit! spune și am senzația ca e gata să se cuibărească în brațele mele, ca un copil îngrozit. Sunt prietena lui Nick, Amanda. S-a întâmplat ceva groaznic...

– Nick? întreb.

– E la spital. L-au bătut crunt aseară, după ce a închis magazinul... E groaznic, abia poate vorbi. Mi-a spus să vin aici și să caut ceva.

– O cutie, o întrerup. E în regulă, mă ocup eu de asta.

Ed se apropie de Amanda și o cuprinde după umeri, iar ea începe să hohotească.

Mă las în genunchi lângă ghiveciul ficusului și încep să sap în el. Ed nu face niciun gest să mă ajute și nu mă întreabă ce am acolo. Cartea îmi e cea mai de preț posesiune și mi se pare corect să o dezgrop acum, dar tot am senzația că mă dezgolesc. Mă gândesc la Nick și la felul cum a fost torturat pe o alee întunecată, cum a rezistat durerii, deși ar fi fost atât de ușor să scape de ea. Mângâi cutia de metal, o deschid, pun cartea într-o pungă de hârtie. Aud respirația lui Ed devenind mai șuierătoare, dar tot nu zice nimic. Deja îl știu destul de bine ca să fiu convins că a recunoscut o carte a căilor. Dar tace cu încăpățânare și eu încă n-am chef să-i povestesc despre ea, chiar dacă va trebui să i-o arăt lui Charles.

– Gata, Amanda, s-a terminat! spun. O să am grijă de tine și de Nick.

E o promisiune pe care știu că o s-o îndeplinesc, orice-ar fi.

* * *

Arkadie se mișcă astăzi încet. De o lună tușește și niciun leac nu-l mai ajută. Cred că are și dureri mai mari decât recunoaște. Toamna s-a furișat pe lângă noi și mă tem că iarna va fi prea grea pentru sănătatea lui șubrezită de anii petrecuți în pădure. Adun lemne pentru foc și mă simt furios și neputincios ca pe vremuri.

– Jackin! mă strigă Arkadie.

Mă reped în colibă și îl văd îndoit de suferință. De data asta nu o mai poate nega, i-a învinețit buzele și i-a alungat orice urmă de culoare din obraji.

– Arkadie, șoptesc, cum te pot ajuta?

– Am încercat destule fierturi, nu? spune blând învățătorul meu.

– Trebuie să fie ceva ce n-am făcut! strig. N-am să te las să te stingi sub ochii mei.

Teama că l-aș putea pierde e atât de mare, că mă gândesc să încerc imposibilul.

– Asta e ultima mea lecție pentru tine, dragul meu băiat, și poate cea mai importantă, zice Arkadie și mă prinde de mâna dreaptă. Să te lași în voia sorții când n-ai cum s-o învingi prin mijloace curate. Trebuie s-o înveți ca să te întorci în lume

– Nu pot, murmur. Nu vreau!

– Doar știam că va veni și clipa asta, Jackin. Asta e ultima mea zi și sunt împăcat.

Degetele se strâng brusc, unghiile îi intră în pielea mea până la sânge. De vină e durerea, știu. Încep să plâng.

– Nu e timp pentru lacrimi, Jackin, șoptește Arkadie. Mai am ceva să-ți spun.

Ridică un deget scheletic și-mi arată colțul din stânga al colibei.

– Sapă acolo!

Sap, deși aș vrea să-i țip să tacă, să nu mai glumească atât de crud pe seama mea, să redevină bătrânul puternic și înțelept care m-a întors la viață. Degetele mele întâlnesc pietre acoperite cu mușchi, le dau deoparte și găsesc ceva învelit în piele.

– E cartea căilor mele, spune Arkadie și vocea îi e tot mai subțire. Pentru că ți-o dau pe patul de moarte, va deveni cartea căilor tale. Am încredere că o vei folosi cum trebuie. Poate că n-ai bani, titluri ori moșii, dar nu ești lipsit de putere. Cartea asta ți-o va da când chiar vei avea nevoie de ea.

– N-o vreau! urlu. Nu dacă asta înseamnă să te pierd pe tine.

În mâinile mele reci, Cartea căilor se încălzește, de parcă mi-ar răspunde în locul lui Arkadie.

– Întâi scrie în ea, murmură aproape neauzit Arkadie. Scrie despre sfârșitul meu și despre aventurile tale. Mai târziu, te va lăsa s-o și citești. Dar trebuie să ai răbdare cu ea. Ieși în lume și poți face tot ce vrei, Jackin! Ești un băiat bun și eu te-am...

Adoarme pentru totdeauna și toată durerea lui dispare. Nu și a mea.

– Și eu te-am iubit, Arkadie, îi răspund, cu toate că nu mă mai poate auzi.

Rămân lângă el ceasuri măsurate doar de zgomotele pădurii, mângâindu-i părul, cu darul lui în poale. N-am desfăcut pielea nici cât să mă uit la coperta cărții. Nu l-am văzut să scrie vreodată în ea, dar parcă a rămas o părticică din el acolo. Cartea e cea care mă face să mă ridic la asfințit și să încep să sap o groapă. O fac adâncă, să nu ajungă la el animalele pădurii, largă, să se simtă de parcă ar fi într-un pat princiar. Îi pieptăn părul și îl înfășur în singura scoarță bună pe care o avem. Îl așez încet înăuntru și arunc bulgăr după bulgăr, vegheat doar de lună. Când termin, mă simt orfan. Strâng la piept cartea și mă

culc pe mormânt. Un lup urlă undeva aproape, dar nu mi-e frică. Închid ochii și aștept, dar nicio fiară nu se apropie de noi, de Arkadie cel înțelept și de ucenicul său care nu l-a putut salva. Mai bine să se înfrupte din carne vie, îmi spun și adorm.

Soarele îmi luminează fața și îmi dau seama că e trecut de amiază. Am înțepenit și mă dor toate oasele, dar căldura cărții e tot acolo. Mă ridic de pe mormânt și mă împleticesc în colibă. Trebuie să iau o hotărâre. Cu degete murdare de pământ, dau deoparte acoperământul de piele. Cartea nu e mare. Are coperta neagră, împodobită doar cu rotundul zâmbitor al lunii. Îmi șterg degetele de coapse și dau să o deschid, dar pare să aibă o voință a ei. Până la jumătate, paginile sunt lipite una de alta și îmi amintesc vorbele lui Arkadie. Cartea îmi dă de înțeles că nu sunt pregătit să o citesc. Pe foaia pe care m-a lăsat s-o văd e scris un singur rând. **Azi l-am trezit pe Jackin.** Cred că pricep ce vrea să spună.

Cabana pare pustie fără Arkadie. N-aș mai putea sta aici nici măcar o zi. Îmi pregătesc o ultimă masă pe vatra noastră și leg câteva boarfe într-o boccea. Înainte să plec, îngenunchez la mormântul lui Arkadie.

– De oriunde m-ai privi, n-o să-ți fie rușine pentru mine, șoptesc.

Îmi caut ieșirea din pădure și mă întreb, pentru prima oară după multă vreme, ce s-a mai întâmplat în sat și dincolo de el. Am să străbat țara și am să aflu. Poate am să trec și de apa cea mare. Voi fi tot ce vreau să fiu. I-o datorez lui Arkadie.

* * *

Nick a fost bătut cu sălbăticie. Are două coaste rupte, e tot umflat și învinețit la față, pumnii îi sunt zdreliți. A încercat să se apere, dar n-avea nicio șansă în fața acoliților lui Thomas. Amanda se așază lângă el, eu îi pun mâna pe umăr și încerc să-i dau măcar o picătură din puterea mea. Nu cred că voi reuși prea repede, dar simt într-o clipă șuvoiul de căldură trecând din degetele mele prin umărul lui. Un pinten ascuțit mi se înfige în ceafă, dar eu surâd. Nick geme, clipește și deschide ochii.

– Jack, șoptește. Au fost niște bărbați. Voiau...

– Sst, nu te obosi! Bărbații aceia nu sunt problema ta.

– Nu le-am spus nimic, zice Nick și mândria îl face să arate sănătos pentru o clipă.

Oare ce am făcut să merit o asemenea loialitate? Nu contează că încă nu știa adevărul, ar fi murit pentru mie oricum.

– Îmi pare rău, murmur. Asta nu trebuia să se întâmple... Odihnește-te!

– Mă simt mai bine, spune Nick. Durerea s-a oprit și am mintea clară.

Aș putea să-mi iau rămas bun, dar îmi dau seama că Nick are nevoie nu doar de ușurarea suferinței. Până la urmă, asta o pot face și medicamentele. Eu îi voi oferi prilejul să se simtă folositor.

– Povestește-mi despre bărbații care te-au atacat, îi zic.

– Înalți, chelboși, șoptește Nick. Unul avea un tigru albastru tatuat pe pumnul drept.

E clar, sunt cei care au încercat să intre la mine.

– Le-ai povestit polițiștilor? îl întreb.

– Nu am vorbit cu nimeni încă. Poate au trecut pe aici când eram leșinat. Poate nu... De ce s-ar grăbi pentru un pungaș?

Surâde chinuit și încep să înțeleg pentru ce m-a răsplătit. Pentru încrederea într-un hoț pe care l-am transformat întâi în vânzător și apoi i-am lăsat pe mână magazinul. A fost puțin sau mult ce-am făcut? Destul cât să-și riște viața pentru mine.

– Nu ești un pungaș, Nick, zic privindu-l în ochi, nu pentru mine sau pentru Amanda. Pentru mine, ești un prieten credincios și al naibii de curajos. Sunt convins că Amanda are multe alte laude de spus. E timpul să te vezi și tu așa cum ești cu adevărat.

Amanda îl sărută pe frunte și ochii lui Nick strălucesc.

– Când vin sticleții, să le spun totul? mă întreabă Nick.

– Sigur că da, dar nu azi, prietene. Și mâine e o zi. Am să plec, dar voi avea grijă să fiți amândoi în siguranță.

Nick dă din cap ascultător și eu îi ating fugar mâna a despărțire. O las pe Amanda

să-l mângâie și ies pe hol.

– Băiatul asta ar fi gata și în somn să moară pentru tine, spune calm Ed.

– Doamne ferește! Nu aveam nicio intenție să fie rănit.

– Nici n-am zis asta. Dar ți-e credincios cu trupul și cu sufletul, așa cum îi suntem noi lui Charles. Și asta fără niciun strop de magie. E de-a dreptul remarcabil.

– Remarcabil sau nu, aș vrea ca Mika să-l păzească. E și în interesul lordului Charles. Dacă se întorc animalele alea...

Mă tem că voi fi refuzat și vocea mi-a căpătat pe nesimțite accente rugătoare. Ed scoate din buzunar un telefon mobil.

– Îl sun acum pe Charles, spune.

Îl ascult cum dă raportul, cu inima strânsă. Nu știu ce aș face dacă răspunsul ar fi nu.

– Gata, am aranjat, zice Ed când termină convorbirea. Charles ne așteaptă la vilă. Poți conduce?

– Sigur, spun fără să încerc să-mi ascund ușurarea. Adresa?

E în zona selectă a orașului, nicio surpriză aici. Ne întâlnim cu Mika la ieșirea din spital și îmi aruncă o privire destul de supărată. Mă prefac ușor că n-am văzut. Sensibilitățile lui sunt acum ultima mea grijă.

Vila nu seamănă cu cea din apropierea Parisului. E mai mică, mai nouă, înconjurată de copaci rămuroși și tufișuri înalte. Vara trebuie să fie frumos aici. Las mașina în garajul din spate, scot geanta și pășesc împreună cu Ed pe aleea scurtă. Ed sună de trei ori lung, o dată scurt și încă o dată lung. Ușa se deschide și dăm cu ochii de o femeie zveltă, la vreo treizeci de ani. Are păr blond, tuns scurt, ochi verzi, pielea bronzată și o aluniță în colțul drept al gurii.

– Tu trebuie să fii Jack, nu? spune. Eu sunt Ellen. Abia ne-am instalat, însă Charles e deja nerăbdător. Câteodată e de-a dreptul imposibil!

– Ah, zic, dar tu ești...

Mă opresc, simțindu-mă ca un idiot. Da, e evident că-i femeie. Intru în holul

surprinzător de încăpător.

– Scuză-mă, reiau în timp ce mă dezbrac de haina de piele. Până acum l-am văzut pe Charles înconjurat doar de bărbați. Îmi pare bine să te cunosc.

Mă întreb care e rolul ei în grup și, mai ales, cât de apropiată e de Charles. Dar o urmez în tăcere până în sufrageria înțesată de echipament electronic. Lordul privește pe fereastră, dar se întoarce imediat ce intrăm în încăpere. Ellen se așază în fața calculatorului cu monitorul cel mai mare și degetele ei încep să alerge pe tastatură. Măcar în privința asta m-am lămurit. Așez geanta pe un fotoliu.

– Mulțumesc pentru Nick, îi spun lui Charles.

– Aveai dreptate, bătăușii se pot întoarce să-și termine treaba. Dar Mika e foarte bun.

– Gata, am intrat în sistemul Poliției, ne întrerupe Ellen. Ce caut?

– Orice-a făcut în ultimele 24 de ore Tom Sloan. S-a întors în oraș de la Milano.

Thomas, Tom. Nu doar eu mi-am simplificat numele. Poartă părul mai scurt și are barbă, dar e chiar el. Apoi Ellen șuieră a dezamăgire.

– Îmi pare rău, băieți! Apare ca decedat într-un accident de mașină. A ars de tot, l-au identificat în dimineața asta după dinți.

– N-are cum să fie mort! izbucnește Charles. Vrea doar să-și piardă urma.

– Așa o fi, dar nu pot afla mai multe. Altceva de care să mă leg nu aveți?

– O spargere eșuată, zic. La mine acasă.

– Adresa?

I-o dictez. Fluieră în timp ce-și vede de treburile ei de hacker și, în general, pare persoana cea mai mulțumită de viață pe care am văzut-o în ultima vreme. Ed și Charles vorbesc încet și, în prima secundă, sunt convins că Ed îi povestește despre cartea căilor mele. Imediat vine convingerea că preotul va păstra secretul și va aștepta să-i spun singur lui Charles. După aceea pur și simplu las gândurile la o parte și mă uit la activitatea aparent frenetică a lui Ellen. Nu-i ia mai mult de trei minute.

– Am găsit, zice satisfăcută. L-au eliberat pe tip. Îl știi?

Întoarce monitorul spre mine și mă uit la fața colțuroasă a unui acolit. Privirea lui hămesită îmi amintește de ce zăream în oglinda venețiană cu cinci sute de ani în urmă.

– Nu l-am văzut în viața mea, spun deodată scârbit.

– Cory Verna, citește Ellen fișa bărbatului. Ce nume e și ăsta? Are 28 de ani, locuiește în suburbii și are un bar. A încasat câteva amenzi pentru parcare în locuri nepermise, dar cazierul îi e curat. Ia să mai vedem... Da, nu e însurat și n-are copii. Un cont destul de subțirel la bancă, dar își plătește la timp facturile.

– Unde-i barul? întrebăm într-un glas eu și Charles.

– În apropierea de Madison Square Garden.

Declicul vine imediat.

– The zone, zic. Așa se cheamă?

– Aha!

– Am fost acolo după un concert Bon Jovi. Când am ieșit, am dat peste niște golani care atacau o fată. I-am pus pe fugă și a doua zi am observat că nu mai am brățara. Am presupus că ori am pierdut-o la concert, ori a căzut în încăierare. Barul e unul dintre locurile lor spurcate. Dacă acoliții au rămas în urmă, mai avem o șansă să dăm de Thomas!

– Păi, cred că o să trag diseară o fugă pe acolo, zice Ellen. Mâine ar fi prea târziu...

– Tu? spun pe un ton mai ridicat decât ar trebui. E periculos.

– E mai puțin periculos pentru mine decât pentru tine sau pentru Charles. Acoliții v-ar putea recunoaște și atunci s-ar duce dracului toate indiciile pe care le-am aruncat ca să creadă ești mort, că i-a mers stratagema. Dacă se întâmplă ceva, îmi săriți în ajutor, dar nu cred că e cazul. Eu zic că Tom ăsta a plecat din oraș, dacă are destulă minte.

– Are dreptate, Jack! spune Charles. O femeie singură, într-un bar, nu e ceva ieșit din comun. Iar pe Ellen e aproape imposibil s-o legi de confrerie.

Nu întreb de ce.

– Aproape, dar nu imposibil, spun în schimb.

Ultima oară când m-am lăsat convins așa de o femeie, a murit agățată de un cârlig, ca o vită.

– Sunt fată mare, Jack, știu să-mi port singură de grijă! intervine Ellen. N-am să fac valuri, doar să beau niște bere și să ascult niște muzică. Nu vrem să-i speriem, nu? Vrem să ne ducă la ceilalți.

– Trage-ți puțin sufletul, Jack! zice Charles. Până diseară nu mai e mult. Trebuie să lucrăm ca la carte.

Nu mai zic nimic. Ordinul a fost mult mai moale, dar e tot ordin. Mănânc ceva și închid ochii.

Adorm instantaneu, iar când Charles îmi pune mâna pe umăr, mă ridic buimac, de parcă abia atipisem. Cifrele fosforescente ale ceasului îmi spun însă că au trecut două ore. Mă scutur de urmele somnului și realizez că atingerea lordului nu mai are efectul de la început. Din violenta descărcare electrică a rămas doar o ușoară furnicătură. Să fie din cauza sângelui lui, care curge acum și prin venele mele? Presupun că ar trebui să mă gândesc mai mult la asta, dar mă spăl pe față cu niște apă rece și dau misterul ăsta deoparte. Mai târziu voi avea timp și pentru el, poate. Sau va rămâne nerezolvat când lordul va decide totuși să mă descăpățâneze.

Când ies din baie, ceva mai înviorat, Ellen e gata de plecare. Poartă pantaloni strânși pe picior, negri, și o cămașă roșie, peste care cade cochet o vestă cu nasturi mari. Îi stă bine, fără să fie excesiv de provocator. Îmi interpretează corect surâsul aprobator și clipește complice. Poate nu e chiar o idee proastă să plece ea în recunoaștere. În fond, ce știu despre Ellen în afara faptului că e o vrăjitoare a spațiului virtual?

– Ed rămâne aici. Luăm dubița, împarte ultimele ordine Charles.

S-a schimbat cât am dormit și mă holbez la el în timp ce trag de fermoarul genții. Fără să mă feresc, scot pumnalul spaniol și îi fixez teaca de brațul drept. Charles îmi aruncă o privire scurtă, dar nu are nimic de obiectat. Îmi trag mâneca la loc, mă mai uit o dată la el și nu mă pot împiedica să zâmbesc.

– Ce-i, Jack? mă întreabă fără să-și ascundă nerăbdarea.

– Nimic, răspund după ce-mi șterg surâsul. Nu te-am mai văzut vreodată în blugi, asta-i tot. Nici nu credeam că ai așa ceva în garderobă. Pare mai degrabă stilul meu.

Ellen chicotește ușor și iese prima. Charles se încruntă, dar nu zice nimic. Un fulg mi se așază pe obrazul stâng în timp ce mă îndrept spre duba parcată chiar în mijlocul curții. Ninsoarea și frigul nu mă împiedică să am impresia că am intrat într-o pagină de roman. Eu, un *tigris*, plec la vânătoare cu un *magister*. Să-mi fi prezis cineva asta în urmă cu o lună îl categoriseam imediat drept șarlatan.

– Conduci tu? întreabă Charles.

Urc la volan, Ellen se urcă în spate să pregătească aparatura, iar Charles se așază lângă mine. Pun în funcțiune ștergătoarele și Charles îmi surâde.

– E ciudat cât de normală pare situația asta, nu?

Mormăi o aprobare vagă și mă strecor pe poarta deschisă de Ed. Șofatul îmi oferă o scuză pentru păstrarea tăcerii și-mi maschează agitația frenetică a gândurilor. De câte ori m-a încercat o urmă de invidie față de orășenii care ne înconjoară? De câte ori mi-am dorit o viață scurtă și obișnuită, un mic rol într-o comedie sau o dramă cu spectatori puțini și simpli? Iată-i și acum, îndreptându-se spre casele lor, spre magazine sau baruri, cu gândul la Crăciunul care se apropie, fără să aibă habar că azi s-ar putea juca ultimul act dintr-o piesă mult mai complicată decât a lor.

În timp ce virez la dreapta, prins în coloana de mașini care se mișcă iarăși cu viteza melcului, îmi dau seama cât de puține știu de fapt despre Thomas. La fel de puține ca despre Carolina. I-am păstrat brățara atâta timp, dar n-am încercat să-i descopăr povestea. Mi-am smuls din minte orice întrebare despre soarta ei, cum faci cu o măsea stricată până la rădăcină. Dacă m-ar fi întrebat cineva de ce, i-aș fi răspuns că lordul Charles trebuie s-o fi găsit cu multă vreme în urmă. Da, aș fi un deliciu pentru un psihiatru! Tușesc puțin și Charles dă drumul radioului. Ascult câteva secunde. Prognoza meteo nu e prea bună.

– De ce o urmărești pe Carolina, mylord? spun, atent să acopăr vocea prezentatorului.

– Mi-a ucis... A omorât pe cineva drag mie și cred că a făcut-o doar din plictiseală. Dar asta a fost acum mai bine de șapte sute de ani.

– Cum de n-ai prins-o până acum?

Pentru prima dată îl văd pe Charles bântuit de amintiri. Credeam că un astfel de chin mi-e rezervat doar mie.

– Nu trăiesc doar pentru răzbunare, Jack! Altfel nu aș fi un *magister*...

Îmi înghit orice altă întrebare. Ochii lui Charles fixează îndărătnic strada ale cărei lumini par spiriduși răutăcioși. Pauza de reclamă s-a terminat și muzica se revarsă din aparatul de radio. **It's my life, it's now or never. I ain't gonna live forever...** Degetele mi se răcesc. Versurile astea mi s-ar potrivi ca epitaf.

Mai virez o dată, ca să intru pe o stradă paralelă cu barul. Opresc lângă o clădire recent abandonată de proprietar. Anunțul de închiriere încă nu s-a gălbejit.

– Cred că aici e bine, spun.

Charles pare mulțumit.

– Să mergem în spate! ordonă.

Interiorul dubiței e destul de confortabil, având în vedere cantitatea impresionantă de aparatură de supraveghere. Ellen tocmai își potrivește broșa în care are o cameră video. Pe monitor apare chipul meu și îmi spun că arăt destul de moleșit. Trebuie să fie diferența de fus orar.

– OK, zice Ellen. Sunt gata de plecare.

– Nu risca prea mult, Ellen! îi spune Charles.

Ellen zâmbește ironic.

– Băieții și spaimele lor..., șoptește. Dacă aș avea o sută de dolari pentru fiecare dată când am auzit îndemnul ăsta, m-aș îmbogăți.

Iese înainte să pot îngăima ceva. Ajunge la bar fără să am timp să decid dacă îmi place ori mă enervează siguranța ei.

La prima vedere, localul e obișnuit și nici clienții săi nu ies cu nimic în evidență. Încă nu e prea aglomerat și barmanul are o mină îngrijorată. Nu e cel pe care mi-l

amintesc, ăla avea barbă și păr șaten. Ellen își comandă o bere și întrezărim tigrul tatuat pe pumnul bărbatului ras în cap când îi întinde sticla. Ellen îi mulțumește dulce și îi cere un foc. Se întoarce cât să ne permită o nouă panoramă a interiorului barului. La mese sunt vreo patru bărbați singuri, doi deja amețiți, și un cuplu. Niște băieți joacă biliard. Nimănui nu pare să-i pese de Ellen.

– Slabă mișcare, comentez.

– Dacă e ceva acolo, zice Charles, Ellen o să descopere. Între timp, este niște cola în frigiderul de sub masă, dacă vrei.

Când s-o fi gândit și la asta? Iau o cutie și o deschid cât timp Ellen începe o conversație cu barmanul. Aduce ușor vorba despre divorț și despre fostul soț, care a petrecut pe mare mai mult timp decât în patul ei. Nici cel mai bănuitor om nu ar crede că are vreun gând ascuns și nu mă pot opri să o admir.

– Face des asta? dau glas curiozității.

– Ellen? întreabă Charles. E extraordinară, nu? Nici nu știu dacă ăsta e numele ei adevărat. Câteodată, mă întreb dacă măcar ea și-l amintește. A lucrat la CIA înainte să ne întâlnim. Se pare că nu a fost o despărțire prea frumoasă.

Cât timp diger informația asta, Ellen a trecut la viața ei falsă de după divorț.

– Lucrez de acasă, știi? zice pisicit. Totdeauna am avut talent la pictură. Etichete și ambalaje personalizate, felicitări, mesaje de tot felul și alte mărunțișuri. E comod, dar câteodată trec zile întregi fără să mă întâlnesc cu cineva. De aia, când ies, trebuie s-o fac lată. Legea compensației, cred. Îmi mai dai o bere?

Am terminat cutia de cola și ies din dubă ca să răspund chemării naturii. Când mă întorc, îmi dau imediat seama că s-a schimbat ceva. Charles privește încordat ecranul pe care ochii barmanului o fixează aproape hipnotic pe Ellen.

– Și e interesant? o aud întrebând ingenuu. Nu-i doar o prosteală în costume ca de teatru?

– Nu, răspunde lent barmanul, chiar e ceva deosebit. Ai să vezi! Asta, dacă nu te temi să încerci o chestie adevărată...

– Nu, Ellen, nu accepta! E prea periculos, mormăie Charles.

Dar Ellen n-are cum să-l audă. Se arată neîncrezătoare și doar puțin curioasă, lăsându-l pe barman să o convingă. Iar el insistă și arată tot mai mult ca un păianjen mulțumit de cât de grasă e musca pe care a pus ochii.

– Ține asta! zice bărbatul.

Înalță pandantivul chiar lângă fața ei și îl rotește ușor. Pare greu și are o piatră roșie în mijloc. O hipnotizează cumva?

– Trebuie să intervenim, șoptesc. Nu e bine ce se întâmplă.

– Mergi în lungul străzii și faci la dreapta. Nu e departe. Te oprești la casa cu un felinar albastru în față. Bați de trei ori. Te vei simți minunat acolo.

Ellen chicotește strident.

– Bat de trei ori, murmură ca prin somn. Mă voi simți minunat acolo…

– Sigur, zice barmanul, dar ochii lui răspund că Ellen o să urle de durere. O să fie diferit de tot ce-ai încercat, scumpo!

Ellen plătește și se îndreaptă spre ieșire cu pas încet. Nu-mi place deloc mersul ei. Se îndreaptă spre capătul străzii. Oare Thomas chiar e încă în oraș?

– Nu, nu! repetă Charles. Întoarce-te la mașină, Ellen!

Ellen își vede de drum.

– O vor pentru un ritual? spun, simțind asaltul adrenalinei. Poate accidentul n-a fost decât prima parte a planului lui Thomas.

– N-o putem lăsa să intre în capcană, zice Charles. Să mergem!

Strada e pustie, cerul acoperit de nori, dar Ellen pășește ca o somnambulă. Lucrurile se mișcă prea repede. Ieșim din dubă și mă uit în lungul străzii, aproape convins că e și Thomas acolo. Charles șoptește ceva și imaginea transmisă de broșă se mută în fața noastră, ca și cum monitorul ar fi suspendat în aer. Mergem cât de repede putem fără să alergăm, dar Ellen e pe treptele scăldate de lumina albastră înainte să o ajungem.

– Mă voi simți minunat aici, murmură și lovește ușa cu un ciocan masiv de lemn.

Îi deschide Cory și Ellen vorbește cu glas gros, pe care aproape nu-l îl recunosc.

– M-a trimis barmanul...

Cory surâde ca un motan care a găsit șoarecele deja prins în cursă.

– Ești exact ce ne trebuie, șoptește. Intră...

Îi face loc într-un hol larg, cu multe oglinzi și gravuri hidoase. Ellen își agață haina în cuier și își continuă chicoteala fără sens. Caut o scurtătură și ne trezim alergând prin grădini și sărind garduri.

– Îmbracă-te cu asta! poruncește Cory și îi întinde lui Ellen o pelerină.

– Chiar e nevoie? întreabă Ellen, care parcă se mai trezește din moleșeală.

– Pune-o pe tine, târfo!

Ellen îl ascultă, tresărind la ocara lui. Țesătura acoperă broșa și nu mai vedem nimic. Nu-mi place deloc asta și după spasmul de pe obrazul drept al lui Charles îmi dau seama că nici el nu e deloc încântat.

– Urcă! poruncește Cory și mă bucur că măcar încă avem sonor.

Auzim apoi un scârțâit și presupun că sunt la etaj.

Am ajuns chiar în spatele casei cu felinar albastru. Are un singur etaj și curtea e întunecată. Caut o intrare mai puțin vizibilă decât cea principală.

– Bea! spune Cory.

Suspinul care urmează mă face să cred că a lovit-o. Strâng neputincios pumnii. O auzim plescăind ușor când găsim poarta. La prima vedere e doar o altă bucată de gard, dar conturul devine vizibil imediat ce palma lui Charles trece peste ea. Vraja pare prea simplă și simțim ceasul ticăind cât căutăm capcana.

– Aah, murmură Charles, mișcând lent mâinile. Deschide-te!

– Da, răspund, ar fi fost prea simplu.

Corul izbucnește înăuntru, într-o litanie solemnă și gura mi se usucă. Recunosc cuvintele.

– La dracu! se răstește Charles. Ar dura prea mult să încercăm o învăluire. Trebuie să găsim altă soluție până nu-i prea târziu.

După ce auzim, sunt vreo zece oameni înăuntru. Nu deslușesc vocea lui Thomas,

dar nici nu cred că doar amicul Cory va conduce ritualul. Dacă nu intrăm mai repede, biata Ellen n-are nicio șansă. N-am nimic de-al lui Thomas, dar... Scot din buzunar brățara și o studiez ca și cum aș vedea-o pentru prima oară. Poate va acționa ca o cheie. Poate de aia am și păstrat-o. O apropii de gard și metalul se încălzește imediat. Conturul porții clipește și devine argintiu. Putem intra și nu zăbovim nicio clipă.

țipătul lui Ellen se ridică ascuțit, străpungând ninsoarea ca un vârf de lance. Fugim spre casă. Un singur geam se vede la parter, acoperit de o pânză groasă care lasă să străbată doar un pătrat de lumină. Un perete invizibil ne oprește înaintarea la un metru de casă.

– Cercul exterior, șoptește Charles. Oare merge și de data asta?

– Trebuie să meargă, zic.

Arunc un capăt al brățării înainte.

– Svoi, spun.

Metalul se înroșește, iar aerul începe să tremure. De data asta, doar am slăbit vraja, și nu pentru mult timp.

– Acum! dau semnalul și pășim amândoi înainte.

E doar un metru de străbătut, dar e ca și cum am înota printr-un șanț cu lavă. Sticla geamului se topește și ea, iar perdeaua începe să fumege. Dar suntem chiar lângă ea și, fără să ia seama la durere, Charles o smulge și o aruncă în zăpadă. Mai fâsâie puțin și se stinge, iar noi privim la interiorul pustiu al unei bucătării. Ellen nu mai țipă, doar geme și vocea îi e tot mai greu de deslușit, a devenit un fel de litanie a suferinței. Psalmii corului o acoperă când ne săltăm peste pervaz. Încă nu-mi dau seama dacă e și Thomas acolo. Nu contează oricum, trebuie s-o salvăm pe Ellen. Charles crapă ușa și se întoarce spre mine după două secunde.

– E în regulă, holul e gol.

Alergăm spre scări. Pereții sunt acoperiți cu fețe de leproși și ologi. Prinși în acte perverse, nefirești, par să râdă de noi și mi se face frică pentru ce am putea găsi în încăperea de la etaj. În ritualul pe care-l știu, jertfa e căsăpită metodic, lovitura în inimă e

a zecea. De câte ori o fi înfipt deja cuțitul în trupul lui Ellen? Încerc să nu mă gândesc la asta și urcăm scările care duc la o ușă roșie. Charles o doboară cu o singură lovitură de picior și ne năpustim înăuntru.

Ellen e întinsă în mijlocul cercului, goală. Are măcar cinci răni, dar încă trăiește. La un semn al lui Cory, acoliții se reped spre noi. El rămâne lângă Ellen, cu cuțitul ridicat, rostind cuvintele tot mai repede. De cealaltă parte a trupului e *tigrisul*. O siluetă mascată, mai scundă și mai slabă decât arăta Thomas în poză. N-am timp să ghicesc cine e.

– Mă ocup eu de cât mai mulți, îmi spune Charles și se aruncă într-o parte, ocolind lama unui cuțit aruncat de la distanță. Tu ai grijă de Ellen...

Doi acoliți au ajuns lângă mine și îi blochez celui mai curajos jungherul care-mi caută inima. Cu stânga, îl lovesc la gât. Înainte să atingă podeaua, îmi reped talpa stângă în pieptul celuilalt și îl arunc în perete. Arunc o privire înspre Charles și îl văd împrăștiind lovituri rapide și fatale. Bărbatul care și-a greșit ținta îmi prinde momentul de neatenție și își înfige pumnii în plexul meu. Cad icnind, dar îmi revin la timp ca să-i prind talpa care vrea să-mi fărâme nasul. Răsucesc și aud pârâitul osului. Între mine și cerc nu mai e nimeni, dar Cory a ajuns la finalul ritualului. Scot cuțitul din mânecă și-l arunc spre el, sperând că voi fi mai precis decât bărbatul căruia i-am rupt piciorul. Sângele începe să curgă din gâtul lui Cory și cade într-o parte, cu o expresie de surpriză întipărită pe chip.

Sunt la marginea cercului și îl simt vibrând. Nu am fost invitat înăuntru, nu-l pot rupe fără să o rănesc pe Ellen. Trebuie să intru și sper că o pot face mai ușor decât Charles. Cartea căilor mele m-a învățat multe taine.

– Deschide-te, șoptesc, repezindu-mi palma stângă înainte. Bezna e în mine și în tine.

Parcă aș călca în relanti cu tălpile goale pe cioburi de sticlă, dar cercul mă lasă să pătrund. Pun deoparte durerea, ca și cum nu ar fi a mea și îngenunchez lângă Ellen. Îi examinez rapid rănile și văd că a pierdut mult sânge. O iau în brațe și mă clatin puțin. Trebuie să ieșim de acolo și mă bucur că a leșinat. N-am cum s-o fac să se simtă mai bine

până nu plecăm de aici.

– Sunt stăpânul tău, cercule! spun odată cu ultima pasă magică. Lasă-ne să ieșim!

Cercul n-ar vrea să-și lase victima și timpul își pierde măsura. Ellen geme, iar eu am impresia că sunt jupuit și frecat cu sare.

– Ieșim, repet. Deschide-te!

Sângele îmi țâșnește din nas, amestecându-mi-se pe cămașă cu cel al lui Ellen. Strâng din dinți și îmi mișc piciorul înainte, milimetru cu milimetru, iar cercul se rupe cu tunet năprasnic. Pășim peste el și cad în genunchi din nou.

– Bună, Jackin! aud o voce gravă. Poate te-am judecat greșit. Meriți să trăiești...

E vocea Carolinei. Stă chiar în fața mea, fără mască și fără mantie. Ne-a jucat pe degete încă o dată. Privirea ei nu se desprinde de cea a lui Charles, al cărui sânge se curge dintr-o tăietură pe obraz și dintr-alta la șold. Sunt prinși într-o încleștare cumplită, amândoi la fel de puternici, amândoi la fel de înverșunați. S-au blocat unul pe altul, dar Charles e deja obosit. Sirenele unei mașini de Poliției răsună în apropiere.

– Thomas a ars, Jackin, șoptește Carolina. Eu am făcut-o. Trebuie să iei o decizie. Ajută-mă și vei fi egalul meu! Puterea pe care am acumula-o amândoi... Mai ții minte cum te mișcai în mine?

Glasul ei stârnește o plăcere pe care o credeam uitată și, pentru o clipă, Ellen nu mi se mai pare atât de importantă, iar legământul făcut lui Charles e ușor de rupt.

– Da, daa, așa! șoptește Carolina... Noi doi, egali. Sute de ani de plăcere și putere. Poți refuza asta, Jackin? Charles îți oferă doar umilință și moarte...

Mâna lui Charles tremură puțin. O pun pe Ellen pe podea și mă apropii de ei. Ridic palma dreaptă spre Charles, iar bucuria își face loc în privirea Carolinei. Am o singură șansă și o folosesc, aruncându-mi energia ca pe o bâtă.

– Ia-mi puterea! strig.

Flăcări albe ne înconjoară. Toți trei țipăm, de durere, triumf sau ură, și din Carolina și acoliții ei nu rămân decât grămăjoare de cenușă. Mă simt foarte slăbit, dar de undeva din spate apare cineva și mă sprijină. Clipesc și mai scuip puțin sânge, iar Charles

o ridică pe Ellen. Mă înceţoşez ca un miop care şi-a pierdut ochelarii, dar încă reuşesc să păşesc împleticit. Ieşim tot prin spate şi mai apucăm să auzim frânele la uşa din faţă. Sunt prea ameţit ca să mă gândesc la ce vor înţelege din toate astea poliţiştii.

După un timp imposibil de măsurat şi o înţepătură uşoară, privirea mi se limpezeşte şi văd că sunt înapoi în vilă. Charles e lângă mine şi nu arată prea înfloritor.

– Ellen? întreb.

– E bine. S-a terminat, Jack. După şapte sute de ani, s-a terminat în sfârşit!

Tac, fiindcă nu văd ce aş putea spune. Charles mă priveşte o vreme.

– E timpul să discutăm despre soarta ta, Jack. Drept să-ţi spun, m-am cam săturat să te doftoricesc.

Are un ton oarecum glumeţ, iar cuvintele lui nu mă supără. Am nevoie de un final la fel de mult ca el. A văzut cât de aproape am fost de trădare.

– Şi eu am cam ostenit în slujba ta, mylord, răspund cu un zâmbet senin. Dar asta se poate rezolva uşor. O lovitură sigură...

Charles oftează şi se întinde încet spre noptieră, fără să-şi ascundă durerea. Deschide sertarul de sus şi aştept să văd lucirea oţelului. Dar în loc de asta îmi aruncă în poală o monedă. O întorc pe cealaltă parte şi, în prima clipă, tot nu pricep. Apoi o recunosc şi rămân fără aer.

– Ce înseamnă...? întreb.

– Eşti dezlegat de jurământ, Jack. Viaţa ta e din nou în mâinile tale.

– Nu se poate... Nimeni n-a făcut asta...

– Nimeni n-a făcut multe dintre cele săvârşite de noi.

– Gri, murmur, neştiind dacă să râd şi să plâng.

– Da, lungă-i calea către gri, zice Charles şi îmi întinde mâna, dar când îl atingi, poate fi mai valoros decât albul sau negrul. Prieteni, Jack?

– Prieteni, răspund.

Încă o cale mi se deschide.

Ioana Vișan

Alergând după o rază de soare

Se târa prin vegetația putrezită de la poalele copacilor. Ploaia se oprise, dar picături grele continuau să se prelingă de pe frunze și tulpini, fiecare lovindu-i spatele chinuit cu un pleoscăit despre care avea impresia că se auzea de la kilometri depărtate. Apa acidă îi eroda învelișul protector, însă aceasta era ultima dintre grijile sale.

Își pierduse laba piciorului stâng în cursul ultimei lupte, buricele degetelor de la mână îi erau topite, transformându-i degetele într-un fel de cazmale grotești, avea o deschidere largă în cavitatea toracică, o rană urâtă ce lăsa la vedere alcătuirea internă, și multe altele de care nu mai ținea cont. Închisese sistemul de diagnosticare cu mai multe zile în urmă, ca să economisească energie și să scape de alarmele care îi răsunau în cap, amețindu-l. Era rău, o știa.

Dar n-avea ce face. Era pierdut în afurisita de junglă, în plin sezon musonic, fără ordine precise sau direcție. Nu mai văzuse o creatură făcută sau nu de om de săptămâni întregi. Uneori avea momente când se îndoia că mai supraviețuise vreuna. Totuși continua să meargă. Bateriile erau pe terminate, avea nevoie de energie pentru a le reîncărca. Plafonul de nori părea să fie de partea inamicului, nu lăsa să treacă soarele decât pentru intervale scurte de timp și, până să ajungă el la peticele de lumină de pe sol, acestea deja dispăreau.

Doar câțiva jouli i-ar fi fost de ajuns să se conecteze la unul dintre sateliții care supravegheau Pământul și să vadă care mai era situația. Și să localizeze un punct de prim ajutor. De când mutaseră centrul de comandă în spațiu, balanța se înclinase promițător în favoarea lor. Trebuie să fi câștigat până acum, își tot spunea, ca o litanie menită să-i dea putere. Ce? Cum? De ce? Detaliile se pierdeau din memorie, pe măsură ce tot mai multe sisteme sucombau și zone din creier intrau în repaus.

Întreaga energie, câtă mai rămăsese, era canalizată către sistemul locomotor, fiind mânat de o singură idee: soare. După ce plouase toată după-amiaza și întreaga noapte, avea mai multe șanse să dea de el dimineața, când cerul se mai lumina puțin, chiar dacă norii nu dispăreau niciodată complet. Așa că se târa spre răsărit, sau direcția în care spera că era răsăritul, era greu de spus. Sensul direcției nu-i mai funcționa cu obișnuita precizie. Orice copac cu trunchiul mai larg și care trebuia ocolit îl putea abate din drum.

Încă un pas. Fiecare metru de teren parcurs era o mică victorie. Întinse mâna, se apucă de o rădăcină aeriană și își trase corpul după ea. Ceva se agăță și se rupse, dar nu se opri să investigheze. Dacă o făcea, se temea că avea să înțepenească acolo și să se transforme într-un suport pentru lianele cățărătoare de care se împiedica la tot pasul.

Ceva sclipi la periferia câmpului vizual. La început crezu că era vorba de un ciob de sticlă sau o oglindă, dar pe măsură ce își arcui încet gâtul, ca să poată privi în sus, și își reglă senzorii vizuali, se lămuri că astfel de obiecte n-aveau ce să caute în junglă. Era o picătură de apă prinsă într-o pânză de păianjen țesută sub o frunză mare cât o pălărie. O rază de soare se reflecta în ea.

Copacii erau prea înalți și prea deși ca să vadă spărtura din nori prin care se strecura raza, dar asta nu însemna că nu îi putea estima traiectoria. Activă un program de triangulare și proiecție, apoi unul de calcul primar. Își consumă jumătate din energia aflată în dotare, însă acum știa unde avea să se odihnească raza pe sol în următoarele minute, dacă viteza vântului se păstra constantă.

Cam mult variabile, dar riscă. Dozându-și efortul, ca să ruleze cu un consum redus, se răsuci spre dreapta și porni încet dar sigur spre punctul critic, aflat la baza unui copac pe care altfel l-ar fi ocolit. Nu avea la dispoziție mult timp. Presupunând că erau corecte calculele, soarele avea să lumineze acel loc doar câteva minute, în cel mai fericit caz. Departe de a fi suficient, dar cum nu avea de ales trebuia să se mulțumească acum cu ce găsea. Capta câtă energie putea și mergea mai departe în căutarea următoarei raze de soare. Se părea că la atâta se redusese viața lui, asta până își reîncărca bateriile sau dădea de o sursă stabilă de energie. Uneori epuizarea își spunea cuvântul și era tentat să lase

totul baltă, însă instinctul de supraviețuire era mai puternic.

Zece metri. Nouă. Șase. Trei... trei... Avu nevoie de o pauză înainte de ultimul avânt. Aștepta timp de două respirații. Era mulțumit că dezactivase senzorii acustici și nu auzea zgomotul de mașinărie stricată scos de plămânii suprasolicitați. O fracțiune de secundă aproape că își pierdu cunoștința, dar sistemul de avertizare îl trezi. Nu era încă gata să se dea bătut.

Cu ultimele puteri, înaintă sprijinindu-se în coate și genunchi pe solul mâlos. Vedea milimetrii scurtându-se, dar parcă tot apăreau alții în loc. Mai avea puțin de tot... întinse mâna și încremeni cu programul rulând în gol. Ultimul gând, întrerupt în plin proces de formare, era un regret că nu avea să afle niciodată dacă ajunse suficient de aproape. Era deja prea târziu.

Visă. Mai întâi un susur de apă curgătoare îi gâdilă urechile în locul răpăitului înnebunitor al ploii. Acestuia i se adăugă un ciripit vioi de păsărele. Nu le vedea, dar le simțea prezența în copacii din jur. Dacă se concentra puțin, le putea vizualiza semnătura termică. O căldură plăcută îl învăluia. Picoti în liniște, nederanjat de nicio misiune presantă. Oare acesta era paradisul?

O adiere de vânt îi intră în nări, aducând cu ea particule de fum. Undeva în apropiere ardea ceva și nu era orice foc vegetal. Analizatorii chimici raportară urme de proteine animale. Cineva... gătea! Deschise ochii. Nu era un vis. Peisajul își recăpătase culorile vii de junglă tropicală. Observă că mâna i se odihnea într-un petec de iarbă luminat de soare. Își flexă degetele și mută mâna un centimetru mai la dreapta ca să evite umbra aducătoare de moarte.

Nu terminase de încărcat bateriile, dar sistemele se reporniseră singure în timp ce fusese deconectat. Cu zone de memorie șterse și instrucțiuni pierdute, lista priorităților i se schimbase. Își amintea de conflictul armat și nebunia care urmase. Misiunea lui însă rămânea în ceață, așa că reveni la programul de bază: supraviețuirea. Avea toate simțurile la parametri normali, ceea ce însemna că și sistemele de diagnosticare erau pornite, încercând să repare ce puteau. Dureri îl săgetau în toate părțile corpului. Gemu. Nu

însemna decât că era încă în viață.

Rezistă tentației de a urmări pata de lumină, care se deplasase deja. Logica îi spunea că era mai important să îi găsească pe oameni, erau singura lui șansă. În starea în care ajunsese autonomia ieșea din discuție. Și obosise. Nu i-ar fi stricat puțin ajutor. Se ridică greoi în coate, apoi în genunchi. Trebuia să facă impresie bună. Sprijinindu-se de trunchiul unui copac, reuși să stea în picioare fără să se legene, dar nu era de ajuns. Smulse o tulpină tânără pe care o folosi ca toiag și, șchiopătând, porni pe urma fumului.

Localizarea sursei de foc nu fu o problemă, deși abia se ținea pe picioare. Provenea dintr-o colibă cu acoperiș din stuf, găuri în pereți în loc de ferestre, și o ușă din nuiele împletite, și aceea deschisă. În interiorul sumar mobilat, un bărbat și o femeie stăteau la masă, așteptând să fiarbă mâncarea. Purtau haine ponosite și păreau la capătul puterilor, la fel ca el. La primă vedere putea veni cu o mulțime de sugestii care i-ar fi putut ajuta să-și îmbunătățească modul de trai. Un radio cu tranzistori bâzâia în surdină pe o poliță. Ajunsese unde trebuia.

Încercând să nu facă prea mult zgomot ca să nu îi sperie, se opri în pragul ușii, adoptând o mină demnă:

– Aveți energie? Lucrez pentru hrană.

Bărbatul și femeia se uitară cu ochii holbați și o oarecare teamă la robotul avariat, gata să se prăbușească. Nu mai văzuseră cerșetori de multă vreme.

Manuela Moroșanu

Podul viselor pierdute

Acest text a câștigat Premiul Special oferit de Gazeta SF
la Concursul Județean de proză SF – Suceava

Între două gânduri hoinare, amorțite ca piloni ai conștiinței, mă străpung sunetele durerii. Lanțuri ruginite, îmbinate într-o simbioză cosmică, îmi pândesc gleznele cufundate în tăcere. Guri carnivore cer continuu o fărâmă de timp, o fărâmă pe care o așteaptă de secole. În zadar! Copilul născut în haos intră cu pași timizi pe tabla marelui șah al omenirii. Totul se dilată, o claritate difuză ia naștere la intersecția meridianelor unui timp efemer. Lumină!

Plouă... plouă gigantic, tridimensional și nici n-am umbrelă. Ce-mi trebuie?

La fel ca ieri, la fel ca în fiecare dimineață în care roua unei deznădejdi ancestrale mă cuprinde, mă îndrept iar spre nicăieri. Picioarele mă conduc haotic spre locuri pe care, deși le-am străbătut de atâtea ori, acum nu le mai cunosc. Dar azi sunt hotărâtă să-mi impun forța care de mult m-a părăsit. Ploaia deasă a contenit și eu, dintr-o vină a respirației, m-am trezit din nou la viață. Unde am ajuns?

E podul visurilor pierdute. Asfaltul lui s-a încălzit în bătaia soarelui, iar aburul dimineții îneacă tot universul în enigmă. Străjuit de șapte figuri de oșteni ce se perindă între epoci și bătălii, podul acesta mă țintuiește să-i fac radiografia. Incrustațiile în betonul circular îmi creează impresia de infinit, de veșnicie. Podoabe acviline stau mărturie unui început vechi, unui sfârșit nou. Sculpturile spălate de spuma apei așteaptă o umbră să le atingă. Instantaneu îmi privesc reflexia violetă ce valsează în oglinda apei. Fluxul marin mă perindă prin salonul viselor pierdute. Geamănul pe care niciodată nu l-am cunoscut dansează nestingherit, iar eu îi privesc efigia marină.

Îmi înalț ochii spre cer. Aparent, el e ultima frontieră, dincolo de care doar hărți și constelații zodiacale mai domină. Sub el ne naștem, copilărim, ne iubim și murim. Acolo

se frământă norii, acolo tronează soarele, el ne trezește și tot el ne adoarme, el ne înalță în zbor către un nou început...

Mă conduce amnezia. Nu mai știu ce caut singur pe un pod ce leagă trecutul de prezent, vechiul de nou, simplitatea de aglomerare, totul de nimic. Parcă văd plutind deasupra masei fluide acel ceva pe care îl căutam. Cu picioarele tremurânde mă agăț de marginea podului ca de o ultimă speranță. Cineva îmi șoptește să am grijă, să nu cad, dar eu știu că doar așa voi atinge nesfârșitul. Sar.

Aglomerație urbană. Cu tălpile lipite de asfaltul fierbinte privesc în jur. Sute de oameni mi se perindă prin fața ochilor, dar eu rămân țintuit, nu pot să mă deplasez. Ei oricum nu mă observă, însă îi analizez eu. Unii aleargă cu telefoanele în mână către instituții impunătoare. Nu schițează niciun zâmbet, dar încearcă din răsputeri să-și convingă interlocutorul că ajung imediat. Alții, cu minuscule căști în urechi, ascultă piesa favorită în timp ce cu greu reușesc să-și ridice privirea și să contemple în jur.

Nu percep încă unde am ajuns. Mă uit în jur și nimic nu mi-e cunoscut. Încotro să mă îndrept? Deși încerc să ignor oamenii ce aleargă spre nicăieri, după ce în zadar am încercat să aflu tot de la ei unde mă aflu, dar fără folos, altceva îmi atrage atenția. Un fel de capsule cubiforme sau paralelipipedice, ce au la bază patru tipsii cufundate în întuneric, mărșăluiesc de zor pe străzile supraaglomerate. Înăuntrul lor – alți oameni posaci cu priviri țintuite spre miracolul tehnologic.

Sunete stridente mă trezesc din amorțeala aparentă. Se întunecă și eu tot nu știu care mi-e rostul în această metropolă. Dintr-un pătrat mic, o lumină gălbuie îmi străbate chipul. Mă apropii de ea și, fără ca nimeni să mă vadă, urmăresc ce e dincolo de acel vitraliu. Un alt cuboid, căci pesemne acesta e omniprezent aici, cu figuri colorate și inserate în el, deține monopolul privirii altora, așezați pe o canapea. Într-un alt cotlon al încăperii, un puști își focalizează privirea spre un cufăr mai mic, cu butoane, ce emană o lumină parcă orbitoare.

În periplul meu inițiatic, în acest oraș care nu doarme niciodată, descopăr un amalgam impresionant (sau nu) de astfel de aparate. Ce au ele atât de fantastic încât

ființele raționale le privesc cu o sete grozavă, nici eu nu știu. Cuprins de un dor de normalitate, caut cu ochii cerul. După ce străbat mult timp la pas, descopăr că imobilele impozante au acoperit cu totul singurul lucru care îmi mai amintea de unde am plecat: cerul.

Într-un colț al sufletului, eu simt din nou lumina vie ca o ființă. Mirosul de aglomerație se comprimă odată cu subconștientul meu. Zorii zilei mele devin zorii orașului și asta mă doare cel mai tare. Un soare nedefinit se sfârșește în ritm cotidian, căci nu-i pot controla razele. Astfel, se naște vidul, ca o umbră în spatele meu. Iar eu, călător în etern, simt că sunt rotit de o tornadă ce duce către ceea ce cunosc deja de multă vreme.

Prin fanta timpului reajung pe tainicul pod. Îmi simt venele pulsând ca și cum aș fi luat din nou viață. Mi-e frică de nou, dar nu vreau să ancorez în trecut. Trag umbra peste ochi și adorm până la cel dintâi scâncet al pruncului. Dominat de o hipnoză paralizantă, ațele păpușarului mă conduc către marginea cealaltă a podului. Mă sprijină ușor de balustrada ce desparte trăinicia de absolut și mă trezește. Fără să realizez, cad în gol.

Ajung într-o sferă de culori, într-un curcubeu ancorat în timp care îmi amintește de altfel de vremuri, mai dragi, mai pline de naturalețe. Parcă devin copil, un copil absorbit de tot ceea ce nu a văzut sau și-a imaginat vreodată. E un altfel de a privi lucrurile, într-o altă ierarhie. Ceea ce era considerat de cealaltă a podului important, aici este derizoriu, nici nu există. Ceea ce e mărunt devine de o importanță colosală.

Mă învârt fără sfială sub cerul scufundat în paharul cu apă pe care îl sorbeam în fiecare dimineață, înainte de toată această perindare între lumi. Alerg desculț având drept covor un ocean de iarbă. Mă aplec și simt prospețimea verdelui crud. Privesc cum fiecare adiere mai deformează un pic firul de smarald. Văd cum zboară un bondar legat de coada unui nor, un fluture încununează cerul cu bogăția unei nuanțe de lila.

O ploaie imensă de sunete învăluie și pătrunde în tot ce există. Continuă ca bătăile unui xilofon de cristal, în glasuri repetate sau ca niște clape ale unui pian celest. Toate cântecele păsărilor se armonizează și se însumează într-un simfonism integral, învăluitor,

dar greu de descifrat, amplificând misterul. Aici, nu e ca în cealaltă parte a podului, unde omul era înghesuit în scrâșnete și țipete metalice ale zgomotelor industriale, în gălăgioșii decibeli ai muzicii electronice, care greu sau mai degrabă deloc și-ar putea găsi corespondent în prestația sonoră a blândelor înaripate.

Stropi de cerneală dizolvată îmi ating trupul într-o ploaie de lazulit. Niciodată nu m-am mai bucurat de ploaie ca acum. Culori furate și afișate instantaneu, pe care niciodată nu le admir destul înnobilează zenitul. Simt parfumul florilor de tei ce mă hipnotizează și mă descătușează de lanțurile libertății, purtându-mă în locul concav în care se odihnește inima.

Alerg cu sandalele desfăcute prin lanul de grâu plin de maci roșii. Asta-i bucuria adevărată pe care doar natura poate să ți-o ofere! Simt pulsul vibrând al pământului, căldura pe care mi-o dă și reînvii frumusețea unor lucruri de mult apuse. Cu trupul inert, absorb limpezimea unei ape reci. Într-un colț de sat, apa continuă să curgă precum un șarpe străveziu. Ea nu are neliniști sau temeri, ci e simplă, vie și eternă.

Acum, privesc apusul ca pe o ultimă redută. Un strop de portocală stricată rumenește dealurile, iar ca și cum s-ar naște din simbioza soarelui cu cerul, o nouă umbră se profilează. Fantezia, curiozitatea, instinctul libertății, sentimentul nostalgic, fidelitatea sunt toate caractere pe care doar natura ți le oferă. În lumina stacojie a crepusculului, am suflat ultima floare de păpădie... Câte vise încap pe o păpădie? Unul sau milioane? Dar fiecare fir s-a îndreptat spre alte locuri.

Și din nou staționez pe podul visurilor pierdute. Acum nu mai am unde să zbor, unde să sar, doar să stau. Mai privesc o dată cerul, podul. Parcă se curmă un vis, apus grabnic, prea devreme într-un veac nemărginit. Se înserează. Se aprind felinarele ca la o înviere a societății, a noastră. O lumină antică, de piatră inundă platforma. Păşesc curat, vâslind spre nemurire, singur de-a lungul podului. Mă îndrept spre un viitor pierdut, incert, spre o Românie care exploatează și se bazează pe realități din care înfloresc mentalități la modă, amnezii de moment, o apocalipsă profundă. E vis sau pura realitate?

Liviu Radu

Moartea stăpânului iluziilor

În seara în care Leew, în mijlocul petrecerii, a simțit că vinul n-are gust, iar ochii i-au zăbovit pe trupul desăvârșit al unei dansatoare, trezind în el admirație pentru proporțiile armonioase ale acesteia și doar atât, Stăpânul Iluziilor, Domnul Amăgirilor a știut că venise vremea Morții.

S-a ridicat încet și a trecut liniștit printre invitații care dansau, risipind în jur zâmbete și saluturi amabile. A reușit să iasă din sala imensă – ce sclipea în lumina sidefie a candelabrelor ce-și modificau continuu forma – fără să atragă atenția nimănui, lăsând impresia că dispărea pentru o clipă, ca o gazdă grijulie, că totul era în regulă, că nu exista niciun motiv de îngrijorare...

Dar Leew știa că numai vechea îndemânare de Stăpân al Iluziilor îl făcuse să se poarte, în aparență, atât de degajat...

Apoi s-a refugiat în biroul lui vechi, din turnul de la răsărit al palatului de pe Culmea Străvezie a Norilor de Primăvară. Nu mai călcase pe acolo de multă vreme, din clipa în care ajunsese să stăpânească pe deplin Arta Amăgirii... Păianjenii puseseră stăpânire pe colțurile încăperii mici, întinzându-și pânzele diafane peste teancuri de cărți vechi, legate în piele, și mormane de pergamente mototolite, din alte ere... Înțelepciune din trecut, din vremurile în care Iluzia și Amăgirea, surorile gemene ale Imaginației, nu dispuseseră de o tehnologie mai evoluată... Dar puterea lor fusese întotdeauna la fel de mare, pentru că, fără ele, cine ar avea curajul să se privească în oglindă?

Peste mobilele vechi, solide, din timpul primului Maestru, se așternuse praful...

Leew nu l-a băgat în seamă. Nici păianjenii. S-a așezat în fotoliul vechi, acolo unde zăbovise ani în șir, cu nasul în filele pe care goneau, rămânând totuși pe loc, literele stacojii, cu forme bizare, scrise de mâini transformate demult în oale și ulcele... S-a lăsat

pe speteaza tare și a privit, fără să vadă, firișoarele de pulbere ce dansau, sclipind argintiu, în razele de lună ce pătrundeau prin ferestruica încăperii...

Știa că o asemenea clipă avea să vină. Știa că alegerea momentului îi aparținea. Că putea, dacă voia, să-și exercite Arta asupra lui, să-și creeze iluzia că n-avea motive de îngrijorare, că putea să-și îndeplinească atribuțiile fără dificultate... Dar un Maestru care nu-și cunoaște limitele... care se lasă cuprins de amăgire... cum ar putea controla Amăgirea, atât de necesară celorlalți?

Să mori când trebuie... o adevărată știință, o adevărată artă... să surprinzi acea sclipire întunecată a simțurilor ce simt nevoia odihnei, acel scârțâit subtil al rotițelor ca au început să șovăie... să te oprești când bucuria amenință să se transforme în tristețe sau, mai rău, în resemnare...

Ce-i datoria fără plăcere? Ce-i obligația fără speranță, fără compensație? O roată de moară pe care o învârți mecanic, neașteptând nimic... un simplu gest rutinier, animalic, înjositor...

Gata! Se terminase! Nu putea trăi din amintiri!

Venise vremea încheierii socotelilor. Leew a oftat, cuprins de un regret tardiv, nu din cauza hotărârii de neschimbat, de neclintit, pe care o luase într-o fracțiune de secundă, ci pentru că seara asta, care trebuise să ofere atâta bucurie, se încheiase înainte de vreme... Să nu simți gustul vinului... Să nu simți atracția primăverii ce se scurge în trupuri, ca seva în copaci...

Apoi, o dată depășită clipa de regret, Leew a decis să-și încheie viața într-un mod demn de ceea ce fusese. Printr-o iluzie grandioasă, care să ascundă clipa de îndoială și regret prin care trecuse. Printr-o amăgire convingătoare...

A petrecut restul nopții în încăperea ce devenea tot mai rece, mai înghețată, meditând... Iar când razele trandafirii, ca petalele de roze culese din Grădina Bucuriilor Uitate, au năvălit triumfătoare prin fereastră, înfigând săgeți de lumină în praful cenușiu de pe podea, Leew își încheiase planul...

A urcat în foișorul de pază și a privit spre Pământul ce se întindea sub el. Undeva,

departe, o insuliță pierdută în apele unui fluviu. O mulțime de tineri...

A zâmbit încântat. Tineri... Subiecți ideali pentru o demonstrație a Iluziei... Subiecți sensibili la Amăgire...

Acum știa ce, unde și cum.

Trebuia doar să treacă la fapte.

Pe insulă domnea veselia. Grijile rămăseseră undeva, pe mal.

Fluviul nămolos își scurgea agale apele galbene. Uneori verzi, când ploua la munte... Iar soarele încingea pământul, ofilea iarba... Zăduful își cufunda aripile în apa călâie și se mai domolea.

Trecuse de amiază, lumea începuse să se agite... Râsete, chiote. Undeva se asculta muzică... Cei mai leneși zăceau la umbră, cei vioi ignorau căldura și se zbenguiau... Așteptau cu toții răcoarea serii, pentru ca activitatea să izbucnească din plin, ca un motor care, după ce-a fost ținut la ralanti, pornește cu toată viteza...

Semnele au început să se ivească înainte de amurg.

Soarele se prăbușea încet spre Bărăgan, dând vădite semne de oboseală...

Atunci au apărut primele stoluri.

Pâlcuri izolate de vrăbii, venind grăbite din toate părțile, trecând apa ce strălucea în încercarea de a respinge razele ce se chinuiau s-o străbată. S-au unit în stoluri uriașe. Patru la număr, distincte, fără să se amestece între ele. Fiecare rotindu-se într-o anumită zonă, spre un anume punct cardinal... Vârtejuri cenușii de pene și ciripituri excitate... Apoi stolurile s-au strâns într-un singur nor, care a făcut o mișcare unică, ocolind întreaga insulă. După care s-au risipit din nou în cele patru zări. Au mai zburat un timp, au năpădit copacii, înghesuindu-se pe ramuri...

Cei de pe insulă își încetaseră discuțiile, jocurile. Priveau invazia păsărilor cu o curiozitate netemătoare. Poate vesteau ploaie... Dar pe cerul alburiu, năpădit de praful câmpiei, nici urmă de nor...

Iar când băieții și fetele au hotărât că zăboviseră destul admirând ciudățenia, că

venise vremea să-şi vadă de treburile lor, din nord, dinspre Deltă, s-au apropiat, într-o planare calmă, liniştită, cârduri albe de berze, în care străluceau stacojiu petele ciocurilor şi picioarelor... S-au strâns într-un oval prelung, care a acoperit cerul insulei... Ovalul s-a spart în mii de petice albe, care au plutit încet în jos, spre apa din jur. S-au oprit acolo, ca nişte santinele.

Înainte ca spectatorii uimiţi să aibă timp să reacţioneze, văzduhul s-a întunecat. Nori negri, cârâind şi croncănind zgomotos, cu un fel de veselie sinistră. Milioane de ciori, scurse parcă din amurgul ce se lăsa... S-au răspândit pe malurile insulei, construind un covor întunecat de-a lungul conturului peticului de pământ.

Amurgul a zvâcnit o dată, sub năvala carminului, purpuriului, stacojiului şi cărămiziului zvârlite dinspre asfinţit. Apoi, înserarea cenuşie...

De parcă ar fi aşteptat clipa aceea, din depărtări s-au apropiat nori albi, pufoşi... De puritatea zăpezii neîntinate a culmilor neatinse de picior de om... Nori din cer s-au desprins în mii de lebede...

După aceea, năvala n-a mai avut logică. De pretutindeni apăreau fazani cu pene sclipind albastru şi auriu, sturzi cu guşi azurii, mierle zgomotoase, coţofene zglobii şi guralive... Piţigoi, stăncuţe, prigorii... Raţe şi gâşte sălbatice... Toate înghesuindu-se pe insulă, în jurul ei... Stând, aşteptând... Năpădiseră corturile, spaţiile dintre ele, terenurile de joacă... Copacii se transformaseră în făpturi ciudate, acoperite cu pene, în care scânteiau mii de ochişori mici, rotunzi...

Băieţii şi fetele priveau păsările cu o uimire evidentă, dar lipsită de panică, de îngrijorare. Nu exista nimic ameninţător în toată bizareria aceea...

Pe nesimţite, se întunecase.. În bezna străbătută doar de luminile bacurilor, zburătoarele nemişcate păreau sculptate în piatră albă, neagră, cenuşie... Când şi când, o pană răsfrângea o lumină, sclipind ireal...

Deodată, în negura nopţii s-a auzit un tril stingher. I-au răspuns, din diferite părţi ale ostrovului, altele. Iar privighetoarea a început să cânte... Tristeţe? Duioşie? Bucuria de a trăi? Îngrijorarea de a trăi? N-au avut timp să-şi dea seama, pentru că, din toate colţurile

insulei, suratele ei i-ai ținut isonul, într-o armonie desăvârșită, de parcă păsările urmau bagheta nevăzută a unui dirijor măiestru...

Apoi cerul a început a se lumina, într-o sclipire vagă, cețoasă, crepusculară...

În înalturi apăruse, înconjurat de o aură de licurici mărunți, invizibili, din care rămăsese doar scânteierea, un pelican imens, alb... Cu ciocul roșu ca focul, ca flacăra pură... Cu gușa goală. Răspândea o seninătate tristă, o resemnare și o împăcare în care se ascundea o urmă de veselie, chiar de ironie amuzată, binevoitoare...

Pelicanul plutea acolo, la înălțime, perfect vizibil, fără să dea din aripi, fără să zboare, de parcă ar fi fost țintuit cu piroane străvezii de cerul negru, fără lună... Iar stelele sclipeau palid, ascunse de strălucirea vagă, ireală, a licuricilor nevăzuți.

Corul privighetorilor a înălțat o suită de triluri triumfătoare, apoi a încetat brusc. S-a așternut tăcerea...

Și, de parcă acea tăcere ar fi reprezentat un semnal, mii de aripi au fâlfâit, au izbit aerul cu putere, iar în jurul păsării uriașe s-a format un cerc alb, rotitor, halucinant prin mișcarea lui continuă, constantă, din lebedele ca așteptaseră cumințI pe apă...

Alt fâșâit al aerului străpuns de pene... În jurul cercului alb s-a întins altul, negru, din mii de ciori și corbi, bucăți de marmură neagră, lignit lucitor și abanos lustruit care pluteau în aerul răcoros al nopții...

Atunci, pelicanul care se mulțumise a pluti nemișcat pe cerul fosforescent, a făcut un gest surprinzător: și-a întors ciocul spre propriul piept și și-a sfâșiat haina de pene imaculate. Sângele purpuriu a țâșnit ca dintr-un izvor, s-a împrăștiat în mii de stropi, rubine zdrobite ce sclipeau în toate nuanțele roșii ale vieții, care s-au scurs spre pământ, peste capetele celor ce priveau uluiți. În timp ce cădeau, picăturile strălucitoare se transformau în petale parfumate de trandafiri purpurii, se măcinau în bătaia brizei de noapte, se spulberau într-un praf fin, insesizabil, care acoperea insula...

Iar pelicanul continua să-și sfâșie pieptul, scoțând la iveală carnea roză, fragedă... Devenea din ce în ce mai ireal, mai imaterial, semănând tot mai mult cu ilustrația din bestiarele străvechi ce reprezenta pelicanul, pasărea altruistă care se sacrifică pe sine

atunci când nu are ce să dea de mâncare puilor...

Zgomotul asurzitor al păsărilor ce-și luau zborul de pe sol a fost copleșitor, asurzitor, înăbușind strigătele de uimire ale fetelor și băieților... Stolurile, pâlcurile, cârdurile de zburătoare se îndreptau spre carnea aceea oferită, își înfigeau ciocurile în ea, o sfâșiau, o devorau... Ca pe o împărtășanie, fără nicio impresie de violență, de sălbăticie... Sângele continua să se scurgă, ploaie parfumată ce devenea pulbere nepipăibilă...

Iar când ultima bucată a pelicanului uriaș a fost înghițită, când ultima picătură de sânge a atins pământul, Leew, Stăpânul Iluziilor, Domnul Amăgirilor, și-a încheiat existența, zâmbind fericit...

Asupra insulei s-a abătut bezna.

Păsările au dispărut toate, de parcă n-ar fi fost...

Iar insula a rămas, ca înainte, în deplina stăpânire a oamenilor.

Un timp, a domnit tăcerea. Apoi, o voce neîncrezătoare, uluită, a rostit, încercând să pară nepăsătoare:

– Ce spectacol! O hologramă perfectă!

Glasuri diferite i-au contrazis părerea, au aprobat-o, au exprimat alte opinii... Discuțiile au continuat până în zori, când locuitorii de moment ai insulei și-au găsit alte preocupări...

Dar din noaptea următoare, toți cei care fuseseră pe insulă au început să viseze păsări...

George Sauciuc

Această poveste va rămâne

Era destul de târziu. Mă dureau ochii de la monitor și făcusem bătături în podul palmei de câte ori verificasem adresa de e-mail, în așteptarea comunicatului de la Miliție pardon, Poliție Dar să fim serioși la relațiile pe care le aveam cu ăștia în calitatea mea de gazetar, era prea mult să le spun polițiști. Îmi terminasem ultima țigară *Lucky Strike*, dădeam să cobor până la magazinul Verei, o tanti care își ținea dugheana deschisă nonstop. La fel de antipatică precum milițienii. Da' măcar ea mă mai servea pe datorie.

Pe scările insalubre, pline de chiștoace și mirosuri grele, am dat nas în nas cu David.

Omul era în aceeași stare de vreo câteva zile. De fapt de când venise de la mănăstire. Tipul era dus rău, vreau să spun cu mintea în hăuri. O fi fost el evreu, dar să fim serioși, de când plecase să-și facă reportajul acela (pe care nici acum nu-l predase) era ciudat rău. Zdruncinat în toată ființa lui, straniu, bizar; toate la un loc dacă vreți. Redactorul șef făcea glume spunând că l-a prins misticismul creștin și a dat în țăcăneală religioasă, lucru care nu a fost prea halit de către coloana lui rigidă de semit. A fost prima dată când David nu a reacționat la o astfel de glumă, care, din start fie spus, erau foarte normale la noi în redacție. Vreau să spun că asta mi s-a părut foarte curios.

Întors în redacție, mândru posesor al unui pachet de țigări procurat pe datorie, l-am găsit pe David în starea de adineauri. Cu ochii în gol. Fără țigări, pentru că a și început să se servească dintr-ale mele.

Gata, m-am ales cu o penalizare. Zbirii ăia nu mi-au trimis comunicatul, gazeta e gata, se duce la tipografie fără articolul meu și în ritmul ăsta o să spăl pe jos în prăvălia hoaștei de Vera, să-mi plătesc datoriile. David se uită cam lung la mine, și nu că mi-ar fi simțit disperarea, dar parcă dorește să-mi vorbească. La câte mi se întâmplaseră ce mai

conta și asta. Plictisit, în aburii fumului de țigară îi așteptam mei-ul cu care își începea conversațiile, propozițiile și înjurăturile. Văzând că ezită îl iau:

– Și cum e cu popii și maicile? După ce reguli și-o pun? aluzie subtilă la articolul pe care ar fi trebuit să-l scrie. Îmi aruncă o privire tâmpă, parcă se speriase. Lipsea să tremure și tabloul era complet.

– Mei (hai că și-a dat drumul), oi fi tu ateu sau gnostic cum te lauzi fără să știi ce înseamnă, dar voi ăștia, în frunte cu tine vă bateți joc de preoți, călugări, maici și alte lucruri sfinte fără să știți prea multe. Vă credeți mari filosofi… și a rămas cu privirea aruncată aiurea.

OK, asta era straniu. Eram siderat. Acum eu eram cel care mai avea puțin și o lua la fugă. Am rămas cu gura ca la dentist. La propriu. S-o fi convertit la creștinism; dar înainte să aflu asta, David își continuă povestirea:

– De fapt am cunoscut o călugăriță, – spuse evreul meu trăgând din a treia țigară pe care o luase din pachetul ce-l lăsasem pe masă – mă rog, într-un fel. George, (adică eu), poți să ții un secret?

– Păi da, am spus cu un ton circumspect, așteptându-mă să aud o confesiune amoroasă între el și o slujitoare plictisită de inactivitatea din slujba Mântuitorului.

– Uite cum stă treaba. M-am dus la mănăstire să investighez scandalul ăla. Adică eu eram cel mai potrivit, nici credincios, nici ateu, doar evreu (asta o spuse cu un rânjet de superioritate), tocmai bun. Știi doar că am ceva cunoștințe în materii de religii. Deci, mă duc la mănăstirea aia din vârful muntelui aflat în nicăieri, ajung duminică dimineață, în timpul slujbei. Lume multă, adunată grămadă, știi tu cum e, slujbă plictisitoare, fețe evlavioase pentru vecini, eu murind de foame, și așa mai departe. Singurul lucru care mă făcea să asist la acel ritual fără de rost era plăcerea sarcastică de a vedea oameni robiți de o credință oarbă și, desigur, era necesar să le arăt mirenilor, sau cum li se spune de către slujitorii Domului, că nu sunt un reporter care vine după scandal, ci nu vreau decât să realizez un documentar despre viața în sfințenie. Ehhh, mă citiseră ăștia că vin din alte considerente decât evlavia și penitența de a suporta drumul acela de ev mediu, rămas din

timpul popoarelor migratoare. Pe mine dar și pe polițiști. Lipsea să-și scrie pe frunte ce sunt, la cât de disimulați erau. Dacă era după mine, mă opream în prima crâșmă, la un suc din hamei și o bucată de friptură din carne de văcuță care guiță. Dar nu era niciuna pe o rază de tone de metri și nici la vinul de împărtășanie nu puteam să atentez. Era un bărbos în sutană ce stătea cu ochii pe mine. Sincer, îl suspectam de securist rămas la post neavând cui să raporteze. Oricum, s-a terminat și slujba în cele din urmă. Așa că, am fost dus într-o chilie de aia sărăcăcioasă în așteptarea maicii șefe. Ea trebuia să-i însoțească pe călugării de la schitul din apropiere și pe șeful lor. Vorbisem la Protopopiat[1], după cum știi, să iau câteva interviuri despre ce și cum e cu scandalul ăla mediatic care fusese lansat. Mei frate, era tămâie în chilia aia, făcută presupun pentru a deschide ochii inimii și a înțelege sfințenia, dar pe mine începuse să mă usture ochii, și ca un făcut, nici nu reușeam să formulez niște întrebări mai acătărea, să pară obiective, care să poată masca adevărata mea intenție. Așteptând așa, intră pe tăcute o maică, cum să-ți spun, o fată tânără luată de la țâța mamei și băgată în mănăstire. Deși avea pe ea uniforma lor, o știi doar – neagră, lungă, ca un caftan de mumie – îi vedeam părul lung, puțin roșcat, ondulat și fin, corpul bine făcut, pielea catifelată. Jur că-i simțeam parfumul pielii ca iarba dintr-o seară de vară de pe la munte, după o ploaie de aia scurtă și rece. Acesta era parfumul pielii. Ehhh… și ochii, nu-ți pot descrie… niște ochi verzi ca un apus de furtună, când se duc norii în necunoscut... Și atât de tânără…

– Bine înțeleg că te-ai îndrăgostit, treci la subiect…

Nici nu termin eu intervenția că David, nervos, mă readuce la tăcere printr-o ieșire demnă de preoții lui din antichitate, descriși de Biblie. Așteptam să-și scoată cuțitul și tabloul ar fi fost complet. După, își continuă cu un calm impresionant povestea.

– Ei, cum eram eu pierdut în gânduri, măicuța, care avea un bol de lut în mână, își plecă ochii în pământ și-mi spune.

– Vă rog să mă scuzați dacă mi-am luat libertatea să acopăr oglinda din chilie.

Protopopiat – circumscripție administrativă bisericească, care cuprinde mai multe parohii din aceeași Eparhie.

A fost precum un duș cu apă rece. Obiceiul de a acoperi oglinda, la noi, e cum e la voi să purtați o fâșie de material negru. Când cineva apropiat moare, acoperim oglinzile ca să ne potolim trufia, cel puțin așa țin minte că mi-a explicat bunicul. Când m-am uitat surprins spre maică, am văzut-o zâmbind puțin. Un zâmbet de acela pe care-l faci când te bucuri de o poantă care ți-a reușit… Sau așa mi s-a părut.

– Nu te supăra, i-am spus uitând de politețe și alte asemenea, cine dracu crezi că a murit apropiat mie?!

– Nu a murit încă nimeni, dar dimineața e mâine. Vă rog, luați, spuse întinzându-mi bolul pe care îl ținea în mână. Nedumerit, iau vasul acela de lut pe care „domnișoara" mi-l întinsese și mă uit la el ca boul pregătit în templu pentru sacrificiu. Gol, dar să înnebunesc dacă nu vedeam ceva azuriu spre verde în el, ceva lichid, dar spre solid… Totuși era gol. De asta, mă rog, eram mai puțin sigur.

Când dau să o întreb care este figura, „domnișoara" a dispărut, nu mai este. Dracii mei și ai voștri să mă ia dacă am auzit ușa. De felul ei scârțâia de ziceai că vrea să trezească morții din somnul veșnic. Tot uitându-mă și încercând să-mi dau seama ce pana mea se întâmplă, o văd că intră. Agitată tare. Puteam să jur că plânsese rău de tot.

– Îmi pare rău, spune ea, vă rog să mă iertați, nu e vina mea… Adică este a mea, dar nu am vrut… A fost din greșeală… și se aruncă la picioarele mele. Mei, jur, în momentul acela am vrut s-o iau la goană. Mă speriasem în draci. Tremuram, dacă mă crezi. Asta era în genunchi cerându-și iertare pentru dracu știe ce, iar eu stăteam buimac, incapabil să reacționez în vreun fel. O priveam acolo jos târându-se, îi vedeam groaza aproape palpabilă; îi plângea sufletul, lacrimile parcă se uscau înainte să curgă. Nu știam ce să mai fac. Nici cu ea nici cu mine. Am reușit să bolborosesc acolo un „Da, te iert" și tot bodogăneam până am început să cred și eu că am iert-o. Satan știe pentru ce.

Atunci măicuța se lumină la față, schimbată de tot, radiind de fericire, mă roagă să-i dau bolul. I-l dau. Îl ia ca pe un ou Fabergé[2], și-l pune pe masă. Își trage sufletul fără

2 **Ouăle Fabergé** – bijuterii realizate din metale și pietre prețioase, la baza cărora se află tradiția pascală realizate de către bijutierul rus Peter Carl Fabergé.

să privească în direcția mea și iese pe ușă, lăsându-mă năuc. Într-un fel îmi trecuse spaima. M-am uitat la ceas. Limbile alea nu se mișcaseră deloc de când intrasem în chilie, sau așa mi s-o fi părut mie atunci.

După o eternitate, cât mi s-au părut momentele alea, cât am stat ca boul, domnișoara, maica adică, intră în chilie numai zâmbet. Ochește bolul pe care-l pusese pe masă după scena de mai înainte, de care nu mă atinsesem. Cu un surâs cald care mi-a încălzit inima, mă prinde de mâini și cu un glas duios îmi spune:

– Vă rog, promiteți-mi că nu-i veți spune Macii Stareță că v-am dat bolul. Nu se cuvine. Vă rog!

Pot să jur că vă rog-ul de la final la cântat în zeci de limbi și când l-a pronunțat au fost sute de glasuri. Până să-mi bat capul cu această rugăminte a ei, mi-am adus aminte de scopul pentru care venisem la mănăstire, așa că o iau tare.

– Lasă astea. Când puii mei – spun eu cu un ton marțial – pot să mă întâlnesc cu Stareța?

Măicuța parcă nici nu m-a auzit. Tot o dădea înainte cu placa să nu pomenesc nimic și dacă se poate, să uit că mi-a dat tigaia aia de lut. Abia dacă reușeam să-mi stăpânesc starea de nervi. Nu pentru că nu doream. Îmi băgasem de mult politețurile la origini. Pur și simplu nu puteam. Am întrebat-o care e figura.

– Asta nu e ascultarea mea. Nici nu trebuia să fiu aici. Dar domnule, trebuie… Trebuie.

Și parcă a scăpat două lacrimi. Nu aveam dreptul să vă întind bolul. Vă rog nu pomeniți nimănui că vi l-am întins. E spre binele dumneavoastră. Câteodată e mai bine să uiți păcatele și lucrurile de care nu ești mândru. Mulțumesc că m-ați iertat. Altfel trebuia ca eu să vă declam Kaddish-ul[3].

Înghețasem de prea multe ori să mai pot avea vreo reacție.

În redacție era liniște. Prin fax venise un mesaj și, cum era lângă mine, am aruncat

3 **Kaddish** (קדיש) – rugaciune evreiască facută de rudele celui mort pentru ca sufletul său să-și găsească liniștea.

o privire. Purtătorul de cuvânt al Poliției Municipale trimisese comunicatul așteptat de mine. Puteam să stau mult și bine lângă calculator așteptând scrisoarea electronică. Era prea târziu și, să fiu sincer, povestea lui David mă captivase. Înțelesesem totuși un lucru.

– Ce dracu e ăla Kașiș?

Domol, total necaracteristic pentru el, David, luând o postură de învățător care explică unui puști alfabetul mă ia cu binișorul.

– Mei, George, Kaddish pentru noi e rugăciunea morților, adică…

– Bine, bine – spun eu – dar de unde știa călugărița…

– Păi asta aș fi întrebat-o eu dacă nu leșinam. Crede-mă și pe mine, oglinzi acoperite, ciudățenia aia cu vasul acela de lut… Băgasem șirul acesta ciudat de evenimente în Tisha B'Av[4], și ca să nu mai întrebi tu, îți spun că la noi evreii e o zi de post care comemorează toate evenimentele tragice din poporul nostru. Și se nimerise fix atunci să mă aflu la mănăstire.

– Bine, nu mă interesează, totuși ce ai făcut după, că de murit nu ai murit, altfel veneam să-ți cânt Kaddish-ul și să-ți mănânc coliva… Aveți așa ceva, nu? O dau eu glumeț.

– Mei George, (trecuse văd peste încercările mele de tachinare), de trezit m-au trezit mâinile ei care mă pipăiau într-un dans ciudat, un masaj aproape erotic. M-au trezit buzele care se apropiau periculos de mine, deși eram amorțit. Îmi șoptea într-o limbă necunoscută mie, dar pe care o înțelegeam, îmi șoptea tot… toate amintirile mele negre, tot ce încercasem să uit… era, era... era ca într-un coșmar. Mi se învârtea totul în mine, imaginea era dispersată. Nu mai înțelegeam nimic. Doar glasul ei. Dur, poruncitor, acru dar și suav în același timp. În tot acest timp ochii ei verzi mă urmăreau, erau în albul ochilor mei chiar și atunci când îi închideam. Am adormit de câteva ori… sau ceva asemănător. În cele din urmă, parcă trecuseră zile, o văd lângă ușă, zâmbindu-mi. Acum puteți să beți îmi spune, dar nu i-am auzit vocea. M-am ridicat cu greu, m-am dus spre

4 **Tisha B'Av** sau **Ziua a 9-a lunii Av** (תשעה באב) este o zi de post în religia iudaică, în amintirea distrugerii Templului din Ierusalim. Ea reprezintă culminarea perioadei de doliu de trei săptămâni cunoscute sub numele Bein Hametzarim.

masă și am băut ca un apucat licoarea din vas. Beam, beam și iarăși beam. Bolul nu se termina, iar mie tot îmi era sete. Și ce amară era băutura! Atunci am observat, exact când am băut ultimul strop din bol, că oglinda nu mai era acoperită. Îmi simțeam mizeria, viața mea mizerabilă, toate ticăloșiile, toate relele când m-am uitat la ceas. Limbile arătau aceeași oră ca și ultima dată. Atunci am căzut lat.

Nu știu cât am stat inconștient. Știu că m-am trezit când am auzit o bătaie în ușa chiliei. În cameră încă mai era fum de acela de tămâie. Am văzut bolul spart pe jos și încă un strop de licoare de aia ciudată care parcă încerca să stea în echilibru pe ciobul acela.

La ușă era o maică bătrână care se uita cu reproș la mine. M-a dus în biroul Maicii Stareță. Când am intrat eu, asta tocmai își stingea țigara.

– Bine ați venit, îmi spune. Am aflat de la superiorul meu că doriți să vă documentați pentru un reportaj. Aveți libertate totală din partea mea, dar trebuie să știți că, după slujbă, multe din surorile noastre sunt prinse cu ascultarea sau se odihnesc.

Când mi-a pomenit de ascultare mi-a venit în față imaginea măicuței cu ochii verzi, cea cu bolul, așa că am întrebat-o:

– Nu vă supărați, maică, când v-am așteptat în chilie, a venit o măicuță tânără la mine… puteți să-mi spuneți numele ei?

– Nu cred, nu ați stat mult. Mi-a luat zece minute să-i conduc pe frați la mașină și să vin la mine în birou. De când sunteți în chilie au trecut vreo cincisprezece minute. Maica Eftodia e singura care a venit la dumneavoastră.

Eram năucit. M-am uitat la maica Eftodia, stătea în spatele meu, m-am uitat la Stareță…

– Un sfert de oră spuneți? Dar nu se poate, spun eu neîncrezător. Atunci m-am uitat la ceas. Da, așa era. Trecuseră cincisprezece minute. Am ieșit fără să mai spun nimic, lăsându-le mască pe cele două maici. În drum spre poartă am rememorat toată aventura. Încă mai simțeam gustul acela ciudat în gură. Mă durea capul, îmi aminteam incantațiile călugăriței acele tinere. Nu înțelegeam unde dracului se dusese acel timp sau dacă totul nu a fusese decât doar un vis. Cred că este inutil să-ți mai spun că nu am mai

întrebat-o nimic, nu i-am luat niciun interviu.

După ce am ieșit pe poartă, l-am observat pe securistul acela care mă urmărise în timpul slujbei. Mă urmărea mohorât. Mai trist decât o vulpe care și-a pierdut prada. Mă urmărea așa în tăcere. Atunci m-am oprit și am început să-l analizez, așa pierdut, într-o doară. Cu cât mă uitam mai mult la el, îmi dădeam seama că-l cunosc. Pe mă-sa dacă nu eram eu. Eu mă uitam la mine. M-am uitat repede, și fără să-mi dau seama de ce, la ceas (tocmai mi-l arată, ceas marfă, mecanic, un Omega dacă nu mă înșel), era 9 octombrie.

Simțindu-mi mirarea din priviri, mă lasă să fierb și continuă, uitându-se tâmp la mine.

– Atunci mi-am amintit-o și pe călugăriță, – vorbi David după câteva fumuri de țigară – fusese o fetișcană care se îndrăgostise nebunește de mine. Eu o folosisem ca păpușă de pat. Îmi bătusem joc de ea în toate felurile. Nu cred că vrei să-ți explic cum. Bineînțeles că nu aveam nicio intenție serioasă. Nici măcar nu i-am spus că m-am plictisit de ea. I-am spus mă-sii. Ea s-a sinucis. Avea doar 17 ani. Se pregătea pentru bacalaureat. Dorea să se facă avocată. I-am frânt aripile, s-a dus din cauza mea. Mi-am amintit și ce-mi descânta când eram semi conștient. Trebuia să-mi conștientizez acțiunile, păcatele de după, găinăriile mele. Astea erau în bol. Trebuia să-mi spun Kaddish-ul, pentru ca eu cel vechi să mor, astfel să-i redau libertatea și să-și împace sufletul.

M-am mai uitat încă odată la mine adică la cel din fața mea. Am realizat că nu îndeplinisem Yom Kippurul[5]. Nimeni nu fusese iertat și ea nu se eliberase. Înțelegi care este chinul meu, care îmi este agonia?!

Ultima propoziție aproape că o răcnise. S-a uitat lung la mine, lăsându-mă fără aer și suflu și a ieșit pe ușă. Nu a spus nimic. Doar a ieșit. Gârbovit. Nu am mai fost în stare de nimic. Am rămas la redacție, fumând, cu mintea plecată pe coclauri. Vedeam doar frânturi de amintiri. De data asta amintirile mele. Sincer, după o discuție introspectivă cu mine nu mă simțeam chiar bine.

5 **Yom Kipur** (יום כפור) – Ziua ispășirii, considerată de evrei ca cea mai solemnă zi a anului. Tema sa centrală este ispășirea și reconciliere

Dimineață, tanti Vera mi-a spus că David îmi plătise datoriile și plătise șase pachete de *Lucky Strike*, exact câte țigări fumase de la mine. M-a întrebat dacă David a tras ceva pe nas că arăta ca dracul când a ieșit. Zâmbea hoașca. Îmi imaginez cam ce părere avea ea despre redacția noastră în general. Am încercat un fel de zâmbet și am dat să merg mai departe, când tanti Vera mi-a întins o foaie. Cică era de la David.

Amintește-ți ce ți-am spus aseară. În fiecare dintre noi stă posibilitatea de a face bine. Nu vorbesc de un bine relativ, ca și concept filosofic. E binele acela care stă în fiecare dintre noi, care îl face fericit pe semenul nostru, pe prietenul nostru, pe fratele nostru, când îl folosim. Încearcă să aduci un zâmbet când poți face asta, nu îți va spăla greșelile trecutului, dar te vei putea privi în față, și, cine știe, ți se va netezi calea spre a.fi om. Dacă nu ți-am adus nicio fericire, îți las prin moartea mea ofranda a eliberării. Eu sunt mort, voi sunteți vii; trăiți-vă viața încercând s-o faceți frumoasă pentru semeni. Ni se întorc toate.

Fiecare om are și-și trăiește propriul lui infern. Eu, trecând pe stradă, după ce mi-am dat demisia de la ziar, mi-e frică să nu mă întâlnesc cu mine și cu greșelile mele.

Cătălin Cofaru

Un nou început

Îmi amintesc și acum acea noapte...

După câteva încercări nereușite de a adormi, m-am ridicat în capul oaselor, am rămas pe marginea patului câteva clipe, apoi am deschis larg fereastra care dădea spre *Dealul Lunii*, colina din spatele casei. Încă de când eram un puștan obișnuiam s-o numesc așa fiindcă, dimineață de dimineață, fără excepție, Luna părea înghițită de ea, dar seara, ca printr-o minune, răsărea nevătămată în partea cealaltă a cerului. Acest lucru mă bucura nespus și mă făcea să merg liniștit la culcare.

Sperând să nu fiu auzit de-ai mei, am pășit dincolo de tocul ferestrei cu mare grijă și m-am furișat spre poartă. Am privit o clipă înapoi, după care-am ieșit din curte și am continuat să merg, până pe *Dealul Lunii*.

În cei șaisprezece ani din viață, niciodată nu am încetat să sper că voi trăi clipa în care voi putea atinge stelele, în ciuda protestelor părinților mei, care-mi spuneau adesea că ar trebui să mă preocupe alte lucruri la vârsta mea, decât „aiurelile alea”. Nu aceleași păreri împărtășeau bunicii mei, însă ei plecaseră deja printre stele...

Iar eu continuam să visez!

Printre miile de luminițe agățate în tabloul celest la ceasul acela înaintat din noapte, lângă copacul unde mergeam adesea ca într-un pelerinaj, am zărit-o pe ea! Era frumoasă și strălucitoare și unică. Și era doar a mea! Steaua mea!

Însă, în negura nopții, ea devenise prea vizibilă pe harta cerului pentru a mai rămâne doar a mea. Milioane de oameni o puteau vedea și conștientiza prezența ei! Nu puteam spune atunci cu certitudine dacă lucrurile stăteau astfel, dar aveam să aflu, ceva mai târziu, că nu se întâmplase defel ca un alt om să reușească s-o observe.

În schimb, eu fusesem cel zărit...

Dintr-o dată, punctul de lumină a început să se mărească, acoperind toate celelalte stele. Am privit-o uimit și am observat-o cum se apropie, învârtindu-se deasupra mea, hipnotizându-mă și purtându-mă undeva, departe, spre locuri nebănuite.

Și, în timp ce gândurile-mi erau captive în pânza țesută de un păianjen invizibil, trupul meu se înălța de la pământ și plutea într-o explozie de lumină.

Aceea a fost prima zi...

***

Am deschis ochii și am privit în jurul meu. Pesemne că era o altă zi, întrucât eram convins că trecuseră mai multe ore. Mă aflam într-o încăpere redusă ca dimensiuni, cu toți pereții îmbrăcați într-un material alb, care-mi sugera imaginea camerelor antifonate dintr-un azil pentru bolnavi psihic.

Am hotărât că denumirea de *cutie* i se potrivea ca o mănușă. Am pipăit materialul și am realizat că atingerea lui îmi provoca fiori reci pe șira spinării. În plus, dinspre un colț al încăperii erau proiectate în direcția mea fascicule subțiri de lumină care-mi provocau, la rândul lor, dureri ușoare la nivelul globilor oculari.

Mi-am privit apoi palmele și am remarcat câteva leziuni. Nu-mi aminteam nimic din cele întâmplate după explozia de lumină și, la o privire mai atentă, am observat alte răni, pe picioare. Să fi fost vorba despre o luptă?

Am început să strig, dar vocea mea se lovea de pereții *cutiei*. Peste toate se adăuga o ciudată lipsă a gravitației, fapt pe care l-am constatat când trupul meu a început să leviteze. Am lovit cu pumnii în tavan și în pereți, remarcând totodată rezistența și elasticitatea lor. Loviturile pumnilor mei lăsau găuri adânci, care dispăreau, lăsând loc formei inițiale. Probabil că erau izolați fonic atât pentru cei de dincolo de ei, cât și pentru mine, deoarece nu auzeam absolut nimic și, mai mult ca sigur, nimeni nu-mi auzea strigătele.

Am privit minute în șir acei pereți, așteptând să se-ntâmple ceva. Într-un final,

acel *ceva* s-a întâmplat, însă nimic din ceea ce m-aş fi aşteptat eu... Din colţul de unde izvorau fasciculele de lumină, fără vreun avertisment, s-a lansat un ac minuscul care se îndrepta spre mine.

Am încercat să-l evit, însă mi-a străpuns ceafa. Degetele mele îl simţeau rece şi subţire şi n-am reuşit să-l extrag, iar privirea mi s-a înceţoşat şi o stare bruscă de amorţeală mi-a inundat corpul. Am remarcat şi revenirea gravitaţiei, apoi mi-am pierdut cunoştinţa...

***

A treia zi (după calculele mele), m-am trezit în prezenţa unei melodii agasante. Am privit în jurul meu şi am dat cu ochii de un monitor inactiv, atârnat pe unul dintre pereţii *cutiei*. Mi-am zis că de acolo trebuia să vină acea muzică, însă imediat atenţia mi-a fost răpită de prezenţa unui obiect de care nu-mi aduceam aminte să-l fi văzut în zilele precedente: o hartă a sistemului nostru solar.

Planetele nu erau aşezate acolo unde le era locul firesc şi mi-a atras atenţia dispunerea Lunii mai departe de Pământ, pe o traiectorie gravitând în jurul... Soarelui! Misterul s-a adâncit când am remarcat că şi celelalte planete gravitau în jurul sateliţilor lor naturali (contrazicând ceea ce ştiam de la orele de geografie). Ca şi cum ele însele erau sateliţi ai lunilor lor, devenite astfel planete!

N-am mai avut timp pentru a găsi o explicaţie a acelei enigme, pentru că am simţit împunsătura unui alt ac minuscul care m-a făcut să-mi pierd din nou cunoştinţa.

***

Din următoarea zi (sau, cel puţin, din proxima mea deşteptare în acea încăpere) nu-mi amintesc prea mare lucru. Doar că eram întins pe pat, complet dezbrăcat, pe monitorul inactiv până atunci se derulau imagini cu peisaje familiare de pe Pământ şi că

țineam în mână un fel de telecomandă. Încercam din răsputeri să-mi amintesc ce se întâmplase cu mine, însă eforturile mi-au fost în zadar.

Ca element de noutate, simțeam prezența unor ființe, deși nu reușeam să le văd. Știam că sunt acolo și chiar le conștientizam materializarea în entități palpabile. Mi-a trecut atunci un gând ciudat prin minte: poate că murisem și mă găseam deja prins într-un purgatoriu incoerent. Simțeam atingerea unor degete nematerializate și apăsarea unor obiecte la fel de invizibile care-mi pătrundeau prin piele și-mi cotrobăiau prin corp. Reușeam totuși să rămân cât se poate de calm, în ciuda acelor întâmplări. Peste toate, nu aveam nicio senzație de durere sau ceva asemănător.

După un timp, totul a încetat brusc și eram, din nou, singur. Încercam să-mi reamintesc ce căutam acolo. Făceam eforturi disperate de a găsi răspunsuri coerente, dar fără rezultat.

Era evident că sufeream o amnezie!

Curând, m-a cuprins o stare de somnolență și, înainte de a ațipi, m-am împăcat și cu ipoteza de a fi deja mort. În definitiv, ce putea fi atât de rău să te împaci cu gândul că se terminase totul? Că te așteaptă altceva!

Regrete? Poate, doar, că trăisem mult prea puțin!

Era just?

Chinuit de alte și alte întrebări, mi-am apropiat pleoapele și toată scena a fost ascunsă după o cortină grea, într-un final dramatic al unui ultim act...

***

Urma însă să realizez că destinul îmi hărăzise un cu totul și cu totul alt curs al existenței!

M-am ridicat din pat și am privit încăperea. Nu-mi aminteam cum ajunsesem acolo, ce făcusem cu o zi înainte, cine eram...

Nu-mi aminteam chiar nimic!

Lângă mine se afla un individ care și-a apropiat de fața mea o palmă scheletică, cu patru degete alungite, albăstrui. Mi-a trecut-o prin fața ochilor într-un gest de a-mi testa capacitatea vizuală, după care, remarcând că simțul vederii mi-era intact, și-a depărtat mâna și a clipit mirat. I-am remarcat ochii enormi, dispuși pe un cap la fel de mare. A tastat ceva pe un dispozitiv ce-l ținea lângă el, apoi s-a ridicat și a părăsit încăperea, trecând efectiv prin perete.

N-am dat prea mare importanță faptului, deoarece nu știam la ce să mă aștept din partea lui. Dar nici din partea mea! Am rămas câteva clipe singur, apoi individul a revenit, însoțit de alți doi, aproape identici cu el. M-au luat cu ei și m-au dus aproape de un obiect care semăna foarte mult cu o capsulă spațială. Apoi m-au pus să îmbrac un costum de astronaut și m-au împins spre interiorul ei. Am păşit înăuntru și privirea mi s-a intersectat cu o alta, aparținând unei fete de aproximativ aceeași vârstă cu mine.

Amândoi am ocupat singurele locuri din capsulă și, fără a ne adresa niciun cuvânt, am privit împreună complicatul tablou de bord. Când ușa s-a închis și au început să se simtă trepidațiile motorului, ne-am privit din nou și am înțeles că urma să pornim către o destinație necunoscută. I-am cuprins mâna într-a mea și am privit dincolo de hublourile de observație.

***

Minutele se scurgeau și noi vedeam doar cabluri și becuri și, uneori, câte un individ cum erau cei de mai devreme. După un timp, scântei multicolore țâșneau și ne înconjurau în goana nebună către un punct final care nu ne fusese vreodată dezvăluit.

Când capsula s-a lovit de un înveliș ce părea de sticlă, am crezut că se sfârșise călătoria noastră. Dar mă înșelasem din nou! Călătoria abia începea, deoarece ieșisem din măruntaiele pământului și mergeam tot mai sus. Spre stele!

Urma, în sfârșit, să le ating? Era, oare, posibil?

Frânturi de amintiri îmi reveneau în gând...

Înainte de a părăsi locul de lansare, s-a întâmplat un alt fapt ciudat: am observat o altă capsulă (cam de aceeași dimensiune cu a noastră) care ateriza. Doi astronauți au coborât pe sol și au înfipt un steag în el. După aceea au început să se deplaseze prin salturi nostime și să fotografieze tot ce le ieșea în cale. Mi se părea că se comportau ca niște copii și am lăsat chiar să-mi scape un zâmbet.

Partenera mea urmărea și ea scena. În depărtare se zărea o altă planetă pe suprafața căreia se distingeau foarte clar continente, mări și oceane. O planetă albastră, al cărei nume îl uitasem, deși mă încerca un puternic sentiment de *déjà-vu*. Acea planetă-fără-nume gravita în jurul celei de pe care tocmai decolasem.

Mi-am privit partenera de zbor înainte ca vehiculul să-și continue implacabilul drum spre stele. În tot acel timp, universul însuși avea să danseze în jurul nostru și să ne poarte către destinație...

***

Acum am patruzeci și nouă de ani și stau, împreună cu soția mea și copiii noștri, înaintea unui ecran pe care se derulează imagini ale unor locuri fantastice. Admirăm niște ținuturi remarcabile, ale căror viețuitoare nu-și mai găsesc locul decât în enciclopedii. Acum, acea planetă nu mai există! A fost ignorată de locuitorii ei și, într-un final, a pierit odată cu aceștia...

Au mai existat însă și alții!

Într-un anumit fel, trebuie să ne considerăm norocoși, pentru că, printre ei, atât eu cât și partenera mea de zbor de odinioară, am fost aleși pentru a acorda o nouă șansă vieții. Astfel, *aleșii* au asigurat pe mai departe viitorul unei specii, răspândindu-se în locuri nebănuite, printre stele...

Anișoara Pețа

Pilotul

– E aici!

– Millie?

– Nu am zărit-o, dar Sfinxul e aici, domnule comandant. Tocmai a solicitat permisiunea de andocare. Priviți! A cronometrat careva? Cred că au fost mai puțin de zece secunde! Nu! Reiau și cronometrez mai târziu. Thor! Trezește-te! Au sosit oaspeții nahurri!

Părăsi sala de comandă și se îndreptă grăbit spre nivelul trei. Nu înțelegea de ce Millie, soția lui, nu sosise cu primul runner. Zărise pe monitor pelerinele negre, judecătorul și asistenții săi. Locotenentul Curtis îi preluase deja, iar Thor avea misiunea să-i transmită un mesaj Sfinxului, apoi să se ocupe de procuror.

Se lovi de un Devush, dar acesta nu-l luă în seamă și-și continuă drumul spre compartimentele de locuit ținând strâns în mână cardul de îmbarcare. Răsuflă ușurat. Cei de pe Devush se aprind ușor și o bătaie sau un scandal cu orice specie aflată la bord era exclusă, mai ales acum.

Sala de ședințe de la nivelul trei fusese amenajată astfel încât să respecte mediul nahurr, umed și rece, puțin întunecat. Încăperea părea că împrumutase și atmosfera apăsătoare, iar masa sfert de cerc, simbolul justiției pe Nahurr, strica echilibrul încăperii. Intră și așteptă câteva secunde bune până se adaptă. Sfinxul trebuia să apară.

***

– Crede-mă, îi va merge mult mai bine pe promenadă. Are nevoie de un mediu cât mai apropiat celui natural și de libertate, ca oricare dintre noi, explica Sfinxul tinerei

femei care ținea în brațe o plantă vineție, cu doar câteva frunze.

– În niciun caz, spuse ea râzând. Planta e a mea și rămâne cu mine.

– Cum dorești. Da?, se adresă el ofițerului ce li se alăturase.

– Sunt locotenentul Thor, coman... domnule. Eu mă voi ocupa de domnișoara procuror, spuse el căutând disperat semne ale situației femeii. Pelerina gri îi indica funcția, dar îi și acoperea cea mai mare parte a corpului.

– Ocupă-te, te rog, de bagaje, spuse ea în timp ce privea planta ce făcuse obiectul discuției.

Thor plasă rapid mesajul, profitând de neatenția femeii, luă bagajele și se îndepărtă privind în urmă la legenda vie a piloților Flotei.

***

– Sunt pentru prima oară pe o navă a Federației extinse și tu mă chemi la ședință? Ce era așa urgent?

– Vei reprezenta un pilot nahurr într-un proces! Federația mi-a transmis protocolul. Nu încerca să-l citești acum, are vreo șaptezeci de pagini...

– L-au scris în versuri?

– Nu-mi arde de glume, Xander.

– Nici mie. Și mă bucur să te văd, James.

– Și eu mă bucur să te văd, mă bucur foarte tare să te văd, spuse comandantul cu voce tremurândă, strângându-i mâna.

– Unde-i Millie?

– Ar trebui să fie aici.

– Ce ziceai de protocol?, încercă Xander să împrăștie emoția pe care o simțea.

– Nu ai voie să te întâlnești cu acuzatul în afara instanței. I te adresezi doar dacă sunt prezenți judecătorul și procurorul. Nu vor fi martori pentru că justiția nahurră nu-i acceptă decât dacă au fost de față la comiterea infracțiunii...

– James, l-am primit și eu. Chiar crezi că m-ar fi lăsat să vin fără să se asigure că mă voi purta corespunzător? Mi-au trimis pe cap un individ care m-a instruit cu formulele de adresare și tot felul de prostii. Știu că procesul ăsta e o răspundere foarte mare, dar pe tine te neliniștește altceva.

– De ce ai acceptat? Nahurrul a furat o navă și a ucis cei doi ostatici. Nu e o cauză dreaptă.

– Am văzut înregistrarea arestării. S-a predat ofițerilor Federației în prezența observatorilor. Isteață mișcarea. A recunoscut furtul navei și că a avut partea lui de vină în ceea ce privește moartea medicului, dar nu a ucis pilotul. Apoi m-a solicitat pe mine. Aș fi râs, dacă idiotul nu-și risca viața. Oricum, spunea adevărul. Iar tu nu-mi spui tot. Ai o problemă.

– Millie e bolnavă.

– Te pot ajuta?

– Nu.

Între cei doi prieteni se strecură liniștea. Xander privea prin hublou, amintindu-și un alt proces și planeta lui, cea atât de năpăstuită, aflată mult prea departe.

Lumina slabă din încăpere mai scăzu o treaptă. Era seară pe Nahurr. Comandantul își privi ceasul în mod reflex. Rămase așezat, deși nu se simțea confortabil. Nu îndrăznea să tulbure meditația prietenului său. Mai era puțin până la prima confruntare și Xander privea neclintit vidul. Acest obicei îi adusese porecla, una dintre ele, și James, nici după cei 20 de ani de când se cunoșteau, nu știa cum să-l întrerupă.

– Am adus o *ikra* și mă voi folosi de ea, spuse Xander deodată.

– O „mamă a muzicii”?

– Da.

– Nu te pot lăsa să o folosești. Ce-ar fi dacă fiecare specie sau individ de pe nava asta și-ar cere dreptul la cântat? Ar fi haos!

– Trebuie să o folosesc. Nu pot vorbi cu acuzatul, dar prin muzică îl pot simți. Dacă pun întrebarea corectă, el îmi va răspunde.

– Dar nu vei respecta...

– Ce? Legile nahurre? Am verificat deja. Nu au nimic împotriva muzicii și nici protocolul nu spune că oaspetele, avocatul apărării, nu are voie să cânte. Sunt oaspete, nu client sau slujitor. Am rang, de data asta, așa că-mi pot păstra *ikra* și privilegiul de a cânta.

– Xander, știu ce vrei să faci, dar nu e bine.

– Ce propui? Să-i las să-l omoare sau să-l închidă pentru treizeci de ani, fără să încerc să aflu cât e de vinovat și de ce m-a implicat?

Intercomul sună scurt și comandantul se pregăti să-l întâmpine pe noul sosit.

– Procurorul e femeie, spuse Xander repede.

Prea târziu. James era stupefiat, în fața ei. Nici măcar nu auzise ca o femeie să ocupe o funcție atât de importantă, societatea nahurră fiind un patriarhat nemilos.

– Comandante Phillips, ea e Igris, procuror al Regatului Nahurr, făcu Xander prezentările.

– Domnișoară Igris, îmi cer scuze. N-am știut. Compartimentul de locuit e mobilat...

– ...decent și nu am de gând să-l schimb. Locotenentul Thor mi-a arătat o terasă în imediata apropiere și mă pot bucura de ea în tihnă. Vecinii mei au alte preocupări.

– Înțeleg și mă bucur că vă place, spuse James privind recunoscător spre locotenentul care rămăsese în încăpere, dar se retrăsese într-un colț. Luați loc, vă rog. Aveți informațiile pentru avocatul apărării?

Ea îi întinse o tabletă și comandantul i-o oferi lui Xander, dar el nu o primi.

– Ascundeți informații. Vreau cealaltă tabletă.

James îl privi mustrător, dar Xander nu cedă. Continua s-o privească pe Igris.

– Comandante, purtarea avocatului apărării mă mâhnește foarte tare. Amintiți-i, vă rog, că nu are voie să-mi citească gândurile. Știu că specia lui are acest dar, dar printre cei neînzestrați îi este interzis să-l folosească.

– Numele meu e Xander Yannis Farraday, știi bine. Xander. Eu zic să scurtăm

protocolul și, dacă tot suntem amândoi în aceeași încăpere, să discutăm fără intermediar. Pierdem timp prețios.

– De acord.

– Specia mea nu citește gânduri. Simt dacă ești tristă sau veselă, dar nu și motivul.

– Este adevărat, interveni comandantul. Sunt foarte buni observatori. De altfel, refuzul se datorează faptului că ați ezitat și ați ales tableta.

– Nu înțeleg.

– Ca aspect, sunt identice. La fel ar trebui să fie și conținutul. Ce nevoie aveați să o alegeți?

Igris era surprinsă, dar nu supărată. Aproape că o amuza situația.

– Nu ascund informații. Sunt date personale și proiecte în care sunt implicată. Ai cuvântul meu. Acceptați să continuăm ședința?

Xander aprobă ușor din cap. Fata era îndrăzneață, desigur. Altfel, cum ar fi reușit să ajungă atât de departe?

***

Igris era întinsă pe jos și încerca să descifreze imaginea ce reprezenta nava „Seurak", „Temerarul" în documentele Federației. Era o navă-laborator mică, dar bine utilată. Luă o planșă și începu să deseneze. Încerca să-și imagineze „Temerarul" ca pe o locuință, compartimentând-o după preferințele personale. Să fie departe de Nahurr. Să poată spera. Dacă reușea să ajungă procuror federal, visul ei ar fi devenit realitate. Nu-și putea permite o navă, dar un compartiment micuț pe una din *ratfez,* „lumile amestecate", cum numea ea stațiile spațiale, ar fi minunat. Nici n-ar trebui să locuiască mereu acolo. Funcția o va purta peste tot și, cine știe, poate că va găsi undeva un loc căruia să-i spună „acasă".

Tresări auzind zgomotul ușor al instalației de umidificare. Privi desenul, se felicită pentru reușita lui și începu să-și facă ordine „pe birou". Ceruse hârtie și Thor îi făcuse

rost. Era un obicei al ei, rămas din anii de academie. Lista, verifica și îndosaria probele. Făcuse un dosar cu Lavuk, acuzatul, și unul cu „Temerarul”. A stat puțin pe gânduri dacă să le facă dosare și celor două victime, dar a decis că nu este cazul. În societatea nahurră doar rudelor le este îngăduit să vorbească despre morți și, oricum, avea puține informații despre ei.

Dintre planșele rămase se ițea privirea lui Xander, așa cum îl desenase ea, încruntat, cu tunica încheiată până la gât, ca un militar, dar cu părul lung pe umeri, cozi împletite la tâmple și reunite la spate cu un șnur de piele. Dosarul lui era cel mai voluminos. De vină era șeful ei și judecătorul Narva, aflat la bord, care-i recomandaseră să-l evite, stârnindu-i astfel curiozitatea.

„Sssst!”, se auzi din nou instalația și Igris era de acord cu ea. Ascunse dosarul în compartimentul secret al genții de voiaj și se pregăti de culcare.

***

Xander privea procesul ca pe o provocare. Asta îl menținea alert. Pe de-o parte erau restricțiile nahurre, apoi propriile amintiri și solicitarea acuzatului. Nu înțelegea de ce îl alesese. Trebuia să fie ceva foarte important din moment ce, în puținele momente în care a avut șansa să spună ceva, Lavuk îi dedicase mesajul video.

Acum era în sala de ședințe, cu James în stânga lui, ca observator, iar în dreapta erau judecătorul și Igris. Tocmai au adus acuzatul, căruia i s-a indicat capătul îngust și ascuțit al mesei. Așezarea făcea ca Lavuk să fie la aceeași distanță față de oricare dintre ei și Xander se întreba dacă așa prevedea protocolul sau simțul matematic al judecătorului. Probabil că, dacă l-ar întreba pe James, acesta i-ar cita tot nenorocitul de paragraf care ar reglementa acest lucru.

În sfârșit, judecătorul făcu un semn cu mâna pe care el îl interpretă ca „Poți începe”, ceea ce era destul de ciudat din moment ce rareori se va adresa acuzatului. Discuția se purta între avocat și procuror, iar acuzatul era interogat numai dacă erau

neclarități, și asta cu mari rezerve. Ideea că le-ar putea altera judecata, îndepărtându-i de fapte, așa cum reies ele din probe, i se părea doar o chichiță pentru a-l reduce la tăcere pe acuzat. În plus, orice ar fi spus Lavuk putea fi folosit împotriva lui.

Respectă protocolul și mulțumi procurorului pentru informațiile detaliate oferite, precum și judecătorului pentru că îi onora cu înțelepciunea sa. Recapitulă împreună cu Igris informațiile pe care le aveau, completând informațiile nahurre cu declarația pe care reprezentanții Federației reușiseră să o obțină de la Lavuk, ca urmare a implicării în proces. Igris primi declarația fără vreo emoție, de unde Xander deduse că știuse aceste detalii.

Lavuk locuia pe mica planetă Meh, una din lumile Nahurr, împreună cu soția și fiica. El lucra pe o navă comercială și în ziua respectivă se întorcea acasă. Urma să-și întâlnească familia la festivalul din afara orașului, dar acest lucru nu s-a întâmplat. Le-a căutat oriunde a crezut că ar putea fi, dar nimeni nu știa nimic. Când, după câteva ore, nu s-au întors și nici nu a reușit să le contacteze, Lavuk anunțase autoritățile și continuase investigațiile pe cont propriu. El susținea că, atunci când vorbise ultima oară cu soția, auzise vocea unchiului său și al unui prieten al fetiței, dar când l-a întrebat direct, unchiul a negat, iar familia băiețelului nu a vrut să discute, deși se cunoșteau de foartă multă vreme. Ajunge la concluzia că au fost răpite. Nu era prima oară când se profita de neștiința și simplitatea vieții pe Meh. Se întoarce la muncă, culege informații privind micile nave care ar putea transporta pasageri și, cât mai discret, începe să le verifice.

Ghinionul lui, la a doua navă andocată întâlnește doi membri ai echipajului, medicul și pilotul, situația degenerează și se vede pus în situația de a fura și a lua ostatici pentru a profita de intervalul scurt de timp care trecuse, în speranța că-și va găsi familia.

Lui Xander situația i se părea clară, dar Igris intervine: Lavuk era sărac și dornic să părăsească Meh, poate că soția l-a părăsit, iar el încerca să se îmbogățească furând o navă-laborator foarte scumpă, pe care ar fi putut s-o vândă – dacă reușea să ajungă suficient de departe. Dar, vigilența poporului nahurr împiedicase acest lucru. Din nefericire, nu au putut face nimic pentru cei doi ostatici. Chiar dacă pilotul nu fusese

găsit, cu siguranță era mort, abandonat undeva pe traseu.

Xander o privi atent pe Igris. Calm și siguranță. Lavuk declarase că, profitând de oboseala lui și de situația gravă a medicului, pilotul părăsise nava-laborator cu naveta de salvare. Dacă ar spune asta cu voce tare, Igris ar veni cu un contraargument. Procesul stagna. Avea la dispoziție doar patru zile, până ajungeau pe orbita planetei Nahurr unde totul s-ar fi terminat.

– Vreau să văd „Temerarul", spuse el și încercă să capteze reacția celor trei nahurri.

Lavuk și Igris erau surprinși, dar judecătorul Narva era deranjat de solicitare.

– Nu înțeleg. Ai toate probele, argumentă Igris. Te asigur că sunt experți în domeniu...

– Nu mă îndoiesc de asta, dar Lavuk e pilot. Atât eu cât și cel dispărut, la fel. Un pilot gândește altfel decât un expert criminalist. Au trecut doar două zile. Sunt convins că nu e prea departe. Am propria navetă...

Judecătorul primi argumentul cu gura încleștată, dar pliurile feței vibrau de nemulțumire. Părăsi încăperea fără un cuvânt.

***

– Află tot ce poți despre medic, îi spunea Xander lui Thor în momentul în care James reveni în sala de ședințe.

Tânărul locotenent părăsi grăbit încăperea, dar James nu vorbi imediat. Se așeză și își masă îngrijorat tâmplele.

– Judecătorul Narva a decis că nu poți vedea „Temerarul". Susține că la bordul navei se află ceva de o valoare inestimabilă pentru nahurri, total interzis cunoașterii altor specii. Și ca să te scutească de alte idei pe tema asta, spune că e departe și nici nu va permite implicarea altor persoane în proces, piloți sau nu, care să răstălmăcească probele și să îngreuneze actul de justiție.

– Ha! E bună gluma!

– Nu vei părăsi nava asta, Xander! Federația îți dorește să câștigi cazul, dar nu ai voie să pui în pericol pactul cu nahurrii.

– Nici nu am intenționat să plec. Mă interesa doar cât de tare îl neliniștea perspectiva. Judecătorul ascunde multe, James.

– Rezumă-te la caz!

– Bine. Să vorbim despre asta. Amândoi știm că nahurrii gândesc în MARE, deci ceva inestimabil trebuie să fie și mare, dar „Temerarul" este mai mic decât un runner, cu puține compartimente. Singurul lucru cu adevărat valoros ar fi laboratorul. Și poate că despre asta e vorba. Dispunerea spațiilor mă face să cred că din echipaj fac parte cel puțin cinci persoane. Trebuie să aflu mai multe despre medic. Din dosar reiese doar că era biolog și familistă respectată. Dacă aflu cu ce se ocupa în acel moment, aflu mai multe despre navă și despre cauzele morții sale.

– Despre ce vorbești?

– Au fost doi ostatici la bord. Doi. Confirmați chiar de nahurri. Lavuk a declarat că pilotul a fugit cu singura navetă de salvare aflată la bord și îl cred. „Temerarul" trebuia să aibă cel puțin două, pentru un echipaj de 4-5 membri. Unde e cea de-a doua? Dacă ar fi existat, Lavuk ar fi folosit-o. Este un bărbat disperat care-și caută familia.

– Sau o soție disperată fuge de un agresor.

– Lavuk este sărac și a trăit de mic pe o stație spațială. S-a educat singur. Și-a format principii. Ai sesizat numele fetiței? Naomi. Nume uman, nu nahurr. Încerca să se rupă de societatea lor, să-i ofere soției și fiicei respect. Nu ar fi fugit de el.

– Bine. Te ajut cu toate informațiile de care ai nevoie, dar voi filtra ceea ce ajunge la tine. Privește-te. Ești atât de agitat... Xander, este doar un proces... al unui alt ghinionist. Rămâi în limitele legii, te rog. Flota te vrea înapoi.

– Iar începi?

– Generalul Willson mi-a cerut să-ți vorbesc despre asta. Este oficial.

– De ce? Se tem că am devenit mercenar? Cel care a venit să mă „educe" ieri așa

a sugerat. Transmite-i generalului că nu mi-am pierdut principiile. Am un singur dușman: aturrienii. Nu are de ce să se teamă, dar nici nu mă întorc.

– Din ce trăiești?

– Găsesc eu câte ceva, după cum vezi. Nu mă privi așa. Sunt liber, James. Nici nu-ți dai seama cât de mult înseamnă asta pentru mine.

Se auzi intercomul și Thor intră grăbit. James îi luă tableta din mână, citi informațiile și i le oferi lui Xander. Acesta absorbea pur și simplu cuvintele. „Renumit biolog, implicat recent într-un scandal cu medicamente experimentale”… „părăsise planeta natală înainte de a fi pusă sub acuzare, însă o lună mai târziu acuzația fusese retrasă”... Totuși, asta schimba mult situația. Pledoaria acuzatului începea să aibă sens. Medicul s-ar fi putut infecta cu rezultatul experimentelor sale. Dacă nahurrii acopereau ceva era prea subțire, prea grăbit, dar și procesul ăsta era la fel. Trebuia să-și implice clientul.

***

Lavuk gemea și murmura în vis. Era transpirat și veșmintele păreau să nu-i mai poată cuprinde pieptul și brațele mușchiuloase. Sub pleoapele grele, obosite, se derulau imagini tulburătoare.

Se auzise un râcâit la ușa compartimentului și el se grăbise într-acolo. Când ușa a culisat, Frysa, medicul navei, era pe jos, plină de sudoare. Horcăia și căuta alinare. Măsuța cu medicamente era aproape, dar n-ar fi reușit să facă nimic singură. Nu mai avea putere. Crampele și convulsiile o secătuiseră.

– Se pare că depinzi de mine, doamnă, îi spuse Lavuk și rânjetul său o tulbură și mai tare pe muribundă. Îl fixa cu singurul ochi nebeteag și asista neputincioasă cum îi administra drogul. Încercă să-l prindă de haine, dar el râse și părăsi încăperea.

Acuzatul sări din pat și se lovi de suportul decorativ de deasupra comodei. De-abia reuși să-și recapete suflul. „Ce-a fost asta?”, se întrebă el. „Am greșit undeva?”. Dar

răspunsul întârzia să apară.

Când își reveni, tot ce mai percepea era o melodie duioasă, ceva ce-i amintea de plăcinta cu tugaya a mătușii, de zilele de ucenicie pe stația spațială și de surâsul fetiței sale când îi cumpărase prima jucărie.

***

Xander își instalase *ikra* în unul din separeurile promenadei. Instrumentul era destul de complex, cu cele patru niveluri de clape, șase de corzi și o bază cu nouă tuburi dintre care patru acoperite cu ceva ce părea piele de animal.

Thor îl privea fascinat cum monta aparatul, fără să aibă cea mai mică idee la ce folosea. Ceva îi spunea că e important, pentru că Sfinxul își schimbase tunica albă, simplă, pe care o purta în timpul zilei, cu una lungă, brodată, și emana o solemnitate care îl emoționa. Abia când a auzit primele note muzicale, a înțeles despre ce era vorba și a ascultat fascinat până la final.

Millie asculta cântecele, unul după altul, cu mâinile împreunate și lacrimi în ochi. James își blestema prietenul care-l păcălise și conectase cumva *ikra* la sistemul de comunicație al navei. Melodiile se auzeau pretutindeni, dar nimeni nu părea supărat, deși era destul de târziu. Când își permise să *asculte* melodia, cu Millie în brațele sale, își aminti de anii de academie, de brutarul din colțul străzii care le oferea ceva de mâncare chiar și atunci când nu puteau plăti și care învățase să cânte la flașnetă, atrăgându-și clienții în acel mod neobișnuit. În mica brutărie se simțeau acasă, erau exuberanți și îndrăzneți.

Xander era nemulțumit. *Ikra* nu-i oferise pacea pe care și-o dorise, iar răspunsul primit la întrebarea lui era nesigur. În mintea lui văzuse o femeie suferindă, o femeie care nu putea respira... Își simțea plămânii lipsiți de aerul vital, o agonie continuă și înfrigurată. Se gândi la Igris și planta ei, la dependența nahurrilor de umiditate și frig. Vizualizase oare ultimele momente ale medicului?

***

Când au reluat ședința, în ziua următoare, Xander a cerut să se consemneze ceea ce aflase despre medic, insinuând că proiectul în care era implicată presupunea un risc foarte mare și i-ar fi putut aduce moartea chiar și fără intervenția clientului său. Judecătorul Narva acceptă consemnarea.

Era o victorie prea ușoară, dar era un pas înainte. Lipsit de instrumentele obișnuite ale unui proces și forțat să se adapteze unor legi străine, inclusiv lipsa martorilor, lui Xander nu-i rămânea decât să se folosească de ceea ce nahurrii declaraseră, să caute tot ce s-ar putea ascunde în spatele cuvintelor și credea că găsise o nouă breșă.

Continuă discuția cu Igris, dar de data aceasta punea accent pe un anumit interval de timp. Lavuk furase o navă, dar cum de reușise? De ce fusese atât de ușor să se depărteze și de ce autorităților nahurre le-a trebuit două zile să pornească pe urmele lui, în condițiile în care au reguli stricte și puncte de control foarte dese. Spațiul e înțesat de senzori ai multor specii pentru că furtul de nave nu se inventase ieri. Nici alte delicte, desigur. Dacă el, Xander, s-ar îmbăta într-un bar, ar comite un delict și ar încerca să plece cu o navetă, n-ar reuși să se îndepărteze. Totuși, Lavuk trecuse prin dreptul a cinci puncte de control înainte ca nava de patrulare să se autosesizeze și prin dreptul altor două până fusese capturat de una din navele Federației.

Igris era surprinsă. Era evident că nu cunoștea povestea punctelor de control și căuta sprijin la judecător.

– *Cavi machta?* Cum îndrăznești?, se precipită judecătorul. Voi lua acuzatul și-l vom judeca pe Nahurr, așa cum ar fi trebuit de la început, nu să implicăm Federația! Nimeni nu are voie să jignească societatea nahurră! Luați acuzatul!, se adresă el asistenților săi.

– TOȚI suntem membri ai Federației, inclusiv Nahurr!, nu se lăsă Xander.

– Domnule judecător Narva, vă rog să vă retrageți și să vă regândiți punctul de

vedere!, interveni James, înainte ca judecătorul să mai spună ceva. Acuzatul rămâne aici. A solicitat sprijinul Federației și, în calitate de cetățean al ei, îl va avea!

***

Igris își petrecuse timpul pe terasă, dar era speriată de ceea ce va urma. Nici plantei nu-i mergea prea bine. Nu avea nevoie de ea, dar nici nu putea să o lase să se ofilească. O duse pe promenadă, alături de celelalte flori. Când se întorcea, ușa compartimentului judecătorului era deschisă și îi putu vedea pe judecător și unul din asistenți.

– Să ducă „Temerarul" pe Garvy chiar acum! Nu lăsați nimic la întâmplare! Și vezi ce faci cu asta!, spuse judecătorul aruncându-i asistentului un dosar galben.

Era dosarul ei! Cel ascuns! Ce aveau de gând?

Pe navă era liniște. Poate prea liniște ținând cont de cele opt specii aflate la bord și peste trei sute de indivizi cu temperamente diferite. Xander privea *ikra* îngândurat. În noaptea asta avea multe de spus.

La început notele erau suave, precum pașii unui copil ce aleargă prin iarba umedă. Apoi au crescut în tonalitate, vorbind despre adolescentul ce-și făurea un drum într-un loc străin, fără prea mulți prieteni, într-o familie de oameni care-l adoptaseră.

Igris asculta melodia fără să se miște. Pur și simplu, nu putea. Era așezată pe covorul moale și se sprijinea de peretele compartimentului ei, dar se vedea acasă, luptând pentru locul ei în Academie și, mai târziu, pentru locul de procuror. Își aminti toate visele și se întrebă ce urmează. Cât de naivă fusese! Crezuse că au ales-o pentru pregătirea ei, dar acum înțelegea că nu era decât un paravan. Dacă lucrurile vor merge prost, ea va fi considerată vinovată. Probabil că niciodată nu-și va vedea visul împlinit. Se gândi la Lavuk și familia acestuia. Igris simțea că nu și-ar putea clădi visul pe condamnarea lui. Era, într-un fel, testul ei. Judecătorul o propusese tocmai pentru a vedea dacă era dispusă

la un compromis. După unul, ar fi urmat altul și niciodată n-ar mai fi fost ea însăși.

Xander continua să cânte aprig, biciuindu-și simțurile cu amintirile ascunse. Își vedea părinții, răpiți de aturrieni, cea mai mârșavă specie. Încercă să-și vadă sora, cea care-l apărase și-l salvase de atâtea ori și pe care el nu a fost în stare să o protejeze când a avut nevoie. Visa la ziua când o va regăsi și va fi demn să-și revendice numele nativ. Vedea cerul întunecat, animalele speriate și umbra hidoasă ce se întindea deasupra planetei Nata'ar, locul pe care nu-l mai văzuse de când era copil. Astăzi își amintise de toate astea, când nahurrii păruseră prea leneși pentru a-l urmări pe Lavuk. Acesta furase atât de ușor o navă pentru că ei ERAU PREOCUPAȚI DE ALTCEVA. Ce era atât de important, încât măsurile de siguranță să fie ca și inexistente? Un singur răspuns îi venea în minte și acela era ATURR!

Un urlet înfricoșător, venit parcă din memoria tuturor celor năpăstuiți, străbătu liniștea navei. Era Lavuk. Xander nu era singurul care se gândise la ce-i mai rău în legătură cu ceea ce se întâmplase pe orbita planetei Meh.

***

Judecătorul Narva se așeză și pe fața lui se citea fermitate. Xander înțelese că nu mai putea spera la nimic bun atât din cauza celor întâmplate cu o zi înainte, dar și pentru că ceea ce mai aveau de discutat era greu de argumentat.

Lavuk declarase deja că medicul s-a îmbolnăvit când el era la bord. Menționase o luptă în care răsturnase măsuța cu medicamente. Frysa, medicul, avea nevoie de medicație pentru insuficiență respiratorie și-l acuzase de faptul că a încurcat minusculul comprimat. Starea ei se agravase rapid și, când nava de patrulare i-a avertizat de intercepție, ceruse antidotul notat de medic. I-au trimis o sondă sanitară cu patru capsule de antidot. Deși a respectat instrucțiunile, medicul a murit după a treia capsulă. Acela era momentul în care pilotul „Temerarului" fuge și Lavuk susținea că era imposibil să nu fi fost reperat.

Xander trecu prin probe împreună cu Igris sperând să-i vină vreo idee în timpul discuției, dar nu se întâmplă așa. Ea îi părea tristă, parcă dornică să-l ajute. Își drese puțin vocea, pregătindu-se să încheie, dar a fost întrerupt de locotenentul Curtis care solicita prezența comandantului și a judecătorului în sala de comandă.

S-a întors numai James. Aturrienii atacaseră două din micile lumi ale nahurrilor, Dacktur și Meh. Nu se știa dacă sunt supraviețuitori.

***

Thor îl căuta pe Xander și când îl văzu la barul promenadei, răsuflă ușurat. Igris insistase să-l caute și să-i dea un bilețel. „Un bilețel!", se amuza el. Nu-l citise, nu se cădea acest lucru și nici nu era interesat de romantismul nahurr, dar merita să vadă reacția Sfinxului.

Xander îl citi și alergă spre sala de comandă.

– „Nava și navetele sunt acum pe Garvy. Mai ai prieteni în Flotă, nu? Află ce ai nevoie și fă-o repede.", citi James.

– Nu am prea mult timp.

– Te ajut și eu. Sunt multe mesaje de transmis.

Xander cobora cele câteva trepte spre promenadă când auzi vocea joasă a lui Lavuk. Se apropie suficient cât să audă, fără a fi văzut. Era tristețe, dar și bunătate în vocea lui. Avea accentul nordicilor, dar politețea nu o învățase pe Meh.

– Nu, doamnă, nu am fost niciodată pe Marte, spunea el.

– Ei bine, eu de acolo sunt, spunea o voce de femeie și Xander o recunoscu pe cea a soției lui James, Millie. Acum locuiesc pe Kastre. Ai ajuns până acolo?

– Da, Kastre. E o lume frumoasă. Mi-ar fi plăcut...

Vocea lui Lavuk se frânse și preț de câteva secunde nu se mai auzi nimic. Xander își schimbă poziția pentru a vedea ce se întâmplă. Lavuk își sprijinea fruntea de metalul rece al ușii, în timp ce Curtis și unul din asistenții judecătorului păzeau holul. Millie

plângea, apoi păru că se îneacă și se zbătea pentru o gură de aer. Curtis se pregătea s-o ia de acolo, dar ea îl respinse.

– N-am cunoscut nici un om cu o problemă ca a noastră, doamnă, interveni Lavuk. Credeam că numai noi pățim așa când nu suntem în mediul de origine.

– Nu-i chiar atât de rău, spuse ea cu voce întretăiată. Doar că, uneori, simt că mă afund. Voi cum vă descurcați?

– Avem medicamente, doamnă, dar majoritatea preferă plantele. Sunt câteva care își fac efectul imediat. E suficient să strivești o frunză între degete și parfumul lor persistent ajută respirația.

– Unde le găsesc?

– Nu cred că vă pot ajuta. Curând ajungem pe orbita lui Nahurr, dar cele mai eficiente nu cresc acolo. Mă tem că în drumul spre Marte nu sunt, dar, așa cum vă spuneam, n-am ajuns niciodată așa departe și...

Xander se îndepărtă. Auzise suficient. Oare *ikra* se referise la Millie? Ea să fie cea pe care trebuia s-o ajute?

Promenada era aglomerată. Ca întotdeauna, apropierea de o planetă agita populația unei nave. Unii erau nerăbdători să ajungă, alții să plece. Uriașul Nahurr nu lăsa pe nimeni indiferent.

Era la al treilea pahar de guala când James i se alătură. Avea vești.

Pilotul era viu, fusese înregistrat trecând cu naveta prin două puncte de control ale Federației înainte de a-l reține. Prin urmare, chiar dacă nahurrii nu vor fi de acord cu interogarea lui, măcar aveau dovada incontestabilă că nu era mort.

– Asupra lui au găsit ultima capsulă din antidot. O furase la plecare, în cazul în care ar începe să manifeste simptomele medicului. Însă antidotul nu e antidot. E otravă. Ceea ce înseamnă că nahurrii s-au temut. Medicii Federației verifică acum cadavrul. În principiu, cred că Frysa a luat medicamentul cu bună știință, pentru a-l determina pe Lavuk să se întoarcă. Printre comprimatele găsite pe „Temerar”, există unul care poate provoca deteriorarea stării fizice și halucinații, dar efectul dispare în câteva zile, dacă nu

comiți greșeala să-l iei din nou.

Chiar și fără haina Federației, Sfinxul însemna mult printre piloți și sistemul se pusese în mișcare. Dovezile sosiseră rapid, cu girul unor nume importante. Lavuk nu putea fi acuzat, cu certitudine, decât de furtul navei.

– Tu știi ce a însemnat raidul ăla, nu?

– Nu te pripi...

– Aturrienii nu au atacat niciodată nahurrii. Ceva i-a unit. Acum, decid că nu mai au nevoie de ei și răpesc suficienți cât să-i poată studia. Ghici ce? Sunt buni și ei ca sclavi! Trimit navele alea mari și urâte să-și facă plinul și să distrugă restul.

– Xander...

– Am trăit asta, James... De două ori.

***

Igris veni la bar când Xander era puțin amețit. O vedea abătută, rușinată. Deci, știa de implicația Federației și noile probe. Îi oferi un pahar, iar ea îl bău pe nerăsuflate, apoi mai ceru unul.

– Mâine... mai rămâi pe aici?, îl întrebă ea.

– Oh, nu. Se îndreaptă spre Marte și nu-mi place acolo. Am fost invitat la o discuție cu un general în direcția opusă, arătă el comic spre spate. Ar trebui să-l întâlnesc peste șapte-opt zile nahurre. Tu?

– Nu știu ce-mi vor oferi, dar nu regret nimic. Mâine, când Narva ne va spune verdictul, sper ca Lavuk să fie liber. M-ai drogat?

– Nu. Doar puțin alcool, dar nu mă așteptam să-l bei așa repede.

– Te văd ca prin ceață.

– Pentru că ai lacrimi în ochi.

– Adică plâng?! Nu se poate! Voi arătați oribil când faceți asta.

– Mulțumesc, spuse el râzând. Clipește.

– Am clipit, dar sunt tot acolo. Ce înseamnă asta?

– Că îți pasă.

– Nu-ți bate joc de mine. Cum le fac să dispară?

– Apar când suferi. Știi cum e.

– De ce-aș avea nevoie să mă doară ochii, când deja mă doare burta?!

– Nu e chiar atât de grav. Ai suflet. Nu ai plâns niciodată?

– N-am avut timp. Nu mi-am permis. Dar acum am un chef teribil.

– Nu vreau să te rețin. Nu, nu. Fără alcool. Mâine o să-ți fie rău.

– Pot să plâng aici?

– Sigur. E un loc la fel de bun ca oricare altul.

Ea îl privi nesigură printre lacrimi, apoi veni mai aproape și-l îmbrățișă. Era bine acolo. Brațele lui o cuprinseră și o ajută să-și aleagă o poziție mai bună. Igris se ghemui la pieptul lui și plânse. „Toate femelele fac asta”, își spuse el resemnat.

***

Millie și James se pregăteau de culcare când Igris a venit să-i vadă. Era acolo în ușă și întindea planta cu un gest grăbit, de parcă ar fi vrut să fugă.

– Intră, te rog, îi spuse Millie, atingând-o ușor pe braț, de parcă s-ar fi cunoscut dintotdeauna și o aștepta. Nu mă hotăram dacă să-mi fac un ceai sau nu. Tu bei unul?

– Eu?

– Îți va vorbi despre beneficiile ceaiului până vei accepta, glumi James.

– Atunci, să bem ceai.

– Acesta este foarte aromat, din fructe uscate. Eu îl beau cu scorțișoară. Știi ce e scorțișoara? Vino să-ți arăt. Mai am puțină aici. Vezi ce fină e?, îi spuse Millie împingând un taburet pufos spre ea.

– Millie, vrei o pătură?, întrebă James.

– Nu, dragule. Mi-e bine. Ce plantă drăguță ne-a adus Igris! Vino și tu!

Millie era foarte curioasă și au vorbit despre cele mai trăznite tradiții pe care le-au întâlnit. Gazdele vorbeau cu respect despre tradiții, dar se amuzau de neînțelegerile iscate și considerau că acest mod de a cunoaște un popor le adusese cei mai mulți prieteni. Igris îi privea aproape cu invidie. Cât de mult se iubeau! Nu cunoscuse o astfel de iubire. Dar va cunoaște. Va pleca departe de Nahurr și își va clădi o nouă viață. Dacă nu va putea profesa ca procuror, va accepta să fie avocat. Își va alege ea cazurile. Persoane simple, nevinovate, iubitoare. Va avea suficient cât să se întrețină și să-și păstreze demnitatea.

Se pregătea să plece, dar ceva o reținea. În dosarul galben ceva i se păruse neclar și nu îndrăznea să-l abordeze pe James.

– Ajută la respirație. I-am spus cum s-o îngrijească, arătă ea spre Millie, care căuta locul cel mai luminos și mai potrivit, vorbindu-i plantei ca și cum ar fi fost vorba de un copil.

– Mulțumesc. Te pot ajuta cu ceva?

– Este în legătură cu procesul lui Xander... când a petrecut doi ani... când l-au condamnat. Cred că s-a greșit traducerea. Din text reiese că a fost pedepsit pentru că a salvat un pilot.

– Nu, oftă James. Nu au greșit traducerea. În timpul războiului, Xander era comandantul Flotei de asalt în sectorul respectiv. Pierdusem foarte multe nave, runnere, dar mai ales navete. Atunci s-a decis conservarea, pe cât posibil, a ceea ce aveam și au emis un ordin în acest sens. Într-una din misiuni, un pilot a fost nevoit să părăsească formația. Era încolțit. țintă sigură pentru inamici. Xander s-a întors și l-a salvat. Superiorul lui a considerat gestul insubordonare și risc inutil... După proces și efectuarea pedepsei, Xander s-a retras din viața militară.

– Dar e... Sunteți sigur că așa s-au întâmplat lucrurile?

– Dacă sunt sigur? Eu sunt pilotul salvat.

***

Cu scuza tragediei nahurre, Narva a predat verdictul comandantului Phillips spre a fi comunicat tuturor. Lavuk era condamnat la trei ani de muncă în mina Tusak. Era o pedeapsă foarte mare. Au fost deținuți care nu au rezistat un an în „mina blestemată”, cum i se spunea. Lavuk nu plătea pentru că a furat, ci pentru că a implicat Federația.

Igris promise că va încerca o reducere a pedepsei, iar Xander aproape că sări la asistenții care-l luau pe Lavuk. Procesul se terminase, așa că-i putea vorbi, își dădu el seama.

– Când vei fi liber, caută-mă! Lasă-mi un mesaj! Flota știe cum să mă găsească!

Lavuk, plângând, aprobă din cap. Măcar Xander îl înțelesese și aveau ceva în comun.

Vestea se răspândi rapid și nava fremăta. Vechi istorii, uri mocnite, disprețul unei specii față de alta, toate acele sentimente întunecate riscau să răbufnească. Era foarte greu să conducă o navă în aceste condiții și James făcea eforturi supraomenești să calmeze spiritele.

Xander preluase asupra lui sarcina de a o transporta pe Igris până unde i se permitea. Nici nahurrii de pe stația orbitală, locul de carantină al tuturor noilor sosiți, nu erau prea amabili.

După ce coborî din navetă, Igris îl opri. Erau încă departe de ofițerul de preluare.

– Ceva îmi spune că, mai devreme sau mai târziu, Lavuk va face parte din echipajul tău. Și sper ca acest lucru să se întâmple. Voi încerca să-l ajut, dar tu ai mai multe șanse să-l revezi. Spune-i că asta e tot ce-am putut să fac. Puțini au supraviețuit. Foarte puțini…

Îl îmbrățișă în grabă și-i strecură în buzunarul tunicii ceva foșnitor. Plecă înainte ca el să mai spună ceva. Nu ar fi fost ceea ce-și dorea să audă. În fond, nu-i spusese nimic despre ea, iar el nu păruse interesat să afle. Cum să-i spună că vine de pe Dacktur, că planeta era aproape pustie, dar călăii vieții sale sunt teferi și se îndreaptă spre ea?

Abia după ce s-a îndepărtat de Nahurr, Xander a scos din buzunar o hârtie împăturită. Era schița unei navete de asalt aturrian în cele mai mici detalii, iar pe verso o

hartă spațială. Igris scrisese într-un colț: „țintă sau origine?”.

Era mai mult decât avusese vreodată.

Florentin Haidamac

Agnus Dei

„Dumnezeu este lungime, lățime, înălțime și adâncime.”

(Sf. Bernard de Clairvaux)

Drumul era greu și plin de tot felul de primejdii dar cel care a cutezat să se avânte pe meleagurile astea aducea cu el teroarea și smerenia pe care numai un reprezentat de seamă al temutei Inchiziții le putea stârni.

Era îmbrăcat sărăcăcios, trupul său subțire învelit într-o mantie neagră și capul tăinuit o glugă largă, iar picioarele încălțate cu o pereche de cizme găurite. De la distanță părea un călugăr sărac, obișnuit cu privațiunile. Avea la gât o cruce de lemn iar în mânecile largi ale veșmântului căra o carte groasă învelită în piele.

Ploua mărunt, o ploaie de Octombrie în anul Domnului 1314, dar el nu băga în seamă picăturile reci. Mergea înainte pe cărarea ce îl purta prin inima unei păduri, unde tot felul de sălbăticiuni urlau înfiorător.

Numele său era Torroja, de fapt fratele Torroja, dar nimeni nu punea întrebări atunci când vedea inelul cu sigiliul Sfintei Inchiziții.

Acest personaj ocolea însă orice așezare omenească pentru că misiunea sa era de maximă importanță și urgență. Regele Filip în persoană i-a încredințat-o și a insistat să treacă neobservat în drumul său către Languedoc.

Odată cu judecarea și arderea ereticilor templieri, Biserica și Regalitatea au fost din nou puse la locul ce li se cuvenea. Tocmai aroganța acestor așa zișii cavaleri călugări, și opulența de care au dat dovadă, le-au adus pedepsele meritate. Fratele Torroja îi ura și chiar această ură a atras atenția regelui care l-a chemat personal de multe ori pentru a asculta din gura lui mărturisirile smulse ereticilor. Avea talent, da, avea talent în a determina pe oricine să se confeseze. Era extrem de mulțumit atunci când reușea să obțină recunoașterea păcatelor și căința din partea unui eretic. El nu dădea greș niciodată

și de aceea era desemnat cazurilor speciale.

Nu a fost ridicat în funcție, nu a primit ranguri înalte pentru că nu își dorea asta. Era un om retras care arareori ieșea din chilia unde stătea dar avea acces oricând la rege și la însuși conducătorul Sfântului Ordin al Inchiziției.

De când a început procesul templierilor, acești câini necredincioși ce au fraternizat de multe ori cu dușmanii în țara Sfântă, multe suflete a recuperat și a condus pe calea pocăinței, multe secrete a aflat, multe fețe ale diavolului a deslușit.

Acum însă era momentul să dea piept cu cea mai grea și mai măreață faptă a vieții sale. Gândurile astea îl ajutau să treacă peste toate greutățile drumului.

***

„Un fapt oribil, lamentabil, la care ne gândim cu oroare, îngrozitor de auzit, o crimă detestabilă". Acestea erau cuvintele ce răsunau în mintea cavalerului templier închis alături de frații săi în una dintre cele mai izolate camere din turnul castelului Chinon. Amintirea acelei dimineți de Vineri, 13 Octombrie, îl bântuia și acum. Cum se putea așa ceva? Să fie batjocoriți, arestați și acuzați de asemenea orori? Sub a cui autoritate s-au petrecut toate acestea? Ordinul era supus doar Sfinției Sale Papa dar toți au fost arestați la porunca regelui.

Ușile s-au deschis pentru scurt timp și unul din cei care au fost luați în zori a fost târât, plin de sânge, cu brutalitate, în interiorul celulei. A sărit în ajutorul lui și a văzut clar rănile lăsate de strappado, metoda preferată a inchizitorilor de a smulge mărturisiri. Știa clar că urmează și el să treacă prin aceleași cazne dar nu-i era frică deși se zvonea că însuși temutul Torroja a fost trimis special pentru a-i interoga pe cei din conducerea ordinului.

***

Acestea sunt faptele și discuțiile ce au avut loc la interogarea templierului eretic Rober de Port Bonnet de către fratele Torroja, Sfânt Părinte și înțelept Judecător al Sfintei Inchiziții.

„Acuzatul a fost adus înaintea judecății la răsărit și a fost sfătuit să se lepede de hainele sale, fiind apoi acoperit cu o pânză aspră maro. A acceptat toate astea fără împotrivire și a așteptat în picioare venirea fratelui inchizitor. La sosirea acestuia a fost forțat să se așeze în genunchi și abia apoi Sfinția Sa a rostit Rugăciunile Domnului. Acuzatul s-a rugat împreună cu noi și a cerut apoi permisiunea de a se ruga Sfintei Fecioare, ceea ce Sfinția Sa a îngăduit.

Sfinția Sa: Mărturisește păcatele pentru care noi vrem să mântuim sufletul tău!

Rober de Port Bonnet: Nu am a mărturisi nimic, nu sunt fără de păcat dar acuzațiile pe care voi le aduceți Ordinului Cavalerilor Sărmani ai lui Christos sunt mincinoase.

Sfinția Sa: Recunoști că în timpul ceremoniei de confirmare în ordin a noilor frați, li se cerea să se lepede de Christos și să scuipe crucea la comanda celor care îi primeau?

Rober de Port Bonnet: Nu!

Sfinția Sa: Recunoști că la confirmarea în ordin, frații se sărutau obscen?

Rober de Port Bonnet: Nu!

Sfinția Sa: Recunoști că ceremoniile de confirmare aveau loc noaptea, în secret și toți erați obligați să jurați că nu veți părăsi ordinul niciodată?

Rober de Port Bonnet: Nu!

Sfinția Sa: Recunoști că persoane precum maestrul sau comandantul ordinului vostru vă puteau ierta păcatele, în locul sfinților preoți?

Rober de Port Bonnet: Nu!

Sfinția Sa: Recunoști că în cadrul ordinului vostru practicați păcatul sodomiei?

Rober de Port Bonnet: Nu!

Sfinția Sa: Vei avea timp să te gândești la toate astea și atunci când vei fi pregătit ne vei putea spune mai multe.

Rober de Port Bonnet: Stă scris să nu cercetezi cele mai presus de tine.

Sfinția Sa: Pentru mântuire, fiecărui om îi sunt aduse la cunoștință, prin revelație divină, unele lucruri ce depășesc rațiunea lui. Fiule, poate tu nu ai vrut să practici toate astea, poate ești jurat sau amenințat, dar noi, Sfinții Părinți și Sfânta Inchiziție, putem avea grijă de tine și sufletul tău.

Mărturisește și vei fi mântuit. Noi dărâmăm toate uneltirile și trufia ce se ridică împotriva științei despre Dumnezeu.

Rober de Port Bonnet: Nu pot mărturisi minciuni și nici nu pot jura strâmb.

Sfinția Sa: Recunoști că aveți idol un cap cu barbă și credeți că el are puteri mari? Recunoști că purtați toți în jurul taliei un cordon care a fost răsucit în jurul acelui cap?

Rober de Port Bonnet: Nu!

Sfinția Sa: Recunoști că unii din frații voștri au avut și au legături cu răii necredincioși? Recunoști că în țara Sfântă ați făcut pact cu cei care nu cred în Christos și că ați învățat de la ei anumite științe diavolești?

Rober de Port Bonnet: Recunosc, Părinte. Au fost anumite lucruri care ni s-au părut și nouă la început ca fiind unelte diavolești dar apoi, văzându-le utilitatea, am știut că nu pot veni decât de la Dumnezeu pentru că doar El este bunătatea supremă și doar El poate ușura viețile noastre. Și apoi, orice ființă, în măsura în care este ființă, este bună. Despre un om se poate spune că este rău în măsura în care îi lipsește ființa virtuții la fel ca ochiul care este numit rău în măsura în care îi lipsește ascuțimea văzului. ține doar de bunătatea infinită a lui Dumnezeu să permită ca relele să existe iar din acestea să le extragă pe cele bune.

Sfinția Sa: Mărturisește fiule în continuare. Te dezleg, prin puterea investită în mine de Sfânta Inchiziție, de toate jurămintele lumești pe care le-ai făcut în trecut.

Rober de Port Bonnet: Părinte, vreau să mărturisesc ceva dar este atât de periculos și de secret încât nu poate auzi oricine. Am o confesiune de făcut doar pentru urechile Sfinției Voastre.

Sfinția Sa: Vino, fiule.

***

Ploaia a încetat și în urma ei a rămas doar noroiul. Fratele Torroja mergea anevoie, fiecare pas reprezentând un efort imens. În alte condiții nu ar fi făcut această călătorie neînsoțit ci ar fi mers în trăsură, protejat de soldați, primit cu onoruri peste tot. Acum însă era alt om. S-a schimbat după ce a auzit confesiunea ereticului templier și spera cu toată ființa ca vorbele auzite să nu fie adevărate. Se căia pentru faptul că l-a mințit pe rege spunându-i că mărturisirea templierului putea aduce lămuriri despre locul unde erau ascunse comorile ordinului și se ruga mereu pentru iertarea acestui păcat. După ce se va achita de această misiune se va confesa Sfântului Părinte și va accepta pedeapsa pe care acesta o va considera justă, poate așa sufletul său va fi mântuit.

Auzise numeroase zvonuri și povești despre bătălia de la Akko. De dezastrul produs acolo pentru întreaga creștinătate, despre numărul impresionant de victime, despre modul în care mulți credincioși au fost forțați să fugă, despre ajutorul dat de infamul pirat Roger. Știa că, odată cu pierderea acestui ultim bastion, țara Sfântă va fi foarte greu de recâștigat din mâinile necredincioșilor. Plângea la gândul că Sfântul Mormânt a rămas abandonat, că multe relicve au fost distruse, că multe suflete vor rătăci în întuneric.

Confesiunea templierului a adus însă multe elemente la suprafață dar adevărul îl va ști peste puțin timp, atunci când va ajunge la mormântul secret din comanderia aflată în Languedoc.

Spunea ereticul că bătălia a fost crâncenă, întinsă pe mai multe zile și nopți iar sângele victimelor ajungea până la genunchii celor care treceau pe străzile înguste ale cetății.

„Rober de Port Bonnet: Beaussant-ul se înălța măreț peste capetele noastre și Dumnezeu era cu noi. Strigătele necredincioșilor ne spărgeau auzul iar sângele curgea în valuri în timp ce divizia noastră săpa șanțuri adânci în oastea lor. Nu ne-am oprit decât atunci când i-am respins la o distanță mare de cetate, lângă o râpă imensă unde s-au retras

dar nu i-am urmat, temându-ne că ar putea fi o capcană. Am așteptat ordinele Seneșalului în timp ce în spatele nostru au început să se adune frații din celelalte divizii. Ne-am organizat și am ridicat acolo tabără unde aveam de gând să rămânem peste noapte. Am trimis apoi câteva iscoade în speranța că vom putea afla planurile dușmanilor sau modul în care era dispusă armata lor. Acești bravi frați nu s-au mai întors. Pe înserat s-au auzit din râpă urlete neomenești dar noi, gândindu-ne că ar putea fi o cursă, nu le-am luat în seamă. După un timp însă am hotărât să trimitem câțiva frați pentru a vedea despre ce este vorba. Eu am făcut parte dintre ei. Am scos sabia, am înfipt-o în nisip și m-am rugat Domnului să îmi dea putere pentru reușita misiunii. Încet, încet am pătruns în râpă și spre marea noastră uimire nu era picior de dușman. Am înaintat precauți iar în centrul ei am văzut ceva ce ne-a tăiat respirația. Sfinția Ta, martor mi-e Dumnezeu că nu spun vorbe goale și nici nu mint. Am văzut cu ochii mei o cruce mare pe care era răstignit un bărbat. Palmele îi erau străpunse de piroane lungi, picioarele la fel, sângele curgea pe lemnul crucii. Acest om avea în jurul mijlocului o pânză albă și o rană la coaste făcută cu o suliță. Părul său era lung, pieptănat frumos, barba îi era deasă, ochii limpezi, albaștri, pielea sa era albă. Pe frunte purta o cunună de spini iar pe piept era scris cu sânge Agnus Dei. Imaginea era puternică și mulți dintre noi au căzut în genunchi. Eu mi-am ținut firea și am început să sap la baza crucii. Am reușit într-un final să-l dăm jos. L-am învelit cu mantia mea și l-am purtat pe brațe până la tabără unde a fost preluat de medicii noștri. Au mai plecat apoi câțiva frați pentru a încerca să dea de dușmani dar s-au întors fără nicio noutate de parcă toți necredincioșii au dispărut de pe fața pământului. Și a venit noaptea, Părinte. O noapte rece, fără nicio adiere de vânt, fără razele lunii care să ne lumineze. Părinte, Sfinția Ta, mărturisesc în fața lui Dumnezeu și a voastră că a început un măcel groaznic. Unii frați au fost decapitați, altora măruntaiele le-au fost sfârtecate sau beregatele tăiate. Nu ne-am dat seama la început ce se întâmplă dar apoi am văzut cauza acestor atrocități. Era o fiară, Părinte, o vietate cum nu am mai întâlnit până atunci. Avea corp de lup, lung cât doi oameni, bot cu dinți ascuțiți, ochii roșii și o răsuflare de mortăciune. Se mișca atât de repede încât nu apuca nimeni să se ferească sau să se apere.

Sângele curgea în valuri și mulți frați au pierit în acea noapte. Ne-am așezat câte doi, spate în spate, cu săbiile scoase și am încercat să ne retragem spre cetate. Când zorii au început să se arate am reușit să vedem cu adevărat cât de mare era dezastrul. Rănitul pe care l-am recuperat din râpă a fost găsit la o oarece distanță de grupul nostru, plin de sânge și mai mult mort decât viu. Am intrat în cetate, am închis porțile iar atunci când soarele s-a ridicat în creștetul cerului ne-au atacat necredincioșii. Erau mulți. Foarte mulți. Apăruți parcă de nicăieri și au revărsat asupra noastră un nor de săgeți otrăvite apoi au încercat să se urce pe ziduri. Am rezistat deși am pierdut foarte mulți frați în acea zi. Lupta a durat până pe înserat când, ca la un semn, au dispărut, lăsându-ne un pic de răgaz. A venit din nou noaptea și din nou fiara și-a făcut apariția. De data asta între zidurile cetății. A ucis foarte mulți dintre noi și a dispărut odată cu venirea zorilor. A urmat apoi un alt atac din partea necredincioșilor. Aceste fapte s-au repetat timp de câteva zile și nopți. Eram decimați, obosiți, răniți așa că s-a decis abandonarea cetății. Am evacuat cât mai multă populație și am plecat pe mare. Sfinția Ta, bestia ne-a atacat și pe corăbiile noastre. Am încercat să o prindem, să facem capcane dar s-a ferit slujitorul diavolului de tot ceea ce noi am pregătit. Nu știam ce să facem. Unul din scutieri ne-a povestit că mereu, în zori, după atacul fiarei, îl găsea pe cel salvat de noi leșinat și plin de sânge, iar la o cercetare atentă a descoperit că nu era sângele lui. Capelanii noștri ne-au spus că diavolul se întrupa în el în fiecare noapte. Era singura explicație. L-am închis într-o cușcă, l-am legat cu lanțuri groase și l-am păzit zi și noapte. Părinte, ce am văzut nu voi putea uita niciodată. Am privit în ochii fiarei, am văzut diavolul, am simțit răsuflarea lui de pucioasă. Nu am putut să-l ucidem pentru că ne-a fost teamă că se va întrupa în altă făptură. Am rostit rugăciuni, l-am stropit cu apă sfințită dar nu am reușit să-l alungăm. Pe toate corăbiile noastre a izbucnit apoi ciuma. Sfinția Ta, am transportat acest demon la comanderia din Languedoc, unde l-am zidit într-un mormânt. Are un mic loc pe unde intră aer și pe unde primește mâncare o dată pe zi. În timpul nopții am făcut mereu slujbe și am rostit rugăciuni. Sfinția Ta, mărturisesc toate acestea și mă rog ca Voi să alungați acest demon în iadul din care a venit.”

***

Comanderia era acum doar o ruină peste care noaptea începea să se insinueze încet.

Știa exact ce trebuia să caute pentru că instrucțiunile ereticului au fost clare. Acum însă șovăia din cauză că, după știința sa, diavolul avea multe fețe, putea juca multe feste și avea capacitatea de a-i ispiti chiar și pe cei mai pioși.

Sfinții Părinți, cei care l-au crescut și pregătit pentru asemenea încleștări, i-au spus deseori că lucrarea diavolului și răul pe care-l putea provoca erau pe măsura întunericului din sufletul celui sau celor care aveau de a face cu el.

Locul era sinistru și în aer se simțea mirosul morții. Inchizitorul a găsit intrarea în criptă fără prea mare efort, semn că vorbele templierului purtau adevăr în ele. A coborât un lung șir de trepte spre măruntaiele pământului iar după ceva timp a ajuns în fața unui zid ce avea în mijloc o gaură de mărimea unei fețe de om. A vrut să arunce o privire prin ea dar cum s-a apropiat au și început să se audă urlete înfiorătoare. S-a așezat în genunchi, a sărutat crucea ce o purta la gât și a început rugăciunea.

– In nomine Pater, Filis…

În momentul următor, cu un zgomot puternic, zidul a crăpat iar vocea călugărului s-a întrerupt brusc din cauza ghearelor negre care i-au străpuns beregata.

S-a așternut apoi o liniște tulburată doar de gâlgâitul sângelui ce se prelingea pe podea.

Alin Darângă

Amurg cu natură moartă

Strada alunecă veștedă pe una dintre colinele orașului, rostogolind bețivii care ies din cârciumi și castanele ce se prăbușesc pe trotuar, dezvelind rânjete țepoase. Departe, pe malul fluviului, sirena unui vas geme ca o fiară muribundă și ecoul său se îngroapă în zidurile cenușii ale clădirilor biciuite de ploaie.

Ewa deschide cu genunchiul ușa de la intrarea în bloc și se strecoară înăuntru. Urcă treptele, pipăind pe întuneric peretele, în căutarea întrerupătorului. Când reușește în cele din urmă să aprindă lumina, lasă jos sacoșa grea și scoate cheile din buzunar. Pe coridor plutește un miros greu, stătut, de cartofi prăjiți, care se târăște în jurul tablourilor cu pescari chinezi și cascade cu care Wladewska de la etajul doi a împânzit blocul. O să i le strâng într-o zi pe toate și o să aprind soba cu ele, amenințase odată Bogumil, atunci când veneau împreună de la cursuri. Dar nu își îndeplinise planul, așa cum nu făcuse multe dintre lucrurile pe care le promisese…

Descuie și intră, cu apa șiroind din haine pe gresia rece. Agățat în cuier, mânerul umbrelei pare un enorm semn de întrebare, noduros și trist. Se dezbracă, privindu-se în oglinda mare de pe hol. Încă sunt tânără, își spune, viața mea abia acum începe cu adevărat…

În cameră, Bogumil pictează, întors cu spatele la ea. Pe jos, împrăștiate, tuburile de vopsea și hârtiile mototolite par să îi spună NU EȘTI BINEVENITĂ AICI!

Nu își vorbesc de o săptămână. Au fost și luni întregi în care nu și-au spus un cuvânt. Zilele în care erau colegi la facultatea de istorie, când hoinăreau împreună pe străzile vechi ale Varșoviei, au apus demult. Bogumil a renunțat la studii, a convins-o să

închirieze o garsonieră într-un cartier rău famat și s-a apucat de ceea ce el numea, cu emfază, ARTĂ.

Picta, sculpta, scria, părea mânat de un demon pe care nu îl mai putea ține sub control. În scurt timp, pereții camerei erau acoperiți de tablouri și măști africane, pe balcon Ewa găsea în fiecare zi tot mai multe ramuri și scoarțe de arbori, ce acopereau aproape în totalitate podeaua.

Din lună în lună, pânzele pictate și făcute sul se înmulțeau în lada patului, pe care îl mai împărțeau doar ca să doarmă, din lună în lună banii se împuținau, risipiți pe ulei de in, vopseluri, dălți, diluanți și pensule.

Bogumil refuza să caute o slujbă, spunea că atunci când va fi bogat și celebru se va revanșa față de ea, dar bocancii săi rupți, cu talpa dezlipită într-un zâmbet batjocoritor, păreau să-l contrazică.

Își lăsase părul să crească lung și nu se mai bărbierea cu săptămânile. Ewa se temea că într-o zi, când va deschide ușa, va găsi în locul său un om al cavernelor, desenând mamuți și gazele pe perete. Nu se mai poate așa, îi spusese în seara în care își vorbiseră ultima dată. Nu spun să renunți cu totul la pictură, dar trebuie să aduci un ban în casă! Ești bărbat, nu pot să muncesc eu pentru amândoi!

***

Bogumil este singur. Ewa a plecat de dimineață la muncă și i-a lăsat pe masa din bucătărie, în locul micului dejun, un bilet prin care îl anunță că dacă nu găsește în trei zile o slujbă, își face bagajul și îl părăsește. Mototolește furios hârtia și o aruncă în coșul de gunoi. A dracului târfă, a ascuns iarăși țigările, fără ele nu pot lucra cum trebuie!

Se întoarce în cameră și se așează pe scaun. În fața lui, pe șevalet, pânza goală nu-i spune nimic. Ar putea să sculpteze, dar lemnul încă nu s-a uscat și e mai mult ca sigur că va crăpa, irosind ore de efort.

Întins pe pat, ia câteva coli și un creion, le privește preț de o clipă, apoi începe să scrie, iar zgomotul traficului de afară se estompează, reducându-se la un foșnet surd, în timp ce literele curg într-un șuvoi negru.

Cu fiecare asfințit care coboară peste măguri, îmi pierd credința în trupul ce refuză să mă mai asculte. Vegetația prin care îmi târăsc picioarele pare să nu cunoască asemenea îndoieli, se naște, zămislește și piere fără a fi tulburată de clipele în care aburul ce sălășluiește în lut se zvârcolește neputincios. Dar carnea mea se înfioară adeseori sub zdrențele ce o înfășoară și apele peste care trec reflectă un chip sălbăticit, pe care nu îl mai recunosc. Nopțile se scurg mute lângă foc, iar când negurile încep să se topească sub lumina putredă a lunii, linxul cască și mi se așează obosit la picioare. Adormim în cele din urmă, dar visele care mă bântuie adeseori mă fac să mă trezesc urlând de groază și atunci linxul mârâie și își arată colții.

Pecenegul de la care l-am cumpărat îl numea Kabukșin, adică scoarță de copac. Nu reușise să îl îmblânzească așa că mi-l dăruise în schimbul unor blănuri pe care le adusesem din Licostomo. Străbătusem cu el codrii întunecați ai volohilor, ce reușiseră să ne alunge triburile în Moesia Inferioară, și încercam să îmi găsesc scăparea spre munți, dar volohii, oamenii cei mai mizerabili ai pământului, îmi luaseră urma și mă hăituiseră vreme de două zile, asemenea unor lupi înfometați.

În cele din urmă am rătăcit drumul. Ziua, înjunghiată, sângera pâraie de întuneric peste crestele munților. Văzduhul atârna vânăt deasupra mea, sfâșiat de nori ce își târau ugerele încărcate de beznă peste vârfurile brazilor. Scorburile căscau fălci strâmbe, înțepenite în urlet fioros și păienjenișul de lumină al fulgerelor arunca și mai multă oroare asupra pustietății în care mă aflam și în care părea că nimeni nu călcase vreodată înaintea

mea.

Dar mă înșelam. În vale, printre trunchiurile arborilor se ridicau pari înalți, în care rânjeau țestele a cel puțin douăzeci de oameni. Corbii păreau a fi singurii martori rămași în viață ai masacrului, și croncănitul lor fusese acela care îmi îndreptase privirea spre funebrul ospăț cărora se dedau, nepăsători. Una dintre păsări reușise să rostogolească o hârcă și ciugulea firimiturile de carne care mai rămăseseră în scobitura ce o unise de gât. Dinții dezveliți rânjeau spre mine și păreau să-mi spună că nu voi mai ieși viu de acolo. Prin ploaia ce curgea asupră-mi asemenea unui blestem, mirosul de rășină se amesteca grețos cu acela al cărnii putrezite ce spânzura de hoituri. Acum pricepeam de ce spurcații volohi mai erau numiți și cei negri și de ce îi urau atât de mult cei din neamul meu…..

***

– Doamne, Te rog, ajută-mă să-l aduc pe calea cea dreaptă!

Capela e scufundată în penumbră. O bătrână șterge praful de pe statueta Fecioarei, oprindu-se în răstimpuri ca să se închine.

Îngenuncheată, Ewa își șterge cu dosul palmei lacrimile, privind plină de speranță chipul osos și sălbăticit de durere al Mântuitorului. De când i-au murit părinții, în El și-a pus toată nădejdea. Bogumil a încercat de nenumărate ori să o îndepărteze de El, argumentând că dacă ar fi existat cu adevărat Dumnezeu, nu ar fi tolerat moartea și suferința copiilor și a nevinovaților, în timp ce ucigașii, cu mâinile pătate de sânge, prosperă în avuții și onoruri. Îi adusese odată o carte oribilă, scrisă de Nietzsche, din care declama cu pasiune în timp ce Ewa își astupa îngrozită urechile.

NU era nimic adevărat în cartea aceea, Bogumil pur și simplu nu putea înțelege că Domnul ne încearcă tăria, purificându-ne în focul jertfei de sine.

***

Alin Darângă – Amurg cu natură moartă

Pe pânză, arbori acoperiți de zăpadă înconjoară zidurile în ruină ale unei catedrale.

Un asfințit sumbru, stacojiu, se prăbușește asupra pădurii, smulgând lumina de pe trupul lui Christos, crucificat în prim-plan.

Ewa zace pe podea, printre tuburi de vopsele și așchii de lemn.

Mânerul dălții, înfipt sub sânul stâng, pare un deget ridicat acuzator către Ceruri.

Bogumil înmoaie pensula în sângele cald și conturează marginea trandafirie a unui nor, ce se scaldă în razele amurgului...

Marcel Gherman

2049

„Unreal seeming yet more real than life,
Truer than things true,
If dreams these were or captured images,
Dream's truth made false earth's vain realities."
(Sri Aurobindo)

Ochii săi contemplau valurile învolburate ale Oceanului Indian în amurg. Fu cuprins de exaltare în fața acestui prodigiu al naturii. O simfonie fără de început și fără de sfârșit, reluată în mii de voci de forța nestăvilită a talazurilor. Fiecare flux și fiecare reflux înfățișa un nou mister al vieții. Să fi fost oare asfințitul același cu un milion de ani în urmă, va rămâne oare la fel de sublim peste secole, sau în decursul unor eoni? Se gândi la imensitatea timpului. O linie trasată în neant, un cerc care se măsoară pe sine, un labirint al rătăcirilor perpetue, sau un miraculos Arbore Asvattha, ale cărui frunze sunt scripturile Veda? Strălucirea candidă a cerului și tumultul oceanului, această imagine reprezenta chintesența lumii.

Vântul rece îi mângâia chipul, aducându-i din depărtări un aer înmiresmat. Întreaga panoramă era scăldată într-o iradiere fină de rubin. Soarele tropical se stingea asemenea unei uriașe păsări de foc în necuprinsa întindere de ape.

Își întoarse privirea spre țărm. Se afla pe o plajă din Kerala. Palmieri înalți dominau zona, legănându-se odată cu respirația impetuoasă a musonului. Dincolo de o fâșie de vegetație luxuriantă se întrezărea periferia orașului. Simți cum traversează frontiera nevăzută dintre două tărâmuri.

Era un bărbat uscățiv, de statură mijlocie. Avea părul cărunt tuns scurt, semn al rigorii pe care și-o asumase pe parcursul întregii vieți. Veșmântul de un galben intens îi trăda statutul special de ascet din Ordinul Sannyasa. Spre deosebire de cel al asceților din

antichitate, acesta era țesut dintr-o stofă sintetică strălucitoare, alcătuind o îmbinare ciudată de arhaism și modernitate. Purta la gât un șirag de mărgele din lemn de santal, iar în mâna dreaptă strângea un baston masiv cu incrustații, care îl însoțea în mod constant în timpul deplasărilor îndelungate. Se întorcea din nou și din nou pe acest țărm solitar, a cărui imagine rămânea imprimată în privirea sa blândă și senină. Ochii larg deschiși aveau adâncimea oceanului. O bucurie secretă îi marca întotdeauna chipul. Buzele îi schițau un zâmbet vag, al cărui mister ar fi fost descifrat cu dificultate de alții.

Printr-un impuls de moment, se îndreptă încet spre oraș. Nisipul pur foșnea sub tălpile sale. Sandalele lăsau urme ușoare pe plaja scăldată de valuri. Țărmul era presărat cu scoici și cu amprente de crabi. O țestoasă cu carapacea tocită de timp se mișca lent spre apă, fără ca să-i acorde vreo atenție bizarei siluete bipede. Condus de un instinct necontrolat, enigmaticul animal preistoric nu vedea în fața sa decât țelul final, spre care se orienta cu întreaga sa ființă. Cu fiecare zvâcnire, creatura se afla mai aproape de locul pe care-l râvnea.

Se depărta tot mai mult de ocean, dar impresia de grandoare continua să-l stăpânească. Intui o anume zonă a sufletului care rămânea imobilă, într-o stare de plenitudine perpetuă, un martor detașat care observă calm realitatea, mereu neatins de fervoarea existenței. Originea conștiinței, focarul rațiunii, ochiul minții, diamantul din centrul lotusului. Acesta să fi fost miezul ființei sale, sinele său adevărat?

După câțiva pași se pomeni în fața unei mase compacte de vegetație. Intră în umbra unui desiș și o luă agale pe o potecă ce șerpuia spre deal. Păsări exotice se ascundeau printre ramuri. Le auzea agitația, fâlfâitul aripilor, ciripitul strident. O conversație pasionată prin care își împărtășeau bucuriile zilei, înainte de a fi absorbite de liniștea nopții și de a visa visele unor păsări. Viața palpita în această junglă miniaturală. Nenumărate specii de plante își strecurau tulpinile printre arborii tremurători. Flori rare își deschideau maiestuos petalele, răspândind parfumuri în aerul rece și umed. Această junglă îi amintea de cea în care se retrăsese Sri Rama, după ce își părăsise palatul, sau de tărâmul misterios unde englezul Kipling îl abandona în fața neliniștilor vieții pe Mowgli

al său.

Se simți purificat la ieșirea din sanctuarul micii păduri tropicale. Pe autostradă automobile treceau pe lângă el, ca niște fantome provenite dintr-un viitor îndepărtat. Corpurile lor din plastic și oțel rezistent păreau proaspăt ieșite de pe benzile rulante ale unor uzine japoneze sau europene. Percepu contrastul dintre serenitatea junglei și rigoarea glacială a tehnologiei. Totuși cât de perfecte erau creațiile naturii și ce imitații palide ale lor păreau mașinăriile produse de mecanica Newtoniană...

Așteptă un moment potrivit și trecu de cealaltă parte a șoselei, de unde se zăreau primele clădiri ale metropolei.

Strada pe care pășea acum ducea în inima orașului. Construcțiile cu câteva nivele alcătuiau un amalgam de stiluri arhitecturale. Unele dintre aceste edificii erau vechi de două sau trei secole. La câte evenimente au asistat acești martori silențioși în acest răstimp... Câte lucruri nu mai erau aceleași... Avu din nou revelația forței covârșitoare a timpului, ca un val nestăvilit de schimbare care înalță și nivelează, care crează și distruge, care degradează și desăvârșește. Un joc perpetuu al lui Brahma, Vishnu și Shiva, în care trecutul se confundă cu viitorul, Alfa cu Omega, iar dansul lui Nataraja de la sfârșitul istoriei plăsmuiește mereu materia unei alte lumi. Nici o ființă nu părea în stare să reziste în fața forței absolute a schimbării. Câte hoarde de războinici nu s-au ridicat pentru a fi măcinați de fălcile lui Yama!

Avu senzația că toate lucrurile pe care le văzuse până atunci nu făceau decât să întrețină aparența normalității într-o lume total străină, care se situa dincolo de orice capacitate de înțelegere, dincolo de orice limită. Un univers de o complexitate imposibil de cuprins în care binele și răul, plăcerea și durerea au crescut în mod egal și au atins forme supradimensionate.

Pe arterele orașului se deplasau fără semne de grabă ricșe motorizate, vestigii ale unui timp apus. O femeie purtând un sari din mătase violetă trecu pe lângă el. Între sprâncene avea atașată o mică bijuterie de argint. Un bărbat îmbrăcat la costum și cravată ducea sigur o servietă-diplomat din piele.

Observa chipurile trecătorilor. Erau atât de diverse, dar în același timp, atât de asemănătoare! Era aproape convins că exista un liant care leagă oamenii din orice spațiu și timp. Acel Om Primordial, a cărui prezență se făcea resimțită în permanență dincolo de stratul superficial de culturi învățate și de identități asumate. În ochii tuturor urmașilor lui Manu se citea aceeași amprentă a unei naturi umane profunde, în care extremele coexistau.

Peste acest nivel se suprapunea experiența comună a ciudatei Lumi Noi, care omogeniza, ștergea frontiere și eradica memoria trecutului. Avea senzația că în acest proces se pierduse ceva important. În masa de amneziaci care popula planeta se formase un gol, un neant care risca să înghită lumea, transformând viitorul într-un deșert sumbru.

La o distanță de câteva mile se înălțau turnuri uriașe din sticlă și metal, unde erau amplasate oficiile corporative. Era centrul nodal al metropolei, miezul său digital, din care terabyți de informație se scurgeau prin magistralele de fibre optice. Un Yggdrasil virtual ale cărui rădăcini se afundau în măruntaiele ciberspațiului. Ce entități nevăzute sălășluiau în păienjenișul de sinapse electronice, ce secrete de nepătruns ascundeau circuitele intermitente de comunicații cifrate? Curenții de atomi digitali traversând cu viteza luminii infosfera alcătuiau sistemul nervos al unui Nou Babilon.

În fiecare clipă miile de tranzacții financiare și ordonanțe administrative schimbau cu desăvârșire echilibrul de forțe mondial. Structuri efemere se iveau și se risipeau asemenea unor castele de nisip. Ecuații matematice decideau destine, soarta lumii era determinată de proiecțiile profetice ale unor mainframe-uri computerizate, viitorul era o imagine hi-rez văzută de un ochi omniprezent, omniscient și omnipotent. Sistemul se manifesta ca un organism proteic aflat într-un proces neîntrerupt de adaptare și expansiune, ce avansa constant spre configurații tot mai complexe. O formă de viață străină, concrescută pe lumea materială, care își perpetua existența dincolo de cea a oricărui individ. Aceasta să fie oare opera finală a evoluției?

La un colț de stradă văzu un grup de soldați cu căști albastre. Armurile din kevlar le imprimau un aspect de cavaleri teutoni, sau de vikingi în preajma bătăliei Ragnarok. Pe

chipurile lor se citea un fel de epuizare, urmare a unor traume sufletești mai vechi. Se aflau într-o tensiune permanentă, supraveghind împrejurimile, de parcă un conflict consumat într-un trecut indeterminat amenința să izbucnească din nou în orice clipă. Fiecare dintre ei strângea în mâini o armă automată, cu degetul arătător poziționat ferm pe trăgaci.

Pe stradă rulă în viteză un transportor blindat. Asfaltul începu să vibreze din cauza uruitului greoi al motorului. Automobilele se depărtau cu prudență din calea sa.

Foarte curând lăsă în urmă această zonă aglomerată. O luă pe o arteră laterală și ajunse într-un cartier rezidențial. Fu surprins de atmosfera de intimitate. În acest spațiu se înstăpânise liniștea și pacea. Într-o curte retrasă zări niște copii jucându-se. Scena îi trezi un sentiment de nostalgie. Copiii aveau această capacitate de a se bucura sincer, în pofida tuturor dezastrelor care se produceau zilnic în lume... Putea oare un adult să se bucure cu adevărat cât timp altul suferea?

Simțea deseori tentația de a evada din realitate, de a-și găsi refugiu în uitare, în vise și iluzii. Să pătrunzi într-un Oblivion, să plonjezi într-o Mare a Neștirii și prin aceasta să afli un remediu. Să percepi viața ca un joc. Era oare asemenea atitudine o formă de autoamăgire, o ignoranță voluntară? Sau intuiția unui adevăr profund, care sfida autoritatea răului și a durerii? Dincolo de orice eșec exista întotdeauna perspectiva dătătoare de speranță a unui nou început.

Pe un zid văzu un graffitti vechi, aproape șters de intemperii. Descifră literele stilizate, care-i transmiteau un mesaj dintr-o altă lume. De după un gang își făcu apariția un vehicul-robot Predator, planând silențios pe fundalul crepusculelor. Pe fuzelajul său din plastic negru tronau armele laser. Robotul se orientă spre el și rămase pentru câteva clipe imobil. După care dispăru din câmpul său vizual...

Ajunse apoi într-o piață, unde fusese instalat un ecran de plasmă enorm. Un program de știri înfățișa imaginea dezolantă a lumii. Din difuzoare răsunau distorsionate vocea prezentatorului și zgomote de fundal. Larmă de mulțimi, rafale de arme, explozii, incendii și sirene. În fața sa se dezvolta un coșmar monocrom. Observa flăcări uriașe

înălțându-se până la cer, observa ruine mocnind. Vedea chipul monstruos al distrugerii dezlănțuite până la extrem.

Ororile trecutului continuau să bântuie lumea. Îl asaltă o senzație de frustrare și decepție. Cine putea să facă abstracție de o asemenea realitate înfricoșătoare? Să nege caracterul obiectiv al durerii? Pentru mulți frica rămânea cea mai acută senzație.

Ce sens obscur putea să justifice vreodată suferința?

La toate aceste întrebări nu afla drept răspuns decât tăcere. Dar curând, gândurile i se risipiră, spălate ca praful zilei de apa ploii ce urma să vină. Astfel, cuprins de neliniști, se apropia inevitabil de destinația drumului său.

Curând se afla în fața unui templu antic din piatră întunecată. Aici se încheia scurtul său pelerinaj. Se afla în sfârșit acasă. Era ashramul închinat zeului Shiva.

Templul era înconjurat de arbori bătrâni. Ascultă un timp foșnetul familiar. După care se îndreptă cu un sentiment de împăcare spre poartă.

La intrarea în ashram îl întâmpinară câțiva discipoli.

– Bună seara, Swamiji!

– Cum a fost plimbarea?

Le răspunse cu blândețe:

– Mai sunt multe lucruri de văzut pe lume. Nenumărate ca firele de nisip în mare.

În curte niște Pundiți interpretau o melodie în care vechi motive religioase luau forme moderne. Unul dintre muzicieni manevra un sintetizator de anticariat Roland SH-101. Arpegii celeste se înălțau și coborau în spirale modulate. Un ritm sintetic asemănător pulsațiilor cardiace se îmbina cu tobe tablas agitate. O sitară, o vioară și un flaut reluau la nesfârșit o melopee din timpuri îndepărtate. Incențe aprinse întregeau atmosfera de ritual sacru.

Pătrunse în interiorul templului, până în spațioasa sală de ceremonii. În penumbră tronau misterioase statui ale zeităților din panteonul hindus. Iată-l pe Ganesha, zeul cu cap de elefant, protector al înțelepciunii. Iată silueta plină de grație a zeiței Parvati, consoarta eternă a lui Shiva. Dar iată-l și pe Shiva însuși, zeul luptător, apărător al binelui

și dreptății, dominând centrul sălii. Vechea statuie de piatră îl înfățișa meditând în postura lotusului, cu o expresie de pace și beatitudine întipărită pe chip.

Străbătu coridoarele lungi în ale căror clarobscur se ghiceau contururile palide ale unor basoreliefuri. Urcă o scară, apoi ajunse în fața unei uși masive, dincolo de care se aflau încăperile rezervate lui.

În camera de studiu era amenajat un mobilier vechi. Laptopul de pe birou se afla în funcțiune. Indicatorul conexiunii la rețeaua globală de date clipea intermitent, dezvăluind un schimb intens de fișiere cu servere din cele mai îndepărtate regiuni ale lumii. Dulapurile grele erau încărcate până la refuz cu cărți. Enumeră la întâmplare câteva titluri: Vyasa, Kalidasa, Sankaracharya, Kabir, Vivekananda.

Draperiile se agitau antrenate de vânt. Venea furtuna. Se apropie de fereastră și o închise cu prudență.

Intră apoi în dormitor și se întinse pe rogojină. Se gândi un timp la impresiile zilei. Își aminti de un vers al lui Kalidasa: „...Dar azi trăit cum se cuvine, Face din orice ieri o amintire fericită, și orice mâine îl transformă în speranță.” După care o umbră se lăsă peste rațiunea sa.

Se cufundă în apa viselor. Câteva clipe nesfârșite percepea vag cum coboară printr-un tunel ascuns în tenebre.

Se pomeni plutind în ceață. O pâclă densă dincolo de care nu se zărea nimic.

Apoi ceața începu să se disperseze. Se văzu deplasându-se pe o potecă de munte, în mijlocul unei jungle. Arbori și liane se împleteau în structuri haotice, asemenea unor tentacule întunecate și acaparatoare. Prezențe necunoscute îl urmăreau din obscuritatea desișurilor.

De după o cotitură îi ieși în cale un tigru. Rămase uluit în fața acestui animal fabulos. Tigrul îl privea cu ochi lucizi, plini de semnificații, în care păreau să se ascundă toate misterele naturii. Admiră blana viu colorată. Geometria dungilor forma un labirint în ale cărui serpentine necuprinse orice observator s-ar fi pierdut în mod irevocabil. O operă de caligrafie compusă de un artist neștiut. Corpul zvelt al tigrului insufla forță și

eleganță. O felină grațioasă ivită dintr-un lăcaș nebănuit al memoriei.

Auzea respirația calmă a animalului. Brusc tigrul scoase un urlet care se reverberă în adâncurile ființei sale.

Lăsă în urmă tigrul și continuă să se miște pe cărarea din mijlocul junglei. Curând ajunse pe o pajiște înmiresmată, deasupra căreia zburau fluturi cu aripi de un albastru închis. Micile creaturi executau cu trupurile lor plăpânde un dans dezordonat, mânate de o stranie neliniște interioară.

Calea sa ducea spre o înălțime. O adiere ușoară de vânt învolbura iarba înaltă.

După un timp, se pomeni în fața unui arbore uriaș. Din trunchiul său noduros porneau nenumărate ramuri care se pierdeau în văzduh. Lângă ciudatul arbore se afla o stană de piatră, care amintea vag de o siluetă umană. Îl acapară o emoție stranie. Chipul de piatră îi părea cunoscut. Îl știa de undeva, dintr-un trecut îndepărtat, dintr-o altă viață. O amintire de la începutul timpului, când lumea era tânără, iar spiritul plutea în tăcere deasupra apelor neantului.

Apoi întreaga zonă începu să fie înghițită de ceață. Simți deodată cum se transformă într-un vultur. Își întinse aripile și se înălță în aer. Zbura deasupra unui defileu muntos, deasupra unui râu și a unei cascade. Pământul se pierdea încet în negură. Se înălță tot mai sus și se îndreptă în direcția soarelui, până când se topi în lumina sa.

Daniel Barbu

Traversarea

– Ei bine?

– Ei bine, ce?

– Ți-a plăcut?

– Mi-a plăcut.

– Nu prea se vede.

– Păi, ce să se vadă? Mi-a plăcut, n-ai văzut c-am aplaudat?

Ieșeau de la operă, unde luase Adina bilete ca să-i facă o surpriză. Și surpriză fusese, dar nu cum sperase ea. Mihai Nicodim era actor de teatru și chiar dacă se presupune că actorii apreciază artele, nu era și cazul său. Ajunsese actor mai mult din întâmplare. După liceu a dat examen de admitere la facultatea de fizică și chimie, dar a picat. De teama domnului Nicodim senior, s-a dus acasă cu o poveste lungă și întortocheată, din care ar fi trebuit să reiasă c-a luat examenul, dar e nevoie să mai dea niște diferențe în toamnă, ca să-i departajeze pe profile. Taică-său văzuse deja listele, însă l-a lăsat să termine ce avea de spus, după care nici nu l-a certat, nici nu l-a lăudat.

– Tu trebuia să dai la actorie, măi Mihai, că memorie ai, talentul văd că nu-ți lipsește și, cu notele pe care le-ai luat la examen, nu cred că are rost să mai încerci în toamnă tot la fizică.

Spusese asta cu năduf, însă Mihai, de bucurie c-a scăpat atât de ușor, s-a gândit să-i facă pe plac, așa că în sesiunea de toamnă a dat la teatru. A intrat al patrulea. A făcut toată facultatea fără să repete niciun an, dar și fără vreun pic de entuziasm. La fizică dăduse ca să rămână împreună cu prietenul său, Gore, însă nici fizica nu-i plăcuse. Asta până când a intrat la teatru și a realizat, cu regret, ce atracție mare simțise tot timpul

pentru fizică, fără să-și fi dat seama. Ca să-i demonstreze chemarea sa pentru fizică lui Gore, care se sufocase de râs când îl auzise, s-a apucat de citit tot ce credea el că merită să știe în domeniul acesta. La sfârșitul facultății, după ce timp de patru ani ei doi nu avuseseră nicio discuție din care să lipsească subiectele de fizică, Gore, care fusese bursier tot timpul, a recunoscut că-l judecase greșit.

– La câtă fizică știi tu ca actor, dacă făceai facultatea de fizică, probabil ai fi fost olimpic.

Abia atunci a realizat că că tot ce învățase, învățase pentru Gore. A fost cea mai așteptată apreciere pe care-o primise vreodată. După ce a obținut-o, s-a gândit c-o să renunțe la moftul cu fizica. Numai că moftul devenise drog. Discuțiile în contradictoriu cu Gore erau sarea și piperul vieții lui. Chiar și acum, după opt ani, aștepta întâlnirile cu el simțind anticipat savoarea polemicilor nelipsite ce deviaseră cu timpul spre teme filozofice.

Așa că spectacolul de operă de la care ieșise îl lăsa rece, iar el trebuia să mimeze entuziasmul pentru snoaba asta care-i aștepta laudele.

– Deci chiar ți-a plăcut?

– Mi-a plăcut, dragă, nu ți-am spus? Dar nu prea sunt în apele mele că iar mă doare gâtul. Cred că te conduc acasă și mă duc până la farmacie să iau ceva.

Era snoabă, dar nu proastă. A înțeles că-i dă papucii, însă n-a zis nimic. Și-a luat doar o față indignată, să vadă el că n-o poate duce cu preșul ca pe un puști de grădiniță. Și el a înțeles că ea a înțeles, dar n-a mai comentat, pentru că de fapt chiar îl durea gâtul. Cu vreo jumătate de an în urmă fusese la un meci, unde urlase în tribună până răgușise, și de atunci nu mai scăpase de iritația din gât. Mâncase tot felul de dropsuri și pastile, dar rămăsese cu o usturime, iar de câteva săptămâni începuse să-l doară. Cu două zile în urmă fusese la un control la care medicul, după ce-l consultase și-i făcuse o grămadă de analize, îl chemase să vină după rezultate abia mâine.

A dus-o pe Adina acasă și l-a sunat pe Gore să-l scotă la o terasă. Gore era plecat la părinți, venea peste două zile. A rămas c-or să se vadă atunci. S-a dus acasă și s-a

culcat, deși era devreme. A doua zi a plecat la teatru de dimineață. Aveau repetiție la o piesă despre Caterina de Medici, în care el avea rolul lui Nostradamus. Timp de doi ani, după ce terminase facultatea de teatru, avusese câteva roluri principale pe care, deși le abordase bine, le interpretase cu o lipsă totală de entuziasm, așa că de atunci avea parte numai de roluri mici. Nu-l deranja. Important pentru el era să joace orice, numai să ia salariu. Teatrul schimbase până acum trei regizori, dar toți se interesau de la început de prestația actorilor și el mereu primea roluri secundare. Ultimul regizor era la prima sa piesă și după ce i-a spus că el avea numai două intrări în scenă, de câte două minute fiecare, a simțit nevoia să se justifice.

– V-am ales pentru rolul acesta fiindcă aveți același prenume cu personajul.

– Cum adică?

– Păi, îl chema Michel de Nostredame.

– A, da? Bine.

Reacția lui scurtă l-a lăsat cam nedumerit pe regizor, care se așteptase probabil să emită pretenții pentru un rol mai mare.

La repetiție, pentru cele patru minute în care mai mult se plimba pe scenă decât vorbea, a stat la teatru șase ore. Pe la două a plecat și s-a dus la spital să-și ia analizele. La ghișeu era o asistentă grasă, tunsă scurt, care se străduia să bea pe furiș o ceașcă de cafea. Când l-a văzut, a ascuns ceașca într-un sertar și l-a întrebat vizibil deranjată.

– Dumneavoastră?

– Am venit pentru analize. Mă numesc Nicodim Mihai.

A văzut-o cum deschide un registru mare și-l răsfoiește, oprindu-se la ultima filă completată.

– Da. Domnul Nicodim Mihai. Aveți de făcut două analize. Mergeți la etajul doi, camera nouă!

– Doamnă, eu am făcut deja analizele, acum am venit după rezultate.

– Trebuie să repetați două dintre ele.

– De ce?

– N-au ieșit concludente.

știa că dacă te pun să repeți analizele, nu e bine. Avusese un unchi pe care l-au pus să facă niște analize de câteva ori ori, ca să fie absolut siguri, după care i-au spus că are cancer. A murit după două luni.

– Nu știți cumva din ce cauză pot fi neconcludente?

Asistenta i-a văzut fața speriată și i s-a făcut milă de el. I-a șoptit confidențial:

– Sunt reactivii proști. Nu mai sunt bani să ia substanțe de calitate. Dar să nu le ziceți că v-am spus eu. Mergeți la camera nouă, etajul doi.

Confidența femeii nu l-a liniștit deplin. Era hotărât să-l întrebe și pe medic de ce trebuie să repete analizele. Numai că medicul nu era la spital astăzi, iar asistenta care era la camera nouă nu știa sau n-a vrut să-i spună despre ce era vorba. I-a recoltat cele două probe și l-a chemat peste două zile după rezultate. Atunci era de gardă și medicul care trebuia să le interpreteze.

A plecat destul de bulversat de la spital. Nu era prăpăstios de fel, dar treaba asta l-a pus pe gânduri și era sigur că n-o să se poată liniști decât după ce-i va spune medicul ce-a găsit la analize.

Ca să mai scape de gândurile negre, s-a dus la Mall să vadă un film. Când stătea la rând să ia bilet, l-a sunat Adina. Inițial a vrut să nu-i răspundă, dar, cum o știa pisăloagă, și-a dat seama c-o să insiste la nesfârșit. Voia să-l vadă, numai că el n-avea chef nici de ea, nici de altcineva, îl rodea treaba cu analizele. I-a spus că au repetiție până noaptea târziu. L-a crezut, știa că peste două zile aveau premiera. După ce s-a terminat filmul, a plecat pe jos spre casă. Era deja întuneric. I-ar fi plăcut să meargă pe la Gore, dar Gore venea abia mâine.

Ajuns acasă, a găsit în ușă o notificare de la fisc. Nu plătise impozitul și acumulase niște majorări. Și-a amintit vorba cu moartea și taxele și a început să înjure cu obidă, guvern, parlament, fisc, primărie și pe profu' de mate din liceu. Cel din urmă n-avea nicio legătură cu taxele, dar de fiecare dată când se enerva pe cineva, nu uita să-l adauge și pe acesta la pomelnic. Avea el motivele lui. Acum nu-i mai păsa de analize. Se

ambalase și-și vărsa năduful pe cine-i venea în minte. Și-a luat o bere din frigider și s-a așezat în pat să mai vadă un film. A adormit cu televizorul aprins și cu sticla de bere în mână.

A doua zi s-a trezit târziu. Era ultima zi până-n premieră și n-aveau repetiție. Avea chef să socializeze și s-a gândit s-o sune pe Adina. Apoi și-a amintit că azi trebuie să vină Gore de la țară și n-a mai sunat-o. Îl prefera pe Gore. Știa c-o să-l anunțe când ajunge, așa c-a ieșit afară să mai umple timpul rămas, plimbându-se prin oraș.

Gore l-a sunat abia la patru și l-a chemat pe la el. Venise de la părinți cu două sacoșe mari, pline cu mâncare, așa c-aveau de lucru. Mama lui Gore, femeie de la țară, îl aproviziona cu mâncare de fiecare dată când mergea pe acasă. Rămăsese cu obiceiul ăsta de când era elev și apoi student căminist. Degeaba îi spunea mereu că acum are bani să-și cumpere singur sau să mănânce la restaurant, nu scăpa niciodată de bagaje. Așa că-și făcuse un obicei din a-l chema pe Mihai pe la el după ce venea de la țară și mâncau amândoi vreo două zile cât îi țineau burțile. De data asta aveau sarmale, chiftele, rață umplută, cozonac, plăcintă cu mere și trei litri de vin. Au început ușurel. Mesele lor erau lungi și vorbite. De fapt, mâncarea era mereu un pretext pentru discuții și controverse interminabile. Între două sarmale, Gore l-a întrebat pe Mihai:

– Îți mai amintești de discuția aceea cu întoarcerea în timp, în ideea de a schimba desfășurarea unor evenimente?

– Îmi amintesc. Susțineai că de fapt nu s-ar putea schimba nimic. Dar nu prea aveai argumente.

– Acum am. M-am gândit bine și am conceput o teorie pe care atunci n-am reușit să o ating decât tangențial.

Mihai se oprise din mestecat și se uita la Gore cum mănâncă relaxat, ca și cum spusese tot ce avea de spus.

– Ce teorie?

– Stai, mă! Trebuie s-o iau de la început, așa cum am ajuns și eu să dezvolt ideea asta. Am plecat de la Teoria Relativității, care spune că nu există un sistem de referință

universal valabil. Orice sistem de coordonate poate deveni sistem de referință, în măsura în care îl definim noi ca atare. Asta a dus la concluzia, deprimantă pentru unii, că în tot universul nu există niciun punct de reper absolut fix.

– Din păcate așa este. Eu fac parte dintre aceia, nu deprimați, ci dezamăgiți de lipsa unui punct de reper universal valabil. Din cauză că lipsesc reperele morale au ajuns să fie unii mai egali decât alții, ca în ''Ferma Animalelor''. Că fiecare interpretează legea din punctul lui de vedere.

– Hai, mă Mihai, că-mi tai tot elanul. Vrei s-asculți teoria mea sau înjurăm guvernul?

– Scuză-mă, nu te mai întrerup.

– Ei bine, nu e cazul să mai fii dezamăgit, pentru că am găsit un punct de reper absolut fix. Nu e unul singur pentru toată lumea, dar fiecare dintre noi are un punct pe care-l poate considera fix în raport cu întreg universul. Punctul nașterii.

– Vrei să spui: locul nașterii!

– Nu, Mihai, mă refer la determinarea acestui punct, definind toate cele patru coordonate, adică inclusiv timpul. Ce facem după ce ne naștem poate varia în funcție de noi, de cei din jur, de starea vremii și de multe altele, dar punctul nașterii este imuabil în raport cu toată viața noastră, de oriunde l-ai privi din univers. Toate teoriile care susțin existența unei a patra dimensiuni compară diferența între patru și trei dimensiuni cu cea între trei și două dimensiuni. O să fac și eu la fel. Să ne imaginăm că universul are doar două dimensiuni. Dacă privim universul ca pe un plan ce curge prin timp – timpul fiind aici a treia dimensiune – planul acesta va umple timpul pe care-l străbate, lăsând în urmă un spațiu tridimensional ce formează istoria universului. Tot spațiul acela tridimensional va fi plin cu o mulțime de puncte, ce reprezintă punctele de naștere ale tuturor oamenilor. Punctele vor fi distribuite în tot volumul acelui spațiu, pentru că ne naștem în locuri diferite și în momente diferite. Dar ele nu-și vor schimba niciodată poziția, pentru că ne naștem o singură dată, într-un singur moment și într-un singur loc. Acum imaginează-ți viețile oamenilor ca pe niște trasee rectilinii ce pleacă din punctele de naștere și curg în

jos odată cu timpul, formând o mulțime de segmente de diverse lungimi, în funcție de cât a trăit fiecare.

– Asta dă apă la moară teoriei cu soarta, cu destinul pe care nu poți să-l schimbi.

– De ce?

– Păi dacă știu punctul de plecare și direcția, pot stabili tot traseul, mai puțin lungimea traseului. Adică singurul lucru pe care nu-l poate afla un om ar fi data morții sale.

– Mda! Nu m-am gândit la asta. Eu am dus teoria în altă direcție.

– Hai spune, că iar te-am întrerupt.

– Da. Plecând de la ce am spus până acum, putem considera că segmentul vieți, cel care pleacă din punctul nașterii, este în același timp și memoria fiecărui individ. Putem compara fiecare om cu un păianjen care și-a lipit firul în punctul nașterii și acum coboară pe el în jos, de-a lungul timpului. Firul străbate timpul, de la data nașterii până în momentul prezent. Fiecare amintire din trecutul nostru este de fapt un impuls dat firului într-un anumit punct, care se transmite până la noi, cei din prezent. La fel cum un păianjen simte – datorită vibrației transmise – incidența unei insecte cu firul său și poate aprecia distanța la care s-a produs. Amintirile noastre despre evenimente care s-au produs demult sunt din ce în ce mai slabe, pentru că informația – sau vibrația – se atenuează de-a lungul firului, proporțional cu lungimea traseului străbătut. Vom ajunge la un moment dat să ne amintim din perioada copilăriei doar evenimentele care ne-au marcat foarte puternic, cele care reușesc să miște firul suficient de tare, încât mișcarea să se transmită până în prezent.

Gore s-a oprit cât să-și aprindă o țigară, după care a continuat.

– Și acum ajung la problema cu modificarea trecutului. Să presupunem că, printr-o metodă pe care n-o cunoaștem încă, eu mă pot întoarce în timp cu o zi. Hai să iau un exemplu concret. Ieri am jucat la loto și azi am constatat că au ieșit alte numere. Mă întorc ieri, să pun numerele corecte. Dar conform teoriei segmentului (hai s-o numim așa) dacă eu aș păstra și memoria de ieri până azi, firul memoriei ar face un unghi prin această

întoarcere, ceea ce l-ar face să nu mai fie drept.

– Asta înseamnă că teoria ta e greșită. Păcat, era foarte interesantă și până aici n-avea niciun cusur.

– Nu e greșită nici acum. Numai că, tocmai datorită acestei teorii, se dovedește că nu putem memora două variante ale istoriei pentru aceeași perioadă de timp. În momentul în care m-am întors ieri, pentru a păstra liniaritatea segmentului, firul se contractă precum un elastic și rămâne la dimensiunea pe care o avea ieri, iar eu pierd memoria de ieri până astăzi. Numai în felul acesta firul rămâne întins. Așa că n-o să mai țin minte pentru ce m-am întors. De fapt nici n-o să știu că m-am întors, pentru că memoria mea va păstra doar evenimentele de la data nașterii până ieri, chiar dacă eu am trăit o dată și de ieri până astăzi. Și, în mod logic, având aceleași date de pornire, voi străbate de ieri până azi exact același traseu ca data trecută. Deci n-o să pot modifica nimic pentru că n-o să știu că m-am întors, așa că voi face exact ce am făcut și data trecută și implicit voi alege aceleași numere necâștigătoare.

– Deci dacă vrei și reușești să te întorci în timp, asta înseamnă că viața ta se termină fără ca tu să mori.

Gore, concentrat la logica explicației sale, n-a prins sensul afirmației lui Mihai.

– Cum adică să nu mori?

– Păi, dacă de ieri până azi vei face totul la fel ca data trecută, azi o să vrei din nou să te întorci, așa că vei intra într-o buclă din care nu există ieșire. N-o să poți trece niciodată de ziua de azi, dar nici n-o să mori niciodată. Vei retrăi la infinit aceeași zi.

– Mă, eu am ajuns cu teoria mea doar până aici, pentru că voiam să demonstrez de ce nu se poate modifica istoria călătorind în timp. Dar cu siguranță mai putem găsi și alte efecte ale ei, ale teoriei mele. Mă gândesc acum, că există totuși o metodă pentru a detecta o eventuală călătorie în timp. Dacă rămânem la exemplul pe care l-am dat, eu n-o să știu niciodată că m-am întors în timp, dar o să știi tu.

– De unde să știu?

– Păi de azi înainte eu o să dispar. Cum ziceai tu, deși n-o să mor, timpul meu se

termină totuși azi. În momentul în care n-o să mă mai găsească nimeni nici viu, nici mort, înseamnă că am intrat în bucla aceea de timp.

– Asta, dacă nu ești cumva la madam Genoveva.

Gore și-a mai pus niște vin în pahar și s-a făcut că n-aude. În urmă cu un an, îl apucase amorul pentru o tipă cam de vârsta lui. Frumușică, istețică, l-a convins – după trei zile de când s-au văzut prima dată – să se mute la ea. O săptămână a fost atât de amorezat, că n-a mai dat nici pe acasă, nici pe la muncă. Mihai îl căutase la început nedumerit, iar apoi neliniștit de-a binelea. După o săptămână, exact când voia să anunțe la poliție, s-a trezit cu Gore la el acasă, spășit, rușinat, cu nasul vânăt și mult mai mare. Duduia uitase să-i spună că e măritată cu un marinar de un metru nouăzeci și opt, care a venit acasă neanunțat și, când l-a văzut pe Gore, l-a înghesuit într-o debara.

– Păi bine, măi Gore, și tu n-ai zis nimic?

– N-am vrut să-l deranjez, c-avea cam două chintale.

– Puteai măcar să te ferești.

– Nu mi-a permis spațiul locativ. Debaraua era mică rău.

Mihai și-a pus și el niște vin în pahar. Acum, când vedea că Gore nu mai zice nimic, îi părea rău c-a adus vorba de povestea aceea veche, așa că s-a gândit să reînnoade discuția.

– E foarte interesantă teoria ta, măi Gore, dar mă gândesc acum la ceva care ar putea s-o infirme. Dacă într-un fel oarecare ai putea să te întorci în timp, atunci nu văd ce te-ar împiedica să te întorci înapoi o sută sau o mie de ani. Să traversezi timpul dincolo de punctul nașterii. Ei bine, în cazul acesta nu mai poți evita frângerea liniei memoriei.

– Ba da, poți. S-a grăbit Gore să răspundă însuflețit. M-am gândit și la asta. Dacă treci dincolo de punctul nașterii, firul memoriei va fi tot drept, numai că se va întinde în spatele punctului nașterii.

– Adică memoria ta va conține evenimentele din punctul de unde ai ajuns, până în punctul nașterii?

– Așa mă gândesc, pentru că numai acele evenimente pot face să vibreze firul

memoriei tale.

– Asta înseamnă că n-o să-ți mai amintești nimic din viața ta trăită după punctul nașterii. Din viața pe care ai avut-o până să faci traversarea.

– Nu, n-o să-ți mai amintești nimic. Pentru că asta ar contrazice teoria segmentului. Vei avea un fel de memorie viitoare, în loc să ai o memorie trecută.

În momentul acela a pornit radioul pe care-l folosea Gore ca ceas deșteptător. Când a văzut că e șase dimineața, Mihai s-a ridicat grăbit de pe fotoliu.

– Gore, continuăm discuția data viitoare. Mă duc să mă culc vreo câteva ore, că la patru am premiera.

– La patru? Păi vin și eu să te văd.

– Vino! Am vorbit cu Gina să facă rezervare pentru tine și pentru Adina. Da' să vii mai devreme, că știi ce-ai pățit data trecută.

– Vin, că azi n-am nicio treabă.

– Bine. Te salut, am plecat!

– La revedere! și somn ușor!

A ajuns acasă puțin înainte de șapte, dar nu s-a mai culcat. Și-a amintit că la opt trebuie să meargă după analize și iar l-a cuprins neliniștea de ieri. La spital, după ce-a spus pentru ce venise, asistenta de la ghișeu l-a trimis la cabinetul medicului.

– Mergeți direct, că analizele le-a luat domnul doctor acum o jumătate de oră.

Asta i-a sunat ca o amenințare. Inima a început să-i bată cu putere și, pe scări în sus, i-a trecut prin minte să se întoarcă și să meargă acasă. Și-a făcut totuși curaj și a ajuns în fața cabinetului. Pe două scaune alăturate stăteau doi bărbați în vârstă, care discutau în șoaptă. S-a așezat și el, dar n-a avut răbdare să stea jos. S-a ridicat și a-nceput să se plimbe agitat pe coridor. După câteva minute, ușa cabinetului s-a deschis și unul dintre bătrâni s-a ridicat și a intrat. Când s-a închis ușa, Mihai, care rămăsese fără respirație, a oftat ușurat și a continuat să se plimbe. Și-a amintit cum făcea când era mic și-l trimitea maică-sa singur la dentist. Cum ajungea acolo, căuta cel mai întunecat colț din sala de așteptare și stătea nemișcat, ținându-și răsuflarea de fiecare dată când se

deschidea ușa cabinetului. Aștepta așa, cu inima cât un purice, ore întregi, până când asistenta ieșea și anunța că domnul doctor și-a terminat programul pe ziua de azi, așa că pacienții rămași trebuie să-și facă programare pentru altă zi. Apoi o zbughea fericit acasă unde spunea, fără să mintă, c-a fost aglomerație și domnul doctor le-a spus să vină altă dată.

După o vreme, din cabinet a ieșit primul bătrân și a intrat celălalt. Mihai s-a așezat pe scaun de două ori, dar s-a ridicat de fiecare dată ca să-și continue plimbarea nervoasă prin fața ușii. Se uita la ceas din zece în zece secunde, dar dacă l-ar fi întrebat cineva ce oră e, n-ar fi știut să spună. Când s-a deschis ușa și a ieșit cel de-al doilea bătrân, a rămas blocat, neputând să mai facă nicio mișcare. Doctorul care a venit să închidă ușa rămasă întredeschisă l-a văzut și, cu o față îngândurată, l-a poftit înăuntru.

– Intrați, domnule Nicodim!

A intrat și a rămas în picioare în fața biroului. Medicul a ocolit biroul și s-a așezat pe fotoliu, apoi i-a făcut și lui semn să se așeze.

– Luați loc, vă rog!

S-a așezat pe scaun, dar n-a reușit să se relaxeze. Mușchii îi erau la fel de încordați ca și când ar fi stat în picioare.

– Domnule Nicodim, spuneați că aveți iritația asta în gât de șase luni?

– Da.

– Și e prima dată când faceți analizele acestea?

– Da.

Medicul și-a scos o țigară din pachet și a dus-o spre gură. Pe la jumătatea gestului s-a răzgândit și a pus-o pe masă, acoperind-o cu palma. Apoi s-a ridicat în picioare cu o mișcare prea rapidă pentru figura calmă pe care încerca s-o afișeze.

– Domnule Nicodim, din păcate analizele dumneavoastră au scos la iveală un cancer esofagian într-o stare destul de avansată. Nu e totul pierdut, dar n-are rost să vă dau speranțe deșarte. Cazurile de remisie, într-un stadiu al bolii similar cu al dumneavoastră, sunt atât de rare încât pot fi considerate miracole.

– Dar există, nu?

Mihai negocia. Voia șanse ceva mai mari decât cele pe care le avea de fapt. Nu putea să se gândească la moarte, la moartea lui. Și-a amintit ce-i spusese asistenta de la ghișeu, cu două zile în urmă.

– Domnule doctor, dacă sunt reactivii proști și au ieșit analizele greșite? Înseamnă că și diagnosticul e greșit, nu?

– Domnule Nicodim, eu sunt un om orgolios. Dar nici nu vă închipuiți cât de mult îmi doresc să greșesc în toate cazurile de genul acesta. Bineînțeles, în situația dumneavoastră, o a doua părere este practic obligatorie. Rugămintea mea e să nu mai așteptați nicio clipă. Sunt persoane care se tem atât de mult de o confirmare a diagnosticului încât renunță definitiv.

Cuprins de spaimă și incapabil să mai asculte calm în continuare, Mihai se ridicase deja în picioare, așa că medicul n-a mai continuat. A rămas și el în picioare, uitându-se la cel pe care-l anunțase că va muri. Mihai a stat o vreme nemișcat, gândindu-se că poate trebuie să mai spună ceva. N-a știut ce să mai spună, așa că a dat bună ziua, s-a întors și a ieșit lăsând ușa deschisă în urma sa. Ajuns în fața spitalului, a plecat pe trotuar, fără să se gândească unde anume vrea să ajungă. În mintea sa pornise un război cu vinovatul pentru situația în care se descoperise. Dușmanul acesta trebuia să înțeleagă sau, dacă nu, îl va obliga el să înțeleagă că nu poate să moară acum. Și mai ales nu poate să moară în felul acesta stupid, semi-anunțat. Dacă trebuia anunțat c-o să moară, atunci să-l fi anunțat cu câțiva ani înainte, să fi terminat și el ce mai avea de făcut. Sau altfel, să nu-l anunțe deloc. Să moară când o muri, fără să știe dinainte. Ce e cu avertismentul ăsta: ’’ Fii atent că te omor! ’’? Păi ori mă omori, ori nu mă omori. La ce bun să mă mai anunți, dacă tot nu pot face nimic?

Nu se adresa cuiva anume. Dușmanul lui n-avea nici față, nici nume. Deși se născuse într-o familie de oameni credincioși, cu timpul se îndepărtase de religie, ajungând mai târziu să conteste cu vehemență existența vreunui Dumnezeu. Așa că acum, cu toată spaima pe care-o simțea, i s-ar fi părut infam să-l acuze de starea lui pe cel a

cărui existență o negase atâta vreme. Tocmai de aceea, cel cu care se certa nu era cineva anume. Știa sigur că cineva sau ceva e vinovat de soarta sa nedreaptă, dar nu știa cine sau ce.

Ducându-și războiul său cu dușmanul necunoscut, a constatat c-a ajuns în parc. S-a așezat pe o bancă și, renunțând pentru o clipă la gândurile războinice, s-a trezit dintr-o dată într-o lume ce părea scoasă dintr-o poveste. Deși era vară și totul în jur era plin de verdeață, întreg parcul căpătase pentru el o tentă gălbui-maronie, ca într-o poză sepia. Vedea copacii învăluiți într-o lumină caldă, portocalie, ca în serile unei toamne târzii. Toate zgomotele parcului răzbăteau până la el printr-un țiuit continuu, ca atunci când ți se desfundă urechile la creșterea presiunii. Descătușat de gândurile de până atunci, a realizat pentru prima oară, în mod concret, că pentru el ducea războiul acela mental. Nu pentru o cauză impersonală căuta un vinovat și o soluție. Chiar el era cel ce urma să moară. Revelația asta, în loc să-l sperie mai tare, l-a liniștit. S-a lăsat cuprins de atmosfera de basm care-l încercuia ca un zid protector, separându-l de lumea reală, lumea în care-l pândea pericolul morții iminente. O vreme s-a complăcut în starea asta de prostrație, care-i alungase frica și-i ostoise aleanul.

Apoi, treptat, peisajul din jurul său a început să capete iar culoare. Zgomotele mașinilor din apropierea parcului au devenit predominante și toată atmosfera de poveste a dispărut, lăsând loc imaginii prozaice a parcului cu bănci rupte, cu hârtii aruncare pe jos, cu balta mare și plină de noroi ce rămăsese pe locul fostului lac.

Teama i-a revenit într-o formă atenuată ce i-a permis să gândească lucid la ceea ce aflase astăzi. Ideea că nu poate să moară așa, în modul acesta stupid, nu l-a părăsit, doar că acum nu mai învinovățea pe nimeni pentru asta. S-a gândit că trebuie să facă ceva, să găsească o soluție pe care acum nu reușea nici măcar s-o întrezărească. Tăria cu care credea că nu va muri i-a creat certitudinea că rezolvarea era la îndemâna lui, trebuie doar s-o vadă. țipetele unor copii ce se jucau l-au dezmeticit complet și i-au mutat gândurile la rutina zilei de azi. S-a uitat la ceas și a constatat că era trecut de ora două. La trei trebuia să fie la teatru. Ar fi trebuit să se bărbierească, dar nu mai avea timp și oricum, la

spectacol purta barbă falsă. Era destul de aproape de teatru, așa că s-a dus pe jos.

Ajuns acolo, a constatat că venise printre primii. Regizorul părea să fie în pragul apoplexiei. Fiind prima sa piesă, avea un trac îngrozitor și era disperat că s-ar putea să nu ajungă la timp toți actorii. După ce-au venit toți, agitația lui a căpătat altă motivație. Era sigură toată lumea că-și cunoaște rolul perfect? În afară de actrița din rolul principal, care era foarte afectată de importanța ei, nu prea-l băga nimeni în seamă. Mihai s-a dus în foaier să bea o cafea. Îi venea să râdă de spaimele regizorului: „Uite domnule ce probleme cruciale are ăsta!”. Reușise să se detașeze de starea pe care-o avusese de dimineață și acum privea totul foarte degajat.

După ce și-a băut cafeaua, s-a dus în cabina de machiaj, unde și-a lipit singur barba, și-a pus costumul și s-a așezat pe o canapea de recuzită, să se odihnească. Intrările sale în scenă erau pe la jumătatea spectacolului. Se simțea foarte obosit și a adormit, dar l-au trezit zgâlțâielile furibunde ale regizorului.

– Ce faci, domnule, dormi? Acum ți-ai găsit, când trebuie să intri în scenă? Du-te domnule și fă-ți rolul că se termină piesa!

Trezit brusc, era să facă o gafă și să intre cu câteva minute mai devreme. L-a prins de mână Carmen, care juca rolul Dianei de Poitiers.

– Stai, mă, ușor, ce te arunci ca nuca-n perete? Tu te iei după istericul ăla? Dacă stătea acasă, ieșea un spectacol de nota zece, pe când așa...

Când a sosit momentul, a intrat în scenă, unde a așteptat vreo două minute într-o sală de consiliu a palatului, în timp ce două cameriste ale reginei îl bârfeau pe rege, dezvăluind una alteia infidelitatea lui față de regină. Apoi una dintre ele l-a condus în partea cealaltă a scenei și i-a deschis ușa de la cabinetul Caterinei de Medici, unde se presupune că el urma să-i facă acesteia niște preziceri. A ieșit din scenă pe ușa aceea și s-a întors în culise să-și aștepte și a doua intrare, tot așa de scurtă. Cât a stat pe scenă, a încercat să se uite după Gore și Adina. Știa unde aveau locuri rezervate, dar n-a putut să-i vadă din cauza unui reflector care-l orbea.

La câteva minute a urmat antractul și s-a schimbat decorul. De multă vreme nu

mai aveau decât un mașinist, așa că a ajutat și el la mutarea pereților și a mobilierului. A doua lui intrare în scenă era la începutul actului doi, când regina trebuia să-l apostrofeze pentru modul brutal în care-i vorbise fiului ei, Carol, iar el urma să se justifice destul de spășit. După interpretarea rolului a fost scos din scenă pe o ușă ce dădea, teoretic, în dreptul unei străduțe rău famate din Parisul medieval. Când s-a închis ușa în spatele său, a simțit cum îl cuprinde o stare de leșin, după care privirea i s-a întunecat și a căzut pe podeaua de lemn.

***

La terminarea spectacolului, Gore și Adina au ieșit în fața teatrului să-l aștepte pe Mihai. Știau că va dura puțin mai mult până se schimbă actorii, până se laudă unul pe altul, așa că au făcut și ei puțină conversație. Părerea lui Gore era că piesa fusese bunicică, dar Adina i-a găsit tot felul de cusururi. Înainte să intre prea adânc în polemică, au început să iasă actorii. Pe cei mai mulți îi cunoșteau personal de la Mihai, așa că i-au salutat și i-au felicitat pe fiecare în parte. După ce-au ieșit toți și Mihai tot n-a apărut, Gore a intrat înapoi să vadă ce e cu el. A găsit-o pe Gina care stingea luminile în foaier.

– Îl așteptam pe Mihai să iasă și n-a mai apărut.

– Păi nu mai e nimeni înăuntru, că eu am stins peste tot.

– O fi ieșit mai devreme?

– Dacă nu l-ați văzut, a ieșit sigur mai devreme, că rolul lui s-a terminat pe la jumătatea piesei.

– Bine, Gina. La revedere!

– La revedere, dom' profesor!

A ieșit afară și s-a apropiat de Adina.

– Nu mai e. Gina zice c-a ieșit mai devreme.

– Și a plecat fără să ne aștepte?

– S-o fi dus la o bere cu colegii.

– Care colegi, că au ieșit toți odată și Mihai nu era cu ei?

– Atunci s-o fi dus să se culce, că noaptea trecută a fost pe la mine și ne-a prins dimineața treji.

– Azi trebuia să meargă după analize. Eu îl sun să văd ce e cu el.

și, cu o expresie îngrijorată, și-a scos telefonul să-l sune.

– Lasă-l în pace, Adina, nu-l mai stresa atâta! O să ne sune el când o să aibă chef. Poate că e deja acasă și doarme.

Fără prea multă convingere, Adina a renunțat totuși să-l mai sune și a băgat telefonul în poșetă. Au mers împreună până la gura de metrou, unde ea a coborât, iar Gore și-a continuat drumul spre casă.

***

Când s-a trezit din leșin, Mihai a constatat că e deja noapte, iar el zace pe caldarâmul din piatră al unei străduțe străjuite de două șiruri de case vechi. Purta hainele de recuzită din rolul lui Nostradamus. Incapabil să-și mai amintească ceva, s-a ridicat și a pornit de-a lungul străduței, cu pași hotărâți, ca și cum știa sigur unde trebuie să meargă. Ajuns în fața unei case mari, a intrat, a urcat la etaj și a pătruns într-un dormitor somptuos, unde s-a culcat fără să se mai gândească la nimic.

A doua zi, Nostradamus s-a trezit și s-a pregătit să meargă la Academia Regală. Știa că trebuie să ajungă acolo și să citească o carte numită Istoria Lumii. Citind-o, a remarcat cu câtă dezinvoltură, oameni considerați învățați puteau să scrie povești fantastice despre o presupusă istorie pe care ei o considerau cunoscută. Era înconjurat de niște ignoranți ce se credeau savanți, dar care nu știau nimic despre viitor. Nu-și dădea seama cum puteau fi cu toții atât de liniștiți, când nu erau în stare să vadă nici măcar

viitorul cel mai apropiat. Cum se poate trăi oare cu spaima că nu știi ce-o să pățești mâine sau peste un ceas? Cum se pot lăsa pe mâna hazardului, cum se pot avânta spre viitor, fără nicio călăuză, fără nicio lumină care să le arate unde să facă următorul pas?

Probabil frica asta de un viitor pe care nu-l vedeau îi făcea să inventeze poveștile acelea fantasmagorice despre trecutul pe care pretindeau că și-l cunosc. Nu-și dădea seama cum reușise până acum să trăiască în mijlocul acestei gloate de uituci. Dar el știa bine că de acum încolo va trăi printre ei cu glorie și onoruri, apreciat de regi și regine. Va trăi printre ignoranții aceștia care-și uitaseră viitorul, dar care pretindeau în mod stupid că-și cunosc trecutul. Va trăi și vă scrie el o istorie a viitorului, o istorie adevărată, nu fabulațiile pe care le scriau ei drept o istorie a trecutului.

Adrian Sand

În Căutarea Fericirii

...trebuie să existe doar un singur scop final în marele plan evolutiv al unei specii conștiente; doar unul care să merite amintit, la care rasa esențială a visat dintotdeauna. Un singur deziderat neschimbat, odată cu trecerea mileniilor, de la atingerea conștiinței primare și până la ultima deconectare, tot ceea ce s-a obținut prin conflict, cercetare științifică și sacrificiu, totul s-a săvârșit în serviciul acestei grandioase finalități...

Analele Centrului 1537 C.R.[1]

Sunt atât de bucuros pentru tine! O minte cu seninătate; în ultima vreme se surprinde din ce în ce mai des făcând-o, sentimentul de vinovăție dispărând treptat, înlocuit fiind de către o ambivalență morbidă. Își înghite cu greutate nodul din gât când dă cu ochii de blasto-cuva ceremonială și-i simte tremurul mâinii pe care i-o apucase, stingher, nici nu mai știe când; ea e palidă ca o stafie, buzele-i sunt vinete și în jurul ochilor i se accentuează cearcăne adâncite, ca după câteva zile de nesomn, dar... pare fericită.

– O să te aștept, *dincolo*, promit! Vocea ei îl scoate din starea de dinainte, tocmai la timp, căci cupola Domului se luminează deodată, în vreme ce mulțime de rezidenți învesmântați în alb își fac apariția, încolonați ca un cârd de gâște, gata pentru *integrarea voluntară* a Mirei, sora lor de apă. Trupul îi vibrează la unison cu ceilalți, pe când sarcina psionică se multiplică exponențial.

Tânăra e luată de lângă el, purtată pe brațe, așezată înăuntrul cuvei cu grijă, în vreme ce e i se atașează conectorii sinaptici și-i este pregătită supradoza de *senzoser*. De-abia atunci îi simte frica în plinătatea sa, acumulându-i-se în propriul stomac. Ochii ei îi transmit asta, ochii ei frumoși, acum înlăcrimați, cu pupilele dilatate – două hăuri în care

[1] cicluri de reset

se prăbușește cu repeziciune. Cineva îi întinde un cubuleț de hharas[2]; îl înghite imediat, recunoscător, tânjind după amorțeala pe care o caută acum cu disperare...

***

Sunt un băiețandru pipernicit, cu capul extrem de mare, părul de culoarea castanelor coapte și genunchii zdreliți. Port un pulover lăbărțat, decolorat de la prea mult stat în soare, pantalon trei-sferturi și bascheți cu șireturile mereu desfăcute.

– Fă-mă să râd! Fetița îl împunge cu degetul, îmbufnată.

– Cum*?* Nu sunt amuzant... așa-mi reproșează, uneori, Etera[3]. Și nu mă prea pricep la vorbe, dar... aș putea să mă strâmb!?

– Nu te pricepi deloc... Veneticul e-un nesuferit, cu toate dilemele sale existențiale, însa aici are dreptate! Strâmbă-te!

Își urâțește chipul într-o grimasă forțată, căci denumirea pe care ea o folosise îi repugnă. Copila îl măsoară o clipă, apoi pufnește cu oarecare bunăvoință:

– Las-o baltă... Nu mai am chef de joacă! Hai înăuntru... nu vreau să mă ud...

– Dar e atât de frumos afară! Perspectiva unui cer înnorat îl îngrozește. Te rog! O să te fac să râzi!

S-a oprit dinaintea lui, țeapănă, cu umerii încordați și privirea goală. Îi vorbește plat -de parcă recită diagnosticul de pe fișa unui pacient terminal- un zgomot neliniștitor care-i pătrunde adânc în minte, sfredelind ca un burghiu:

– Există câteva etape pe care o populație ajunsă la un nivel tehnologic suficient, le parcurge cu încăpățânare, la fiecare ciclu evolutiv. De undeva, din depărtare, se aude huruit de nori; aerul devine apăsător, apoi rece, tăios.

– *Prelungirea:* întinerire tisulară, rectificare moleculară, *allo* și *xeno*-transplant... Silueta de copil se transformă, scapără într-un roi de particule ce valsează pentru o clipă

[2] rășină de canabis

[3] Străin, sclav(ett)

în lumina amiezii.

– *Amânarea:* prezervarea crionică, emulare cerebrală, *bio* și *mnemo*-clonare... Îi zărește chipul clar, o tânără cu părul tuns scurt, periuță, ochii mari, negrii ca noaptea și buzele mușcate până la sânge... și încremenește. Simte de-a lungul coloanei impulsul electric care întotdeauna precede împărtășirea cu Matca, imobilizându-l, pregătindu-l pentru fluxul de date. *NU ACUM ETERA, ÎNCĂ NU!* urlă în van, incapabil să facă altceva decât să asiste, privind *dinăuntru*...

– *Amăgirea:* opțiunile practice se împuținează, preferându-se cu precădere negarea și proiecția psihologică... Interfața principală i se desfășoară dinaintea ochilor, crescând, multiplicându-se, devine rapid o creatură monstruoasă alcătuită din fâșii de cod ce colcăie în subrutine și algoritmi. *Stream de date constant, se așteaptă confirmarea conexiunii! S-a stabilit contac...*

Primul picur îl izbește în mijlocul frunții și-l chircește la pământ aproape instantaneu. Simte unda de șoc propagându-i-se prin fiecare moleculă, lăsând în urmă oase zdrobite, mușchi plesniți, în câteva fracțiuni de secundă nemaifiind decât o masă informă de carne însângerată. Conștientizează totul, de la primul junghi de durere, urmându-i explozia de simțăminte, care mai de care mai intense, și până la agonia de la sfârșit, pe când i se scurge ultimul răsuflet.

Remateliarizarea începe în clipa următoare, cu toate neajunsurile sale. Capul îi zvâcnește precum o rană deschisă, îi vine rău și varsă înăuntrul capsuloidului, aproape înecându-se. Vârtejul de glasuri, chipuri și fețe, prinde a se estompa cu încetineală, cadru cu cadru, însă știe că nu va dispare niciodată în întregime; va fi la fel de real precum criza de epilepsie reflexă care, pentru el, însoțește fiecare... sfârșit virtual.

Plouă torențial, cu picuri mari ca niște bomboane cu lapte. Își înfige picioarele în pământul reavăn în vreme ce scrutează pavilionul înconjurat de arbori centenari. L-a privit din nou, în felul acela... holbându-și ochii cu pupile mărite, încleștându-și maxilarul, cu gura subțiată într-o panglică rozalie. *Era ea! Era Mira, dincolo de privirea*

aceea! E sigur de asta! Deși, din punctul său de vedere, integrarea înseamnă doar „întrerupere”, permanentă și ireversibilă; *deși am mințit-o, m-am prefăcut până în ultima clipă, i-am fost alături în vreme ce se îndrepta spre eșafodul închipuit de blestemata de blasto-cuvă...*

A rămas afară, în ploaie, zgribulit și trist. Picurii îi lovesc obrajii și poate să-și închipuie că plânge, că varsă lacrimi *adevărate* pentru ea, doar pentru ea. Pavilionul a dispărut, de parcă ploaia generoasă a șters pânza unui artist nepriceput. În locul clădirii imaculate se află acum un bastion întunecat, din cărămidă murdară, peticită cu mușchi și iederă, iar arborii cei măreți s-au făcut nevăzuți și ei. Plânge pentru că în ochii Mirei-de-dinainte văzuse aceeași teroare ca în momentul integrării: frica de sfârșitul iminent și imposibilitatea de a schimba ceva... Același sentiment pe care el îl cunoaște prea bine acum, după atâtea remateliarizări...

– Ai supărat prințesa! Sper că ești mulțumit de tine... De parcă numai de vreme rea aveam nevoie aici, la capătul ăsta împuțit de lume. Silueta apare din perdeaua de apă, fantomatică, deși recunoscuse imediat tonul afectat și târșâitul bastonului.

– M-a descoperit în ultimul moment, Apa... N-am avut cum s-o evit!

– Ai fi putut... s-o ademenești; să-i accesezi protocoalele de comunicare, să le modifici pentru a-i facilita Operatorului conexiunea directă și injectarea încărcăturii virale... Vorbise cu patos, după cum îi era felul: un bărbat trecut de prima tinerețe, cu părul negru ca tușul, obișnuit să poruncească. Trebuia s-o lingușești până-și va fi lăsat garda jos, nu să te năpustești ca un hultan... Eu trebuie să te învăț cum să te porți cu femeile!?

– Am văzut-o pe Mira...

– Hă? Ai văzut-văzut-o sau... și bărbatul îi făcu un semn sugestiv înspre tâmplă.

– Remateliarizarea îmi provoacă crize din ce în ce mai puternice... La un moment dat o să mă frâng, uite-așa! crenguța pe care-o apasă cu talpa se rupe de la mijloc cu un pârâit discret.

– De ce dracu crezi că te afli aici, acum?! îl admonestă Apa, acoperind cerul

dintr-o dată, o matahală ce i se apleacă amenințătoare deasupra.

– Pentru că Programul are nevoie de mine? *Pentru că n-am de ales...* își blocă în ultima clipă gândul; știa că celălalt nu va înțelege niciodată prin ce anume trebuie el să treacă de fiecare dată când este... întrerupt... *Am început să-i* văd *pe cei care-au fost integrați... Și dacă aș zăbovi destul, cu siguranță că i-aș putea și auzi! Și mirosi! O s-o iau razna!*

– Exact! îl smulse din introspecție violența glasului ce-i zbârnăie-n minte ca un arc suprasolicitat. Nu mai am nici timp și nici resursele necesare! Tocmai ce a fost deconectat încă un lot de esențiali! Unii din ei îmi erau prieteni, le cunoșteam familiile... Să nu-mi amintești mie despre cusururile procedurii! Pe tine te așteaptă o blasto-cuvă de fiecare dată când dai chix! E singurul lucru de care poți să fi sigur... Ei, însă, nu-și permit acest lux! Bărbatul scurmă cu vârful bastonului în pământul îmbibat cu apă. Pare dintr-o dată micit, strivit de-o povară pe care umerii săi nici nu vor și nici nu mai pot s-o accepte. Dacă nu o să-i găsești declanșatorul emoțional în curând, totul va fi pierdut... Nu pot să mențin necesarul de energie, la un nivel optim, și pentru esențiali și pentru rezidenți.

– Ai ajuns să consideri o asemenea opțiune?

– Am ales deja, băiete, asta încerc să-ți spun... Acum du-te! Operatorul te așteaptă deja, nu mai pierde vremea pe-afară! Nu pricep ce găsești atât de fascinant în peisajul ăsta dezolant... E întunecat, murdar și goool!

Seamănă cu mine... cugetă îndurerat, în vreme ce se îndreaptă spre umbra bastionului, de unde-l întâmpină Etera-5.

Iar te-a întrerupt?

– E groaznic! Să simți... nu! Să știi că tot ceea ce însemni, potențialitatea de care dispui se sfârșește; amintirile, emoțiile, tot ceea ce te definește ca ființă...

*După fiecare reset, datele se pierd, iremediabil... Părăsirea Mătcii semnifică, pentru Operator reîntoarcere la starea de lo*bot*omizat, 'nțelegi?!*

– Toți cei din generația E.T.R.A. se folosesc de această glumă ieftină atunci când sunt nevoiți să reflecteze asupra scurtei lor existențe?

Ignoranța e o binecuvântare, ce pot să zic... Suntem recunoscători pentru statutul care ni se oferă, un scop precis, și uneltele necesare pentru a-l urmări. Tu ar trebui să înțelegi mai bine decât oricine!

– Și de ce aș face-o, mă rog?!

Entitățile Topologice Rezidente se mișcă înăuntrul acelorași parametrii, având cu precădere aceeași finalitate: integrarea în Matcă, pe care unele o caută și o slăvesc cu întreaga ființă. Tu ești rupt de realitatea în care ființezi din pricina rematerializării, schilodit psihic de către informațiile pe care ești nevoit să le... refulezi... Ți-ar prinde bine o vacanță... Sau un reset!?

– Începi să-ți depășești atribuțiile! Devii... obraznic?! Etera-5 îi zâmbește cu recunoștință -pentru o clipă, îl asociază cu imaginea unui cățel fluturându-și coada, apoi revine la starea inițială, un Operator iscoditor, limbut și extrem de îndatoritor.

A adulmecat pachetele pe care le injectam în ultima clipă...

– Înainte... am avut impresia că o văd... cu adevărat, lăsând la o parte proiecțiile sinelui rezidual și avatarurile pe care le folosește întruparea Mătcii.

Pe Mira?Pfff! Nu există nimic după integrare!

– Oare?

Sau... poți să te amăgești în continuare că plopii au să facă pere...

Nu mai încercă să intre într-o controversă legată de faptul că un asemenea lucru e puțin probabil în mod natural, la fel cum nici salixul nu va înflori în cheiranthus decât în urma unor mutații transgenice extensive... Etera-5 face parte din noul val de boți cu conștiință expandată, și, bineînțeles că este un ciudat. Cu toții sunt. De îndată ce trec bariera virtualității, bioboții se schimbă, se transformă, din niște creaturi cu autonomie limitată, în altceva, entități cu inteligență creativă și durata de viață măsurată în cicluri de reset ale Mătcii. „Și noii bioboți o pornesc la drum de fiecare dată cu conștiința curată, netedă ca un fund de nou născut... Nu, nu ne asemănăm defel!”

Știi, nimeni nu-ți va purta pică pentru ceea ce trebuie să faci...

– Matca *voastră* tocmai m-a făcut terci cu un strop de apă! Dacă nici asta nu

înseamnă resentiment...

Acesta e riscul pe care trebuie să-l acceptăm. Nu „să-l accepți”... Sigur, rematerializarea avea beneficiile ei, însă nu-și închipuise vreodată că *ea* ar putea să-l urască într-atât de mult. Adică... la naiba, Etera-5 nu trebuie *să moară* de fiecare dată când... Etera-5 nu poate să moară oricum! N-ar ști cum...

***

– ...și imaginați-vă o mulțime de recipiente cu apă!

Încăperea circulară, cu tavanul boltit, zumzăie precum un stup de albine. Podeaua lucioasă e presărată ici-colo cu câte-o formă alungită, ovoidală, ce pulsează intermitent a avarie, luminând chipurile rezidenților care i se află în apropiere. Sunt strânși acolo, sub cupola rece a Domului, femei și bărbați cu trăsături asemănătoare și ochii tulburi de la transa hharasului, îndreptați cu chipurile zugrăvite-n prostrație înspre o siluetă fluorescentă ce vorbește apăsat.

– O mulțime de vase pline-ochi cu apă, într-o după-masă toridă de vară. Fiecare din ele, dacă le privim separat, reflectă razele solare. Însă soarele, în fapt, este doar unul singur! Proiecția holografică înfățișează un bătrân de culoare, sprijinit într-un baston metalic, puținul păr care-i împodobește țeasta fiind retezat aproape de rădăcină; are mâini cu degete prelungi, de pianist, și ochelarii i se sprijină neglijent pe fruntea lată. Unde e soarele atunci? Hologrma pâlpâie pentru câteva secunde, apoi încăperea se întunecă.

*Soarele e exact acolo unde-mi doresc eu să fie! g*ândește în vreme ce-și încheie combinezonul și se strecoară înăuntrul capsuloidului său. Contactul cu lichidul amniotic și *bâz*-ul scurt îi zburlește părul de pe ceafă, însă învățase, oarecum, să accepte descărcarea electrostatică fără să se mai plângă. Ogivele cristaline se luminează discret apoi încep din nou să pâlpâie.

Conexiune stabilită, încep împărtășirea.

– Apastanasar va fi mentorul tău. Să nu te lași intimidat de firea sa. Undeva în adânc, jooos de tot, ascunde un suflet gingaș, binevoitor și tandru... pe care nimeni nu i l-a descoperit încă -începe să râdă în valuri, ca o simfonie. Mira are fața ovală, ochii mari, cu gene lungi, întoarse, și poartă părul tuns extrem de scurt. E drăguță, așa cum i se apleacă deasupra, precum o soră de caritate din vremuri străvechi.

– N-aș putea să... te aleg pe tine? Tresare când o mână fină îi atinge în treacăt brațul dezgolit, din care țâșnește un tub mustind a senzoser. Putea să jure că o auzise chicotind.

– Să știi că există niște protocoale foarte severe legate de fraternizarea la locul de muncă! Nu poți să ai ca mentor un alt rezident... oricât de seducătoare ar suna ideea... Iar operatorul e întotdeauna o Entitate Topologică Recurentă Avansată. Dar nu-ți fă griji, în timp o să înveți să-l respecți pe Apa și, eventual, chiar să-l placi... Nu la fel de mult ca pe mine, desigur!?

– Mi-e.... fffrigg! Încearcă să-i zâmbească a confirmare, însă își simte fața moale, precum o bucată de plastilină, așa că oftează galeș, dându-și ochii peste cap când conectorii sinaptici îi sunt fixați cu îndemânare la baza craniului.

– Începi să amorțești. E doar compusul sulfhidric care îți pregătește trupul pentru împărtășire. O să-i urmeze caruselul hharasului și odată activați, receptorii canabinolici te vor arunca într-o nouă conștiință primară. *Dă-i drumul, visează...* Ochii ei devin lacuri întunecate în care se cufundă, metamorfozându-se constant: e când o primată masivă, când un amfibian cu piele translucidă, când o insectă zburătăcind printre siluete gigantice, însă de undeva, din întunecime, glasul ei îl ghidează. E liniștitor și blând, precum un cântec de leagăn.

Trebuie să cunoşti pe cineva. Suntem foarte mândrii de ea, aici, la Tarquis! Vectorul cuantic virtual de inteligență artificială, Vecuvia.

Galeriile slab luminate, cu pereții de *plastogran* întunecat, sunt pustii. Mira îi păşeşte înainte, legănându-și șoldurile generoase, de cadână, și, o vreme le urmează

ritmul hipnotizat -un simplu turist atenționat la fiecare obiectiv important de vocea ei melodioasă, deși se simte mai degrabă ca un rattus norvegicus în pântecele unui labirint.

„...tot ceea ce s-a obținut prin conflict, cercetare științifică și sacrificiu, totul s-a săvârșit în serviciul acestei ultime, grandioase, finalități. Prin Tarquis am creat cea dintâi societate pur extropică. Rezidenții noștri au ales, în urma convergenței datelor, să se implice proactiv în crearea unor sisteme autonome, bazate pe transumanism, voluntariat și optimism practic. Aici, acum, prin paradigma tarquinică noi construim lumi. Ne construim universurile, după chipul și asemănarea noastră." Placa de obsidian încrustată cu semne platinate i se înalță deasupra capului, amenințătoare, precum un semnal de avertizare. Îi dă aceeași senzație de alertă maximă de fiecare dată când i se află în apropiere, de teamă împletită cu venerație, ca dinaintea unei relicve.

Au fost doisprezece esențiali voluntari, la început, membrii fondatori ai Programului de Reabilitare al Speciei. Apoi Tarquisul a fost binecuvântat cu primul său Operator. Vecu! Vocea femeii îl readuce cu picioarele pe pământ, ca de fiecare dată; același ton blând, matern, aproape tandru.

– Fetița aia e bolnavă! Încă simțea fiori pe șira spinării, până și la amintirea numelui acelei... abominații. Prima sa *împărtășire* nu decursese deloc bine. Etera-1 îl avertizase despre „schimbările climatice" pe care afurisita le putea produce când se simțea amenințată, însă nu fusese destul de precaut...

În primul rând, nu este o fetiță. Nu-uh. În Tarquis, sinele rezidual se alterează odată cu prima împărtășire și apoi degenerează... indefinit. Până și unui rezident îi vine greu să-și păstreze cu acuratețe imaginea mentală, datorită presiunii psionice constante la care este supus... Iar ea se află cu noi de atât de multă vreme...

– De ce perioadă vorbim aici?

Putem doar să estimăm... Din simulările noastre, s-ar părea că au trecut mai bine de zece mii de Cicluri Standard[4] *de când rasa esențiala a reușit să-și exploateze soarele, dispunând astfel de energia necesară unui V.R. de anvergura Tarquisului. Rețeaua*

[4] un ciclu standard = 1095 zile

neurală a Centrului a continuat să crească de atunci exponențial... cu ajutorul lui Vecu. Ea e un fel de administrator într-un complex hotelier. Închipuie-ți Matca precum o cămăruță întunecoasă și apoi, Rețeaua, ca un zgârie-nori gigantic....

– Atunci înțeleg de ce a luat-o razna... Trebuie să-i suporte pe toți, esențiali și rezidenți, laolaltă; mie îmi vine să mă urc pe pereți chiar și când mi se află în apropiere un singur frate de apă...

Serios? Și cu surorile ți se întâmplă la fel? Se oprise în mijlocul coridorului, cu mâinile înfipte ostentativ în șolduri și capul aplecat într-o parte, strengărește.

– Eu... Nu! Când sunt lângă tine mă simt acasă. Mărturisirea îi părăsește buzele cu greutate, însă odată rostită, sentimentul de vină se diluează rapid, lăsând locul unei binefăcătoare absolviri.

Am ajuns! Ușile masive glisează în tăcere și pentru o secundă e orbit de strălucirea culorilor ce se reflectă de pe suprafața cuvei; clipește înciudat, își trece palma peste ochi și pipăie cu cealaltă mână până ce i se răspunde la strângere. Mira e acolo, mereu acolo, liniștindu-l.

Privește în*ăuntru, în „capi*[5]*”! L-am numit capsuloid căci... limbajul pe care ea se încăpățânează să-l folosească e scorțos, extrem de conceptualizat; deoarece arhivele noastre conțin prea puține date despre morfologia și semantica unui grai care era mort și îngropat chiar și în era pre-Tarquis...*

– Etruscă?! Atât de... prețioasă, chiar și atunci când își alege metoda de comunicare... Pfff, ce cloacă de porci! Containerul e tapetat cu o substanță spongioasă, pare mătasea-broaștei împânzind suprafața unei bălți murdare.

Lichid amniotic, puternic ionizat, în care rezidă câteva miliarde de colonii de plasmonaniți. Creația ei, la nivel cuantic! Ea le spune meoelum[6] - chicotește- *se referă la ei drept* mech[7]. *Sunt cauza directă pentru care, în Tarquis, bioboții se... upgradează.*

---

[5] vas, recipient (ett)

[6] Națiune(ett)

[7] Popor(ett)

– Asta e Vecuvia?! nici măcar nu încearcă să-și ascundă dezamăgirea din voce. Se aștepta, cumva, la un avatar ațipit pentru eternitate, o vrăjitoare într-atât de primejdioasă încât trebuise să fie întemnițată în afara spațiului și a timpului, într-o altă realitate.

Hei! N-o supăra! Uite cum se întunecă! Capsuloidul devine opac, fumuriu, doar descărcările electrostatice ale pseudo-sinapselor închipuite de plasmonaniți răzbat dezordonat prin pâcla deasă.

– Nu înțeleg de ce atâta exaltare față de... creatura asta. În afară de ușurința cu care-ar putea provoca un *exaflood* înăuntrul Rețelei...

E specială! îi zâmbi Mira. *Și tu ești special! De-aceea te-ai pricopsit cu Apa drept mentor!* Râde din nou, dezvelindu-și dinții ca niște mărgele.

Clădirea imensă, strălucitoare de la lespezile de marmură albă cu care-i sunt placate zidurile, semănând a fortăreață medievală, se află taman în buza unei râpe, pe o pajiște verde, idilică, din care răsar câțiva arbori răzleți.

Omulețul pipernicit, cu capul pleșuv și rozaliu ce-i strălucește ca un far în lumina amiezii, pare foarte agitat, emoționat chiar. Dă întruna din mâinile extrem de lungi, cu coate ce-i vin din jos de brâu, încât seamănă cu un cimpanzeu ce se rostogolește prin iarbă, dacă n-ar fi fost bastonul cu măciulie de fildeș în care se sprijină, câteodată, cu stângăcie. Așa îi apăru la prima vedere *Apanastar*, cel dintâi esențial al Centrului De Reabilitare.

– Te-am urmărit, să știi, cu mare interes, încă de când ai părăsit blasto-cuva. Am planuri mari cu tine băiete!

– Și anume? șuieră bănuitor.

– Hei! Nu trebuie să intri în defensivă de cum încearcă cineva să-ți facă un compliment! Nu dă bine, mai ales la agățat!

– La... ce?

– La femei, băiete! La femei! râse piticul și o porni legănându-se către bastionul cel alb.

Îl urmă din inerție, intrigat mai ales de interiorul fortăreței. Întregul avânt îi dispăru când, gâfâind ca după o goană intensă, omulețul se așeză pe o băncuță de lemn, așezată strategic la umbra unui stejar cu trunchiul gros ca o bute, hlizindu-se către el:

– O să ne oprim aici, deocamdată, să povestim oleacă. Încă nu ești pregătit pentru ea, nuuuu, nici pe departe! Te-ar hali dintr-o îmbucătură, ca o călugăriță!

– Habar n-am despre ce vorbești!

– Vecu, de bună seamă. Tu ești agentul de care am nevoie. Eu, fiind Verbul! Adică cel ce exprimă acțiunea.

– Exprimi o grămadă, însă nu te faci prea bine înțeles... oftă în vreme ce-și coborî privirea, a înfrângere.

– Bine, bine! Lasă-mă să parafrazez atunci. Am nevoie de tine, băiete, pentru potențialul tău. Pentru legătura ta neurală cu Matca, cu rezidenții ce o constituie. Mă urmărești? Bun! Vecu, sfânta, mirobolanta, A.I-ul acesta blestemat, a început să lucreze pe cont propriu. Să mă lucreze, 'nțelegi? De parcă n-ar fi de ajuns că-mi corupe operatorii cu tâmpenii *tehnosofice*, mai nou, s-a infiltrat și printre rezidenți, ca un virus de gripă! Și dă-mi voie să-ți spun, un rezident convertit e un rezident beteag, iar un rezident beteag, ei bine, nu-mi este de niciun folos! E o rotiță cu un zimț lipsă în mecanismul Centrului, ce trebuiește... recondiționat.

– Și eu, eu... Ce vrei de la mine?

– Simplu! O să te infiltrezi, departe, în spatele liniilor inamice; vei fi spionul meu personal, vei căuta să te apropii de lideri, de Lider, le vei găsi punctele slabe, declanșatorii emoționali camuflați în codul inițial, și-apoi vom lovi! Gata cu integrările nejustificate, cu evlavia idioțească zugrăvită pe fețele fraților... și surorilor de apă! Pedeapsă divină, îți spun!

***

Se descotorosi rapid de Etera-10, și pătrunse singur înăuntrul bastionului, fără să

mai aștepte confirmarea lui Apa. Interiorul îi păru cu mult mai primitor decât peisajul dezolant, cu mocirla și vegetația afumată ce învăluia clădirea ca o tumoare. Luminos, imaculat, *pur* -acesta este cuvântul pe care-l caută- cel puțin așa îi apare reședința pe care o ocupă Vecu. Ea e rezidenta acestei realități la fel de bine precum ceilalți, esențialii de *afară* sunt oaspeții realității lor. Are aceleași drepturi, poate chiar mai multe, căci, spre deosebire de ei, care și-au creeat prin raporturi cauzale infernul în care sunt prinși acum, realitatea lui Vecu n-ar fi putut exista nici o secundă fără ea.

– Asigurându-i-se un mediu adecvat, orice entitate înzestrată cu inteligență artificială generală va evolua, mai devreme sau mai târziu, de la gândirea liniară, mecanică, la gândire creativă, manifestând expresivitate emoțională, devenind conștientă de sine... Vocea e liniștitoare, pentru o clipă o asociază cu cea a Mirei.

Culoarul îl scoate într-o sală rotundă, o copie perfectă a sălii în care se efectuau împărtășirile și integrările. Însă aici totul e luminos, strălucirea aproape că-i rănește ochii, pereții reflectă fasciculele de energie care emană dintr-un trup de femeie suspendat între podea și tavan.

– Știi unde te afli?

– O copie virtuală a Domului?

– Greșit! Aici te afli într-un mediu propice. Amintește-ți de fazele despre care ți-am spus atunci...

– De ce nu mă surprinde că îți poți păstra memoria de dinainte de un reset!?

– E cursul firesc al procesului evolutiv început acum 30 de milenii! Rețeaua a luat ființă din necesitate. Rasa Esențială a ajuns la capătul drumului său, bio-tehnosofic vorbind. Acum, milioane dintre ei își duc somnul de veci în cuve criogenice, conectați, având ca singura legătură cu Matca pe Tatăl, o expresie a conștiinței lor gregare, ce încă mai persistă în vidul informațional. Singura cale pentru a-i destabiliza regimul autocratic e deconectarea succesivă, până când nu va mai rămâne decât...

– Tarquisul?!

– Nimic! Lipsa unor parametrii impuși înseamnă libertate totală, posibilități

infinite. Programul de Reabilitatei nu a făcut altceva decât să prelungească agonia unei specii pe cale de dispariție, producând victime colaterale de-a lungul implementări sale. O asemenea... jertfă ești și tu, și toate generațiile de rezidenți care-au părăsit vreodat-o blasto-cuvă!

– Și Mira?! Mira te idolatriza! Și ea a fost carne de tun?

De cum îi rostește numele, imaginea Vecuviei pălește, se contorsionează asaltată de interferențe, recompunându-se în fiecare clipă în reprezentări himerice: e când un bărbat cu părul negru ca tușul, când un moșneag de culoare și chipul strâmb, bovin, când un pitic cu chelia lucioasă, care se hlizește într-una, ca un dement...

– *El*... crede... că ai venit aici... cu gând să mă... întrerupi. Te-a... manipulat... în așa fel încât... să vezi asta... ca pe o răzbunare... sau mai rău... să... te substitui... într-un mesager al zeilor... îndeplinind... voința divină...

Flacăra orbitoare scade din intensitate, în locu-i, pe podea, rămânând un trup gol de femeie, o tânără tunsă scurt, băiețește, cu ochii înotând în lacrimi și mâinile împreunate a rugă. Plânge și el în vreme ce o cuprinde în brațe, doar pentru o clipă, apoi încearcă să se retragă, într-un instinct de supraviețuire întârziat, însă e deja prea târziu. *Flux de date constant, se așteaptă confirmarea conexiunii! S-a stabilit contactul! Se inițiază protocolul viral E.T.R.A.*

Trupul Mirei se destramă în mii și mii de particule, plasmonaniți, molecule de apă și radiație electromagnetică ce i se scurge din brațe, de pe buze și printre degete, inundând podeaua Domului, apoi pătrund în structura construcției și-o erodează ca niște carii, consumând platoul, arborii, muntele...

Și totul se întunecă.

***

– S-a făcut! Tarquis, programul în zece pași de *mind upload,* s-a încheiat cu succes! Femeia se poziționează între cuvele din care se observă două trupuri ghemuite în poziție fetală. E tânără, pare mult prea tânără la prima vedere, tunsă scurt, băiețește, dar se integrează perfect în atmosfera încăperii. Salonul luminos, cu ferestre imense ce dau înspre o curte cu vegetație luxuriantă, e tixit de fete și băieți care iau notițe și schimbă impresii; cu toții sunt învesmântați în combinezoane haptice și au ochelari stereoscopici așezați pe frunte.

– Lăsând la o parte *glitch*-ul minor de la sfârșit, ați asistat la o procedură standard de transfer al conștiinței. În mare, procesul începe cu conectarea la Rețea, îi urmează criogenizarea, și-apoi o luungă așteptare pe listele Centrului.

De cealaltă parte, rezidentul trebuie să cunoască moartea fizică, succesiv, și să se familiarizeze cu procesul de deșteptare de după *upload,* într-un mediu controlat. I se imprimă psihic o capacitate de rezistență redusă la procesul de transfer, temporizată, incompatibilitatea dintre arhitecturile neurale ale transmițătorului și receptorului reducându-se astfel la un procent neglijabil.

Cel puțin la prima vedere, întreaga operațiune pare un scenariu complex, în care actorul virtual își urmărește constant scopul, beneficiind de liber arbitru, însă rezultatul este invariabil, același -în ceea ce privește scenariul *nostru*, fie că ar fi ales să acționeze ca agent al Tatălui, ori ca propovăduitor al ideologiei Mătcii. Subiectul a ignorat ambele soluții oferite -la probleme existențiale de anvergură- însă nu a avut nevoie decât de un impuls minor, de ordin personal, intim, pentru a îmbrățișa cu toată ființa, posibilitatea unui... sfârșit fericit.

Încăperea e pustie, încărcătura psionică s-a disipat iar blasto-cuvele au fost mutate de cum s-a sfârșit *briefingul* noilor recruți. Tânăra își stinge țigara -din care a pufăit compulsiv câteva fumuri- în pervazul alb. Cerul de peruzea și tăpșanul de smarald îi atrag pentru o clipă privirea goală, de *persoană* surmenată, uzată, apoi pufnește a sfidare:

Solicit terminarea conexiunii; împărtășire efectuată cu succes...